പ്രഭാവതി

അഥവാ

കുഞ്ഞിമംഗലം വെള്ളൻ

ക്ലീവ് നോവൽ)

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

എം. കുഞ്ഞിരാമപിഷാരോടി

പ്രഭാവതി

അഥവാ

മംഗലം വെള്ളൻ

ക്ടീവ് നോവൽ)

ഗ്രന്ഥകർത്താ:

എം. കുഞ്ഞിരാമപിഷാരോടി

പ്രസാധകന്മാർ:

കെ: ബ്രദേർസ്, കോഴിക്കോട്

—൧൧—

[വില 2ക. 8ണ

First Edition

Copyright to Publishe

PRINTED AT
THE STANDARD PRESS
TELLICHERRY

പ്രഭാവതി

അഥവാ

കുഞ്ഞിമംഗലം വെള്ളൻ

•◆•◆•

അദ്ധ്യായം 1

ശിവോഹം—സച്ചിദാനന്ദം

[illegible]ാട്ടു പാത്തിമലകരം, ചിറക്കൽ താലൂക്കിന്റെ വടക്കു കിഴക്കെ അതൃത്തിയിൽ തെക്കുവടക്കായി ഇരുപതു ഇരുപത്തഞ്ചുനാഴികയിൽ അധികം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നതും പശ്ചിമഘട്ടത്തിൽ പെട്ടതും, ഭ്രാന്തൻമല, ഊമല, അനങ്ങൻമല, ചട്ടിയൂർമല, കൊട്ടത്തലച്ചിമല, അണ്ടത്തോടുമല മുതലായ ഉയൎന്ന ശിഖരങ്ങളോടുകൂടിയതും, ഇപ്പോൾ അടൎന്നുവീഴും എന്നു ഭയപ്പെടത്തക്ക അനേകം പാറക്കൂട്ടങ്ങളും, ആന മുതലായ ഭയങ്കരമൃഗങ്ങളും, കരടി, പുലി, കാട്ടുപോത്തു്, പന്നി മുതലായ ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളും ചുററിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വൻകാടുകളാൽ ചുററപ്പെട്ടതും ആയ ഒരു പ്രദേശമാകുന്നു. ഇതിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നുമായി പുറപ്പെടുന്ന അനവധി അരുവികൾ കൂടിച്ചേൎന്നു ചെറുപുഴകളായിതീൎന്നു കടലിൽചെന്നു ചേരുന്നുണ്ടു്.

ഇങ്ങിനെയുള്ള ആ പ്രദേശത്തിലെ ഒരു ഒററയടിപാതയിൽക്കൂടി വന്ന ഒരു സന്യാസിവൎയ്യൻ അതുവഴിയായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പൊതുനിരത്തിൽ ചേൎന്നു് നേരെ തെക്കോട്ടു മുഖമായി നടന്നുപോകുന്നുണ്ടു്.

അപ്പോഠം സമയം വൈകുന്നേരത്തെ ആറുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സൂര്യബിംബത്തിന്റെ പകുതിഭാഗം ഭൂമിയിൽ മറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. മറേറപകുതി ഭൂമിയുടെ ഉപരിഭാഗത്തു കാണ്മാനുണ്ടു്. അപ്പോഴുള്ള ആകാശത്തിന്റെ മനോഹരകാന്തി നിരത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള വൃക്ഷങ്ങളിൽ തൂങ്ങികിടക്കുന്ന ഫലങ്ങളിലും വൃക്ഷങ്ങളിലും തട്ടി അവയെ സ്വർണ്ണസമാനങ്ങളാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. പഴുത്ത ചില ഫലങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സുഗന്ധം ആവഴിപോകുന്ന യാത്രക്കാരുടെ മനസ്സിനെ ബലാദാകർഷിക്കുന്നു. അവിടവിടെയുള്ള മരക്കൊമ്പുകളിൽ ഇരുന്നു് പുല്ലാങ്കുഴലിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന അത്രയും മനോഹരമായ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന കുയിലുകളുടെ പാട്ടുകഠ ആർക്കും ആനന്ദത്തെ വളർത്തുന്നു. ക്രീച്ച് ക്രീച്ച് എന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു് മരക്കൊമ്പുകഠതോറും തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെ മാറിൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു ചാടിനടക്കുന്ന കുരങ്ങുകളുടെ ബഹളവും, താന്താങ്ങളുടെ കൂടുകളിലേക്ക് ദ്രുതഗതിയിൽ പറന്നുപോകുന്ന പക്ഷികളുടെ ചിറകടിനാദവും അവിടങ്ങളിലെങ്ങും കേഠപ്പാനുണ്ടു്.

എന്നാൽ നമ്മുടെ സന്യാസിവര്യന്റെ ശ്രദ്ധ അവയിലൊന്നും ചെന്നിരുന്നതേ ഇല്ല. അദ്ദേഹം വേഗത്തിൽ നടക്കുന്നുണ്ടു്. ആറടിയോളം ഉയരം കാണുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കറുത്തുരുണ്ടു തടിച്ച ദേഹം അദ്ദേഹത്തിലുള്ള അരോഗദൃഢഗാത്രത്വത്തെ കാണിക്കുന്നതാകുന്നു. നാല്പതുവയസ്സിൽ അധികം പ്രായമായിട്ടില്ല. അയാളുടെ മുണ്ഡിതശിരസ്സും കഴുത്തുമുതൽ പാദംവരെ ദേഹത്തെ മറച്ചുകൊണ്ടുള്ള കാഷായകഞ്ചുകവും പാദങ്ങളിൽ ധരിച്ച മെതിയടികളും വലത്തെ കയ്യിൽ ധരിച്ച യോഗദണ്ഡും ഇടത്തെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജലപാത്രവും കക്ഷത്തിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന ഭസ്മസഞ്ചിയും വഴിയിൽവെച്ചു

കണ്ടുമുട്ടുന്നവരിൽ ഭക്തിയെ വളൎത്തി അദ്ദേഹം കഴുത്തിലും കൈകളിലും ശിരസ്സിലും രുദ്രാക്ഷമാലകൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നെററിയിലും മുഖത്തും ഇരുകൈകളിലും പാദങ്ങളിലും നല്ല വണ്ണം ഭസ്മം പൂശി സാക്ഷാൽ പരമശിവൻെറ പ്രതിരൂപമായി തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. ആ സന്ന്യാസിവൎയ്യൻ വല്ലവരുമായി കണ്ടുമുട്ടിയാൽ, 'ശിവശിവാ, ശിവശിവാ' എന്നു ഉള്ളഴിഞ്ഞു ധ്വനിക്കുന്നവിധത്തിൽ ഉച്ചരിച്ചുംകൊണ്ടു് വരുന്നവരെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ തൻെറ വഴിക്കു പിന്നെയും നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വല്ലവരും പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ കണ്ണുകളിൽനിന്നു ആനന്ദബാഷ്പം ഒഴിക്കിയുംകൊണ്ടു് "ലോകസ്സമസ്ഥാസ്സുഖിനോ ഭവന്തു" എന്നു അനുഗ്രഹിക്കുന്നതായി ആ മുഖത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായി കാണാമായിരുന്നു. വഴിയിലുള്ള ഉറുമ്പു, പുഴു മുതലായ ജീവികൾ മെതിയടിയുടെ അടിയിൽപ്പെട്ടു നശിച്ചുപോകാതിരിപ്പാനാണു് ആ സന്ന്യാസിവൎയ്യൻ അത്രയും സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് തുള്ളിതുള്ളി നടക്കുന്നതെന്നു അധികം ആരും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കയില്ല.

ഇങ്ങിനെ ആറുനാഴികയിലധികം ദൂരം നടന്ന നമ്മുടെ സന്ന്യാസിവൎയ്യൻ ഭ്രാന്തൻ കാവ് എന്ന പ്രദേശത്തെത്തി. അപ്പോൾ എങ്ങും ഇരുൾ വ്യാപിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു്, വീടുകളിലും പീടികകളിലും വിളക്കുകൾ കത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. ജനങ്ങൾ ദ്രുതഗതിയിൽ വന്നും പോയും കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ആ സന്ന്യാസിവൎയ്യൻ പാതയുടെ തെക്കെ അററത്തുചെന്നു് അവിടെനിന്നു പടിഞ്ഞാറായി പോകുന്ന റോഡിൽകൂടി അല്പം നിന്നു വടക്കോട്ടേക്കുള്ള ഒരു ഊടുവഴിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. ആ വഴിയിൽ ഒന്നിനുശേഷം ഒന്നായി മൂന്നു വലിയ കെട്ടിടങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഓരോന്നിനും വിസ്തീൎണ്ണമായ മുററവും ചുററും വീതിയുള്ള വറാന്തകളും ഉയൎന്ന മാളികയും അനേകം മുറികളും ഉണ്ടാ

യിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ കെട്ടിടത്തിന്റെ മുററത്തും വറാന്തയിലു മായി കൂടിയിരുന്ന യാചകന്മാരുടേയും മററു യാത്രക്കാരുടേയും നേരെ നമ്മുടെ സന്യാസിവൃദ്ധന്റെ ദൃഷ്ടികൾ പതിഞ്ഞിരുന്ന തേ ഇല്ല. അദ്ദേഹം രണ്ടാമത്തെ കെട്ടിടത്തിനുനേരെ എത്തി. അവിടെ പുകനിറഞ്ഞ ഒരു ചിമ്മിണിവിളക്ക കത്തിക്കൊണ്ടി രുന്നുവെങ്കിലും ആളുകളെ അന്യോന്യം തിരിച്ചറിയത്തക്ക പ്ര കാശം അതിന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്രയും ഇരുട്ട അവിടെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. ചുററുമുള്ള വറാന്തയിലും മുററത്തുമായി ചില വഴിപോക്കർ തങ്ങളുടെ ആഹാരങ്ങൾ പാകംചെയ്യുന്നതിലും മററു ചിലർ അരക്കുന്നതിലും ചിലർ ചുള്ളിവിറകുകൾ ഒടിച്ച അടുപ്പിൽ കത്തിക്കുന്നതിലും മററുമായി ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങിനെയുള്ള യാത്രക്കാരുടെ ഇടയിൽക്കൂടി കടന്നുചെ ന്നിരുന്ന നമ്മുടെ സന്യാസിവൃദ്ധൻ ''ശിവോഹം! സച്ചിദാന ന്ദം!'' എന്നു ഉറക്കെ പറഞ്ഞു. അവിടെ ഒരു മൂലയിൽ ഇരു ന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മൂന്നു വൈരാഗികൾ ഉടനെ ''ജേ സീതാറാം'' എന്നു ഒന്നായി പറഞ്ഞു നമ്മുടെ സന്യാസിവൃദ്ധന്റെ അടുത്തു വന്നു നമസ്കരിച്ചും പിന്നീട് അവർ ഇരുന്നിരുന്നേടത്തേക്കുകൂട്ടി കൊണ്ടുപോയി ഇരുത്തിയശേഷം അവരിൽ പ്രായം ചെന്നി രുന്ന വൈരാഗി ''ഓ സച്ചിദാനന്ദ പരദേശി! നീങ്കൊ ഇത്തി നി നാളാ എങ്കേ പോയിരുന്തേങ്കോ? നീങ്കളെ പാക്കാമേ നമ്പിളിക്കി ബഹുത് വ്യസനമാച്ചുതു'' എന്നു പറഞ്ഞു.

സന്യാസി—ഗോകുലദാസ്സ് ജീ! ഈ നിസ്സാരമായ ഞാൻ എവിടെ പോയാലെന്ത്? ഇവന്നു ആവശ്യമുള്ളത് എന്തുണ്ട്? എല്ലാം അനിത്യം. ദേഹം തന്നെ വെള്ളത്തിൽ എഴുതിയ എഴുത്തുപോലെ ഉള്ളതാകുന്നു. ഭൂമിയിൽ കാണുന്ന സർവ്വവും മായാ. ഈ ദേഹം നാട്ടിൽ ഇരുന്നാൽ എന്ത്? കാട്ടിൽ അ

ലുണ്ടായാൽ എന്ത്? താങ്കളെപ്പോലെയുള്ള മഹാത്മാക്കളെ ഇടക്കിടെ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അതുതന്നെ മഹാഭാഗ്യം. ഈ ലോകത്തിൽ മറ്റൊന്നുംതന്നെ എനിക്കു സിദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടില്ല. ശിവവോഹം സച്ചിദാനന്ദം.

ശോകലഭാസ്സ്—യോഗിജീ! ബഹുത്ഖുഷി! അച്ഛാ! നമ്പിളിക്കി റൊമ്പ സന്തോഷമാച്ചു. ജേ സീതാറാം! ഇന്താ കഞ്ചാ ഒരു ദം കുടുങ്കോ—എന്നു പറഞ്ഞ് തന്റെ ശില്പമ്പി സച്ചിദാനന്ദനു കൊടുത്തു. നമ്മുടെ സന്യാസിവര്യൻ സബഹുമാനം അതു വാങ്ങി അല്പസമയം ധ്യാനനിഷ്ഠനായി ഇരുന്നശേഷം ഒരേശക്തിയിൽ വലിച്ച് അതിനുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കഞ്ചാവു മുഴുവൻ വെണ്ണീറാക്കിമാററി ലോകത്തിൽ കാണുന്ന എല്ലാ വസ്തുക്കളും അനിത്യമാണെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി. അതിൽപിന്നെ അവർ തമ്മിൽ ചില വിഷയങ്ങളെപ്പററി രഹസ്യമായി കുറച്ചു സമയം സംസാരിച്ചശേഷം നമ്മുടെ സന്യാസി അവരോടു യാത്രപറഞ്ഞു പിരിയുകയും പ്രധാന നിരത്തിൽതന്നെ എത്തി നേരെ പടിഞ്ഞാറോട്ടേക്കു യാത്ര തുടരുകയും ചെയ്തു.

പ്രസ്തുത സ്ഥലവും പീടികകളും മററും "കുടിയാട്ടിൽ ചിരുതൈ" എന്ന ഒരു മാന്യയുടെ വകയായി ഏല്പെട്ടുത്തപ്പെട്ടവയായിരുന്നു ഏതാനും വഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഭ്രാന്തൻമലയിൽ നായാട്ടിന്നു പോയിരുന്ന അവരുടെ മകൻ കണാരൻ ആത്മഹത്യചെയ്തതായി ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കശേഷം അംശം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽനിന്നും പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ നിന്നും വിവരം അറിഞ്ഞ ചിരുതൈ അധികം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പ് പുത്രശോകാത്തയായി കാലധമ്മം പ്രാപിച്ചു. കണാരന്റെ ആത്മഹത്യ ഇന്നും രഹസ്യമായിതന്നെ ഇരിക്കുന്നു. കുടി

യാട്ടിൽ ചിരുതൈയുടെ കീഴിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പണിയരും കൃഷിസ്ഥലവും മററും നെടുമ്പാറ വാഴുന്നവരുടെ കീഴിൽ ഇളമയറായ നെടുമ്പാറ നായനാരുടെ അധികാരത്തിൽ ആയിരുന്നു. അതിൽ പിന്നെ ഭ്രാന്തൻകാവിൽ വെച്ച നടത്തിവന്നിരുന്ന സത്രവും മററും കാവേരി, ധർമ്മസ്ഥലം മുതലായ പുണ്യസ്ഥലങ്ങളിലേക്ക പോകുന്ന തീർത്ഥയാത്രക്കാരും മററു വഴിപോക്കരും ആ സങ്കേതത്തിൽ തങ്ങിനിൽക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന യാതൊരു സഹായവും ചെയ്യവരാറില്ലെന്നു മാത്രമല്ല ചില തസ്കരസംഘത്തിൻെറ രഹസ്യസങ്കേതവുംകൂടി ആയിതീർന്നിരിക്കുന്നു.

രാത്രി ഒമ്പതോ ഒമ്പതരയോ മണി ആയിരിക്കണം. നേരെ നിരത്തിൽകൂടി പടിഞ്ഞാട്ടേക്ക യാത്ര തുടൎന്ന നമ്മുടെ സന്യാസി ഏകദേശം അരനാഴിക നടന്ന ശേഷം അല്പം വടക്കോട്ടേക്ക തിരിഞ്ഞു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറിയ വീട്ടിൻെറ കോലായിൽ കയറി. അതു ഒരു ചെറു വീടാണെന്നു മാത്രമല്ല പുറത്തു തിണ്ണയോ വെളിച്ചമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരുട്ടിലും അതു ഒരു മുഹമ്മദീയൻെറ വീടാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടു്. മാവിൻ പലകകൾ കൊണ്ടുള്ള കതകുകൾ അടച്ചു് അകത്തുനിന്നു തഴുതിട്ടിരിക്കുന്നു.

ആ വാതിലിന്നു മുമ്പിൽ ചെന്നുനിന്ന നമ്മുടെ സന്യാസി മെല്ലേ വാതിൽ പലകകൾക്ക മുട്ടി. അധികം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു് ആ വാതിൽ സാവധാനത്തിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ സന്യാസി സാവധാനത്തിൽ അകത്തു കടന്ന ശേഷം ഒരു മുഹമ്മദീയൻ ആ വാതിൽ അടച്ചു തഴുതിട്ടു. സന്യാസി, "വന്നിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു അവനോടു ചോദിച്ചതിന്നു, "അവർ വന്നിട്ടു വളരെ നേരമായി". എന്നു അവൻ മറുപടി പറഞ്ഞ ശേഷം

രണ്ടു പേരും ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. ആ മുറിയിൽ വിരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പായയിൽ ഇരുന്ന ഒരാൾ ചുമരിന്നടുത്തിട്ടുള്ള തിണ്ണമേൽ കൈകുത്തി ചാരി ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു്. അയാളുടെ അടുത്തു് ഒരു തളികയിൽ മുഖക്ഷാളനത്തിനുള്ള ഉപകരണങ്ങളും, മറെറാന്നിൽ പലതരം ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും, മറെറാന്നിൽ പലതരം പഴങ്ങളും, ചില കുപ്പികളിലായി ലെമനേഡു്, സോഡാ മുതലായ പാനദ്രവ്യങ്ങളും വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ആ ഇരുന്ന ആൾക്കു ഇരുപതു വയസ്സിൽ അധികം പ്രായമായിട്ടില്ല.

നമ്മുടെ സന്യാസിയെ കണ്ട പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ പുഞ്ചിരി തൂകിയും കൊണ്ടു് നിവൎന്നിരുന്നപ്പോൾ സന്യാസി അയാളെ ബഹുമാനിച്ചു തൊഴുതശേഷം അല്പം ദൂരെയായി ആ പായയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—(പുഞ്ചിരിയിട്ടുംകൊണ്ടു്) വിശേഷാൽ വല്ലതും ഉണ്ടോ? അന്നു പറഞ്ഞതെന്തായിരുന്നു. നിങ്ങളുടെ യജമാനൻ വരാതിരുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു്?

സന്യാസി—അയാളെ ഇന്നു ഇവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നതു വാസ്തവം തന്നെ. ഞാൻ വല്ലപ്പോഴും പറഞ്ഞ പ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കാതിരുന്നിട്ടുണ്ടോ? ഞാൻ ജീവനുണ്ടെങ്കിൽ പറഞ്ഞതു ചെയ്യാതിരിക്കുമോ? ഞാൻ പറഞ്ഞ വിധം അയാളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാതിരുന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു തക്ക കാരണം ഇല്ലാതിരിക്കുമോ?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—പ്രത്യേക കാരണം എന്തായിരുന്നു? എന്റെ മുമ്പിൽ നേരിട്ടു വരുന്നതിന്നു അയാൾക്കു സംശയമോ?

സന്യാസി—(ചിരിച്ചുംകൊണ്ടു്) നന്നായിട്ടുണ്ടു്! നിങ്ങളുടെ യജമാനനെപ്പററി അറിയാത്തതുപോലെ നിങ്ങൾ സംസാരിക്കുന്നുവല്ലോ! അയാൾ ആരേയും ഭയപ്പെടാത്ത

ധീരാഗ്രഗണ്യനാണെന്നത് നിങ്ങഠം മറന്നുപോയോ? ഒരേ സമയം ആയിരത്തിൽ അധികം പേർ ഒന്നായി എതൃത്താലും എല്ലവരേയും അടിച്ച് യമലോകത്തേക്കയെക്ക തക്ക അപാര ശക്തിയും സാമത്ഥ്യവും അയാഠംക്കണ്ടെന്നു ഇനിയും ഞാൻ പറയേണമോ? അയാളുടെ പേരു കേട്ടാൽ തന്നെ വിറക്കാത്തവർ ആരുണ്ട്? അങ്ങിനെയിരിക്കെ നിങ്ങഠംക്ക സംശയമുണ്ടായതു് ആശ്ചയ്യം തന്നെ. രണ്ടു മാസത്തിലധികമായി ദേഹസുഖമില്ലാതായിതിന്നു അയാളുടെ ഭായ്യ രണ്ടു ദിവസമായി മരണസമയവും കാത്തു കിടക്കുകയാണ് അതു നിമിത്തം അവരെ വിട്ടുവരുന്നതിന്നു അയാഠംക്കു തരമില്ലാതായിതീരുകയും നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം എന്താണെന്നന്വേഷിച്ച ചെല്ലേണ്ടതിലേക്ക അടിയന്തരമായി എന്നെ ഇവിടെക്കയക്കുകയുമാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ആഹാ! അങ്ങിനെയാണോ! അതും ഞങ്ങളുടെ ദുൎദ്ദശതന്നെ. നിങ്ങളിൽനിന്നു വലിയ സഹായം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ സമയം നിങ്ങളുടെ നേതാവിന്നു ഇങ്ങിനെയുള്ള ആപത്തു നേരിട്ടതു ഞങ്ങളുടെ ദുൎയ്യോഗം കൊണ്ടുതന്നെ. എന്തു ചെയ്യാനാണ്!

സന്യാസി—അതിനെപററി നിങ്ങഠം ഒട്ടും തന്നെ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ഞങ്ങളുടെ നേതാവിന്നു ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നല്ലാതെ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം അറിയിച്ചാൽ അവ കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ നിറവേററുന്നതാണ്. അതിനെ പററി നിങ്ങഠം സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട. കായ്യം പറയുക.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഞങ്ങളുടെ തല്ക്കാല സ്ഥിതിയേ പററിയും മററം ഏറക്കുറെ നിങ്ങഠം അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലോ! പുതുതായി ഞാൻ പറയേണ്ടതായിട്ടെന്താണുള്ളതു്?

സന്യാസി—അതെ അതെ. അതൊക്കെ ഞങ്ങൾ അറിയും ഇപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടെന്തുണ്ട് ?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—പറയാം. ഈ അടുത്ത പതിനൊന്നംശങ്ങളിലുള്ള ജന്മിമാരിൽ പ്രധാനിയും സ്ഥാനിയും മാനിയും കാലത്താൽ ഒരു ലക്ഷത്തിൽ അധികം ഉറുപ്പിക വരവും ഉള്ള എന്റെ വലിയച്ഛനു പ്രഭാവതി എന്ന ഒരു മകളല്ലാതെ മററാരും അടുത്ത അവകാശികളായിട്ടില്ലെന്നു ഞാൻ മുമ്പു പറഞ്ഞതു ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. അവളെ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായ ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ എന്നവൎക്കു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുത്താൽ ആ വക സ്വത്തുക്കളൊക്കെ ഞങ്ങളുടെതായി തീരും. എന്നാൽ വലിയച്ഛൻ തന്റെ മകളെ അമ്മാമനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. വലിയച്ഛനു ഞങ്ങളോടുള്ള വിരോധമൊക്കെ ഏതാണ്ട് നിങ്ങൾക്കും അറിയാമല്ലോ. പ്രഭാവതിയെ ഭാൎയ്യയുടെ അച്ഛൻ കിണാലൂർ കോട്ടയിൽ യജമാനന്റെ മരുമകൻ ദിവാകരനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുപ്പാനാണ് ആലോചിച്ചു വരുന്നതു. അയാൾ മദിരാശിയിൽനിന്നു ബി എൽ. പരീക്ഷക്കു വായിക്കുകയാണ്. അടുത്തമാസം പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞാൽ അയാൾ നാട്ടിലേക്കുവരും. കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ വിവാഹം നടക്കുമെന്നാണ് തോന്നുന്നതു. അങ്ങിനെ ആ വിവാഹം നടക്കുന്ന പക്ഷം ഞങ്ങളുടെ വായയിൽ മണ്ണുതന്നെ. വലിയച്ഛന്റെ സ്വത്തുക്കളൊക്കെ ദിവാകരനെ ചേൎന്നതായിത്തീരുകയും ചെയ്യും. എങ്ങിനെയെങ്കിലും ആ വിവാഹം മുടക്കുകതന്നെ വേണം. അതു നിങ്ങളുടെ കടമയാണ്. അതിന്നായി നിങ്ങൾ എന്തു ചെയ്യുന്നതും ഞങ്ങൾക്കു സമ്മതമാണ്.

സന്യാസി—ഇതു ഒരു വലിയ കാൎയ്യമാണോ! നിങ്ങൾ പറഞ്ഞാൽ ആ കാൎയ്യം സാധിച്ചതായി നിങ്ങൾക്കു കരുതാം.

നിങ്ങൾ സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട ഇതിനെപ്പററി നിങ്ങൾ പരിശ്രമിക്കേണ്ടതായി ഇനി ഒന്നും ഇല്ല. എല്ലാം ഞങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തി നിങ്ങൾക്കു വിവരംതരാം. നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഇത്രമാത്രമല്ലേ ഉള്ളു? ഇനി പോകുന്നതിനു അനുവാദം തരണം.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—സന്തോഷം. നിങ്ങൾ എല്ലാവിധവും എന്റെ കാര്യം നിറവേററിയാൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തും. ഇതാ ഈ സഞ്ചിയിൽ ഇരുനൂററപ്പികയുണ്ടു്. ഇതു നിങ്ങളുടെ യജമാനനു കൊടുക്കുക. ആയാളുടെ ഭാര്യയുടെ രോഗം ഭേദപ്പെട്ടശേഷം നേരിട്ടു കാണേണമെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതായി പ്രത്യേകം പറയണം.

സന്യാസി—അങ്ങിനെ ചെയ്യാം.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഇതാ ഈ പഴങ്ങളും പലഹാരങ്ങളും കഴിച്ചിട്ടു പോകാം—എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടു നമ്മുടെ സന്യാസി ആ പണസ്സഞ്ചി വാങ്ങി മടിയിൽ ഭദ്രമായി വെച്ചശേഷം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭക്ഷണ സാധനങ്ങളൊക്കെ എടുത്തു ആ മുറിയിൽ തന്നെ ഒരു ഭാഗത്തായി ചെന്നിരുന്നു് അരനാഴികകൊണ്ടു് തിന്നു തീർത്തു. മൂന്നു കുപ്പികളിലുണ്ടായിരുന്ന ലമനേഡും കുടിച്ച ശേഷം അവരുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി അവിടെ നിന്നു പുറത്തിറങ്ങി. ഉടനെ ആ ഗൃഹത്തിന്റെ ഭിത്തിയിലെ വാതിൽ അടച്ചു വീണ്ടും തഴുതിട്ടു.

അപ്പോൾ രാത്രി പതിനൊന്നുമണി കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവണം. നമ്മുടെ സന്യാസി ആരുടെ ദൃഷ്ടിയിലും പെടാതെ വേഗത്തിൽ നടന്നുവന്ന വഴിയായി തന്നെ മടങ്ങി ഭ്രാന്തൻ കാവുപ്രദേശത്തെത്തി. അവിടെ ആദ്യം ചെന്നിരുന്ന സത്രത്തിൽ കയറാതെ നേരെ വടക്കോട്ടു തിരിഞ്ഞു് ഭ്രാന്തൻ മലയിലേക്കുള്ള നിര

ത്തിൽകൂടി അയാൾ വേഗത്തിൽ നടന്നു എന്നും മൂടിയിരുന്ന ഇരുട്ട് ആ സന്യാസിയുടെ യാത്രക്കു തടസ്ഥമായിതീർന്നില്ല. അവിടവിടെ കേട്ടിരുന്ന നരികളുടെ ശബ്ദവും കൂമൻ മുതലായവയുടെ ഭയങ്കര ശബ്ദവും കൂസാതെ രണ്ടു നാഴിക ദൂരത്തോളം ചെന്ന നമ്മുടെ സന്യാസി നിരത്തിന്നടുത്തായി ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു വെള്ളച്ചാലിൽ ഇറങ്ങി, പന്നികളെ പോലെ നിലംപററി കിടന്നിരുന്ന മൂന്നാളുകളെ കണ്ടു, "ഗോകുലദാസ്സ്ജി! ഉറങ്ങിപ്പോയോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല, ഇല്ല." എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ഗോകുലദാസ്സും മററുള്ളവരും എഴുന്നേററ ഉടനെ ആ നാലുപേരും കൂടി നിരത്തിന്നടുത്തു കുററിക്കാട്ടിന്നുള്ളിൽ മറഞ്ഞു. രണ്ടു നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്തോ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അതു ഏതാനും കാളവണ്ടികൾ വടക്കുനിന്നു തെക്കോട്ടേക്കു വരുന്ന ശബ്ദമായിരുന്നു. അപ്പോൾ അർദ്ധരാത്രി ആയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വണ്ടി തെളിക്കുന്നവരൊക്കെ പാട്ടുകൾ പാടി ബഹളം ഉണ്ടാക്കിയും കൊണ്ടാണ് വന്നിരുന്നതു. നമ്മുടെ സന്യാസിയും കൂട്ടുകാരും കുററിക്കാട്ടിന്നുള്ളിൽ മറഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ടുതന്നെ എല്ലാ വണ്ടികളെയും സൂക്ഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ഒടുവിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വണ്ടിക്കാരൻ മാത്രം കാളകളുടെ മൂക്കുകയർ പിടിച്ചുകൊണ്ടുറങ്ങുകയാണെന്നും, കാളകൾ മുമ്പിൽ പോകുന്ന വണ്ടിയെ തുടർന്നു പോവുകയാണെന്നും അവർ അറിഞ്ഞു. സാവധാനത്തിൽ ചെന്നു നമ്മുടെ സന്യാസിയും ഗോകുലദാസ്സും ആ വണ്ടിയുടെ നുകത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും പിടിച്ചു കാളകളെ പോലെ വണ്ടിയും വലിച്ചു നടന്നുതുടങ്ങി. ഉടനെ മററു രണ്ടു പേരും വണ്ടിക്കു കെട്ടിയിരുന്ന കാളകളെ അഴിച്ചു അവയേയും കൊണ്ടു കാട്ടിന്നുള്ളിലേക്കു മറഞ്ഞു. ആ വണ്ടിയെ യാതൊരു

സംശയത്തിന്നും ഇടകൊടുക്കാതെ കാളകളെപ്പോലെ വലിച്ചു നടന്നിരുന്ന രണ്ടുപേരും അരനാഴികയോളം അങ്ങിനെ പോയ ശേഷം മെല്ലെ അതു താഴ്ത്തിവെച്ചു കാട്ടിന്നുള്ളിലേക്ക ഓട്ടം തുടങ്ങി.

●●●●●●
●●●

അദ്ധ്യായം 2

മാതൃകാ ദമ്പതിമാർ

താലൂക്കിന്റെ വടക്കെ അററത്തു കിടക്കുന്ന റയിഞ്ചിലുള്ള അംശങ്ങളിലെ ഭൂസ്വത്തുക്കളിൽ അധിക ഭാഗവും നെടുമ്പാറ ഇടത്തിലേക്ക ചേർന്നതാകുന്നു. അതു വഴിക്ക വെറുമ്പാട്ടം, കുടിയിരിപ്പ്, പത്തിന്നു രണ്ട് മുതലായ ഇനങ്ങളിലായി കാലത്താൽ ഒരു ലക്ഷത്തിലധികം ഉറുപ്പിക ഇടത്തിലേക്ക കിട്ടി വരുന്നുണ്ട്. ഇടംവകയായി നേരിട്ടു നടത്തിവരുന്ന ധാരാളം കൃഷിസ്ഥലങ്ങളും തോട്ടങ്ങളും വേറെയും ഉണ്ട്.

ഇത്രയും ഭൂസ്വത്തുക്കളുടെ ഉടമയും ആ താലൂക്കിലുള്ള ജന്മികളിൽ പ്രധാനിയും ആയ നെടുമ്പാറയിടത്തിൽ നാരായണൻ വാഴുന്നവർ, തന്റെ വിശേഷമായ ബങ്കളാവിലുള്ള ഒരു മുറിയിൽ ഇട്ടിരുന്ന ഒരു ചാരു കസേലയിൽ കിടന്നിട്ടുണ്ട്. സമയം വൈകുന്നേരം മൂന്നു മണി ആയിട്ടുണ്ടാവണം. വാഴുന്നവരുടെ ധർമ്മപത്നിയായ നാരായണി അമ്മ ഒരു വെള്ളി കൂജയിൽ ചായയും ഒരു തളികയിൽ ചില മധുര പലഹാരങ്ങളും പഴങ്ങളും എടുത്തു ആ മുറിയിലേക്ക വന്നു.

നാരായണൻ വാഴുന്നവർ ബുദ്ധിമാനും, ശാന്തനും, നിഷ്കളങ്കനും, സത്യസന്ധനും, ദീനദയാലുവും ആകുന്നു. അപാരമായ പാണ്ഡിത്യം നേടിയിരിക്കുന്നു. അഹംഭാവം മുതലായ

ദുൎഗ്ഗുണങ്ങൾ അയാളെ സ്പൎശിച്ചിട്ടേ ഇല്ല. പ്രായം നാല്പത്തഞ്ചിന്നും അമ്പതിന്നും മദ്ധ്യത്തിൽ ആയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും കാഴ്ചയിൽ അതു തോന്നുകയില്ല. അയാളുടെ സൽസ്വഭാവത്തെപ്പറ്റി സ്തുതിക്കാത്തവരും അയാളിൽനിന്നു സഹായം സിദ്ധിക്കാത്തവരും ആ ദിക്കിൽ ഇല്ലെന്നു തന്നെ പറയാം.

കിണാല്ലൂർ കോട്ടയിൽ അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനൻെറ ഏകപുത്രിയായ നാരായണി അമ്മയുമായുള്ള വാഴുന്നവരുടെ വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ട് ഇരുപതുകൊല്ലത്തിലധികമായി. ഒരു ഗൃഹനായികയും ധൎമ്മപത്നിയും വൎത്തിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെയെന്നു പിതാവിൽനിന്നു ശീലിച്ച നാരായണിയമ്മ താൻ നിൎവ്വഹിക്കേണ്ട കൃത്യങ്ങളെ ഒരണുപോലും പിഴപ്പിക്കാതെ അനുവൎത്തിച്ചുവന്നു. പ്രസ്തുത വിവാഹബന്ധത്തിന്നു ശേഷമാണ് തനിക്കു ഇത്രയും ഐശ്വൎയ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നാണ് വാഴുന്നവരുടെ വിശ്വാസം. അനുഭവവും അങ്ങിനെതന്നെ ആയിരുന്നു. നാരായണിയമ്മ ഒരു സൎവ്വഗുണസമ്പന്നയും വാഴുന്നവൎക്കു അനുയോജ്യയും ആയതുകൊണ്ടു അവരെ അറിയുന്നവരൊക്കെ ഇവർ മാതൃകാദമ്പതിമാരാണെന്നു പറഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. നാരായണിയമ്മ കാവ്യനാടകാലങ്കാരാദികളിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടീട്ടുള്ളതുകൂടാതെ സംഗീതത്തിലും അസാമാന്യ വൈദഗ്ദ്ധ്യം നേടീട്ടുണ്ട്. ഭൎത്തൃശുശ്രൂഷയെപ്പോലെ തന്നെ ഈശ്വരാരാധന മുതലായ കൃത്യങ്ങളിലും ഒരിക്കലും ഇവർ വീഴ്ച വരുത്താറില്ല.

സാധാരണപോലെ ഭൎത്താവിന്നുള്ള ചായയും എടുത്തു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ തന്നെ ഇവർ മകളേയും വിളിച്ചു. എന്നാൽ ദൂരത്തുനിന്നു തപാൽ ശിപായി വരുന്നതായി കണ്ടു വല്ല കത്തുകളും ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു കരുതി പ്രഭാവതി പടിക്കലേക്കു പോയിരിക്കയായിരുന്നു. ഒട്ടും താമസിക്കാതെ "അച്ഛാ!"

എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു ഒരു കത്തുമായി പ്രഭാവതിയും ആ മുറിയിൽ എത്തി.

നാരായണിഅമ്മ— പ്രഭേ! ഞാൻ നിന്നെ വിളിച്ചു കണ്ടില്ല. നീ എവിടേക്കാണ് ഓടിപ്പോയിരുന്നത് ?

പ്രഭാവതി—അമ്മേ! തപാൽ ശിപായിയെ കണ്ടതുകൊണ്ട് ഞാൻ പടിക്കലോളം പോയി. ഇതാ അച്ഛനു ഒരു കത്തുണ്ട്. മദിരാശിയിൽ നിന്നാണ്. ജ്യേഷ്ഠൻെറതാണെന്നാണ് കയ്യെഴുത്തുകൊണ്ടു തോന്നുന്നത്—എന്നു പറഞ്ഞ് അച്ഛൻെറ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. "വേണ്ട നീ തന്നെ അതു പൊളിച്ചു വായിക്കുക"* എന്നു വാഴുന്നവർ പറഞ്ഞതിന്നനുസരിച്ചു താഴെ വിവരിക്കുന്ന വിധം പ്രഭാവതി അതു വായിച്ചു.

മദിരാശി,
13—5--'18

ശ്രീ

വലിയ ജ്യേഷ്ഠൻ സമയോചിതംപോലെ വായിച്ചറിവാൻ

ഇന്നലെ പരീക്ഷ അവസാനിച്ചു. തിങ്കളാഴ്ച തന്നെ ഇവിടെനിന്നു പുറപ്പെടേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. റയിൽ മംഗലാപുരംവരെ ഓടിത്തുടങ്ങാത്തതുകൊണ്ടുള്ള അസൌകര്യം കുറച്ചൊന്നുമല്ല; ചൊവ്വാഴ്ച കാലത്തെ കണ്ണൂരിൽ എത്തുന്ന മെയിലിന്നു അവിടെ ഇറങ്ങാമെന്നും അപ്പോഠം തന്നെ പുറപ്പെടുന്ന തപ്പാൽ വണ്ടിയിൽ യാത്ര തുടൻാൽ ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടുമണിക്കു കാനായിയിൽ എത്തുമെന്നും തോന്നുന്നു. സൌകര്യപ്പെടുൻപക്ഷം അവിടെയുള്ള ജട്ക്കവണ്ടി വണ്ടിതാവളംവരെ അയച്ചാൽ വേണ്ടതില്ല. നേരെ കിണാലൂർ കോട്ടയിലേക്കു പോകാമെന്നു വെച്ചാൽ, കാസർക്കോഡിൽനിന്നു

പെട്ടിവണ്ടി കിട്ടിയാൽ തന്നെ കോട്ടയിൽ എത്തുമ്പോഴെക്കു രാത്രി പത്തുമണി കഴിയും. ദൂരമുള്ളപക്ഷം വണ്ടി അയക്കുമെന്നു കരുതി എഴുത്തു ചുരുക്കുന്നു. ശേഷം മുഖദാവിൽ.

എന്നു

ദിവാകരൻ നമ്പ്യാർ.

പ്രഭാവതി—(കത്തുവായിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഉടനെ) അച്ഛാ! കിണാലൂർ ജ്യേഷ്ഠൻ നാളെ വരുന്നുണ്ടു്. ലക്ഷ്മണയ്യരുടെ പാട്ടുകച്ചേരിയും നാളെക്കല്ലെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്! അതു നന്നായിട്ടുണ്ടു്. ജ്യേഷ്ഠനു പാട്ടിൽ ഒരു തരം ഭ്രമം തന്നെ ഉണ്ടു്. ജട്ക അയക്കുന്നതു എന്തായാലും നന്നായിരിക്കും.

നാരായണിഅമ്മ—ദിവാകരനെ കണ്ടിട്ടു കൊല്ലം രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ ആളും തന്നെ ഒന്നു മാറിയിരിക്കണം. ഗോപാലനെ വിളിച്ചു കുതിരക്കുള്ള മുതിര ഇന്നു തന്നെ തയ്യാറാക്കുവാനും പുല്ലുകാരിയെ വിളിച്ചു കാലത്തെ എട്ടുമണിക്കു മുമ്പായി പുല്ലു കൊണ്ടുവരുവാൻ ഏല്പിക്കുന്നതിന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞുകൊള്ളാം. വണ്ടിക്കാരൻ മമ്മുവോടു നിങ്ങളും തന്നെ പറഞ്ഞേല്പിക്കണം.

വാഴുന്നവർ—ഗോപാലനോടു് മമ്മുവെ ഞാൻ വിളിക്കുന്നതായും പറഞ്ഞേക്കു—എന്നു പറഞ്ഞു് കോപ്പയിൽ ഒഴിച്ചിരുന്ന ചായ കുടിച്ചു. അപ്പോഴേക്കും പ്രഭാവതി ചായ കുടിച്ചു ആ കത്തുംഎടുത്തു തന്റെ മുറിയിലേക്കു പോയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഭർത്താവിന്റെ ചായകുടി കഴിഞ്ഞശേഷം താനും കുടിച്ചു് "ഇന്നു ക്ഷേത്രത്തിലേക്കു കുറച്ചു വേഗം പോകേണം. നിവേദ്യത്തിന്നു കുറച്ചു പഴങ്ങളുംകൂടി കൊടുക്കേണ്ടതുണ്ടു്. മമ്മുവോടു പറയുവാൻ താമസിക്കേണ്ട." എന്നു പറഞ്ഞു നാരായണിയമ്മ താഴത്തേക്കു പോയി വാഴുന്നവർ പതിവുപോലെ കുറച്ചുസമയം

കൂടി അവിടെ കിടന്നശേഷം ഭൃത്യനേയും വിളിച്ചു നടക്കുന്നതിന്നായി അടുത്ത വള്ളിത്തോട്ടത്തിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പടികടക്കുമ്പോഴേക്കു മമ്മുവും എത്തി. ഒരു അടിയന്തര കാൎയ്യമായി തനിക്കു സ്നേഹിതന്റെ വീട്ടിലേക്കുപോയാൽ കൊള്ളാമെന്നും, ഏതു വിധവും രാത്രി പത്തു മണിക്കുമുമ്പായി എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നും, താൻ നാളെ കൃത്യസമയത്തിന്നു വണ്ടിത്താവളത്തിൽ ചെന്നു ചെറിയ യജമാനനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നുകൊള്ളാമെന്നും ഏററശേഷം മമ്മു കുതിരജാകയിലേക്കും വാഴുന്നവർ തോട്ടത്തിലേക്കും പോയി.

മമ്മു ചൊവ്വാഴ്ച കാലത്തു തന്നെ ജട്കയുമായി കാനായി വണ്ടിത്താവളത്തിലേക്കു പോയിരിക്കുന്നു. ദിവാകരനെ യഥായോഗ്യം സല്ക്കരിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരുക്കംകൂട്ടുന്ന തിരക്കിൽ നാരായണിയമ്മ പല ഭൃത്യന്മാരേയും ദാസിമാരേയും വിളിക്കുകയും പറയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ജ്യേഷ്ഠനുമായി കണ്ടുമുട്ടിയാൽ താൻ സംസാരിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെ എന്നും എന്തെന്നും മററും ഓൎത്തുകൊണ്ടോ എന്തോ പ്രഭാവതിക്കു രാത്രി തീരേ ഉറക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. കുട്ടിക്കാലത്തു കിണാലൂർ കോട്ടയിൽ വെച്ചും നെടുമ്പാറയിടത്തിൽ വെച്ചും കളിച്ചു നടന്ന ആ ദിവസങ്ങളും അവളുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചും അസ്തമിച്ചും കൊണ്ടിരുന്നു. ഇവിടെ ഇറങ്ങാതെ ജ്യേഷ്ഠൻ നേരെ കിണാലൂരേക്കു പോയേക്കുമോ എന്നു ഒരിക്കൽ അവൾ സംശയിച്ചു. അങ്ങിനെആണെങ്കിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു കത്തയക്കുകയില്ലായിരുന്നു എന്നു ഒടുവിൽ അവൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. ആ കത്തു അവൾ മൂന്നു തവണ വായിച്ചു. സാധാരണപോലെ ചായ കുടിക്കുന്നതിന്നു അന്നു പ്രഭാവതിയെ കാണാതിരുന്നതുകൊണ്ടു വാഴുന്നവർ തന്നെ വിളിച്ചു. മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ മുമ്പിൽ ചെല്ലുന്നതിന്നു

എന്തോ ഒരു ശങ്ക അവളെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു വിധത്തിൽ ചെന്നു "ചായകുടിച്ചു" എന്നു കാട്ടിക്കൂട്ടി തന്റെ മുറിയിൽ വന്നിരുന്നു

നേരം മൂന്നരമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കയില്ല. ജട്ക്ക പടിമാളികയുടെ മുമ്പിൽ നിർത്തിയ ഉടനെ ദിവാകരൻ നമ്പ്യാർ അതിൽനിന്നിറങ്ങി നേരെ വാഴുന്നവർ താമസിക്കുന്ന മാളികയുടെ മുകളിലേക്കു ചെന്നു വാഴുന്നവരും നാരായണിയമ്മയും ദിവാകരൻ നമ്പ്യാരുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു മുകളിൽ വരാന്തയിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ കണ്ട ഉടനെ "വലിയ ജ്യേഷ്ഠന്നു നമസ്കാരം." എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു ദിവാകരൻ നമ്പ്യാർ അകത്തേക്കു കടന്നശേഷം നാരായണിഅമ്മയെ കണ്ടു "ജ്യേഷ്ഠത്തിക്കു സുഖം തന്നെയല്ലേ?" എന്നു തന്റെ സഹജമായ വണക്കത്തോടുകൂടി ചോദിച്ചു.

"ദിവാകരാ! വഴിയാത്രകൊണ്ടു തന്നെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കും. ഇരിക്കുക." എന്നു പറഞ്ഞു വാഴുന്നവർ ഇരുന്നശേഷം ഒരു കസേല അല്പം നീക്കി. ദിവാകരൻ നമ്പ്യാരും ഇരുന്നു "തീവണ്ടിയാത്ര മഹാകഷ്ടം തന്നെ. പുകയും കരിയും വെയിലിന്റെ ചൂടും കണ്ടപ്പോൾ മദിരാശിയിൽനിന്നു ഇപ്പോൾ പുറപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നില്ല. എന്നു തോന്നി" എന്നു പറഞ്ഞു.

"അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നീ അല്പം ചായയോ മറ്റോ കഴിച്ച് കുളിച്ചശേഷം പടിമാളികയിലേക്കു വരിക. ഇന്നു ഒരു പാട്ടുകച്ചേരി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആരൊക്കെയാണ് വന്നിട്ടുള്ളത് എന്നു തന്നെ നോക്കീട്ടില്ല. കച്ചേരി തുടങ്ങുന്നതിന്നു ഞാൻ ചെല്ലാത്തതുകൊണ്ടു കാത്തിരിക്കയാണ്." എന്നുപറഞ്ഞു വാഴുന്നവർ എഴുന്നേററു. അപ്പോഴേക്കു നാരായണി അമ്മ ചായയും കൊണ്ടുവന്നു. പാട്ടുകച്ചേരിയുണ്ടെന്നു കേട്ടതിൽ

സന്തുഷ്ടനായ ദിവാകരൻ "എന്നാൽ ഞാൻ ക്ഷണത്തിൽ ഒന്നു കുളിച്ചുകളയാം. നിങ്ങടം പടിമാളികയിലേക്കു നടന്നു കൊള്ളുക." എന്നു പറഞ്ഞ് ചായ കഴിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ "ജ്യേഷ്ഠത്തി! ഒന്നു കുളിക്കണം." എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു "കുളിമുറിയിൽ എല്ലാം തയ്യാറുണ്ടെന്നു നാരായണി അമ്മ മറു പടി പറയുകയും അയാടം ആ ചായ കഴിച്ചു് കുളിക്കുന്നതി ന്നായി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു കുളി മുറിയിലേക്കു പോകും വഴിയിൽ പ്രഭാവതിയെ അവളുടെ മുറിയിൽ കണ്ട ദിവാകരൻ നമ്പ്യാർ" പ്രഭേ! വിശേഷാൽ എന്തുണ്ട്? അല്ലാ! ആക പ്പാടെ പ്രഭാവതി തന്നെ ഒന്നു മാറിയിരിക്കുന്നുവല്ലോ! "എന്നു പറഞ്ഞു.

പ്രഭാവതി—(ഉടനെ എഴുന്നേററ്) അങ്ങിനെ പറയത്ത ക്കതായി ഒന്നും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ദിവാകരൻ നമ്പ്യാർ—അല്ലല്ല. നീ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതു പോലെയാണോ ഇപ്പോളെന്നു നല്ലവണ്ണം ഓർത്തുനോക്കുക. അന്നു കൂടെ കളിച്ചുനടന്നിരുന്ന പ്രഭതന്നെയാണോ ഇപ്പോൾ?

പ്രഭാവതി—വാസ്തവം തന്നെ. ഞാൻ മാത്രമാണോ മാറി യിട്ടുള്ളത്? ലോകവും അതിലുള്ള സകല വസ്തുക്കളും ക്ഷണം തോറും മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. കാലത്തിന്നനുസരിച്ചു ഞാനും മാറീട്ടുണ്ടാവണം. എന്നാലും ഞാൻ മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പ്രഭാവതി തന്നെ.

ദിവാകരൻ നമ്പ്യാർ—അതെ. എന്നാലും മുമ്പത്തെ പ്പോലെ "പ്രഭേ!" എന്നു വിളിക്കുന്നതിന്നു സംശയിച്ചു പോകുന്നു. ആവട്ടെ കച്ചേരി തുടങ്ങുകയായി. ഞാൻ വേഗം ഒന്നു കുളിച്ചുകളയാം. നമുക്കു പിന്നീട് സംസാരിക്കാം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ് അയാൾ കുളിമുറിയിൽ പോയി കുളിച്ചു വസ്ത്രങ്ങൾ മാറിയ ശേഷം പാട്ടുകച്ചേരിക്കായി പടിമാളികയിലേക്കു ചെന്നു.

പാട്ടുകച്ചേരി കഴിയുമ്പോഴേക്കു പന്ത്രണ്ടുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്പം അകലെനിന്നു വന്നിരുന്ന ചിലർ ആ ഇരുട്ടിൽ പോകേണ്ട എന്നു പറഞ്ഞു വാഴുന്നവർ ഊണിനുകൂടി ക്ഷണിച്ചു. ഓരോന്നു പറഞ്ഞു രസിച്ചുംകൊണ്ടു അല്പം ഇരുന്ന ശേഷം ഒന്നരമണിക്കു എല്ലാവരും ഊണിന്നായി ഇരുന്നു.

ആരും ഊണു തുടങ്ങീട്ടില്ല "അന്യഥാ ചിന്തിതം കാര്യം ദൈവമന്യത്ര ചിന്തയേൽ" എന്നുള്ള പഴഞ്ചൊല്ലാണ് അവിടെ അനുഭവപ്പെട്ടതു്. അപ്പോൾ താഴെനിന്നു "അയ്യോ! അയ്യോ!" എന്നു ഉറക്കെ നിലവിളിക്കുന്ന ശബ്ദം അവർകേട്ടു ഞെട്ടി. ആ നിലവിളി ക്ഷണത്തിൽ വർദ്ധിച്ചു. താമസിയാതെ കുറെ പേർ മുകളിലേക്കു ചാടിക്കയറി വരുന്ന ശബ്ദവും അവർ കേട്ടു.

ഊണിന്നിരുന്നവർ സ്തംഭിച്ചുപോയി. നാരായണി അമ്മ പ്രഭാവതിയുടെ മുറിയിൽ ചെന്നു. പ്രഭാവതി ഉടനെ വാതിൽ അടച്ചു തഴുതിട്ടു. ഊണിന്നിരുന്നവരിൽ ശക്തിയുള്ള ചിലർ കയ്യിൽകിട്ടിയവയെ ആയുധങ്ങളാക്കി ഒരുങ്ങിനിന്നു. അതിന്നിടയിൽ പത്തുപതിനഞ്ചു അക്രമികൾ ആ മുറിയിൽ എത്തികഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവർ എവരും കറുത്തു തടിച്ചു ദീർഘകായന്മാരും, ഓരോരുത്തരും കത്തി, കഠാരി, കുറുവടി മുതലായവ ധരിച്ചിട്ടുള്ളവരും, കറുപ്പ്വസ്ത്രം ധരിച്ചിട്ടുള്ളവരും ആയിരുന്നു. ചെമ്പിച്ച മുടിയും വട്ടക്കണ്ണും അവരെ യമഭടന്മാരെപ്പോലെ ഭയങ്കരന്മാരാക്കിതീർത്തു.

അവർ ഉള്ളിൽ കടന്ന ഉടനെ മുമ്പിൽ കണ്ട രണ്ടുമൂന്നു വിരുന്നുകാരെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കുറുവടികൊണ്ട് ആഞ്ഞു

ടിച്ചുവീഴ്ത്തി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവർ എഴുന്നേല്പാൻ തുടങ്ങിയപ്പോഠം അക്രമികഠം കയ്യിൽ കരുതികൊണ്ടുവന്നിരുന്ന മുളകുപൊടി വാരി വാരി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരുടെ മുഖത്തെറിയുകയും അവക്കു കണ്ണുതുറപ്പാൻ കഴിയാതാക്കിതീക്കുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ ആ അക്രമികഠം അവരെ എല്ലാവരേയും പിടിച്ചുകെട്ടി വായയിൽ തുണിക്കഷ്ണങ്ങഠം കുത്തി തിരുകിയ ശേഷം കിട്ടിയ മുതലുകഠം കയ്യിലാക്കി ഓടിപ്പോയി

ഒരു നാഴിക കഴിഞ്ഞ ശേഷം ചിലക്കു കണ്ണുകഠം മിഴിക്കാമെന്നായി തീൻു. അതുവരെ ഭയന്നൊളിച്ചിരുന്ന നാരായണിഅമ്മ ഭത്താവിനും മററും നേരിട്ട ആപത്തുകളെപററി അറിയേണ്ടതിലേക്കു അക്രമികഠം ഓടിപ്പോയി എന്നു മനസ്സിലായതിൽ പിന്നെ മെല്ലെ വാതിൽ തുറന്നു നോക്കി. രണ്ടുമൂന്നു പേർ തലയുടഞ്ഞു ചോരക്കളത്തിൽ കിടക്കുന്നതും മററു പേർ കെട്ടപെട്ടു കിടക്കുന്നതും അവർ കണ്ടു. നാരായണി അമ്മ ഓടി ചെന്നു വാഴുന്നവരുടെ കെട്ടുകഠം അറുത്ത് വായയിൽ തിരുകിയിരുന്ന തുണിക്കഷ്ണങ്ങളേ നീക്കം ചെയ്തു. വാഴുന്നവർ ശേഷമുള്ളവരുടെ കെട്ടുകളേയും മററും നീക്കം ചെയ്തു നോക്കിയപ്പോഠം ദിവാകരനെ അവിടെ കണ്ടില്ല. ഉടനെ വാഴുന്നവരും മററും ആവുന്ന വിധം ഉച്ചത്തിൽ "കൊള്ളക്കാർ! കൊള്ളക്കാർ! പിടിക്കുവിൻ! പിടിക്കുവിൻ!" എന്നും മററും വിളിച്ചു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു പുറത്തേക്കോടി. ആ ആപൽസൂചകമായ ബഹളം കേട്ടു ഓടിയെത്തിയവർ കൊള്ള നടന്നതായും നാലുപേരെ തല്ലികൊന്നതായും അറിഞ്ഞ് അക്രമികളെയും തിരഞ്ഞു നാലു ഭാഗങ്ങളിലേക്കും ഓടി ചെന്നു നോക്കി. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല.

നേരം പുലൻ ശേഷം അടുത്ത പോലീസ്സ സ്റ്റേഷനിലേക്കും കിണാലൂർ യജമാനൻെറ അടുക്കലേക്കും വിവരമായ

എഴുത്തും കൊടുത്തു ആളെ അയച്ചു. ഒമ്പതു മണിയായപ്പോ ഴേക്കും സബ്ബിൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ളയും നാലു പോലീസ്സു കാരും ബംഗളാവിൽ എത്തി. വാഴുന്നവരിൽ നിന്നു എല്ലാ വിവരവും ചോദിച്ചറിഞ്ഞു റിപ്പോർട്ടു തയ്യാറാക്കിയ ശേഷം സ. ഇൻസ്പെക്ടർ "നിങ്ങടെ മുട്ടം പരിഭ്രമിക്കേണ്ട രണ്ടുദിവസം കൊണ്ടു കേസ്സ് തെളിവുണ്ടാക്കാം. ഈ ദിക്കിൽ തന്നെ ചില അക്രമികൾ ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കീട്ടുണ്ട്. അവരെ പിടിച്ചാൽ എല്ലാ തെളിവും കിട്ടും." എന്നു പറഞ്ഞു അവിടെ നിന്നു പോയി.

വാഴുന്നവരുടെ ബംഗളാവിൽ കൊള്ള നടന്നു ഒരാഴ്ച കഴി ഞ്ഞിരിക്കുന്ന കിണാലൂർ കോട്ടയിലുള്ള ബംഗളാവിലെ ഒരു മാളികയിൽ ഇരുന്നു രണ്ടുപേർ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. അവരിൽ ഒരാളായ വാഴുന്നവർ മുമ്പിൽ വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തന്റെ ഭാര്യയുടെ പിതാവായ അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനനെ ഓരോന്നുപറഞ്ഞു സമാധാനിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. യജമാനനു വയസ്സ് അമ്പത്തഞ്ചിൽ അധികമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ശരീരത്തിന്നു പ്രായ ത്തിന്നനുസരിച്ച വാർദ്ധക്യം പിടിപെട്ടിരുന്നില്ല. വെളുത്തു തടിച്ച ദേഹവും, കുടവയറും, കഷണ്ടി തലയും അയാൾ ഒരു വലിയ ധനവാനാണെന്നു കാണിക്കുന്നുണ്ട്. അയാൾ തന്റെ ഇളയ പെങ്ങളുടെ ഏകപുത്രനായ ദിവാകരനെ ഓർത്തു കണ്ണു നീർ ഒഴുക്കിയും തൊണ്ടയിടറിയും കൊണ്ട്, "ഈശ്വരാ! എന്റെ ഈ വാർദ്ധക്യദശയിൽ എന്നെ ഇങ്ങിനെ വ്യസനിപ്പി ക്കേണമെന്നുണ്ടോ! ഉണ്ണീ! (വാഴുന്നവരെ യജമാനൻ അങ്ങി നെയാണ് വിളിച്ചുവരാറ്) എനിക്കു ഒരേ ഒരു പെങ്ങൾ. അവൾക്കു രണ്ടു കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നതിൽ പെൺകുട്ടി മൂന്നു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ തന്നെ ഞങ്ങളെ വിട്ടുപോയി. എത്ര തിര

ഞ്ഞിട്ടും കുട്ടിയുടെ ശവം പോലും കാണ്മാൻ ഞങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കിളിയെ വളൎത്തി പൂച്ചക്കു കൊടുക്കുന്നതുപോലെ ഇത്രയും പഠിപ്പിച്ചു പോററിവളൎത്തിയ കുട്ടിയെ കൊള്ളക്കാൎക്കും കൊടുത്തു ഞങ്ങൾ എങ്ങിനെ ജീവിച്ചിരിക്കും?

വാഴുന്നവർ—നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയായാൽ ചെറിയമ്മയുടെ സ്ഥിതി എന്തായി തീരും? ദൈവം ദയാലുവാണ്. ദൈവം നമ്മെ രക്ഷിക്കാതിരിക്കയില്ല ദിവാകരനെ കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ കണ്ടുപിടിപ്പാൻ ശ്രമിക്കാം നിങ്ങൾ വ്യസനിക്കാതിരിക്കുക

യജമാനൻ—ഉണ്ണീ! പോല്ലീസ്സന്വേഷണത്തിൽ വല്ല തുമ്പും ഉണ്ടോ? അവർ അവനെ കണ്ടുപിടിക്കുമോ?

വാഴുന്നവർ—അതിനെ പററി ഞാൻ എന്തു പറയാനാണ്? അരയാലിന്നു ബാധിച്ച ശനി ചുവട്ടിലുള്ള ഗണപതിയേയും ബാധിച്ചു എന്നു പറയാറുള്ള തരത്തിൽ നമ്മെബാധിച്ച ദുഷ്ക്കാലം നമ്മുടെ കീഴിലുള്ള സാധുക്കളെയും ബാധിച്ചു. ഒരു വിവരവും ഇല്ലാത്ത നമ്മുടെ കുടിയാന്മാരിൽ ചിലരെ പോല്ലീസ്സുകാർ കഠിനമായി ഉപദ്രവിക്കുന്നു. അവർ കൊള്ളയിൽ പെട്ടിട്ടില്ലെന്നു എവിടെവെച്ചു വേണമെങ്കിലും ഞാൻ സത്യം ചെയ്യാം. ആ സാധുക്കൾക്കു വിരോധമായി പ്രവൎത്തിപ്പാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമില്ലെന്നു സ. ഇൻസ്പെക്ടരോട് തുറന്നു പറഞ്ഞു. അയാൾ ഇപ്പോഴും ചിലരെ വിളിക്കുകയും വിസ്തരിക്കുകയും മററും ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

യജമാനൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നമുക്കു ദിവാകരനെ കണ്ടുകിട്ടുന്നതു എങ്ങിനെ? നീ പറഞ്ഞതൊക്കെ വെറും സമാധാനവാക്കുകൾ മാത്രമാണോ?

വാഴുന്നവർ—അല്ല. അങ്ങിനെയല്ല. ഈ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ എത്രതന്നെ പണിപ്പെട്ടാലും ദിവാകരനെ കണ്ടു കിട്ടുമെന്നു

തോന്നുന്നില്ല. അതിന്നായി മററു ചിലവഴികളെ ഞാൻ ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ വരുന്നതുവരെ സമാധാനിച്ചിരിക്കുക. വക്കീൽ നാരായണക്കുറുപ്പുമായി ആലോചിച്ചതിൽ ഇൻസ്പെക്ടരുമായി നേരിട്ടു കണ്ടു വിവരം ബോധിപ്പിക്കണമെന്നാണു് പറഞ്ഞതു്. ആ വിധത്തിൽ ഒരു ഹരജിയും തയ്യാറാക്കി തന്നിട്ടുണ്ടു്. ഞാൻ ഇന്നു തന്നെ പോയി അതു പ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാം. അയാൾ എല്ലാവിധവും ദിവാകരനെ കണ്ടുപിടിക്കാതിരിക്കയില്ല

ഇങ്ങിനെ വാഴുന്നവർ പറഞ്ഞപ്പോൾ യജമാനൻ വണ്ടിക്കാരനെ വിളിച്ചു് വണ്ടി കെട്ടുന്നതിന്നായി ഏല്പിച്ചു. "വണ്ടി തയ്യാറായിരിക്കുന്നു." എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ യജമാനന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി താഴത്തിറങ്ങി ചെറിയമ്മയേയും കണ്ടു സമാധാനപ്പെടുത്തിയ ശേഷം വാഴുന്നവർ മംഗലാപുരത്തേക്കു യാത്രയായി.

അഞ്ചുമണിയോടുകൂടി വണ്ടി നഗരത്തിൽ എത്തി. ഉടനെ രാമൻ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി ഇൻസ്പെക്ടർ താമസിക്കുന്ന ബംഗ്ളാവ് അന്വേഷിച്ചു മനസ്സിലാക്കി വണ്ടി അവിടേക്കു തിരിച്ചു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ബംഗ്ളാവു് അടച്ചിരിക്കുന്നു. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഹോട്ടലിൽ അന്വേഷിച്ചതിൽ അയാൾ കാസർക്കോട്ടേക്കു താമസം മാററിയതായും ഇന്നലെ കുഡുംബസമേതം അവിടേക്കു പോയതായും മനസ്സിലായി. സമയം വൈകിയതുകൊണ്ടു കുതിരക്കുവേണ്ട ഏപ്പാടുകൾ ചെയ്തശേഷം ആ ഹോട്ടലിൽ തന്നെ പാർക്കുന്നതിന്നു വാഴുന്നവർ നിശ്ചയിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 3

ലോകവിശ്രുതനായ ഭീമസിംഹൻ—പൂശാരിയെ വിശ്വസിച്ച ആട്

പിറേറദിവസം കാലത്തെ ഏഴുമണിക്കു വാഴുന്നവർ രാമനെവിളിച്ചു് വണ്ടികെട്ടുന്നതിന്നായി ഏല്പിച്ചു് അല്പം ചായ മാത്രം കുടിച്ചശേഷം കാസർകോട്ടേക്കുള്ള യാത്ര ആരംഭിച്ചു. അയാൾ പത്തുമണിയോടുകൂടി ഭീമസിംഹൻ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം മനസ്സിലാക്കി ആ വീട്ടിന്നുമുമ്പിൽ വണ്ടിനിറുത്തി അതിൽനിന്നിറങ്ങി പടിവാതിലിൽ പാറാവുനിന്നിരുന്ന പോലീസ്സുകാരൻ "ആരതു് ?" എന്നു ഘനഭാവത്തിൽ ചോദിച്ചു. പാറാവുകാരൻെറ ഗൌരവവും ചോദിച്ച സമ്പ്രദായവും മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന വാഴുന്നവർ അയാളെ അല്പം ദൂരെവിളിച്ചു് "എനിക്കു് അടിയന്തിരമായി യജമാനനെ ഒന്നു കാണേണ്ടതുണ്ടു്. വാഴുന്നവർ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി" എന്നു പറഞ്ഞു് എന്തോ ഒന്നു കയ്യിൽ വെച്ചുകൊടുത്തു. ഉടനെ ആ പാറാവുകാരൻ "ഞാൻ പോയി അറിയിച്ച ക്ഷണത്തിൽ മടങ്ങിവരാം" എന്നു പറഞ്ഞു് അകത്തേക്കുപോയി രണ്ടു നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മടങ്ങി വാഴുന്നവരെ സബഹുമാനം വണങ്ങുകയും, "യജമാനാ! അകത്തേക്കുപോകാം. ഇൻസ്പെക്ടർ യജമാനൻ അകത്തേക്കു് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുചെല്ലുന്നതിന്നു കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു വാഴുന്നവരേയും കൂട്ടി മുകളിലേക്കുചെന്നു ഒരു മുറിയുടെ വാതില്ക്കൽ നില്ക്കുകയും ചെയ്തു.

വിശേഷമായി അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട ആ മുറിയിൽ നിന്നിരുന്ന ഒരാൾ പുഞ്ചിരിതൂകിയുംകൊണ്ടു "വാഴുന്നവരെ! അകത്തേ

ക്കവരാം'' എന്നു ആദരവോടുകൂടി പറഞ്ഞു് വാഴുന്നവരെ ഒരു കസേലയിൽ ഇരുത്തി മറെറാന്നിൽ താനും ഇരുന്നു. ആ മുറിയിൽ പല നേതാക്കന്മാരുടേയും പടങ്ങളും തൂക്കിയിട്ടിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ ചുററും കസേലകളും ഇട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വട്ടമേശയും രണ്ടു അലമാറകളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഇൻസ്പെക്ടർ ഭീമസിംഹനു മുപ്പത്തഞ്ചു വയസ്സായിട്ടുണ്ടു്. ആറടി ഉയരവും, വെളുത്ത ദേഹവും, കറുത്ത മീശയും, വിസ്തൃതമായ മാറും, ദീർഘബാഹുക്കളും, അയാളുടെ അസാമാന്യമായ ബലത്തേയും ധീരതയേയും കാണിക്കുന്നവയാകുന്നു.

ആദ്യം പതിനാലുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിൽ ഹെഡ്കൺസ്റ്റേബളായി ചേർന്ന അദ്ദേഹം ഇതുവരെ ജനങ്ങൾക്കു ഒരു ഉപദ്രവമോ തൻെറ പ്രവൃത്തിയിൽ ഒരു വീഴ്ചയോ മറെറാരന്യായമോ ചെയ്തിട്ടില്ല. കുററക്കാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ അസാമാന്യ സാമർത്ഥ്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും ഏതു സാഹസകൃത്യങ്ങളിലും മുന്നിട്ടിറങ്ങി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനുള്ള ധീരതയും, അതിനു തക്ക ദേഹബലവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തൻെറ നിരന്തരപരിശ്രമത്താൽ അനേകം കേസ്സുകളിൽ വിജയംനേടി പടിപടിയായി ഉയർന്നു ഇപ്പോൾ ഇരുനൂറുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിൽ ഇൻസ്പെക്ടരായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഇൻസ്പെക്ടരായശേഷവും പല ജില്ലകളിലും പ്രവൃത്തി എടുത്തു അസാമാന്യമായ പ്രഖ്യാതിനേടി. ഈ ജില്ലയിൽവെച്ചു് പല കൊള്ളകളും അനേകം കൊലകളും നടന്നുവരുന്നുണ്ടെന്നും അങ്ങുമിങ്ങുമായി അനവധി കൊള്ളക്കാരുടെ സംഘങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും, ഇവിടെയുള്ള ഇൻസ്പെക്ടർമാരെക്കൊണ്ടു് അവരെ ഒതുക്കുന്നതിനു സാധിക്കുന്നില്ലെന്നും കലക്ടർ എഴുതിയതിന്നനുസരിച്ചു് മദിരാശി ഗവർമ്മേണ്ടു് അതിലേക്കു പ്രത്യേകമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു് മാസം

അഞ്ഞൂറുറുപ്പിക ശമ്പളത്തിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ ഇവിടേക്കു നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്നു ഒരു മാസം തികയുന്നതേയുള്ളൂ.

ആ രണ്ടുപേരും ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം തുടങ്ങി.

ഭീമസിംഹൻ—വാഴുന്നവരേ! നിങ്ങൾ അയച്ച കത്തു ഇന്നാണ് ഇവിടെ കിട്ടിയതു്. നിങ്ങൾ എന്നെ അന്വേഷിച്ച് അപ്പനക്കുട്ടറാരേ പോയിട്ടുണ്ടാവണം. ഇന്നലെ ഈ കത്ത് ഇവിടെ കിട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിൽ ഒരു പോലീസ്സുകാരനെ ഞാൻ അവിടെക്കയക്കുമായിരുന്നു.

വാഴുന്നവർ—സാരമില്ല. അവിടെ ഒരു ഹോട്ടലിൽ പാർത്തു എന്നല്ലാതെ മററു ബുദ്ധിമുട്ടുകൾ ഒന്നും നേരിട്ടിട്ടില്ല.

ഭീമസിംഹൻ—നിങ്ങളുടെ ബങ്കളാവിൽ വെച്ചുനടന്ന സംഭവത്തെ അറിഞ്ഞു ഞാൻ അത്യന്തം വ്യസനിക്കുന്നു.

വാഴുന്നവർ—എന്തു ചെയ്യാനാണ്? എല്ലാം കാലദോഷം.

ഭീമസിംഹൻ—ആ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ പിള്ള ഏതോ ചില പണിയരേയും പാണരേയും പിടിച്ചിട്ടുള്ളതായി എഴുതീട്ടുണ്ടല്ലോ! അയാൾക്കു ബുദ്ധി എന്നത് ഒന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. നിങ്ങൾ കുടിയാന്മാരോട് വളരെ ദയയുള്ള ഒരാളാണെന്നും അന്യായമായി ഒരിക്കലും ഒന്നും പ്രവൃത്തിക്കാത്ത ആളാണെന്നും ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങൾക്കു ഇങ്ങിനെ ഒരു ദ്രോഹം നിങ്ങളുടെ കുടിയാന്മാർ ചെയ്യുമെന്ന സംശയത്തിന്നു ന്യായമേ ഇല്ല. കൂടാതെ നിങ്ങളുടെ ദിവാകരനെ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകേണ്ട ആവശ്യം അവർക്കെന്താണെന്നതിനെപ്പററി പിള്ള ആലോചിച്ചിട്ടേ ഇല്ല എന്നു അയാളുടെ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു മനസ്സിലാകുന്നു.

വാഴുന്നവർ—ആ സാധുക്കളെപ്പററി ഞാൻ എത്രതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും കേൾക്കാതെ അവരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതിലാണ്

അയാളുടെ ശ്രദ്ധ. അയാാ ഒങ്ങിനെയാണ് പ്രവൃത്തിക്കുന്ന തെങ്കിൽ ദിവാകരനെ കണ്ടുകിട്ടുകയില്ലെന്നു തീച്ച്. എന്തോ ദൈവകൃപയാൽ താങ്കളും ഇവിടെ എത്തിച്ചേന്നു. നിങ്ങളും തന്നെ ഈ കാൎയ്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു ഇനി സഹായം.

ഭീമസിംഹൻ—ഞാൻ ഇവിടെ പുതുതായി വന്നവനാണ്. എങ്കിലും കഴിവുള്ള വിധം ശ്രമിക്കാം. നിങ്ങൾ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. എൻെറ ഉദ്യോഗം ഇതായതുകൊണ്ടു ഇതിൻെറ തെളിവുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം കടപ്പെട്ടവനാണ്. ദിവാകരൻെറ ആകൃതി എങ്ങിനെ?

വാഴുന്നവർ—(കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ദിവാകരൻെറ ഒരു ഫോട്ടോ എടുത്തുകൊടുത്തു) ഇതു അവൻെറ അടുത്തെടുത്തതായ ഒരു ഫോട്ടോ ആകുന്നു. ഇതു നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ വെച്ചു കൊള്ളുക.

ഭീമസിംഹൻ—സ്വത്തുക്കൾ എത്രകണ്ടു പോയിട്ടുണ്ട്?

വാഴുന്നവർ—അധികമൊന്നും പോയിട്ടില്ല. രണ്ടായിരം ഉറുപ്പികയോളം പണമായിട്ടും ആറായിരം ഉറുപ്പികയോളം പണ്ടങ്ങളായിട്ടും കൊള്ളക്കാർ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്.

ഭീമസിംഹൻ—വല്ല സംഗതിവശാലും നിങ്ങളുമായി വിരോധമുണ്ടാവാനിടയായിട്ടുള്ള വല്ലവരും ഈ അതൃത്തിയിൽ ഉണ്ടോ?

വാഴുന്നവർ—എൻെറ ഓൎമ്മയിൽ അങ്ങിനെയുള്ള ആരും ഇല്ല.

ഭീമസിംഹൻ—നമ്പ്യാരുടെ കുഡുംബത്തിൽ മററ അവകാശികളോ വിരോധികളോ ഉണ്ടോ?

വാഴുന്നർ—അങ്ങനെയും ആരും ഇല്ല.

ഭീമസിംഹൻ—നമ്പ്യാരുടെ ദേഹത്തിൽ ആഭരണങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടോ?

വാഴുന്നവർ—രണ്ടായിരം ഉറുപ്പിക വിലയുള്ള വൈരക്കല്ലുപതിച്ച കടുക്കനാണ് അവൻ ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതല്ലാതെ മററൊന്നും ഇല്ല

ഭീമസിംഹൻ—നിങ്ങളുടെ സ്വത്തിന്നു അവകാശികളായി വല്ലവരും ഉണ്ടോ ?

വാഴുന്നവർ—മരിച്ചുപോയ എന്റെ അനുജന്റെ മകനായി ഒരുവൻ ഉണ്ടു്.

ഭീമസിംഹൻ—അയാൾ ആരോടുകൂടി എവിടെപോക്കുന്നു?

വാഴുന്നവർ—കുറച്ചു ദൂരെയുള്ള ഒരു ബങ്കളാവിൽ അവന്റെ അമ്മയോടുകൂടെയാണ് അവൻ പാക്കുന്നതു് ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ ഭാഗം കഴിഞ്ഞിട്ടു വളരെ കൊല്ലങ്ങളായി.

ഭീമസിംഹൻ—ആ കുഡുംബവും നിങ്ങളും തമ്മിൽസ്നേഹത്തിൽ തന്നെയാണോ ?

വാഴുന്നവർ—സ്നേഹത്തിൽ തന്നെ ആണെന്നു പറയാം. ഞങ്ങൾ തമ്മിൽ വിരോധമില്ല.

ഭീമസിംഹൻ—നിങ്ങൾക്കു കുട്ടികൾ എത്രയുണ്ടു് ?

വാഴുന്നവർ—എനിക്കു ഒരേ ഒരു മകൾ മാത്രമെ ഉള്ളു അധികം താമസിയാതെ അവളെ ദിവാകരനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുപ്പാനുള്ള ആലോചനയുണ്ടു്. ഹാ! അപ്പോഴെക്കും കാൎയ്യം ഇങ്ങിനെയല്ലേ ആയിതീൎന്നതു് ?

ഭീമസിംഹൻ—നിങ്ങളുടെ മകളെ മററു വല്ലവരും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നുവോ ?

വാഴുന്നവർ—പല ജന്മിമാരും വന്നു അവരുടെ മക്കൾക്കായി ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു ഞാൻ ആരോടും വാഗ്ദത്തം ചെയ്തിട്ടില്ല.

ഇത്രയും അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ മണി പന്ത്രണ്ടടിച്ചു. ഭീമസിംഹൻ ഉടനെ എഴുന്നേററു്, "വാഴുന്നവരെ!

എനിക്ക അടിയന്തരമായി ഒരിടത്തു പോകേണ്ടതുണ്ട്. ഞാൻ ഇപ്പോൾ പോകുന്നേടത്തുവെച്ച ഈ നാടന്ന കൊള്ളയെപററിയും വല്ല തെളിവും കിട്ടി എന്നു വരുന്നക്കാം. ഞാൻ അധികം താമസിക്കാതെ താങ്കളെ കണ്ടു കൊള്ളാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

വാഴുന്നവർ—ആവട്ടെ താങ്കൾ പോയ്യരിക. താങ്കളുടെ പരിശ്രമഫലമായി ഞങ്ങളുടെ ഈ വ്യസനം തീരുമെന്നു ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു ഇപ്പോൾ പോകുന്നതിന്നു എനിക്കും അനുവാദം തരിക.

ഭീമസിംഹൻ—ശരി. എന്നാൽ നമുക്ക ഇപ്പോൾ പിരിയുക

ഇങ്ങിനെ അവർ ആ സംഭാഷണം മതിയാക്കി വാഴുന്നവർ താഴെവന്നു വണ്ടിയിൽ കയറി കിണാലൂർ ബങ്കളാവിലേക്ക മടങ്ങി.

ഇനി നമുക്ക ദിവാകരൻ നമ്പ്യാരുടെ നിലയെപററി നോക്കാം നെടുമ്പാറയിടത്തിൽ വെച്ച കൊള്ളക്കാർ നമ്പ്യാരുടെ കൈകാലുകൾ ബന്ധിച്ച രണ്ടുമൂന്നു പേർകൂടി താങ്ങിയെടുത്തു താഴത്തേക്കകൊണ്ടുവന്നു കൊള്ളക്കാരിൽ ശേഷമുണ്ടായിരുന്നവരും മേശ, അലമാറ മുതലായവ കുത്തിപ്പൊളിച്ച തങ്ങൾക്കെടുക്കാവുന്ന സാധനങ്ങളൊക്കെ കൈവശപ്പെടുത്തി പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അവിടെ നിന്നു നേരെ വടക്കോട്ടേക്ക ഓടിപ്പോയ അവർ അഞ്ചു നാഴികയിലധികം ഓടിയും ഇടക്കിടക്ക നടന്നും ചെന്ന ശേഷം ഒരു തോടിന്നടുത്തെത്തി. സാധാരണയായി മിക്കവരും അരു കിഴിഞ്ഞു കടക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. രണ്ടുദിവസം മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന മഴയുടെ ഫലമായി വെള്ളം കുറച്ചധികമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും, തോട്ടുവഴിയായി ദിവാകരനേയും വഹിച്ച നടക്കുന്നതിലുള്ള അസൌകൎയ്യം ഓൎത്തും അവിടെ കെട്ടിയിരുന്ന ഒരു ചെറു തോണിയ

ഴിച്ച് അയാളേയും മററു കെട്ടുകളെയും അതിൽ വെച്ചു ഏതാനംപേർ തോണിയും വലിച്ചു കരക്കടുത്തുകൂടി തന്നെ നടക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അപ്പോൾ സമയം ഏകദേശം ഒരു മണി കഴിഞ്ഞിരിക്കും. അങ്ങിനെ അവർ രണ്ടു നാഴികയോളം ചെന്നപ്പോൾ തോടിന്നു വിലങ്ങനെ ആയി കിടന്നിരുന്നതും അവർ ഉദ്ദേശിച്ചിരുന്നതും ആയ നിരത്തുവഴിക്കെത്തി. അവിടെ മുട്ടിന്നുമേൽ വെള്ളമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തോണി അവിടെ ഒരു മരത്തോടുകെട്ടി ദിവാകരനേയും മററും എടുത്തു മറുകരയിലേക്കു നടന്നു. അവിടെ മൂന്നു കാളവണ്ടികൾ തയ്യാറാക്കി നിൎത്തിയിരുന്നു. ദിവാകരൻനമ്പ്യാരെ താങ്ങിയെടുത്തിരുന്നവർ അയാളെ ഒരു വണ്ടിയിൽ കിടത്തി നാലഞ്ചുപേർ അയാളുടെ രണ്ടു ഭാഗത്തുമായി കയറിയിരുന്നു. ശേഷമുള്ളവർ മററു വണ്ടികളിലും കയറിപ്പോൾ "തോണി ആ നിലയിൽ വെക്കുന്നതു ശരിയല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു സച്ചിദാനന്ദൻ തോണിയുടെ അടുത്തുചെന്നു കെട്ടഴിക്കുകയും കാൽകൊണ്ടു ചവിട്ടി ഒരു തള്ള കൊടുത്ത് വണ്ടിയിൽ വന്നു കയറുകയും ചെയ്തു.

വണ്ടിയിൽ കയറിയ ആ കൊള്ളക്കാർ കൊള്ളയിൽ കിട്ടിയ സാധനങ്ങളെ വണ്ടിയിൽ വിരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന വൈക്കോലിന്നടിയിൽ ഭദ്രമായി സൂക്ഷിച്ച ശേഷം വണ്ടികൾ വേഗത്തിൽ ഓടിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന്നു കല്പന കൊടുത്തു. അന്നു രാത്രി മുഴുവനും ആ വണ്ടികൾ ജനസഞ്ചാരമുള്ളേടങ്ങളിലെത്തുമ്പോൾ മററുള്ളവൎക്കു സംശയമുണ്ടാവാതിരിപ്പാൻ പാട്ടുകൾപാടി കാളകളെ സാവധാനത്തിൽ നടത്തിയും അല്ലാത്തേടങ്ങളിൽ അടിച്ചോടിച്ചും കൊണ്ടുപോയി. വണ്ടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കൊള്ളക്കാർ ഉറക്കം കൊണ്ടും കള്ളുകുടിച്ച ലഹരിയാലും ഒരാളുടെ മേൽ മറെറാരാൾ ആടി വീണും, വണ്ടിക്കു മുട്ടിയും ഞെരുങ്ങി കഴിച്ചുകൂട്ടി കിടക്കുന്നേടം തന്നെ

നിശ്ചയമില്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചുകിടക്കുന്ന ദിവാകരന്റെ ദേഹത്തിൽ ഒരു ഭാഗത്തുള്ള ഒരാൾ ഉറക്കത്തിൽ കാലെടുത്തിടുന്നു, മറെറാരാൾ കയ്യെടുത്തിടുന്നു ഇങ്ങിനെ വേദനപ്പെട്ടു ചതഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അയാളുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നു ഉറവിൽനിന്നു വെള്ളം ഒഴുകുന്ന വിധം വിയർപ്പുധാര ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നേരം നാലുമണിയായതോടുകൂടി കള്ളിന്റെ ലഹരിയും ഉറക്കിന്റെ ബാധയും ഒഴിഞ്ഞു. ചിലർ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി. കാൽനടയായി നടപ്പാൻ തുടങ്ങി. വണ്ടി പോകുമ്പോളുള്ള ചെറിയ തണുത്ത കാററ് അപ്പോൾ ദിവാകരൻ നമ്പ്യാരുടെ ദേഹത്തിലും മുഖത്തും തട്ടി. മരിച്ചവരെ ശവം പോലെ കിടന്നിരുന്ന ആ യുവാവിന്റെ ദേഹം മോഹാലസ്യം വിട്ടു അനങ്ങുന്നുണ്ടെങ്കിലും ശരിയായ ഉണർവ്വും ബോധവും അപ്പോഴും അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. വളരെ നേരത്തോളം അതു സ്വപ്നാവസ്ഥയാണെന്നു അയാൾ കരുതി. നാഴിക കഴിയുംതോറും അയാൾക്കു സ്വബോധം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. "ഞാൻ എവിടെയാണുള്ളത്? ഞാൻ സ്വപ്നം കാണുകയാണോ? അതോ ഇതു വാസ്തവസ്ഥിതി തന്നെയോ?" എന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. താൻ എവിടെയോ കിടക്കുകയാണെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ വണ്ടിയിൽ പോവുകയാണെന്നു മനസ്സിലായില്ല. തല ചുററുന്നതുപോലെ തോന്നി. മദിരാശിയിൽനിന്നു വളരെ നേരം വായിച്ച ശേഷം രണ്ടോ മൂന്നോ മണിക്കൂർ ഉറങ്ങി കാലത്തെ മൂന്നു മണിക്കെഴുനേററ് വീണ്ടും വായിക്കുക പതിവാക്കിത്തീർത്ത അയാൾക്കു ഉറങ്ങുന്ന ആ ചെറിയ അവസരത്തിൽ പോലും താൻ വായിച്ച വിഷയങ്ങളിൽ പലതും സ്വപ്നം കാണുക സാധാരണയായിരുന്നു. അയാൾ താൻ ഇപ്പോൾ മദിരാശിയിലാണെന്നു വിചാരിച്ചു "ഛേ! ഞാൻ ഇന്നു വളരെ

നേരം ഉറങ്ങി. എഴുനേല്പാൻ വൈകിയല്ലോ !'' എന്നു അയാൾ പറഞ്ഞുവെങ്കിലും എഴുന്നേല്പാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. സമയം പിന്നെയും കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു. പരീക്ഷകഴിഞ്ഞു നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങിയതു അയാൾക്കു ഓൎമ്മവന്നു "ആഹാ! ഞാൻ വലിയ ജ്യേഷ്ഠന്റെ അടുക്കലേക്കല്ലെ വന്നിരുന്നത്! ഇന്നലെ കാലത്തു തുടങ്ങി തീവണ്ടിയിലും ഇന്നു ജട്ക്കയിലും പട്ടിണി കിടന്നു യാത്രചെയ്തതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ എനിക്കു ഇത്രയും ക്ഷീണം! ഞാൻ ഇത്രയും ഉറങ്ങിയതുകൊണ്ടു ഞാൻ മഹാമടിയനാണെന്നല്ലേ വലിയ ജ്യേഷ്ഠൻ വിചാരിക്കുക! ഹാ! ഞാൻ എന്തൊരബദ്ധമാണ് പ്രവൎത്തിച്ചത്!'' എന്നു പറഞ്ഞു തന്നെത്താൻ വെറുത്തു അരനാഴിക പിന്നെയും കഴിഞ്ഞു അയാൾക്കു ശരിയായ സ്വബോധം വന്നു "ആഹാ! ഞാൻ ഏതോ ഒരു വണ്ടിയിൽ പോവുകയാണ് ഇവർ ആരായിരിക്കും? വലിയ ജ്യേഷ്ഠനോടുകൂടി ഊണു കഴിപ്പാൻ ഇരുന്നപ്പോൾ ചില അക്രമികൾ കടന്നുവന്നു മുളകുപൊടി പാററി എന്നെ പിടിച്ചുകെട്ടി വായിൽ തുണിക്കഷണങ്ങൾ കുത്തിത്തിരുകി എടുത്തുകൊണ്ടു ഓടികയാണല്ലോ ചെയ്തത്! ഇവർ ആ തസ്കരസംഘം തന്നെ ആണെന്നു തോന്നുന്നു. വലിയ ജ്യേഷ്ഠനേയും പ്രഭയേയും മററും ഇങ്ങിനെ തന്നെ കെട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിരിക്കുമോ? ഇങ്ങിനെ ഇവർ കൊണ്ടുവന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കും? മററുള്ളവരെയും ഇങ്ങിനെ കെട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ അവർ ജീവിച്ചിരിക്കുമോ? വലിയ ജ്യേഷ്ഠനും മററും വണ്ടിയിൽ ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കട്ടെ'' എന്നു പറഞ്ഞു അയാൾ മെല്ലെ കണ്ണുകൾ തുറന്നുനോക്കി. എങ്ങും കൂരിരുട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആദ്യം ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. ബങ്കളാവിൽ കള്ളന്മാർ കടന്നതും മററും സ്വപ്നമായിരിക്കുമോ എന്നു അയാൾ

പിന്നേയും സംശയിച്ചു. എല്ലാം സ്വപ്നം തന്നെ എന്നുറച്ചു അയാൾ വീണ്ടും കണ്ണുകൾ അടച്ചു. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ താൻ ഒരു വണ്ടിയിൽ പോവുകയാണെന്നും വൈക്കോലിന്മേൽ കിടക്കുകയാണെന്നും ദേഹമാസകലം വേദനിക്കുന്നുണ്ടെന്നും അയാൾക്കു ശരിയായി മനസ്സിലായി. ഭയവും പരിഭ്രമവും വൎദ്ധിച്ചപ്പോൾ പിന്നേയും അയാൾ ബോധരഹിതനായിതീൎന്നു.

കുറെ കഴിഞ്ഞു ഉണൎന്നപ്പോഴേക്കും അയാൾ ഭയങ്കരമായ ഒരു മലപ്രദേശത്തിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. അത്യുന്നതങ്ങളായ മലകളാൽ ചുററപ്പെട്ട ആ പ്രദേശം ഒരു കിണറുപോലെ ഉള്ളതായിരുന്നു. അവർ നിന്നിരുന്ന ആ സ്ഥലം അരനാഴികയോളം വിസ്തീൎണ്ണമുള്ളതും ചുററും അത്യുന്നതങ്ങളായ മലകളാൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ട കിടങ്ങുകളോടുകൂടിയതും ആയിരുന്നു. ആ സ്ഥലത്തു നിന്നു പുറത്തുപോകാനുള്ള യാതൊരു മാൎഗ്ഗവും കാണാനില്ല. അതിന്നു ചുററുമുള്ള മലകൾ ചെങ്കുത്തായി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടു പുറമേനിന്നു ഒരാൾ അവിടെ വരുമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽ കൂടി വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല. അതിന്നുള്ളിൽ ഒരാൾക്കു കടക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ ആകാശത്തിൽ കൂടി പറന്നിട്ടു തന്നെ വേണം.

അവിടെ വരുന്നതിന്നു ആ സംഘത്തിൽപ്പെട്ടവൎക്കല്ലാതെ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവിടവിടെയുള്ള ഉറവുകളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സ്ഫടികം പോലെയുള്ള ശുദ്ധജലം എപ്പോഴും ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്, പേര, നാരകം, വാഴ, കഴങ്ങ്, തെങ്ങു മുതലായവ തിങ്ങി നില്ക്കുന്ന തോട്ടങ്ങൾ ധാരാളം ഉണ്ടെങ്കിലും അതിന്നുള്ളിൽ സൂൎയ്യകിരണങ്ങൾ തട്ടുന്നതു ഉച്ചക്കു അല്പ സമയംമാത്രമാകുന്നു. തന്നിമിത്തം അവിടെ എപ്പോഴും നല്ലതണുപ്പാകുന്നു. നോക്കുന്നതെല്ലാം മുട്ടോളംവളൎന്ന പുല്ലുതിന്നു പുളച്ചുനടക്കുന്ന ആടുകളെയുംപശുക്കളെയും കാണാം. അതിലെ

ചെറിയ ഒഴുക്കുകളൊക്കെ ഒന്നായിച്ചേൎന്ന് ഒരു വലിയ തോടായിതീൎന്നശേഷം ആ തോട്ടത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലുള്ള ഒരു വലിയ ദ്വാരത്തിലേക്കൊഴുകി അദൃശ്യമായി തീരുന്നു.

ആ ദ്വാരത്തിന്നടുത്തായി പള്ളിയുടെ ആകൃതിയിൽ കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു നിൎമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു വലിയ കെട്ടിടം ഉണ്ടു. ചുററം വാതിലുകളോടുകൂടിയുള്ള ആ കെട്ടിടത്തിന്നു ചുററം വറാന്തകളും ധാരാളം വിശ്രമസ്ഥലങ്ങളും അനേകം മുറികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉറവുവെള്ളം ചെന്നുവീഴുന്ന തടാകവും മററം മല്ലിക, മുല്ല, ജമന്തി, റോസ മുതലായവ വെച്ചു പിടിപ്പിച്ചു മനോഹരമാക്കിതീൎത്തിരിക്കുന്നു

ആ മാളികയിലുള്ള മണ്ഡപങ്ങളിലേ ഒരു തൂണിന്നടുത്തായി വിരിച്ചിട്ടുള്ള രത്നകമ്പളത്തിൽ വെച്ചിരുന്ന ഒരു വലിയ തലയണമേൽ ചാരിയിരുന്നു മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന വെററിലതളികയിൽനിന്നു ഒരാൾ വെററില മുതലായവ എടുത്തു മുറുക്കുന്നുണ്ടു്. ഏകദേശം നാല്പത്തഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുള്ള ആയാൾ ആജാനുബാഹുവും ദീൎഘകായനും ആകുന്നു. അയാളുടെ നെററിയും മാറിടവും ധാരാളം വിസ്താരമുള്ളവയാകുന്നു. അയാളുടെ കഴുത്തിന്നു ചുററം സിംഹത്തിന്റെ സ്കന്ധരോമം പോലെ വെട്ടിമുറിച്ചു വളൎത്തിയ ചുരുണ്ടമുടിയും, കറുത്തു നീണ്ട മീശയും അയാളുടെ ധീരതയേയും ഗാംഭീൎയ്യത്തേയും കാണിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു യജമാനത്വവും, ആരേയും അടക്കിഭരിക്കുന്നതിന്നുള്ള പ്രാപ്തിയും അയാൾക്കു സ്വതസ്സിദ്ധമായി ഉണ്ടു് ആനയുടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന പൂച്ചയേപോലെയാണ് ആ സംഘത്തിൽ പെട്ട മററുള്ളവരെ അയാളുടെ മുമ്പിൽ കണ്ടാൽ തോന്നുന്നതു്, അയാൾ മല്ലുകൊണ്ടുള്ള വസ്ത്രവും ഷൎട്ടും ധരിച്ചിട്ടുള്ളതു കൂടാതെ വില പിടിച്ച ഒരു സാല്വകൊണ്ടു പുത

ക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അയാഠം അപ്പോഠം മാത്രമാണ് തന്റെ കിടപ്പുമുറിയിൽനിന്നു വന്നു അവിടെ ഇരുന്നതു. അപ്പോഠം ദിവാകരനേയും മററം കെട്ടിയെടുത്തുകൊണ്ടു് ആ അക്രമി സംഘം ആ മണ്ഡപത്തിൽ കടന്നു തങ്ങളുടെ തലവനെ വണങ്ങി ഒരു ഭാഗത്തായി മാറിനിന്നു. കൊള്ള ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്ന സാധനങ്ങളടങ്ങിയ കെട്ടുകളെ അഴിച്ചു്, മന്ത്രിയായ സച്ചിദാനന്ദൻ യജമാനന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചു അല്പം മാറിനിന്നപ്പോഠം "വെള്ളൻ" എന്നു പ്രഖ്യാതനായ ആ തലവൻ അലക്ഷ്യഭാവത്തിൽ അവരെ നോക്കിയും റെണ്ടു്, "ഇത്രമാത്രമാണോ?" എന്നു ചോദിച്ചു

സച്ചിദാനന്ദൻ—അതെ. ഇത്രമാത്രമാണ് കിട്ടിയതു്. ഞങ്ങഠം ബങ്കളാവിലുള്ള ഖജാന മുതലായവ ഉണ്ടായിരുന്ന മുറിയിൽ കടന്നിട്ടില്ല. ഞങ്ങഠം അതിന്നു പുറപ്പെട്ടാൽ ജനങ്ങഠം ഓടിവന്നേക്കുമെന്നും അങ്ങിനെആയാൽ ദിവാകരനെ കൊണ്ടു വരുവാൻ കഴിവില്ലാതായേക്കുമെന്നും സംശയിച്ചു സൌകയ്യത്തിൽ കിട്ടിയവ മാത്രം എടുത്തുവരികയാണ് ചെയ്തതു.

വെള്ളൻ—നിന്നെപോലെയുള്ള പരാക്രമശാലികഠം ഉള്ളപ്പോഠം എന്തു ഭയപ്പെടണം. ശരി. ഇവയെല്ലാം എടുത്തു അറയിൽ വെച്ചു പൂട്ടണം. ആ ദിവാകരനെ ഇവിടെ കൊണ്ടു വരിക. അവനെ നിങ്ങഠം കൊന്നു കളഞ്ഞുവോ! എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ എതാനും പേർകൂടി ദിവാകരനെ എടുത്തു വെള്ളയന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തി. വളരെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവന്റെ യൌവ്വനം, സൌന്ദയ്യം മുതലായവ കണ്ടു വെള്ളേൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവന്നു ജീവൻ ഉണ്ടോ എന്നു തൊട്ടുനോക്കി. നാഡികഠം പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോഠം

കുറെ വെള്ളം കൊണ്ടുവരുത്തി അവൻെറ മുഖം കഴുകിച്ചു. ഉടനെ ദിവാകരൻ കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു. പരിചയമില്ലാത്ത സ്ഥലവും മുമ്പു കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ജനങ്ങളെയും കണ്ടു അവൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു അവർ എല്ലാവരും പെരുങ്കള്ളന്മാരാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ തന്നെ ദിവാകരന്നു മനസ്സിലായി. മററുള്ളവർ അവിടെ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നവനോടു പെരുമാറുന്ന രീതിയിൽ നിന്നു അവനാണ് അവരുടെ തലവൻ എന്നും ദിവാകരൻ മനസ്സിലാക്കി. ദിവാകരൻ പ്രകൃത്യാ തന്നെ ഒരു ധീരനായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഒട്ടും സംശയിക്കാതെ തലവനെ നോക്കി, "നിങ്ങൾ ആരാണെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. എന്നാൽ ഇവരൊക്കെ നിങ്ങളുടെ കീഴിൽ ഉള്ളവരാണെന്നു മനസ്സിലാവുന്നുണ്ട്. ഞാൻ നിങ്ങളോടു ഒന്നു ചോദിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അതിന്നു അനുവാദം തരേണം" എന്നു പറഞ്ഞു.

വെള്ളേൻ—എന്താണ് ചോദിപ്പാനുള്ളത് ?

ദിവാകരൻ--ഇന്നലെ ഞാൻ നെടുമ്പാറയുള്ള ബങ്കളാവിൽ എൻെറ വലിയ ജ്യേഷ്ഠനോടുകൂടി ഊണിന്നിരുന്നപ്പോൾ പെട്ടന്നു ഇവർ കടന്നുവന്നു എന്നെ പിടിച്ചുകെട്ടി ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ആക്കു എന്തു തെററാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത് ? എന്നെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നതു എന്തിന്ന് ? നിങ്ങൾ എന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു ഇവക്കു വല്ല കല്പനയും കൊടുത്തിരുന്നുവോ ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിങ്ങൾ വിടേണ്ടതിലേക്കു ആവശ്യപ്പെടുന്ന പണം തരുന്നതിന്നു ഒരുക്കമുണ്ട്.

വെള്ളേൻ—എടൊ ! നിൻെറ പേരെന്താണ് ?

ദിവാകരൻ—എൻെറ പേർ ദിവാകരൻ നമ്പ്യാർ എന്നാണ്.

വെള്ളേൻ—നീയും വാഴുന്നവരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്ത് ?

ദിവാകരൻ—ഞാൻ വാഴുന്നവരുടെ ഭാര്യയുടെ അപ്പൻെറ മരുമകനാണ്

വെള്ളൻ—ഓഹോ! അങ്ങിനെയാണോ! എപ്പോഴും വാഴുന്നവരുടെ കൂടെ തന്നെയാണോ താമസം?

ദിവാകരൻ—ഇല്ലില്ല ഞാൻ ഇതുവരെ മദിരാശിയിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. പരീക്ഷ കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുന്ന വഴിയിൽ അവരെ ഒന്നു കണ്ടു പോകാമെന്നു വെച്ച് അവിടെ പോയതാണ്.

വെള്ളൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞ ആളു മാറിപ്പോയി. എന്റെ സ്നേഹിതനായ ഒരാളുടെ മകൻ വീട്ടുകാരുമായി ശണ്ഠകൂടി ഓടിപ്പോയിട്ടുണ്ട് അവൻ നെടുമ്പാറ ബങ്കളാവിൽ ഉണ്ടെന്നാണ് കേൾവി. അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു വരേണ്ടതിലേക്കാണ് ഞാൻ ഇവരെ അയച്ചിരുന്നതു. ഇവർ ആളെ തെററികൊണ്ടു വന്നിരിക്കയാണ്. ഉടനെ നിന്റെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി വിടുന്നുണ്ട് നീ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട ഇപ്പോൾ തന്നെ പോകേണമെന്നുണ്ടോ? കുറച്ചു ആഹാരം വല്ലതും കഴിച്ചു പോകുകയല്ലേ നല്ലത്?

ദിവാകരൻ—വേണ്ട വേണ്ട. എന്റെ വലിയ ജ്യേഷ്ഠൻ മുതലായവർ എന്നെ കുറിച്ചു വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടാവണം. അതുകൊണ്ടു കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ എന്നെ നാട്ടിലെത്തിക്കുന്നതു ഉപകാരമായിരിക്കും.

വെള്ളൻ—അങ്ങിനെ ചെയ്യാം. ആരാണത്? മുള്ളാണ്ടി! നീയും സച്ചിദാനന്ദനും കൂടി ഇവനെ പുറത്തുകൊണ്ടുപോയി വിട്ടുവാ—എന്നു പറഞ്ഞു.

ദിവാകരൻ അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു. ആ കള്ളന്മാരുടെ തലവനോടു നന്ദിപറഞ്ഞു വണങ്ങിയ ശേഷം അവിടെ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു പുറത്തേക്കുവന്നു. ദിവാകരൻ ആ മലകളും

പ്രദേശവും കണ്ടു ഭയന്നു. ആ സ്ഥലത്തിന്റെ മനോഹരത അയാളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും കഴിയുന്നതും വേഗത്തിൽ അവിടം വിട്ടുപോകേണമെന്ന ധൃതികൊണ്ടു് ജാഗ്രതയായി നടന്നു മുള്ളാണ്ടിയും സച്ചിദാനന്ദനും കാണിച്ച വഴിയിൽ കൂടി നടന്നു അവർ ആ മലകളുടെ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ സച്ചിദാനന്ദൻ, "ഈ സ്ഥലത്തുനിന്നു പുറത്തു പോകുന്നതിനുള്ള വഴി ആരും അറിയാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ കണ്ണുകൾ മൂടിക്കെട്ടിയശേഷം മാത്രമേ പുറത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുവാൻ പാടുള്ളൂ." എന്നു പറഞ്ഞു. ദിവാകരൻ, "ശരി. അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളുക." എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ രണ്ടു പേരും കൂടി ദിവാകരന്റെ കണ്ണുകളെ തുണികൊണ്ടു മുറുക്കിക്കെട്ടി കൈപിടിച്ചു കുറച്ചു ദൂരം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോയശേഷം ആ മലക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാതിൽ തുറന്നു. ഉടനെ സച്ചിദാനന്ദൻ "ഈ വാതിൽ പടി കടന്നാൽ ഏതാനും കൽപടവുകൾ ഇറങ്ങി പോകേണ്ടതുണ്ടു് അങ്ങിനെ പോയാൽ നിങ്ങൾ പുറത്തെത്തും. അവിടെ നിന്നു നിരത്തു കാണാം. നിരത്തിൽ അല്പം നിന്നാൽ വണ്ടികൾ പോകുന്നുണ്ടാവും. അതിൽ കയറിയാൽ നിങ്ങൾക്കു വേഗത്തിൽ നാട്ടിൽ ചെന്നു ചേരാം. നിങ്ങൾ പടികടന്നാൽ ഞങ്ങൾ വാതിൽ അടച്ചുകൊള്ളാം. അതിൽ പിന്നെ കണ്ണിന്റെ കെട്ടുകൾ അഴിച്ചു കൊള്ളുക." എന്നു പറഞ്ഞു "നല്ലതു്, അങ്ങിനെ ചെയ്തു കൊള്ളാം." എന്നു പറഞ്ഞു് ദിവാകരൻ തപ്പി തപ്പി വാതിൽ കടന്ന ഉടനെ ഇറങ്ങുന്നതിനുള്ള കൽപടവുകൾ മനസ്സിലാക്കി രണ്ടുമൂന്നു പടവുകൾ ഇറങ്ങി. തൽക്ഷണം ആ വാതിൽ കതകുകൾ അടക്കപ്പെട്ടു പറഞ്ഞ പ്രകാരം ദിവാകരൻ കണ്ണുകളുടെ കെട്ടഴിച്ചു ആ സ്ഥലം സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

അവിടം കൂരിരുട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഒന്നും തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അയാൾ മുകളിലേക്കു തന്നെ കയറി വാതിൽ തടവിനോക്കി വാതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലം തന്നെ കണ്ടില്ല. അവിടം മുഴുവൻ പാറയാണെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അയാൾ നടുങ്ങി. അവർ തന്നെ ചതിച്ചതായിരിക്കുമോ എന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. അയാൾ മററു പലതും ചിന്തിച്ചു. എത്ര തന്നെ ശ്രമിച്ചിട്ടും വാതിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലം മനസ്സിലാക്കുവാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. "വാതിൽ എവിടെയെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. എനിക്കു പുറത്തേക്കാണല്ലോ പോകേണ്ടതു" എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ആ കൽപടവുകൾ വഴിയായി അയാൾ താഴോട്ടിറങ്ങി. എങ്ങും ഇരുട്ടുതന്നെ. ഏകദേശം അമ്പതു പടികളോളം അയാൾ ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ആ കൽപടവുകൾ വീണ്ടും മുകളിലേക്കു പോകുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി. "ഇതെന്തത്ഭുതം! പടവുകൾ ഉയർന്നു പോവുകയാണല്ലോ!" എന്നോർത്തു അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചു മെല്ലെ മെല്ലെ കയറുവാൻ തുടങ്ങി. ഏകദേശം നാല്പതു പടവുകളോളം കയറി ചെന്നപ്പോൾ അവിടം ഒരു ചെറിയ മുറിയാണെന്നും, അതു ആ വഴി അവസാനിക്കുന്ന ദിക്കാണെന്നും മലയുടെ മുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചെറു ദ്വാരത്തിൽ കൂടി അവിടെ വ്യാപിച്ചിരുന്ന വെളിച്ചം കൊണ്ടു അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. ആ തസ്കരന്മാർ തന്നെ ചതിച്ചു തടവിലിട്ടിരിക്കയാണെന്നു ദിവാകരനു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം 4

വൃദ്ധൻ യുവാവായി

വൈകുന്നേരം ഏഴുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. കാർമേഘങ്ങൾകൊണ്ട് ആകാശം മൂടിയിരിക്കുന്നു. എങ്ങും കൂരിരുൾ നിറഞ്ഞു അന്യോന്യം കണ്ടാലറിയാതായിരിക്കുന്നു. ഭയങ്കരമായ ഇടികൾ മുഴങ്ങുന്നു. ഇടക്കിടെയുള്ള മിന്നൽ പ്രഭയാൽ കണ്ണുകൾ മഞ്ഞിപ്പോകുന്നു. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും ഗണ്യമാക്കാതെ രണ്ടു പേർ നിരത്തിൽകൂടി പടിഞ്ഞാറോട്ടേക്കു നടന്നു പോകുന്നുണ്ട്.

അവർ കീറിമുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങളാണ് ധരിച്ചിട്ടുള്ളത്. രണ്ടുപേരും കമ്പിളിമടക്കി ചുമലിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ട് തലയിൽ മുണ്ടുകൊണ്ട് കെട്ടിയിരിക്കുന്നു ഉപയോഗിച്ച ഒരു ചുരുട്ടിൻെറ പകുതി ചെവിയിൽ തിരുകി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ രണ്ടുപേരും ദീർഘകായന്മാരും ബലശാലികളും ആയിരുന്നു. അവർ വളരെ സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു പുത്തൂർ ചന്തപ്പുരക്കു സമീപം എത്തി.

അവരുടെ പിന്നാലെ വന്നിരുന്ന ഒരു വൃദ്ധരൂപം അവരെ പിൻതുടൎന്നു വരികയാണെന്നു അവർ ധരിച്ചില്ല. രണ്ടുനാലു തവണ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോളൊന്നും ആ രൂപം ഇരുട്ടിൽ മറഞ്ഞു നിന്നതുകൊണ്ടു് അവൎക്കു കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നതും ഇല്ല.

അങ്ങിനെ മുമ്പിൽ നടന്നിരുന്ന രണ്ടുപേരും പുത്തൂരിൽ എത്തി. ആ അങ്ങാടിയിൽ ഉള്ള എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും അറിഞ്ഞവരാണെന്നല്ലാതെ പുതുതായി വന്നവരാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അവർ എങ്ങും നില്ക്കാതെ ആ അങ്ങാടിയുടെ അററത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വീട്ടിൽ ചെന്നു കയറി. ആ വീട്ടിൻെറ മുമ്പിൽ

ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കിഴവി "ഇങ്ങോട്ടു വരാം" എന്നു പറഞ്ഞു അവരെ അകത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. അവർ അകത്തേക്കു പോയശേഷം ആ വീട്ടിൻെറ മുമ്പിൽ നട്ടുവളഞ്ഞ വടിയും കുത്തിക്കൊണ്ടു ഒരു വൃദ്ധൻ വന്നെത്തി. നെററിയുടെ മുക്കാൽ ഭാഗവും മൂടിയ കാവി വസ്ത്രംകൊണ്ടുള്ള തലക്കെട്ടും, നീണ്ട താടിയും, മീശയും കൊണ്ടു അയാളുടെ മുഖത്തിൻെറ കുറച്ചു ഭാഗം മാത്രമെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഒരു നീണ്ട കുപ്പായം അയാളുടെ ദേഹം മുഴുവൻ മറച്ചിരുന്നു. അതു ഒരു ഹോട്ടലാണെന്നു മനസ്സിലായ ശേഷം അയാളും അകത്തേക്കു കടന്നു.

ആ മുറിയിൽ പത്തുപതിനഞ്ചു ഇലകളും വെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ചിലവയുടെ മുമ്പിൽ ഇരുന്നു ഏതാനുംപേർ ഊണു കഴിക്കുന്നും ഉണ്ടായിരുന്നു ആദ്യം അകത്തേക്കു കടന്ന രണ്ടു പേരും ഒരു ഭാഗത്തായി ഇരുന്നു എന്തോ മെല്ലെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു ഊണു കഴിക്കുകയായിരുന്നു. മെല്ലെ അകത്തു കടന്നുചെന്ന ആ വൃദ്ധൻ ആദ്യം ചെന്നു ഊണു കഴിക്കുകയായിരുന്ന രണ്ടു പേരുടെ അല്പം അകലെ ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഇലയുടെ മുമ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു "നന്നേ വിശപ്പുണ്ടു്. അല്പം വേഗത്തിൽ കിട്ടിയാൽ വേണ്ടില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ ചോറു മുതലായവ കൊണ്ടുവന്നു വിളമ്പി. വൃദ്ധൻ ഇലയിൽ വിളമ്പിയിരുന്ന സാധനങ്ങളെ ഉണ്ണുന്നതായി കാണപ്പെട്ടാലും ശ്രദ്ധ മുഴുവൻ മററവരുടെ സംസാരത്തിൽ ആയിരുന്നു. അവർ രണ്ടു പേരും പുതുതായി വന്നിരുന്ന ആളും ആരാണെന്നു നോക്കി. അതൊരു കിഴവനാണെന്നറിഞ്ഞ ശേഷം തങ്ങളുടെ ജോലിയിൽ ബദ്ധ ശ്രദ്ധരായി വീണ്ടും സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

ഒന്നാമൻ—എന്താണ്ടാ മുള്ളാണ്ടി! അവരു് വന്നിക്കോണ്ടാ?

മുള്ളാണ്ടി—മായാണ്ടീ! അപ്പര് വന്നിക്കോണ്ടാ! അതു പോട്ടെ. നീ നാട്ടിപ്പോയി നാളെത്രയായി. നീ ഇല്ലാഞ്ഞാൽ എന്തിനും ചെറിയേമാൻ മുള്ളാണ്ടീ. മുള്ളാണ്ടീ എന്ന ജവം തന്നെ. എനക്കെത്ര ഒവത്രവം. നിക്കാൻ നേരൊല്ല.

മായാണ്ടി—അളിയാ! നാട്ടിപ്പോയാഅമ്മായി പൂവ്വാടാ പൂവ്വാടാ എന്നു പറഞ്ഞു കഴിച്ചൂട്ടം. ഞാനെന്താ ചെയ്യാ. മിനിഞ്ഞാന്നാ അങ്ങൂട്ട്. ഇന്നല ഞാനും വന്നിക്കി.

മുള്ളാണ്ടി—അന്നു എന്തൊക്കയാ ഉണ്ടായിരുന്നീക്കി?

മായാണ്ടി—പഴം, അപ്പം, ചക്കരച്ചോറ് ഒക്കെ ഉണ്ടിയി രുന്നീക്കി. എനിക്കു ഈ കോടിമുണ്ടും തന്നീക്കി.

മുള്ളാണ്ടി—നീ കേട്ടോ! നമ്മളെ നേര സക്കാറിന്നു കണ്ണുവെച്ചീക്കി.

മായാണ്ടി—എന്താണ്ടാ അത്?

മുള്ളാണ്ടി—ഇവിട പുതിയ ഒരു നരി വന്നെത്തീക്കി. അതു കൂട്ടായി ആടുകളെ തിന്നുന്നെന്നു ചെറിയേമാൻ പറ ഞ്ഞീക്കി. നമ്മള് നല്ലോണം കരുതണത്രെ.

മായാണ്ടി—അതാ! എന്താണ്ടാ ആ നരീരെ പേര്?

മുള്ളാണ്ടി—സിമ്മഹം എന്നോ മറേറാ ചെറിയേമാൻ പറഞ്ഞീക്കി.

മായാണ്ടി—അങ്ങനെയാണ്ടാ? ഓനെ നീ കണ്ടിക്കോ?

മുള്ളാണ്ടി—ഞാൻ കണ്ടീക്കി. പനങ്കിഴങ്ങു കണക്കെ വെളുത്തു തടിച്ചുകൊഴുത്ത ഒരു സിമ്മഹം തന്നേടാ അവൻ.

മായാണ്ടി—ഓൻ നമ്മളനാട്ടിൽ എന്തിനാ വന്നീക്കി?

മുള്ളാണ്ടി—ആടുകറം പെരുത്തീക്കി. ഒക്കെ ആ സിമ്മഹം തിന്നൊടുക്കുമത്രെ!

മായാണ്ടി—എന്താ ഓനെ ഒന്നു കാണണ്ടീക്കി.

ആ കാടന്മാർ ഇത്രയും പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴേക്ക അവരുടെ വയറം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു രണ്ടുപേരും ഉടനെ എഴുന്നേററ് ആ കിഴവിയെ വിളിച്ചു എട്ടണയും കൊടുത്തു പുറത്തുവന്ന ശേഷം കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ചുരുട്ടു വലിച്ചുകൊണ്ടു ആ ചന്ദ്രപുരക്ക തെക്കോട്ടേക്ക നടന്നു. അപ്പോഠം രാത്രി പത്തരമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. ഇരുട്ടു വളരെയധികം ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു് ആരും കാണാതെ ആ രണ്ടു പേരും അരനാഴികയോളം നടന്നു ആ അങ്ങാടിയുടെ പടിഞ്ഞാറെ അററത്തു ചെന്നശേഷം അല്പം തെക്കോട്ടുചെന്നു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതും നിരുപയോഗമായി കിടന്നിരുന്നതും ആയ ഒരു സത്രത്തിന്നുള്ളിലേക്ക കടന്നു. ആ സത്രത്തിൻെറ വാതിൽ പലകകഠം അടുത്ത വീട്ടുകാർ എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ കൊണ്ടുപോയി കത്തിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ സത്രത്തിൻെറ ഉള്ളിൽ ധാരാളം മുറികഠം ഉണ്ടെങ്കിലും മിക്കതും ഇടിഞ്ഞുപൊളിഞ്ഞു ജീൎണ്ണിച്ച നിലയിൽ ആയിട്ടുണ്ടു് ഇടക്കിടെ കാട്ടങ്ങഠം അടിച്ചുവാരി കൊണ്ടിട്ടിട്ടുള്ളതും എരുക്ക മുതലായ ചെടികഠം മുളച്ചു വളൎന്നിട്ടുള്ളതും കാണാം. അതു ആ അംശത്തിലെ അധികാരിയുടെ വകയായി മുമ്പു നിൎമ്മിച്ച ഒരു ധൎമ്മസ്ഥാപനമാണ്. ഇപ്പോഴുള്ള അതിൻെറ ഉടമസ്ഥൻ പരിഷ്ക്കാരിയും ഇത്തരം ധൎമ്മവിഷയങ്ങളിൽ വിമുഖനും ആയതുകൊണ്ടു ആ വക എല്പാടുകഠം നിൎത്തികളഞ്ഞിരിക്കയാണ്. എന്നാൽ ആ സത്രം ആൎക്കും ഇഷ്ടംപോലെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നു അയാഠം അനുമതികൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോഠം അതിന്നുള്ളിൽ പിശാചുക്കളും മററും ഉണ്ടെന്ന ധാരണയാൽ പകൽ സമയങ്ങളിൽ പോലും അധികജനങ്ങളും അതുവഴി പോകാറില്ല.

മുമ്പുപറഞ്ഞ ആ രണ്ടു പേരും സത്രത്തിൽ കടന്നു എതാനും നടന്നപ്പോഠം ഒരു മുറിയിൽ ചെറുതായി ഒരു വിളക്ക കത്തു

ന്നതായി കണ്ടു. ആ മുറിയിൽ പത്തിരുപത്തഞ്ചുപേർ കിടന്നും, ഓരോന്നു പറഞ്ഞും മുറുക്കിയും,കള്ളുകുടിച്ചും, മുറുക്ക്, മസാലവട മുതലായവ തിന്നുകൊണ്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു ഒരു അക്രമികളുടെ സംഘമാണെന്നും, ആ സ്ഥലം അവരുടെ ഒരു സങ്കേതമാണെന്നും ആർക്കും തീർച്ചപ്പെടുത്താം. ഒരു ഭാഗത്തായി പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരും, അയാളുടെ കാര്യസ്ഥൻ കുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യരും ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ അവിടെ ചെന്നുചേർന്ന രണ്ടു പേരെയും കണ്ട മററുള്ളവർ, "എന്താണ്ടാ ഇങ്ങിനെ പാത്തു്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ മുള്ളാണ്ടി "മാതേന ഒരു തേള കുത്തീക്കി. ഓക്ക് ചോറാക്കാൻ കഴിഞ്ഞീല. പൊറപ്പെട്ടപ്പോൾ മായാണ്ടീന കണ്ടു് ഓനെംകൂട്ടി. ഓട്ടലിലാ ഉണ്ടീക്കി." എന്നു മെല്ലെ പറഞ്ഞു്, നോക്കിയതിൽ സച്ചിദാനന്ദനെക്കൂടി കാണാതിരുന്നപ്പോൾ അല്പം ഉറക്കെ "ചെറിയേമാൻ വന്നീക്കോ !, പിന്നേന്താ ?" എന്നു ഉറക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവരുടെ ഇടയിൽ ചെന്നു ഒരു ദിക്കിൽ ഇരുന്നു.

ഹോട്ടലിൽ ആ രണ്ടാളുടെ അടുത്തായി ഊണു കഴിച്ചിരുന്ന ആ വൃദ്ധനും അവരെ പിൻതുടൎന്നു സത്രത്തിൽ എത്തിചേൎന്നു. അവർ അകത്തു കടന്ന ഉടനെ ആ വൃദ്ധനും അകത്തേക്കു കടന്നു. വൃദ്ധൻ മുമ്പ് അതിന്നുള്ളിൽ കടന്നു പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഉള്ളിൽ വളരെ സംശയിച്ചുംകൊണ്ടാണു് കടന്നിരുന്നതു. ഉള്ളിലുള്ള പുറം, കാട്ടം, കാട്ടവും കണ്ടാൽ ആരും ഒന്നു ഭയപ്പെടും. നമ്മുടെ കിഴവന്നു് അകത്തുണ്ടായിരുന്നവർ തന്നെ കണ്ടേക്കുമോ എന്ന ഭയം മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അയാൾ തപ്പിത്തപ്പി വെളിച്ചമുണ്ടായിരുന്ന മുറിയുടെ നേരെ ചെല്ലുന്നതിന്നു സംശയിച്ചു ഒരു മറവിൽ നിന്നു. അവിടെ നിന്നാൽ ആ മുറിയിലുള്ളവർ സംസാരിക്കുന്നതു മന

സ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു താൻ അവിടെ നിൽക്കുന്നതിൽപ്രയോജനമില്ലെന്നു കണ്ടു് ഒരു സാഹസകൃത്യം ചെയ്യുന്നതിന്നു അയാൾ ഒരുങ്ങി ആ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന വിളക്കു നിലത്തായിരുന്നു വെച്ചിരുന്നതു് മുറിയുടെ ചവിട്ടുപടി ഒരടിയിൽ അധികം ഉയരമുള്ളതായിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ ആ മറവിൽ ഉള്ള ഇരുട്ടിൽക്കൂടി കിടന്നിഴഞ്ഞു്, ഇരുപതുവാരയിൽ അധികം ദൂരത്തായിരുന്ന ആ മുറിക്കുമനരെ എത്തി. അപ്പോൾ പിന്നിൽനിന്നു ഒരു കാലടിയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു അയാൾ നടുങ്ങി. തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ പിന്നിൽ നിന്നു ഒരാൾ വരുന്നതായി കണ്ടു ഉടനെ അവിടെ നിന്നു തിരിഞ്ഞു ഒരു നിമിഷാദ്ധം കൊണ്ടു ആ മുറിയുടെ അടുത്തായി കണ്ട ഒരു കുഴിയിൽ ഒരു ഉണ്ടപോലെ ചുരുണ്ടുകൂടി.

അപ്പോൾ പുറത്തുനിന്നുവന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ ആ മുറിയിലേക്കുകടന്നു. അതു കണ്ട ആ തസ്കരസംഘം ഉടനെ എഴുന്നേററു തങ്ങളുടെ നേതാവു പിന്നാലെ വരുന്നുണ്ടെന്നു കരുതി വന്ദിപ്പാനായി ഒരുങ്ങിനിന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ നേതാവു വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. സച്ചിദാനന്ദൻ മാത്രമേ വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അയാൾ മററുള്ളവരോടു് ഇരിക്കുന്നതിന്നായി പറഞ്ഞു താനും ഇരുന്ന ശേഷം ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

സച്ചിദാനന്ദൻ—(പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരെ നോക്കി) നമ്പ്യാരേ! വെള്ളേന്നു് ഇന്നും വരുന്നതിന്നു സാധിച്ചില്ല. നിങ്ങൾ വന്നു വെറുതെ കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ വെറുക്കരുതു്.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—അങ്ങിനെയാണോ! വിശേഷിച്ചെന്തുണ്ടു്? അയാളുടെ ഭാര്യക്കു സുഖം തന്നെയല്ലേ!

സച്ചിദാനന്ദൻ—സുഖം തന്നെ. എന്നാൽ കഠിനമായ രോഗത്തിൽപെട്ടു സുഖപ്പെട്ടതാകകൊണ്ടു പെട്ടന്നു പിരിഞ്ഞു

നില്ക്കുന്നതിന്നു രണ്ടുപേക്ഷം ധൈൎയ്യം പോര. ഭാൎയ്യക്കിഷ്ടമല്ലാത്ത ഒരു കാൎയ്യവും അയാൾ ചെയ്യുകയും ഇല്ല

നമ്പ്യാർ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇന്നു കുറച്ചു സമയം മാത്രം വിട്ടുവരുന്നതിന്നുള്ള തടസ്ഥം എന്തായിരുന്നു?

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഈ നാട്ടിൽ ഭീമസിംഹൻ എന്ന ഒരു ഇൻസ്പെക്ടർ പുതുതായി വന്നിട്ടുണ്ട്. ജനങ്ങൾ അയാളെ പററി പലവിധത്തിലും പുകഴ്ത്തുന്നുണ്ട്. അയാൾ സമൎത്ഥനും എത്ര തന്നെ ആളുകൾ വന്നാലും നേരിട്ടു ജയിപ്പാൻ തക്ക ബലശാലിയും ആണെന്നു കേൾക്കുന്നു. ഈ സംഗതി ഞങ്ങൾ വെള്ളേ ന്നമായി പറയുന്നതു അയാളുടെ ഭാൎയ്യയും കേട്ടിരുന്നു. ഇന്നു നിങ്ങളുടെ വിരോധിയായ സുബ്രഹ്മണ്യൻചെട്ടിയുടെ വീട്ടിൽ കൊള്ള ചെയ്യുന്നതിന്നു നിശ്ചയിച്ചതാണല്ലോ. ആ വീട്ടിൽകടക്കു ന്നതിന്ന് ഏഴു ഇരുമ്പു വാതിലുകൾ പൊളിച്ചു വേണമെന്നു നിങ്ങൾക്കറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഉറക്കൊഴിഞ്ഞു കാവൽ നടത്തു ന്നതിന്നും കുറെ പേർ ഉണ്ട്. ചുററും വീടുകൾ ഉള്ളതുകൊണ്ടു ചെറിയ ശബ്ദം കേട്ടാലും ജനങ്ങൾ വന്നുകൂടും. ഇങ്ങിനെ അസൌകൎയ്യങ്ങൾ പലതും ഉണ്ട് അതിന്നു വേണ്ടപ്പെട്ട ആളു കളെ അയച്ച് പിന്നാലെ ഞങ്ങളും ഇവിടെ എത്താമെന്നായി രുന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതു. ഇന്നുച്ചക്കു ഉറങ്ങിയിരുന്ന വെള്ളേ ന്റെ ഭാൎയ്യ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു ഞെട്ടിയുണൎന്നു, ഇന്നു ആ കൊള്ളക്കു ആരും പോകരുതെന്നും ഭൎത്താവിനെയും മററും ആ കൊള്ളയിൽ ഭീമസിംഹൻ പിടിച്ചതായും ഇതുവരെ നടത്തി യിരുന്ന പല കൊള്ളകളിലുമായി അസംഖ്യം പേരേ കൊന്ന തിന്നു ഭൎത്താവിനെ മരണശിക്ഷക്കു വിധിച്ചതായും താൻ സ്വപ്നം കണ്ടു ഭയന്നുവെന്നും പറഞ്ഞു കരഞ്ഞതുകൊണ്ട് ഇന്നു എങ്ങും പോകുന്നതല്ലെന്നു നിശ്ചയിക്കേണ്ടി വന്നിരിക്കുന്നു.

വെള്ളേൻ പരാക്രമശാലിയും ആയിരം പേരെ അടിച്ചുവീഴ്ത്തുന്നവനും ആണെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ ഇന്നു ഭാൎയ്യയുടെ നിർബ്ബന്ധം ഒന്നു കൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഇവിടെ വരാതിരുന്നിട്ടുള്ളതു്. അടുത്ത വെള്ളിയാഴ്ച ആ കാൎയ്യം ശരിപ്പെടുത്താമെന്നാണ് ഒടുവിൽ ഞങ്ങൾ തീൎച്ചയാക്കിയതു്. നിങ്ങളുടെ കടത്തെ സംബന്ധിച്ച രേഖകളേയും ചെട്ടി വീട്ടിൽനിന്നു ഞങ്ങൾ എടുത്തുകൊണ്ടു വന്നുകൊള്ളാം.

ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—വളരെ സന്തോഷം

നമ്പ്യാർ—എനിക്കു വെള്ളേനുമായി കാണ്മാൻ എപ്പോൾ സൌകൎയ്യപ്പെടും ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—അയാൾ അതിനെപ്പററിയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ നാളെ വൈകുന്നേരം 6 മണിക്കു ഭ്രാന്തൻ മലയുടെ അടിവാരത്തിലുള്ള ആറാമത്തെ നാഴികക്കല്ലിന്നടുത്തായി നിന്നു കൊള്ളുക. ഞാൻ വന്നു നിങ്ങളെ ഞങ്ങളുടെ നേതാവിൻെറ അടുത്തു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളാം. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു എല്ലാ കാൎയ്യവും നേരിട്ടുതന്നെ സംസാരിക്കാം.

നമ്പ്യാർ—അങ്ങിനെയാവട്ടെ.

സച്ചിദാനന്ദൻ—വരാൻ ഉപേക്ഷയാക്കരുതു്.

നമ്പ്യാർ—തീൎച്ചയായും വന്നു കൊള്ളാം.

ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—അതിരിക്കട്ടെ. ദിവാകരൻ—എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു, അയാൾ പെട്ടന്നു നിൎത്തി. ആ മുറിയുടെ അടുത്തുവെച്ച് എന്തോ സംഭവിച്ചതുകൊണ്ടാണ് ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ തൻെറ ചോദ്യം തുടരാതിരുന്നതു്. കുഴിയിൽ ചുരുണ്ടു പതുങ്ങിയിരുന്ന വൃദ്ധൻ ഇവരുടെ സംഭാഷണങ്ങൾ മുഴുവൻ കേട്ടുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നപ്പോൾ ആ തസ്കരസംഘത്തിലെ ഒരാൾ തുപ്പുന്നതിന്നായി പുറത്തുവരികയും തുപ്പുക്കണ്ടിൽ ഒരാൾ

പതുങ്ങിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടു വല്ല കരടിക്കുട്ടിയോ മറ്റോ ആയിരിക്കുമെന്നു ഭയന്നു ഉറക്കെ ഒച്ചയുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. തൽക്ഷണം അവരൊക്കെ വിളക്കും, കുറുവടിയും, കത്തിയുമായി ആ കുഴിക്കു ചുറ്റും വളഞ്ഞു. ഉടനെ ആ കുഴിയിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു ചാടിയ കിഴവനെ അവർ പിടികൂടി. വൃദ്ധന്റെ താടിയിൽ നമ്മുടെ സച്ചിദാനന്ദൻ പിടിച്ചു ആ താടി മുഴുവൻ സച്ചിദാനന്ദന്റെ കയ്യിൽ. ഒരാൾ തലക്കെട്ടു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. ചിലർ ആ കുപ്പായം കീറി. പശുവിൻ തോലിനുള്ളിൽ ഒളിച്ച നരിയെപ്പോലെ വൃദ്ധൻ ഒരു യുവാവായി മാറി. മുമ്പു കണ്ടിരുന്ന ചിലർ "ഭീമസിംഹൻ! ഭീമസിംഹൻ!" എന്നു ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു എല്ലാവരും തങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അയാൾക്കു മനസ്സിലായി കഴിഞ്ഞു, എന്നു ഭയന്നു ഭീമസിംഹന്റെ നേരെ പാഞ്ഞടുത്തു. പുലികൾ പോലെ പാഞ്ഞടുക്കുന്ന അവരെ നമ്മുടെ ഭീമസിംഹൻ കുത്തിയും ചവിട്ടിയും അടിച്ചും കൊണ്ടു അവരിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നതിന്നായി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ പിന്നിൽ കൂടെ വന്ന ഒരാൾ കത്തി കൊണ്ടു ഭീമസിംഹന്റെ മുതുകിൽ ബലമായി കുത്തി. കുത്തേറ്റ ആ സിംഹം മൂർച്ഛിച്ചു നിലം പതിച്ചു.

അക്രമികൾ അയാൾ മരിച്ചുപോയിഎന്നു കരുതി വിളക്കു കൊണ്ടുവന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അനക്കമറ്റു ചോരയിൽ മുഴുകി കിടക്കുന്നതായി കണ്ടു "സിമൃഹം ചത്തിക്കി" എന്നു പറഞ്ഞു് സന്തോഷ ഭരിതരായി മേലോട്ടു ചാടി. ശവം അങ്ങിനെ അവിടെ ഉട്ടും വെച്ചു പോകുന്നതു ശരിയല്ലെന്നും വല്ല കുറ്റിക്കാട്ടിലും കൊണ്ടിട്ടാൽ പുലരുന്നതിന്നു മുമ്പ് പുലികൾ തിന്നൊടുക്കികൊള്ളുമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു രണ്ടു പേർ കൂടി താങ്ങിയെടുത്തു് അരനാഴികയോളം ചെന്ന ശേഷം ഭയങ്കരമായ

ഇടിയും മിന്നലും കണ്ടു ജനസഞ്ചാരമില്ലാത്ത ഒരു കുററിക്കാട്ടിനുള്ളിൽ ഇട്ടു മടങ്ങി.

ആ അക്രമികൾ ഭീമസിംഹൻ ചത്തു എന്നു കരുതി കാട്ടിൽ കൊണ്ടിട്ടു മടങ്ങി അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി കൊടുങ്കാററും പേമാരിയും തുടങ്ങി. ആ കാടിട്ടു കലുക്കി. ഇടിയുടെ ഭൂമി കലുക്കിയും കൊണ്ടുള്ള ശബ്ദം അയാളെ ഒന്നു ഞെട്ടിച്ചു. അടുത്ത നിമിഷം ഉണ്ടായ മിന്നൽ പ്രഭ അയാളുടെ കണ്ണുകളെ മിഴിപ്പിച്ചു. ശരീരത്തിൽ നിന്നു കണക്കിലധികം രക്തംപോയതുകൊണ്ടുണ്ടായ ക്ഷീണം അയാളെ ആ കാട്ടിൽ തന്നെകിടത്തി. അരനാഴികയോളം തുടൎന്നു കൊണ്ടുണ്ടായ ആ വഷധാര ഭീമസിംഹൻെറ മുറിയിൽ നിന്നുണ്ടായിരുന്ന രക്തപ്രവാഹത്തെ നിശ്ശേഷം നിൎത്തി. അയാളുടെ ബോധം ഒന്നുകൂടി തെളിഞ്ഞു. കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു. എങ്ങും കൂരിരുട്ട്. താൻ ഒരു കുററിക്കാട്ടിൽ കിടക്കുകയാണെന്ന ബോധം അയാൾക്കുണ്ടായി. അതോടുകൂടി സത്രത്തിൽവെച്ചു നടന്ന സംഭവങ്ങൾ ഓരോന്നായി അയാൾ ഓൎത്തു. പിന്നിൽനിന്നു ചുമലിൽ കുത്തേററതും താൻ നിലത്തു വീണതും ഓൎത്തപ്പോൾ തനിക്കു മരണം നേരിടാതിരുന്നതിൽ ദൈവത്തോടു നന്ദി പറഞ്ഞു. അയാൾ കിടന്നേടത്തുനിന്നു മെല്ലേ എഴുന്നേററു. തനിക്കു പററിയ മുറി സാവധാനത്തിൽ തടവിനോക്കി അയാൾ കുറെ സമാധാനിച്ചും കരുതിയപോലെ ആ മുറി അത്ര ഭയങ്കരമല്ലെന്നും രക്തനാഡിക്കു മുറിവു പററിയതു കൊണ്ടുണ്ടായ രക്തപ്രവാഹമായിരുന്നു മോഹാലസ്യത്തിന്നു കാരണമെന്നും ജലധാരയാണ് തന്നെ രക്ഷിച്ചതെന്നും അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ആവൂ! ഞാൻ ജീവിച്ചു. ഞാൻ മാത്രമല്ല എൻെറ കുട്ടികളും ജീവിച്ചു. സാധാരണ പോല്ലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പോലെ ജനങ്ങളെ ദ്രോഹിക്കുകയോ

അന്യായമായി പണംസമ്പാദിക്കുകയോ ചെയ്യാതിരുന്നതിന്നുള്ള പ്രതിഫലമായിട്ടാണ് തന്നെ ദൈവം രക്ഷിച്ചതെന്നു അയാറം ഉറച്ചു. തന്റെ ദേഹത്തിൽ ലങ്കോട്ടിയല്ലാതെ മറെറാന്നും ശേഷിച്ചിട്ടില്ലെന്നും ജനസഞ്ചാരം തുടങ്ങുന്നതിന്നു മുമ്പായി ഏതെങ്കിലും ഒരു പോല്ലീസ്സ കച്ചേരിയിൽ എത്തേണമെന്നും അയാറം നിശ്ചയിച്ചു മഴയുടെ ശക്തി ഒന്നു കുറഞ്ഞപ്പോറം അവിടെ നിന്നെഴുന്നേററു മെല്ലമെല്ലെ നടന്നു നോക്കി. ചന്ദ്രൻ ഉദിച്ചിരിക്കുന്നു. അഷ്ടമി കഴിഞ്ഞ ചന്ദ്രനും മഴക്കാറും ആയതു കൊണ്ടു് ഒരു വഴികണ്ടെത്താൻ ഒരു നാഴികയിലധികം ചുററി നടക്കേണ്ടിവന്നു. ഒടുവിൽ ഒരു ഒററയടിപ്പാതയിൽ അയാറം ചെന്നെത്തി. വല്ല വീടുകളും കാണുന്നുണ്ടോ എന്നുനോക്കിയും കൊണ്ടു നടന്ന അയാറം വലുതായ ഒരു വയലിലാണ് പോയി ഇറങ്ങിയതു്. എങ്ങും വെള്ളം. വരമ്പും വയലും തിരിച്ചറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്ങും പോകാൻ തരമില്ലാതിരുന്നതു നിമിത്തം അയാറം ഒരു വരമ്പിന്മേൽ കയറിനിന്നു. ചന്ദ്രന്റെ നിലനോക്കി പുലരുന്നതിന്നു പിന്നെയും നാലുനാഴികയിലധികം ഉണ്ടെന്നു അയാറം മനസ്സിലാക്കി. ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ടും നടക്കുന്നതിൽ പ്രയോജനമില്ലെന്നു കണ്ടും അയാറം അവിടെ ഒരു ദിക്കിൽ ഇരുന്നു. അങ്ങിനെ ഒരു മണിക്കൂറോളം ഇരുന്നപ്പോറം കാളകളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിയിരുന്ന മണികളുടെ മധുരനാദം അയാളുടെ ഹൃദയത്തെ കുളൂർപ്പിച്ചു. ഒരു ഉഴവുകാരൻ രണ്ടു കാളകളുമായി പോകുന്നതു കണ്ടു ഉറക്കെ വിളിച്ചു. അവൻ ഒന്നും മറുപടി പറയാതിരുന്നതുകൊണ്ടു വളരെ ക്ലേശിച്ചു. ആ വെള്ളത്തിൽ കൂടി നടന്നു അടുത്തെത്തി ചോദിച്ചപ്പോഴും അവൻ ഒന്നും മറുപടി പറയാതിരുന്നപ്പോറം അതൊരു ബധിരനായിരിക്കുമോ എന്നു അയാറം സംശയിച്ചു. എന്നാൽ അടുത്തായി ഒരു വീടുണ്ടെന്നും അവിടെ നിന്നു ആളുകറം

സംസാരിക്കുന്നതെന്നും അയാൾക്കു മനസ്സിലായി തപ്പിത്തടഞ്ഞു ഒരു വിധത്തിൽ ആ വീട്ടിൽ ചെന്നു കയറി. അവിടെ പുറത്തു ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വിളിച്ചപ്പോൾ ഒരു സ്ത്രീ പുറത്തേക്കു വന്നു. ഭീമസിംഹനെ കണ്ടപ്പോൾ ആദ്യം അവർ പരിഭ്രമിച്ചു. അയാൾ ഇന്നലെ ഉണ്ടായിരുന്ന മഴക്കു ഒരു കാട്ടിൽപെട്ടു കഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി എന്നും മററും പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ സ്ത്രീക്കു അൽകമ്പം തോന്നി "എന്താ വേണ്ടതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഭീമസിംഹൻ ഇവിടെ നിന്നു നിരത്തിലേക്കുള്ള വഴി ഏതാണു്? എത്ര ദൂരമുണ്ടു്.

സ്ത്രീ—നേരെ വടക്കോട്ടുപോയാൽ പാച്ചേനിഗ്രാമത്തിൽ എത്തും. നിരത്തും ആ വഴിതന്നെ.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു അവർ കാട്ടിക്കൊടുത്ത വഴിയിൽ കൂടി നടന്നും ഇടക്കിടെ ഓടിയും നാലുനാഴികയിലധികം ദൂരം ഭീമസിംഹൻ ചെന്നപ്പോൾ വഴിയിൽ കണ്ട ഒരു വൃദ്ധനോടു ചോദിച്ചതിൽ അതാ കുറച്ചു പോയാൽ ആയി എന്നു പറഞ്ഞു. ഒരു നാഴികയിലധികം അയാൾ പിന്നെയും നടന്നു. അപ്പോഴേക്കും നേരം പ്രഭാതമായിരിക്കുന്നു. "വൃളൻപുക" ആളുകളെ അടുത്തു കണ്ടാൽ കൂടി അറിയാത്ത വിധം ആ പ്രദേശത്തിലെങ്ങും മൂടിക്കിടന്നിരുന്നു. പാറാവു കഴിഞ്ഞു മടങ്ങിപ്പോവുകയായിരുന്ന ഒരു പോല്ലീസ്സുകാരനെ കണ്ടപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ നില്ക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. ഭീമസിംഹന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിയ പോല്ലീസ്സുകാരൻ എന്തോ സംശയിച്ചു "നിങ്ങൾക്കെങ്ങോട്ടാ പോകണ്ടതു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. "എനിക്കു ഇവിടത്തെ സബ്ബ് ഇൻസ്പെക്ടരെ അടിയന്തരമായി കാണേണ്ടതുണ്ടു്." എന്നു ഭീമസിംഹൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടു ആ പോല്ലീസ്സുകാരൻ പൂച്ചയുടെ മുമ്പിൽപെട്ട എലിയേപോലെ ആയി തീർന്നിരിക്കുന്നു. ഉദ്യോഗനിലയിൽ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു നില്ക്കുന്ന ആ പോല്ലീസ്സുകാര

നോട്, ''എടോ! തനിക്കെന്നെ മനസ്സിലായി? ആവട്ടെ, എനിക്ക സ. ഇൻസ്പെക്ടരെ ഒന്നു കാണേണം. അയാം കച്ചേരിക്കടുത്തു തന്നെയാണോ താമസം?'' എന്നു ചോദിച്ചു.

പോല്ലീസ്സുകാരൻ—കച്ചേരിക്കടുത്തു സൌകൎയ്യമുള്ള വീട് കിട്ടാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അല്പം ദൂരെയാണ് സ. ഇൻസ്പെക്ടരെജമാനൻ താമസിക്കുന്നതു. സാധാരണയായി പത്തു മണിക്ക കച്ചേരിയിൽ എത്താറുണ്ട്. യജമാനനെ രണ്ടു മൂന്നു തവണ മംഗലാപുരത്തുവെച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോം താമസം കാസർക്കോട്ടേക്ക മാററിട്ടുണ്ടെന്നും കേട്ടിരുന്നു.

ഭീമസിംഹൻ—ഞാൻ ഈ വഴിക്കൊന്നും മുമ്പു വന്നിട്ടില്ല. ഇവിടെനിന്നു കാസർക്കോട്ടേക്കുള്ള അടുത്തവഴി ഏതാണ്?

പോല്ലീസ്സുകാരൻ—ഇവിടെ നിന്നു പതിമൂന്നു നാഴികയാണ്. അതു ജടക്കയിൽ പോകാം.

ഭീമസിംഹൻ—ശരി. ഏതായാലും താൻ ഒന്നു സ്റ്റേഷ്യനിലോളം വന്നേക്കുക—ഇത്രയും പറഞ്ഞു അരനാഴികയോളം നടന്നു കച്ചേരിയിൽ എത്തി.

ഭീമസിംഹൻ കാസർക്കോട്ടേക്ക താമസം മാററിയതിൽ പിന്നെ പോല്ലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാൎക്ക തന്നെ ഒരു ഭയം തുടങ്ങീട്ടുണ്ട്. ഏതു വേഷത്തിൽ എപ്പോം വരുമെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരുന്നു. പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന പാറാവുകാരനെ ഭീമസിംഹന്റെ കൂടേ ഉണ്ടായിരുന്ന ആം അറിവുകൊടുത്തതും അയാം മററുള്ളവൎക്കറിവുകൊടുത്തതും ക്ഷണത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഭീമസിംഹൻ അടുത്തെത്തിയപ്പോം പാറാവുകാരൻ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ സ്റ്റേഷൻ ചാർജ്ജ് വഹിച്ചിരുന്ന ഹെഡ് കൺസ്റ്റേബിളും മററുള്ളവരും അഭിവാദ്യം ചെയ്തു.

ഭീമസിംഹൻ ഒരു കസേലവലിച്ച് ഇരുന്നശേഷം ഹെഡ്കൺസ്റ്റേബ്ളെ വിളിച്ച് തനിക്കു കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ കാസർകോട്ടേക്കു പോകേണ്ടതുണ്ടെന്നും സ. ഇൻസ്പെക്ടരുടെ താമസം ആ പോകുന്ന വഴിക്കാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽ വെച്ചു കണ്ടു കൊള്ളാമെന്നും ഒരു ജട്ക്ക സൌകൎയ്യപ്പെടുത്തിയാൽ മാത്രം മതിയെന്നും പറഞ്ഞു ഉടനെ രണ്ടു പോലീസ്സുകാർ ഓടി അഞ്ചു മിനിട്ടിനുള്ളിൽ ജട്ക്കയുമായി എത്തി. ഭീമസിംഹൻ സഹായത്തിന്നായി ഒരു പോലീസ്സുകാരനേയും കൂട്ടി അപ്പോൾ തന്നെ പുറപ്പെട്ടു. ജട്ക്കക്കാരൻ വണ്ടി സ. ഇൻസ്പെക്ടരുടെ വീട്ടിന്നു മുമ്പിൽ നിൎത്തിയപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ അതിൽ നിന്നിറങ്ങി, "മിസ്റ്റർ മേനോൻ!" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു അകത്തേക്കു കടന്നു. ഭീമസിംഹന്റെ ശബ്ദം കേട്ടമാത്രയിൽ ആളെ മനസ്സിലാക്കിയ മേനോൻ ഭീമസിംഹനെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചിരുത്തിയ ശേഷം ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു ചായ കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. ഭീമസിംഹൻ "കച്ചേരിയിൽ എത്തിയപ്പോഴാണ് മേനോനാണ് ഇവിടെ എന്നതു മനസ്സിലായതു. ചായ ആവശ്യം തന്നെ. ഇന്നലെ ഉണ്ടായ മഴ ഒട്ടും കളഞ്ഞിട്ടില്ല. ആ ഇരുട്ടിലും മഴയിലും തപ്പിത്തടഞ്ഞുരുണ്ടു വീണു ഒടുവിൽ മുണ്ടും കുപ്പായവും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. എനിക്കൊന്നു കുളിക്കുക തന്നെ വേണം." എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു "അതിന്നുള്ള എല്ലാ സൌകൎയ്യങ്ങളും ഇവിടെ ഉണ്ട്. അല്പം ചായ കുടിച്ചു കുളിക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴെക്കു ഭൃത്യൻ ചായയുമായി എത്തിയിരിക്കുന്നു. കുളിമുറിയിൽ എല്ലാം ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ഭൃത്യനെ ഏല്പിച്ചയച്ചു രണ്ടു പേരും ഇരുന്നു ചായകഴിച്ചു. മേനോൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു സന്ദർഭം സിദ്ധിക്കുമെന്നു കരുതിയിരുന്നതേ ഇല്ല. ഭീമസിംഹന്റെ കുളികഴിയുമ്പോഴെക്കു ഒരു കോടി മുണ്ടും, കോടി ഷർട്ടും ഭൃത്യൻ കുളിമുറിയിൽ കൊണ്ടു

വെച്ചിരിക്കുന്നു. ഭീമസിംഹൻ കുളിച്ചു വസ്ത്രം മാറി മേനോൻെറ ഊണിന്നുള്ള ക്ഷണനം മറെറാരവസരത്തിലേക്കു നിൎത്തിവെച്ചു ക്ഷണനത്തിൽ വന്നു ജട്ക്കയിൽ കയറി യാത്രയായി.

വണ്ടിയിൽ കയറിയ ശേഷം ഭീമസിംഹൻ തലേന്നു നടന്നിട്ടോരോ സംഭവവും ആലോചിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

"പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ എന്ന ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ ഏതായിരിക്കാം! അവൻ അവിടെ കൂടിയ മററുള്ളവരെ പോലെയുള്ള ഒരു കള്ളനല്ലെന്നു കാണുമ്പോഴേ തന്നെ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാവുന്നുണ്ടു". എന്നാൽ അയാൾക്കു ആ തസ്കരസംഘത്തിൻെറ മുഴുവൻ വിവരവും നിശ്ചയമുണ്ടെന്നു തീൎച്ചയാണു". ആ തസ്കരസംഘത്തിൻെറ തലവനായി ഒരാൾ ഉണ്ടു്. അവൻ എന്തു ചെയ്യുന്നതിനും മടിക്കാത്തവനും ആകുന്നു. ഞാൻ ഇവരെ പിടിക്കേണ്ടതു എങ്ങിനെ? ഭ്രാന്തൻ മലയിൽ ഇവർ പാൎക്കുന്ന സ്ഥലം കണ്ടു പിടിപ്പാൻ കഴികയില്ലെന്നു മിക്കവരും പറയുന്നു. ഇന്നു തിങ്കളാഴ്ച. വെള്ളിയാഴ്ചയാണല്ലോ സുബ്രഹ്മണ്യൻ ചെട്ടിയുടെ വീടു കൊള്ളചെയ്യുന്നതിന്നു ഇവർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അന്നു ഇവരുടെ തലവൻ വെള്ളേനും ഉണ്ടായിരിക്കും. കുഞ്ഞിമംഗലം വെള്ളേൻ എന്ന പേരു തന്നെ നാട്ടുകാരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും എനിക്കു അവനെ പിടിക്കേണം. നൂറോ ഇരുനൂറോ പോല്ലീസ്സുകാർ ആയുധധാരികളായി അവിടവിടെ ഒളിച്ചിരിക്കേണം. ഇവർ വീട്ടിൽ കടന്നാൽ ഉടനെ നാലു ഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും വളഞ്ഞു പിടിക്കാം. ഇവരുടെ തലവനെ കിട്ടിയാൽ മതി അവനെ ജീവനോടുകൂടി കിട്ടാത്തപക്ഷം വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തിയാലും മതി. ആ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ ധാരാളം കടം വാങ്ങിട്ടുണ്ടെന്നു വരുന്നു. പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരെ ക്ഷണത്തിൽ അന്വേഷിച്ചറിവാൻ കഴിയും. ഇന്നു വൈകുന്നേരം ആറുമണിക്കാണല്ലോ വെള്ളേൻ

താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തേക്കു പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരേ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുവാൻ വരുമെന്നും, ഭ്രാന്തൻ മലയുടെ അടിവാരത്തിലുള്ള 6ാമത്തെ നാഴികക്കല്ലിന്നടുത്തു വന്നു നില്ക്കണമെന്നും ഒരുവൻ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ! ഭാഗ്യം തന്നെ. അവരെ പിൻതുടൎന്നുപോയി ആ സ്ഥലം അറിയുന്നതിന്നുള്ള തക്കസമയം ഇതു തന്നെ. എന്തായാലും ശ്രമിക്കാം. ശേഷം ദൈവമതം പോലെ. "ഈ സന്ദൎഭം പാഴാക്കി കളഞ്ഞാൽ ഇവരുടെ വാസസ്ഥലം കണ്ടറിവാൻ സൌകൎയ്യം കിട്ടുന്നതല്ല."

വണ്ടി നിൎത്തി. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് ഭീമസിംഹൻ ആലോചനയിൽ നിന്നുണൎന്നതു് ഉടനെ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി നേരെ അകത്തു ചെന്നു "ദിലീപ് !" എന്നു വിളിച്ചു. ഓടിവരുന്ന തന്റെ ഓമനയെ എടുത്തു അയാൾ കെട്ടിപ്പുണൎന്നു. പിന്നാലെ തന്നെ ഒരു ചെറു കുട്ടിയെ എടുത്തു കൊണ്ടു ഭീമസിംഹന്റെ സമീപത്തെത്തിയ അയാളുടെ ഭാൎയ്യ കുട്ടിയെ ഭൎത്താവിന്റെ സമീപത്തു നിൎത്തി ചായ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നായി പോകുന്നതു കണ്ടു് "അഞ്ചുറുപ്പികകൂടി എടുക്കേണം." എന്നു പറഞ്ഞു പണം കൊണ്ടുവന്നു ഉടനെ വണ്ടിക്കാരനെ വിളിച്ചു കൂലി കൊടുത്തയച്ചു. ആ ദമ്പതിമാർ ഓരോന്നു സംസാരിച്ചു കൊണ്ടു ചായ കുടിച്ചതിൽ പിന്നെ ഭീമസിംഹൻ കുളി, ഊണു മുതലായവ കഴിച്ചു് അല്പം ഉറങ്ങുന്നതിന്നായി ചെന്നു കിടന്നു.

അദ്ധ്യായം 5

നിറക്കടം തുളുമ്പുമോ ?—സർപ്പം ദ്രോഹിയെപ്പോലെ ക്രൂരനല്ല.

നിച്ചിയാട്ടു കൊട്ടാരത്തിൻെറ മുകളിൽ ഒരു മുറിയിൽ ഉറങ്ങിയിരുന്ന ലളിതാമ്മ ഉണൎന്നപ്പോൾ സാധാരണപോലെ കാപ്പിയും ഇഡ്ഡലിയും മേശമേൽ കാണാതിരുന്നതു കൊണ്ടു്, എന്തോ പിറുപിറുക്കുന്നുണ്ടു് അപ്പോൾ കാളി എന്ന വൃദ്ധയായ ദാസി കാപ്പിയുമായി വന്നു സാവധാനത്തിൽ വാതിൽ തുറന്നു. ക്രോധമൂൎച്ഛിതയായ ലളിതാമ്മ എഴുന്നേററു് ആ കാപ്പി പിടിച്ചെടുത്തു് ആ വൃദ്ധയുടെ തലയിലൊഴിച്ചതും, കഴുത്തിന്നു പിടിച്ചുതള്ളിയതും വൃദ്ധ അഞ്ചെട്ടു കുട്ടിക്കരണം മറിഞ്ഞു ആ മുറിയുടെ പുറത്തു ചെന്നു വീണതും ഒന്നായി കഴിഞ്ഞു. അടുത്ത മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ ഓടിയെത്തിയപ്പോൾ കണ്ടതു കാപ്പിയിൽ കുളിച്ചു വീണു കിടക്കുന്ന വൃദ്ധയെ ആയിരുന്നു. അയാൾ വൃദ്ധയെ ശകാരിച്ചുകൊണ്ടു് ചെറിയമ്മയുടെ കിടപ്പുമുറിയിലേക്കു കടന്നു്, "ഇങ്ങിനെയുള്ള നായ്ക്കളെ തീററിപ്പോററി എന്തിനാണു് വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു്? ഞാൻ പോയി കാപ്പികൊണ്ടുവരാം." എന്നു സമാധാനിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു് അല്പ സമയം കൊണ്ടു കാപ്പിയുണ്ടാക്കി ആ മുറിയിലേക്കു വന്നു ചെറിയമ്മയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു. അതിഭക്ഷണം ഉത്തമസ്ത്രീകളുടെ ലക്ഷണമാണെന്നും, ഉണൎന്ന ഉടനെ വയറു നിറക്കാതിരിക്കുന്നതു ആരോഗ്യത്തിന്നു ഹാനികരമാണെന്നുമുള്ളതു് വേദവാക്യംപോലെ കരുതിവന്ന ലളിതാമ്മ കൂജയിൽ കൊണ്ടുവന്ന കാപ്പിയും പത്തുപന്ത്രണ്ടിഡ്ഡലിയും കൊണ്ടു അന്നത്തെ പ്രാതൽ കഴിച്ചു സംതൃപ്തിനേടി. കാൎയ്യവശാൽ പുറത്തേക്കു പോയിരുന്ന മകൻ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരും കാൎയ്യസ്ഥൻ കുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരും

വന്നിട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞു് ലളിതാമ്മ തളത്തിലേക്കു വന്നു. പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരും കുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരും അവിടെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ലളിതാമ്മയും ഗോപാലൻ നമ്പ്യാരും ഓരോ കസേലകളിലായി ഇരുന്ന ശേഷം അവർ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

ലളിതാമ്മ—അയ്യരേ! പോയ കാര്യം എങ്ങിനെയായി?

കുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—സുബ്രഹ്മണ്യൻ ചെട്ടി ചിദംബരൻ മുതലായ രണ്ടു നാലു ആളുകളുടെ അടുത്തു പോയി. എല്ലാവരും ഒരേ മാതിരിതന്നെയാണു് പറഞ്ഞതു്. ആരും നമുക്കനുകൂലമായി പറഞ്ഞില്ല

ലളിതാമ്മ—ഒടുവിൽ എന്തു തീർച്ചപ്പെടുത്തി?

കുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—നമ്മുടെ കടങ്ങൾ ഒക്കെ കൂടി പന്ത്രണ്ടുലക്ഷത്തിൽ അധികം വരും. മരിച്ചുപോയ ഇളയ വാഴുന്നവരുടെ കാലത്തു തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന കടവും ലാഭവും കൂടി പത്തു ലക്ഷത്തോളം കാണും. നമ്മുടെ ആകെയുള്ള സ്വത്തിനു പത്തു പന്ത്രണ്ടു ലക്ഷത്തോളമേ അവരെല്ലാം വില കാണുന്നുള്ളു.

ലളിതാമ്മ—ചെട്ടിമാരുടെ കാര്യം കട്ടിയാണെന്നു സാധാരണയായി പറഞ്ഞുവരാറുണ്ടു്. നമ്മുടെ സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവൻ കൊടുത്തു് വായിൽ വിരലും വെച്ചു പോകേണമെന്നാണോ അവരുടെയൊക്കെ ആഗ്രഹം?

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—നമ്മുടെ സ്വത്തുക്കൾ വില്ക്കേണ്ട. സ്വത്തുക്കൾ വിററുകളഞ്ഞാൽ എന്തു വിലയും നിലയുമാണു് പിന്നെ നമുക്കുണ്ടാവുക. ആ കഴുതകൾ വ്യവഹാരപ്പെട്ടു വസൂൽ ചെയ്തുകൊള്ളട്ടെ.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—നമ്മുടെ സ്വത്തുക്കൾ വിലക്കുവാങ്ങുന്നതിനു തക്ക ധനവാന്മാർ രണ്ടു നാലാളുകൾ മാത്രമേ ഇട്ടിക്കിൽ ഉള്ളു. അവർ പറയുന്നതു തന്നെ വില. എന്തുചെയ്യാം?

ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—ഇപ്പോഴുള്ള കടങ്ങളൊക്കെ തീൎത്തു പന്തീരായിരം ഉറുപ്പിക തന്നേക്കാം. എന്നാൽ കൊട്ടാരവും അതിലുള്ള ഉപകരണങ്ങളും കൂടി കിട്ടേണമെന്നാണ് ചിദംബരൻചെട്ടി പറഞ്ഞതു.

ലളിതാമ്മ—നന്നായിട്ടുണ്ട്. പതിനായിരം ഉറുപ്പിക നമ്മുടെ ഒരു മാസത്തേക്കുള്ള ചിലവിന്നു മതിയാകുമോ! അതിൽപിന്നെ നാം എന്തു ചെയ്യും? ശരി. കടക്കാരൻ വ്യവഹാരം കൊടുത്തു വസൂൽ ചെയ്തു കൊള്ളട്ടെ. (അല്പനേരം മിണ്ടാതിരുന്നശേഷം) ഹാ! എന്റെ വയറു കത്തുന്നുവല്ലോ! നമ്മളെപോലെ ഓഹരി വാങ്ങിയിരുന്നവർ കോടിക്കണക്കായി പണം സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇതൊക്കെ ആ പിശുക്കിയുടെ ഭാഗ്യം. അവളുടെ ഭൎത്താവാണെങ്കിൽ എഴുന്നേല്ക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ എഴുന്നേല്ക്കും. ഇരിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ ഇരിക്കും. അങ്ങിനെയായാൽ ഗൃഹകാൎയ്യങ്ങളും ശരിയായി നടക്കും. എനിക്കാണെങ്കിൽ ഒരു മഹാപാപി ഭൎത്താവായി തീൎന്നു. കടങ്ങളൊക്കെ എന്റെ തലയിലാക്കി മരിച്ചു. മകൻക്കാണെങ്കിൽ ഇരുപതു വയസ്സു കഴിഞ്ഞു. അതു എന്റെ ജന്മഫലമായിരിക്കാം.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—അമ്മേ! നമ്മൾ ഒരു കാൎയ്യം ചെയ്താൽ എന്താണ്? നാം രഹസ്യമായി വലിയച്ഛനു ചെയ്യുന്ന ദ്രോഹങ്ങളെ നിറുത്തി. നമ്മുടെ തൽകാല സ്ഥിതിയെ ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ നമ്മെ സഹായിക്കാതിരിക്കയില്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. വലിയച്ഛൻ ഒരു ദയാലുവാണ്.

ലളിതാമ്മ—(കോപത്തോടുകൂടി) എടാ! ആ ദുഷ്ടന്റെ പേർ എനിക്കു കേൾക്കേണ്ട. നമ്മൾ കൂടെ നില്ക്കാൻ പാടില്ലെന്നു കരുതിയല്ലേ ഭാഗം കഴിച്ചതു്? അങ്ങിനെയുള്ള പിശു

ക്കനാണോ നമ്മെ സഹായിക്കാൻ പോകുന്നത്? അവരൊക്കെ നശിച്ചുപോകുന്നതു നീ കണ്ടു കൊള്ളുക.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—ചെറിയമ്മേ! നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കുന്ന പക്ഷം ഇതേ രാത്രി അവിടെ പോയി ആ മൂന്നു പേരെയുംകൊന്നു വരാം. എന്നാൽ ആ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം നമുക്കായി തീരും. നമുക്കു സുഖമായി കഴിച്ചു കൂട്ടാനും കഴിയും.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ജ്യേഷ്ഠാ! അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു വിഡ്ഢിത്തമാണ്. നമ്മളാണ് കൊന്നതെന്നു ഏതു വിധവും വെളിപ്പെടും. അതു നമ്മുടെ ജീവനു തന്നെ ആപത്തായിതീരും. ഞാൻ പറഞ്ഞ പോലെ അവരുമായി സ്നേഹിച്ചിരിക്കയാണ് നല്ലതു്.

ലളിതാമ്മ—ആ ചണ്ഡാലിയുടെ കാലിൽ ചെന്നു വീഴേണമെന്നാണോ പറയുന്നത്?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—അല്ലമ്മേ! ജ്യേഷ്ഠനു പ്രഭാവതിയെ വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കേണമെന്നു തന്നെ ഒരിക്കൽ ചെന്നു പറയേണം. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ നമ്മുടെ കഷ്ടതയെ ചെന്നു പറഞ്ഞതായി വരുന്നതും അല്ല.

ലളിതാമ്മ—നീ തന്നെ പോയി നിന്റെ വലിയച്ഛനോടു പറഞ്ഞു കൊള്ളുക.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഞാൻ ചെന്നുപറയുന്നതു ശരിയല്ല. ഒരു സമയം വലിയമ്മ വല്ലതുംആക്ഷേപിച്ചുവെന്നുംവന്നേക്കാം. ദിവാകരനെ കാണാതായല്ലോ. മറ്റു തക്കതായ വരനെ പെട്ടന്നു കിട്ടിയെന്നും വരുന്നതല്ല. അമ്മ തന്നെ പോയി ഒന്നു പരിശ്രമിച്ചു നോക്കുക.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—കുട്ടി പറഞ്ഞതു ശരിയാണ്. ഈ കാര്യത്തിൽ മറ്റു പല വഴികളും ഞങ്ങൾ കണ്ടുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്.

നിങ്ങാം ദയവുചെയ്ത് ഈ ഒരു തവണ മാത്രം പോയാൽ മതി. അവർ അനുസരിക്കാത്ത പക്ഷം പിന്നീട്ട വേണ്ടത് ഉടനെ ഞങ്ങാം ചെയ്തുകൊള്ളാം.

ലളിതാമ്മ—ഞാൻ അവളെ കണ്ണുകൊണ്ടു കണ്ടിട്ടു പതിനെട്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോഠം ഞാൻ പോയാൽ വല്ലതും ഭിക്ഷ യാചിച്ചു വന്നിരിക്കയാണെന്നു കരുതി എന്നെ വിലവെക്കുക യില്ല. ഞാൻ പോവുകയേ ഇല്ല.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—അങ്ങിനെ വല്ലതും അവർ തെററായി പ്രവൎത്തിച്ചാൽ അര നിമിഷംകൊണ്ടു അവരുടെ കഥ ഞാൻ ഒററക്കു തീക്കും. ചെറിയമ്മ അതിനെപ്പററി സംശയി ക്കേണ്ട.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—അമ്മേ! അവർ നമ്മെ അങ്ങിനെ അപമാനിച്ചാൽ. പിന്നീട് അവരുടെ ദയ നമുക്കെന്തിനാണ്? അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഞങ്ങളുടെ കയ്യുക്ക അപ്പോഠം കാണിച്ചു കൊടുക്കാം.

ശുപ്പിക്കുട്ടി അയ്യർ—അവരെ എന്തൊക്കയോ വിധത്തിൽ അപമാനിക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങാം ഒരുങ്ങിയിരിക്കയാണ്. അവർ വിചാരിച്ചാൽ നമ്മെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതും അല്ല. അതിനെപ്പററി നിങ്ങാം സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട. ഒന്നു പോകുന്നതു തന്നെയാണ് നല്ലതു്. പിന്നാലെ തന്നെ ഞങ്ങളും വരുന്നു. നമ്മുടെ ആവശ്യത്തിന്നു അവർ അനുകൂലിക്കാത്ത പക്ഷം ചില നേരമ്പോക്കുകഠം ഒളിവിൽ നിന്നു കൊണ്ട് അപ്പോഠം തന്നെ ഞങ്ങാം പ്രവൎത്തിക്കും.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—നമ്മുടെ തറവാടുതന്നെ നശിക്കു മെന്ന ഈ ഘട്ടത്തിൽ അധികമൊന്നും ആലോചിക്കാതെ അവിടെ നടന്ന കൊള്ളയെ പററി അന്വേഷിപ്പാനെന്ന ഭാവ ത്തിൽ പോയാൽ മതി. എന്നാൽ തീച്ചയായും നമ്മുടെ ആഗ്രഹ

പ്രകാരം കാൎയ്യം നേടാം. സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ ബാണം കയ്യിൽ തന്നെ ഉണ്ടു്.

ലളിതാമ്മ—ശരി ഞാൻ പോയേക്കാം. വല്ല അപമാനവും നേരിടുന്ന പക്ഷം ഇനി ജീവനോടുകൂടി എന്നെ നിങ്ങളാരും കാണുകയില്ല.

ഇങ്ങിനെ അവർ സംഭാഷണം അവസാനിപ്പിച്ച ഉടനെ ലളിതാമ്മ സാക്ഷാൽ ലളിതയുടെ വേഷം ധരിച്ചു വണ്ടി കൊണ്ടുവരുവാൻ പറഞ്ഞു. വണ്ടി തയ്യാറായ ഉടനെ രണ്ടു ദാസിമാരോടുകൂടി നെടുമ്പാറയിടത്തിലേക്കു യാത്രയായി.

പന്ത്രണ്ടു മണിയായപ്പോഴേക്കു വണ്ടി ബങ്കളാവിന്റെ പടിക്കൽ എത്തി വണ്ടി നിൎത്തിയ ഉടനെ ഒരു ദാസിയെ ജ്യേഷ്ഠൻ വാഴുന്നവർ അവിടെ ഉണ്ടോ എന്നു അന്വേഷിക്കേണ്ടതിലേക്കും താൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം ജ്യേഷ്ഠത്തിയെ അറിയിക്കേണ്ടതിലേക്കും അയച്ചു ലളിതാമ്മയും ഒരു ദാസിയും വണ്ടിയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു.

പത്തുമിനുട്ടു കഴിഞ്ഞിട്ടും ദാസി മടങ്ങിയെത്താതിരുന്നപ്പോൾ ലളിതാമ്മ, "തരക്കേടില്ല ഇത്രയും സമയം ഒരു ഭിക്ഷക്കാരിയേപ്പോലെ ഇവരുടെ വാതിലിന്നു മുമ്പിൽ കാത്തിരിക്കേണമെന്നോ! ഏതു വിധത്തിലും ഇതിന്റെ ഫലം കാട്ടിക്കൊടുക്കാം." എന്നു വിചാരിക്കുമ്പോഴേക്കു് "അമ്മേ! ഇറങ്ങുക. നമുക്കു മുകളിലേക്കു പോകാം. അവർ അവിടെ കാത്തു നില്ക്കുന്നുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ ലളിതാമ്മ വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങി അകത്തേക്കു നടന്നു. അപ്പോഴേക്കു അവിടെ ഓടിയെത്തിയ നാരായണി അമ്മ "ലളിതേ! വാ നമുക്കു മുകളിലേക്കു പോകാം." എന്നു പറഞ്ഞു് ലളിതാമ്മയുടെ കൈക്കു പിടിച്ചുകൊണ്ടു മുകളിലേക്കു

നടന്നു. അത്രയും ഔദാര്യത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നിട്ടില്ലാത്ത ലളിതാമ്മ തന്റെ സ്തോഭത്തെ അടക്കിക്കൊണ്ടു മുകളിലേക്കുനടന്നു. നാരായണി അമ്മ, ‘‘സഹോദരി! നിന്നെ കണ്ടിട്ടുകാലം എത്രയായി. ജനങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ വെറുപ്പു കാണിക്കാറുണ്ടോ? ഞാൻ നിനക്കു എന്താണ് തെറ്റു ചെയ്തത്? നന്നായി. ഇപ്പോഴെങ്കിലും വരാൻ തോന്നിയല്ലോ!’’ എന്നു പറഞ്ഞ് മുകളിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഒരു കസേലയിൽ ഇരുത്തി. അപ്പോഴേക്കു പ്രഭാവതിയും ആ മുറിയിലേക്കു വന്നു. നാരായണി അമ്മ ‘‘സഹോദരി ലളിതേ! നിനക്കു ഇവളെ അറിയുമോ? ഇവൾ ജനിച്ചതിൽ പിന്നെ കുട്ടിയെ കാണുന്നതിനു പോലും നീ ഇവിടെ വന്നിട്ടില്ല അതുകൊണ്ട് എങ്ങിനെഅറിയാനാണ്?’’ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ലളിതാമ്മ, ‘‘ഹാ! അങ്ങിനെയോ! ഇവളാണോ പ്രഭാവതി!’’ എന്നു പറഞ്ഞു. പ്രഭാവതിയുടെ സൌന്ദര്യം കണ്ടപ്പോൾ ലളിതാമ്മയുടെ അസൂയ ആളികത്തി. മുഖം കത്തിക്കരിഞ്ഞതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. തന്റെ ചെറിയമ്മയാണെന്നറിഞ്ഞ ഉടനെ പ്രഭാവതി ചെറിയമ്മയുടെ പാദങ്ങളിൽ തൊട്ടുവണങ്ങി. പ്രഭാവതിയുടെ പ്രസന്ന മുഖവും വിനയവും കൂടി കണ്ടപ്പോൾ ലളിതാമ്മയുടെ മുഖം ഒന്നുകൂടി വികൃതമായി. ലളിതാമ്മയുടെ വയററിൽ നിന്നു എന്തോ ഒന്നു ആളിക്കത്തി. അതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെ നാരായണി അമ്മ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന അളമാറ തുറന്നു മധുരപലഹാരങ്ങളും പഴങ്ങളും എടുക്കുന്നതായി കണ്ട പ്രഭാവതി ഓടിച്ചെന്നു തനിക്കായിവെച്ചിരുന്ന ചായയും എടുത്തു അവിടെ എത്തി. അപ്പോൾ നാരായണി അമ്മ, ‘‘സഹോദരി! ചായ കഴിക്കുക. അവിടെ എല്ലാവക്കും സുഖം തന്നെയല്ലേ!’’ എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസേലയിൽ ഇരുന്നു. ‘‘എനിക്കു

ഒന്നും വേണ്ട.” എന്നു പറഞ്ഞ് ലളിതാമ്മ അതിൽ നിന്നു ഒന്നും തന്നെ എടുത്തു കഴിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ നാരായണി അമ്മ വ്യസനത്തോടു കൂടി അതൊക്കെ എടുത്തു മാററി വെച്ച് വീണ്ടും കസേലയിൽ വന്നിരുന്നു.

നാരായണി അമ്മ—ഓരോ കാലത്ത് അനുഭവിക്കേണ്ടതു ആക്കും അനുഭവിക്കുകയല്ലാതെ നിവൃത്തിയില്ല. സഹോദരീ! മുമ്പ് ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം ഇവിടെ അക്രമികൾ കടന്നു കൊള്ള നടത്തി.

ലളിതാമ്മ—അവർ ദിവാകരനേയും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതായി കേട്ടുവല്ലോ!

നാരായണി അമ്മ—ഇതിലധികം കഷ്ടവും അപമാനവും എന്താണ് സംഭവിക്കാനുള്ളത്? അക്രമികൾ അങ്ങിനെ ചെയ്തതിനുള്ള കാരണമാണ് ആക്കും മനസ്സിലാവാത്തത്. ഇതൊക്കെ ദൈവമതമാണെന്നു സമാധാനിപ്പാൻ തരമുള്ളു. എങ്കിലും അവനെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിന്നു ആവുന്നതൊക്കെച്ചെയ്യുന്നുണ്ട്. അവനെ കണ്ടു കിട്ടുമായിരിക്കാം

ലളിതാമ്മ—ഒരു വിവരം അറിയിക്കാതിരുന്നതു എന്നെ നിസ്സാരയാക്കി തള്ളിയതു കൊണ്ടായിരിക്കാം. അതിരിക്കട്ടെ ഒരു കാര്യത്തെ പററി നിങ്ങളുമായി ആലോചിക്കേണമെന്നു കരുതി മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ ഞാൻ വന്നിട്ടുള്ളതു്. ആ കാര്യം നിങ്ങൾ സാധിപ്പിക്കുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ പറയാം.

നാരായണി അമ്മ—നീയല്ലാതെ ഇത്രയും അടുത്ത ബന്ധുവായി എനിക്കാരാണുള്ളത്? പ്രഭയുടെ അച്ഛൻ ഇന്നു ഇവിടെ ഇല്ല. വന്നാൽ ഞാൻ പറയാം. അല്ലാതെ എന്നേക്കൊണ്ടു എന്തു ചെയ്യുവാൻ കഴിയും? എനിക്കു കഴിവുള്ളതാണെങ്കിൽ ഞാൻ ചെയ്യുകയും ചെയ്യാം.

ലളിതാമ്മ—അതാ കണ്ടില്ലേ! നിങ്ങളുടെ രണ്ടു തോണിയിൽ കാലുവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള പെരുമാററം. ഒരാൾക്ക ചെയ്യാമെന്നുവെച്ചാൽ എല്ലാ കാര്യവും ചെയ്യാം. വേണ്ടെന്നുവെച്ചാൽ ഒന്നിന്നും കഴിയുന്നതും അല്ല. കാര്യം നിങ്ങൾക്ക ചെയ്യാൻ കഴിവുള്ളതു തന്നെ.

നാരായണി അമ്മ—ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലല്ലൊ? അന്യോന്യം സ്നേഹമായിരിക്കണമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറഞ്ഞുള്ളു. എനിക്ക കഴിവുള്ളതാണെങ്കിൽ ഞാൻ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ചെയ്യാം.

ലളിതാമ്മ—നമ്മളുടെ ബന്ധുത്വം വിട്ടുപോകരുതെന്നു ആദ്യം തന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. അതിന്നുള്ള ഒരു ആലോചന തന്നെയാണ് എനിക്കുള്ളത് നമ്മുടെ ഗോപാലന്നു പ്രഭാവതിയെ വിവാഹം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്.

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ നാരായണി അമ്മ നടുങ്ങിപ്പോയി. അവരുടെ മുഖപത്മം വാടി. ഒന്നും പറയാൻ കഴിയാതെ അവർ പരിഭ്രമിച്ച് എന്തൊക്കയോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു കുനിഞ്ഞിരുന്നു.

ലളിതാമ്മ—കണ്ടില്ലേ! ഞാൻ പറഞ്ഞപോലെ ചെയ്യാമെന്നു പറഞ്ഞ് ഇപ്പോൾ കുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എന്താണ്? നിങ്ങൾക്ക ചെയ്യാൻ കഴിയാത്ത ഒന്നും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ലല്ലോ? പ്രഭാവതി എപ്പോഴും അച്ഛൻെറ കൂടെ ഇരിക്കാനാണോ ഭാവം. ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ട ഒന്നാമത്തെ കാര്യം തന്നെ ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇനിയും വല്ലതും ഇവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടേക്കുമോ എന്നു നിങ്ങൾ സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട. അതിന്നായി നിങ്ങൾ പരിഭ്രമിക്കയും വേണ്ട.

നാരായണി അമ്മ—നിന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചതരേണമല്ലോ എന്നു കരുതി ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നില്ല. പ്രഭാവതിയുടെ ഇഷ്ടത്തിന്നു വിരുദ്ധമായി നിർബ്ബന്ധിപ്പാൻ ഞങ്ങളാരും ഒരുങ്ങുകയില്ല. കുട്ടിക്കാലം മുതൽക്കു കൂടെ കളിച്ചുവളൎന്ന ദിവാകരനെ അവൾ സ്നേഹിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു ന്യായവും ആകുന്നു. അവളുടെ അച്ഛനും അതിന്നു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞ ഒരു കാൎയ്യത്തിൽ ഞങ്ങൾക്കു എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും?

ലളിതാമ്മ—അതിന്നു ദിവാകരൻ എവിടെയുണ്ടു്? അവനെ കൊള്ളക്കാർ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ്ക്കഴിഞ്ഞുവല്ലോ!

നാരായണിഅമ്മ—അക്രമികളുടെ കയ്യിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇനി മടങ്ങി വന്നു കൂടെന്നുണ്ടോ? ഏതു വിധവും അവനെ തിരഞ്ഞു പിടിക്കും

ലളിതാമ്മ—അവൻ മടങ്ങിവന്നു വിവാഹം ചെയ്യുമെന്നോ? നല്ലതു് അങ്ങിനെ തന്നെ ആവട്ടെ. എല്ലാം നമുക്കു കാണാം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞു എഴുനേററ ലളിതാമ്മയെ സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് "സഹോദരി! പോകാൻ വരട്ടെ ഇരിക്കുക. ഇത്രയും കാലം ഇവിടെ വന്നിട്ടില്ലാത്ത നീ ഇങ്ങിനെ ക്രോധിച്ചുപോകുന്നതു ശരിയല്ല. ഞങ്ങൾ നിനക്കു ഒരു അപകാരവും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇങ്ങിനെ തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു മുമ്പ് നീ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ തീൎച്ചയായും അതിനെപററി ആലോചിക്കുമായിരുന്നു. ഇപ്പോഴും നീ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. പ്രഭാവതിയുടെ അച്ഛൻ വന്നാൽ തക്കതായ യോഗ്യതയുള്ള ഒരു ദിക്കിൽ നിന്നു ഗോപാലനു വിവാഹം ചെയ്യാനുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്യിക്കാം.

ഇരിക്കുക. രണ്ടു ദിവസമെങ്കിലും ഇവിടെ സുഖമായി പാൎത്തു തിരിച്ചുപോയാൽ മതി.'' എന്നു പറഞ്ഞു.

ലളിതാമ്മ—നിങ്ങളുടെ സാമൎത്ഥ്യം നല്ലവണ്ണം അറിഞ്ഞവളല്ലേ ഞാൻ? ഓഹോ! നിങ്ങൾ ആരേ മിരട്ടാനാണ് നോക്കുന്നതു്? ഞാൻ നിട്ടനാറളുടത്തിൽ എളേമയുടെ ഭാൎയ്യയാണെന്നു നിങ്ങൾ ഓൎക്കുന്നില്ല. നിങ്ങളുടെ ഇത്തരം പരക്കൊന്നും എന്റെ അടുക്കൽ ചിലവാകുന്നല്ല—എന്നു പറഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ നാരായണി അമ്മ അവരുടെ മുമ്പിൽ വന്നു കൈ പിടിച്ചു പല സമാധാന വാക്കുകളും പറഞ്ഞു നോക്കി.

അപ്പോൾ ''അയ്യോ! അമ്മേ!'' എന്നു പ്രഭാവതി നില വിളിച്ചതു നാരായണി അമ്മ കേട്ടു. ഉടനെ അവർ ലളിതാമ്മയെ വിട്ടു പ്രഭക്കെന്തു പററി? എന്നുള്ള പരിഭ്രമത്താൽ അവൾ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലത്തേക്കോടി. കസേലയിൽ ഇരുന്നിരുന്ന പ്രഭാവതി അപ്പോൾ താഴെവീണു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ബങ്കളാവിൽ എവിടെ നിന്നോ ചിലർ ഓടുന്ന ശബ്ദവും കേട്ടു.

തന്റെ പ്രിയ പുത്രി മുമ്പെന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വിധം കസേലയിൽനിന്നു താഴേ വീണുകിടക്കുന്നതു കണ്ടു നാരായണി അമ്മ അതിവേഗത്തിൽ ഓടി തന്റെ രണ്ടു കൈകളും കൊണ്ടും വാരിയെടുത്തു അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കട്ടിലിന്മേൽ കിടത്തി, തന്റെ ദാസിമാരെ ഉറക്കെവിളിച്ചു. ഉടനെ അവരിൽ നാലു പേൎഓടിയെത്തി. എന്താണ്ചെയ്യേണ്ടതെന്നുനിശ്ചയമില്ലാതെ കൈകൾ തിരുമ്മിയും കൊണ്ടു് പ്രഭാവതിയുടെ മുഖത്തു തന്നെ നോക്കി നില്ക്കുന്ന തങ്ങളുടെ യജമാനിയേ കണ്ടു എവരും പരിഭ്രമിച്ചു നിന്നു പോയി. നാരായണി അമ്മ പ്രഭാവതിയുടെ മുഖം, കൈകാൽ മുതലായവ തലോടിയും കൊണ്ടു ''പ്രഭേ!

പ്രഭേ!" എന്നിങ്ങിനെ സാവധാനത്തിൽ വിളിച്ചു യാതൊരു മറുപടിയും ഇല്ല. വല്ല വിഷജന്തുക്കളുടെയും കടിപററിയോ എന്നു ഭയന്നുകൊണ്ടു അവിടങ്ങളിലൊക്കെ തിരഞ്ഞു നോക്കി. വിഷജന്തുക്കളെ ഒന്നും കണ്ടില്ല. അപ്പോഠം അവക്കു ലളിതയുടെ ഓൎമ്മവന്നു. "അവളെ വഴിയിൽ വിട്ടും വെച്ചല്ലൊ വന്നതു്! അവഠം എന്താണു് വിചാരിക്കുക!" എന്നു സംശയിച്ചു് ഒരു ദാസിയോടു് "നീ പോയി ലളിതയോടു് പ്രഭയുടെ തൽകാല സ്ഥിതിയേ പററി പറഞ്ഞു് അവളെ ഇങ്ങോട്ടു തന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവാ" എന്നു പറഞ്ഞു. ആ ദാസി രണ്ടു നിമിഷം കൊണ്ടു മടങ്ങി വന്നു്, അവർ മടങ്ങിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നറിയിച്ചു.

എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ നില്ക്കുന്ന ദാസികളിൽ ഒരുവളെ വിളിച്ചു് നാരായണിഅമ്മ, "നീ ഉടനെ ചെന്നു നമ്മുടെ കുഡുംബവൈദ്യൻ കുഞ്ഞുണ്ണിവൈദ്യരെ വിളിച്ചു കൊണ്ടുവാ" എന്നും, മറെറാരുവളെ വിളിച്ചു്, "നീ പോയി കുറച്ചു തണുത്ത ജലം എടുത്തുവാ എന്നും മറെറാരുവളോടു്", നീ ചെന്നു പടി മാളികയുടെ മുകളിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നാമത്തെ അളമാറ തുറന്നു്, "അമൃതസഞ്ജീവിനി." എന്ന പേരൊട്ടിച്ചുള്ള ആ ചെറിയ കുപ്പിയെടുത്തു ഓടിവാ" എന്നും പറഞ്ഞു മൂന്നു പേരെയും മൂന്നു കാൎയ്യങ്ങഠംക്കായി അയച്ചു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന നാലമത്തേവളെ വിളിച്ചു്, "നീ ഇപ്പോഠം തന്നെ നമ്മുടെ മാനേജരുടെ അടുത്തു പോയി, പ്രഭാവതിക്കു നല്ല സുഖമില്ലെന്നും കൂടുന്ന വേഗത്തിൽവരേണമെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞതായി ഒരു കത്തു കിണാലൂർ കോട്ടയിലേക്കു അയക്കേണമെന്നു പറയുക. പ്രഭാവതിയുടെ അച്ഛൻ ഇപ്പോഠം അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കും." എന്നു പറഞ്ഞു് നാരായണിഅമ്മ അവളെയും അയച്ചു.

"അമൃതസഞ്ജീവിനി" കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയിരുന്നവരു ഉടനെ അതും കൊണ്ടു ഓടിയെത്തി അമൃതസഞ്ജീവിനി എന്ന ഔഷധം ക്ഷീണം കൊണ്ടും, മോഹാലസ്യം കൊണ്ടും, പാമ്പു, തേരു മുതലായവയുടെ കടിയേററം ഉണ്ടാകുന്ന ഉപദ്രവങ്ങളെ ഉടനടി ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതാകുന്നു. വാഴുന്നവർ ഇത്തരം അത്യാവശ്യ സമയങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതിന്നുള്ള പല ദിവ്യൌഷധങ്ങളും വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. നാരായണിഅമ്മ അതു കിട്ടിയ ഉടനെ അതിൽ നിന്നു അല്പം എടുത്തു പ്രഭാവതിയുടെ നാവിന്മേൽ തടവി. അതു നെററിയിലും നല്ലവണ്ണം തടവിയശേഷം ശ്വാസിക്കുന്നതിന്നായി മൂക്കിന്നു കുറച്ചു സമയം പിടിച്ചു. വെള്ളത്തിൽ നനച്ച തുണികൊണ്ടു നെററിയിലും മുഖത്തും നല്ലവണ്ണം തുടച്ചപ്പോരു പ്രഭാവതി ശരിയായി ശ്വാസം കഴിപ്പാൻ തുടങ്ങി. നാഡികളും ശരിയായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നാരായണി അമ്മക്കു മനസ്സിലായി. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോരു പ്രഭാവതി കണ്ണുകരു മിഴിച്ചുവെങ്കിലും സംസാരിക്കുന്നതിന്നുള്ള കഴിവു് അവരുക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. "പ്രഭേ! നിനക്കുള്ള ക്ഷീണം എന്താണു്?" എന്നു നാരായണി അമ്മ മെല്ലെ ചോദിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കു വൈദ്യരും എത്തി. അയാരു 85–90 വയസ്സുപ്രായം ചെന്ന ഒരു വൃദ്ധനാണു്. വിവരം കിട്ടിയ ഉടനെ മരുന്നു സഞ്ചിയും എടുത്തു ഒരു വടിയും ഊന്നി കഴിയുന്ന വേഗത്തിൽ ബങ്കളാവിൽ എത്തി. കുഞ്ഞുണ്ണി വൈദ്യരു് അവിടെ ആക്കെങ്കിലും സുഖമില്ലാതായാൽ അവിടെ പാൎത്തു ചികിത്സിച്ചു വരുന്ന ഒരാളാണു്. "വിശേഷിച്ചെന്തുണ്ടു്?" എന്നു ചോദിച്ചുംകൊണ്ടു അയാരു അകത്തേക്കു കടന്നു. നാരായണി അമ്മ ഉടനെ എഴുന്നേററു്, "വൈദ്യരേ! പ്രഭാവതി, അമ്മേ!

അമ്മേ! എന്നു വിളിക്കുന്നതു കേട്ടു ഞാൻ മുകളിൽ ഓടിയെത്തിയപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഞാൻ കണ്ടതു്. ഞാൻ എടുത്തു കട്ടിലിന്മേൽ കിടത്തി അമൃതസഞ്ജീവിനി കുറച്ചു നാവിലും നെററിയിലും തടവി.'' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ''നിങ്ങൾ ആ ചെയ്തതു നന്നായി, അടുത്തു വല്ല വിഷജന്തുക്കളും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കിയിരുന്നുവോ?'' എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു വൈദ്യൻ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സഞ്ചി താഴെ വെച്ചു കൈനാഡികൾ പരിശോധിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അതു കഴിഞ്ഞ ശേഷം കൺപോളകൾ തുറന്നു അതും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നാരായണി അമ്മ, ''നോക്കിയിരുന്നു ഒന്നും കണ്ടിരുന്നില്ല..എന്താ വല്ല കടിയും പററീട്ടുണ്ടോ?'' എന്നു ചോദിച്ചു.

വൈദ്യൻ—സാരമില്ല. അങ്ങിനെ ഒന്നും പററീട്ടില്ല. നിങ്ങൾ ഒട്ടും പരിഭ്രമിക്കേണ്ട—എന്നു പറഞ്ഞ ശേഷം അല്പം മുലപ്പാൽ വരുത്തി അതിൽ ഒരു ഗുളിക തേച്ചു നിറുകയിലും നെററിയിലും തടവി, അല്പം എടുത്തു ഉള്ളങ്കാലിലും തടവികൊണ്ടു ''വലിയ യജമാനൻ ഇവിടെ ഇല്ലേ?'' എന്നു ചോദിച്ചു.

നാരായണി അമ്മ—ഇല്ല. നാലുദിവസമായി ഇവിടെ ഇല്ല. അയ്യോ! അവർ വന്നു ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ എന്താണ് പറയുക! അവർ വരുന്നതിന്നുമുമ്പു പ്രഭക്കു സുഖമാവില്ലേ! അതിന്നു മുമ്പു പ്രഭ എഴുന്നേല്ക്കില്ലേ?

വൈദ്യൻ—അമ്മ ഒട്ടും പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ക്ഷണത്തിൽ ഭേദപ്പെടും. ആ കൊള്ള നടന്നതിൽ പിന്നെ ശരിയായ ആഹാരവും കൃത്യസമയത്തിന്നു ഉറക്കവും ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടും മനഃകലക്കം കൊണ്ടും ദേഹം വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അതു വർദ്ധിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള മോഹാലസ്യം തന്നെയാണ് ഇതു്. നാഡികളൊക്കെ നന്നെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിന്നു മററു കാരണങ്ങ

ളൊന്നും കാണുന്നില്ല. നല്ല പനി ഉണ്ടായേക്കമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തോ പെട്ടന്നു ഭയപ്പെട്ടതു പോലെ തോന്നുന്നുണ്ട്. അതിന്നുള്ള കാരണം എന്തായിരിക്കമെന്നു അല്പം സുഖപ്പെട്ടാൽ അറിയാം.

ഇത്രയും അവർ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കെ പ്രഭാവതി വീണ്ടും കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചതായി കണ്ട് നാരായണി അമ്മ, "പ്രഭേ! നിനക്കെന്താണ്? നിനക്കെന്താണ് വേണ്ടത്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ കൈ മുഖത്തിന്നു നേരെ ഉയർത്തി വെള്ളം കുടിക്കേണമെന്നു കാണിച്ചതിന്നനുസരിച്ചു അല്പം വെള്ളം കുടിക്കുന്നതിന്നായി കൊടുത്തു. വെള്ളം കുടിച്ചുടനെ പ്രഭാവതിക്ക സംസാരിക്കുന്നതിന്നുള്ള ചെറിയ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു വെങ്കിലും വൈദ്യൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം അവിടെ തന്നെ കിടന്നു. ഏതാനും കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തനിക്ക ശീതമുണ്ടെന്നു പ്രഭാവതി പറഞ്ഞതിന്നനുസരിച്ചു ഒരു സാലുകൊണ്ടു പുതപ്പിച്ചു.

"അമ്മേ! ഞാൻ ഇരുന്നേടത്തു നിന്നു ഒരു ഫോട്ടോവും ഒരു കത്തും അമ്മക്ക കിട്ടിയിരുന്നുവോ? എന്നു പ്രഭാവതി പെട്ടന്നു ഓൎമ്മവന്നതുപോലെ ചോദിച്ചു.

നാരായണിഅമ്മ—ഇല്ലല്ലോ! എവിടെയായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്? ആരയച്ചതായിരുന്നു?

പ്രഭാവതി—ഏതോ ഒരുവൾ പെട്ടന്നു വന്ന് എന്റെ കയ്യിൽ തന്ന ഉടനെ പോയ്ക്കളഞ്ഞു. അവ ഞാൻ ഇരുന്നിരുന്ന കസാലയുടെ അടുത്തു തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കേണം.

ഇത്രയും അധികം പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു പ്രഭാവതി വല്ലാതെ തളൎന്നു അവൾ അതിൽ പിന്നെ ഒന്നും പറയാതെ ഉറങ്ങി.

നാരായണിഅമ്മ അവൾ ഉറങ്ങിയതായി കണ്ടു ആ കത്തും ഫോട്ടോവും തിരയുന്നതിന്നായി പുറപ്പെട്ടു. കസേലയുടെ അടു

ത്തെങ്ങും കാണാതിരുന്നപ്പോൾ കാററിന്നു പാറി തോട്ടത്തിലെ ങ്ങാൻ വീണിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു ചെടികളുടെ ഇട യിൽ തിരഞ്ഞപ്പോൾ കത്തും ഫോട്ടോവും വെവ്വേറെയായി കിടന്നിരുന്നതിൽ നാരായണി അമ്മ ആദ്യം ആ ഫോട്ടോ കണ്ടെത്തി. അതെടുത്തു നോക്കിയതിൽ അതിൽ ദിവാകരനും പതിനഞ്ചോ പതിനാറോ വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു അലംകൃത യായ യുവതിയും കസേലകളിൽ അടുത്തടുത്തായി ഇരുന്നിട്ടുള്ളതു അവർ കണ്ടു. അതു ദിവാകരൻ തന്നെ ആയിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു രണ്ടുമൂന്നു തവണ അവർ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. “ആഹാ! ഈ യുവതി ഏതായിരിക്കും? ദിവാകരൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു അന്യയുവതിയെ സ്നേഹിക്കുന്നതും ഫോട്ടോ എടുത്തതും വിശ്വസിക്കത്തക്കതായി തോന്നുന്നില്ലല്ലോ! ദിവാകരൻ ഇരുന്നു കൊടുക്കാതെ ഫോട്ടോ എടുക്കുന്നതും എങ്ങിനെ? ആ കത്തും തിരഞ്ഞു നോക്കാം. അതു ആരായിരിക്കും എഴുതീട്ടുണ്ടായിരി ക്കുക? ഒരു സമയം ദിവാകരൻ തന്നെ എഴുതിയതായിരിക്കുമോ? “ഞാൻ ഇതിൽ കാണുന്ന സുകുമാരിയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇനി നീ നിന്റെ ഇഷ്ടം പോലെ പ്രവ ർത്തിച്ചുകൊള്ളുക” എന്നു അവൻ എഴുതിയിരിക്കുമോ?” എന്നി ങ്ങിനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു നാരായണി അമ്മ നോക്കിയ പ്പോൾ ഒരു കത്തും കണ്ടെത്തി ഇതു് ആരുടെ എഴുത്താണു്? ദിവാകരന്റെ കയ്യെഴുത്തല്ല. എഴുത്തിൽ പേരെഴുതിയതായും കാണാനില്ല ഇതിൽ എന്തോ ഉണ്ടായിരിക്കണം” എന്നോർത്തു നാരായണി അമ്മ ആ കത്തു ഇങ്ങിനെ വായിച്ചു.

കത്തു്,

ശ്രീമതി പ്രഭാവതിക്കു മംഗളം.

ഞാൻ ഇതിന്നു മുമ്പു് നിന്നെ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, നിന്റെ സൽഗുണങ്ങളെ പററിയും, നിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നിലയെ പററിയും എനിക്കു നല്ലവണ്ണം കേട്ടറിവുണ്ടു്. അതു കൊണ്ടു് ഞാൻ അറിഞ്ഞ ഒരു രഹസ്യം നിന്നെയും അറിയി ക്കേണമെന്നു കരുതി മാത്രം ഈ കത്തു് നിനക്കെഴുതുന്നതാണു്.

എനിക്ക ഈ കാൎയ്യത്തിൽ യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലെങ്കിലും നിങ്ങളോടുള്ള ഒരു ബഹുമാനം മാത്രമാണ് ഇങ്ങിനെ ഒരു കത്തെഴുതുവാൻ എന്നെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു്. ഞാൻ ആരാണെന്നു നിനക്ക വേഗത്തിൽ അറിവാൻ ഇടവരും.

ഈ കത്തോടുകൂടിയുള്ള ഫോട്ടോ കണ്ടാൽ ഞാൻ പറയുന്നതു യഥാൎത്ഥമാണെന്നു നിനക്ക തന്നെ ബോദ്ധ്യപ്പെടും. ഞാൻ വിസ്തരിച്ചെഴുതേണ്ട ആവശ്യവും ഇല്ല. നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ മദിരാശിയിൽ വന്നതിന്നു ശേഷം കുറച്ചു കാലം ഒരു സൽസ്വഭാവിതന്നെയായിരുന്നു. പിന്നീടു ചില ദുൎമ്മാൎഗ്ഗികളുടെ സംസൎഗ്ഗം നിമിത്തം ക്രമേണ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളിൽ ഇറങ്ങി ഇപ്പോൾ ഒരു പുതിയ ആൾ തന്നെ ആയിരിക്കുന്നു അയാൾ ചെയ്യാത്ത ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾ ഒന്നും തന്നെ ഇല്ലെന്നായിരിക്കുന്നു. പറയരോടുകൂടിയും മററും ആഹാരം കഴിക്കുക, വിദേശമദ്യങ്ങൾ കഴിക്കുക, പന്നി, പശു മുതലായവയുടെ മാംസം ഭക്ഷിക്കുക എന്നു വേണ്ട അയാൾക്ക വേണ്ടാത്ത ഒന്നും ഇനി ബാക്കിയില്ല. ഈ ചിത്രത്തിൽ കാണുന്ന വേശ്യയോടുകൂടി നാടകങ്ങൾക്കും മററും പോകുന്നതായി എപ്പോഴും കാണാം.

ഇയാൾ സൎവ്വഗുണസമ്പന്നയായ നിന്നെ വഞ്ചിപ്പാനാണ് പോകുന്നതു്. നിന്റെ ധനത്തിൽ കൊതിയുള്ളതുകൊണ്ടുമാത്രം പേരിന്നു നിന്നെ ഭാൎയ്യയാക്കി ഇഷ്ടം പോലെ ഇങ്ങിനെ കഴിക്കാനാണത്രേ ഭാവം. അതുകൊണ്ടു നീ സൂക്ഷിച്ചു കൊള്ളുക. മദിരാശിയിൽ പാൎക്കുന്നതിന്നു ഒരു ബങ്കളാവിന്നു വില പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇയ്യാളുടെ നടവടിയെ പററി രഹസ്യമായ ഒരു അന്വേഷണം നടത്തിയ ശേഷം ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പക്ഷം വിവാഹം ചെയ്തു കൊള്ളുക. നല്ലവണ്ണം ആലോചിക്കാതെ വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏൎപ്പെട്ടാൽ പിന്നീടുനീ തന്നെ വ്യസനി

ക്കേണ്ടതായി വരും. ഈ ആളുടെ ഗൗരവം ഇപ്പോൾ അധികം തെളിവു വേണമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

ഇങ്ങിനെ ആ കത്തു വായിച്ചു നാരായണി അമ്മ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നു പോയി. ആ പടം വീണ്ടും വെറുപ്പോടുകൂടി നോക്കി. അതു നിലത്തിട്ടു ചവിട്ടി. ഉടനെ എന്തോ ആലോചിച്ചു് അതെടുത്തു ചീന്തി എറിയുവാൻ ഭാവിക്കയും, പിന്നീട് അതുകൊണ്ടുപോയി പെട്ടിയിൽ ഭദ്രമായി വെക്കുകയും ചെയ്തു. "ഹാ! ഒന്നും അറിയാത്ത ഞങ്ങളെ വഞ്ചിപ്പാനാണോ ഭാവം! ഞങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും ദൈവം എല്ലാം അറിയും. ഈ അപകടങ്ങളൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നതു കുട്ടികളെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നായി വിദേശങ്ങളിലേക്കു വിടുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞാൽ അച്ഛൻ എങ്ങിനെ സഹിക്കും? മാത്രമോ ഇവൻ എന്റെ കുട്ടിയുടെ കഴുത്തറുക്കുവാൻ മടിക്കുമോ? നിന്നെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിന്നായി ആരൊക്കെ, എന്തെല്ലാം വിധത്തിൽ കഷ്ടപ്പെടുന്നു? ഇങ്ങിനെയുള്ളവന്റെ മുഖത്തു നോക്കുന്നതു കൂടി പാപമായി തീരും. നീ എന്റെ അച്ഛന്റെ പേരിന്നു തന്നെ കളങ്കം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തുവെന്നോ? ഇതൊക്കെ എങ്ങിനെ സഹിക്കും!" ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു ആലോചിച്ചും കൊണ്ടു് നാരായണി അമ്മ പ്രഭാവതിയുടെ അടുത്തായി ചെന്നു കിടന്നു അമ്മ അടുത്തുവന്നു കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭാവതി, "അമ്മേ! അമ്മേ!" എന്നു മെല്ലെ വിളിച്ചു. പ്രഭാവതിക്കു കഠിനമായ പനി തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നാരായണി അമ്മക്കു പ്രഭാവതിയുടെ ദേഹം കനലിനേക്കാൾ ചൂടുള്ളതായി തോന്നി. ജ്വരം അവളെ കഠിനമായി ഉപദ്രവിച്ചു. അവൾ അമ്മയെ പററി കിടന്നു. നാരായണിഅമ്മ വൈദ്യനേയും ദാസിമാരേയും വിളിച്ചു വേണ്ടതു

ചെയ്യുവാൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. ശൈത്യവും നടുകടച്ചിലും നിൎത്തുന്നതിന്നായി വൈദ്യൻ വേറൊരു മരുന്നു കൊടുത്തും മറ്റോരോന്നു ചെയ്തും യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. അന്നു അവിടെ ഊണിന്നും ഉറക്കിന്നും ഉള്ള ആലോചന ആൎക്കും ഉണ്ടായിരുന്നതേ ഇല്ല. പ്രഭാവതി എന്തോ സഹിപ്പാൻ കഴിയാത്ത വേദന നിമിത്തം "ആവൂ ! അമ്മേ !" എന്നിങ്ങിനെ ജല്പിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. വൈദ്യൻ ഇടക്കിടെ നാഡികഠം പരിശോധിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മദ്ധ്യേ പ്രഭാവതി കണ്ണുകഠം മൂടി. എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു തോന്നാതെ നാരായണി അമ്മ കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കിയും കൊണ്ടു നിന്നു. സമയം അൎദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞു. അപ്പോഴും ജ്വരത്തിന്റെ കാഠിന്യം കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ആരോ "പ്രഭേ ! പ്രഭേ !" എന്നു വിളിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു എല്ലാവരും ആ ഭാഗത്തേക്കു നോക്കി. അടുത്ത നിമിഷം വാഴുന്നവർ പ്രഭാവതി കിടന്നിരുന്നതിന്നു സമീപം വന്നിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 6

തടങ്കലിൽ പെട്ട യുവാവ്

തടങ്കലിൽ പെട്ട ദിവാകരൻ കൂട്ടിൽ പെട്ട കിളിയേ പോലെ പറവാൻ തുടങ്ങി. ആ മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തു പോകുവാൻ വല്ല ഗുപ്ത വഴികളും ഉണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നു അയാൾ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

ആ മുറി ആ മലയുടെ ഉള്ളിൽ പാറ കൊത്തി ഉണ്ടാക്കിയതും 10 അടി വീതിയും 20 അടി നീളവും 6 അടി ഉയരവും ഉള്ള ഒരു പെട്ടി പോലെ ഉള്ളതും ആകുന്നു. അതിലുണ്ടായിരുന്ന വെളിച്ചം വളരെ മങ്ങിയ നിലയിൽ മാത്രമായിരുന്നതുകൊണ്ടു അതിലുണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങൾ ഇന്നിന്നവയാണെന്നറിയുവാൻ ആദ്യം അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവിടെ എന്തോ ഒരു ദുർന്നാററം ഉണ്ടായിരുന്നു ചുമരിൻെറ ഒരു ഭാഗത്തായി ഒരു ചാൺ അകലവും നീളവും ഉള്ള ഒരു ദ്വാരം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു വഴിയായിട്ടായിരുന്നു അതിന്നുള്ളിൽ കാററും വെളിച്ചവും കിട്ടിയിരുന്നതു. ദിവാകരൻ ആ ദ്വാരം കണ്ടു അതു ഭൂമിയിൽ നിന്നു 5 അടി ഉയരത്തിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിന്നു നേരെ ചെന്നു നിന്നു അയാൾ പുറത്തേക്കു നോക്കി. കള്ളന്മാരുടെ തലവൻ ഉണ്ടായിരുന്ന മാളിക, കാടുകൾ, തോട്ടങ്ങൾ, മലകളുടെ കിടപ്പു് മുതലായവ അയാൾക്കു അതിൽ കൂടി കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞു. പുറത്തേക്കു പോകാനുള്ള വാതിൽ വല്ലതും ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കി. ആ തുളയുടെ ഘനത്തിൽ നിന്നു താൻ നില്ക്കുന്ന മുറിയുടെ ചുമരിൽ ഒരു മുഴം ഘനമുണ്ടെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. “അയ്യോ! പുറത്തു പോകുന്നതിന്നു വഴിയില്ലാത്ത ദിക്കിൽ എന്നെ ഈ മഹാപാപികൾ ആക്കിയല്ലോ!

ഞാൻ എന്തു ചെയ്യാനാണു്? എന്നെ എന്തിനായിട്ടാണു് ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതെന്നു ഞാൻ അറിയുന്നില്ലല്ലോ! ഞാൻ ആൎക്ക എന്തു കുററമാണു് ചെയ്തതു്? ഹാ! എന്തു ചതി!! എന്ത ന്യായം! ഇവർ മടങ്ങി വരുമോ? അല്ല, ഞാൻ ഇങ്ങിനെ തന്നെ കിടക്കേണ്ടി വരുമോ?" എന്നിങ്ങിനെ അയാഠം പല വിധത്തിൽ ചിന്തിച്ചു വ്യസനിച്ചു.

അയാഠം അങ്ങിനെ ആ ഇരുട്ടിൽ ഒന്നു രണ്ടു നാഴികനിന്ന പ്പോഠം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങഠം ശരിയായി മന സ്സിലായി. താഴെ ഉണ്ടായിരുന്ന നിലം നിരപ്പില്ലാത്ത ഉയൎന്നും താണും, മൂൎച്ചയുള്ള കല്ലുകഠം നിറഞ്ഞും ഉള്ളതായിരുന്നു. ഒരു ഭാഗത്തായി അമൎന്നു കിടന്നിരുന്ന വൈക്കോല്പം ഇട്ടിട്ടുണ്ടു്. മറെറാരു ഭാഗത്തായി മണ്ണിൻെറ രണ്ടു പാത്രങ്ങഠം ഉണ്ടായി രുന്നു. ആ വൈക്കോൽ വിരിച്ചു കിടക്കുന്നതിന്നുള്ളതാണെന്നും, ആ മൺ പാത്രങ്ങളിലാണു് വെള്ളം കുടിക്കേണ്ടതെന്നും അയാ ഠംക്ക മനസ്സിലായി. "ഇത്രയും വൃത്തികെട്ട ദിക്കിലാണോ ദൈവമേ! ഞാൻ കിടക്കേണ്ടി വന്നതു്?" എന്നോൎത്തപ്പോഠം അയാഠം നടുങ്ങി. "ഇതിന്നു മുമ്പു് ആരോ ഒരുവൻ എന്നേ പോലെ ഇതിന്നുള്ളിൽ പെട്ടിരുന്നു എന്നല്ലേ ഇതൊക്കെ കാണി ക്കുന്നതു്!" എന്നോൎത്തപ്പോഠം അയാഠം നടുങ്ങി. "എന്നേ പോലെയുള്ള എത്ര മഹാ പാപിയായിരിക്കും ഇവിടെ വന്നു പെട്ടിരിക്കുക. അവൻെറ ഗതി എങ്ങിനെയായിരിക്കും അവ സാനിച്ചിരിക്കുക?" എന്നോൎത്തുകൊണ്ടു മറെറാരു കോണിൽ നോക്കിയപ്പോഠം അവിടെ എന്തോ ഒന്നുണ്ടായിരുന്നതു് കണ്ടു അയാഠം ഭയന്നു. അല്പം ദൂരെ നിന്നു നോക്കിയതിൽ അയാഠംക്ക രോമാഞ്ചം ഉണ്ടായി. ആരോ ഒരാഠം അവിടെ കിടന്നിട്ടുള്ള തായി തോന്നി. "ആരാണു് അവിടെ കിടക്കുന്നതു്?" എന്നു

ചോദിപ്പാൻ രണ്ടു മിനിട്ടിന്നു ശേഷം അയാൾ ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു, എന്നാൽ മറുപടി ഇല്ല. അങ്ങിനെ അയാൾ നാലഞ്ചുതവണ ചോദിച്ചു. ഫലം ഒന്നു തന്നെ. അതു അനങ്ങുക പോലും ചെയ്തതായി തോന്നിയില്ല. "എന്തു ഭ്രാന്ത്? ഒരാളാണെന്നു ഞാൻ തെററായി ധരിച്ചു." എന്നോൎത്ത് അയാൾ അതിന്നടുത്തു ചെന്നു നോക്കി. അപ്പോഴും അതു ഒരാൾ കിടന്നിട്ടുള്ളതായി തോന്നുകയാൽ അതു തൊട്ടുനോക്കി. ഉടനെ അയാൾ അയ്യോ എന്നു പറഞ്ഞ് ആ ദ്വാരത്തിന്നടുക്കലേക്കു ചെന്ന് കുറേ സമയം അനങ്ങാതെയും ഒന്നും നോക്കാതെയും നിന്നു. ഹാ! ഒരാളുടെ ദേഹത്തിലുള്ള എല്ലുകൾ സന്ധിബന്ധങ്ങൾ വിട്ടു പോകാതെ അവിടെ കിടപ്പുണ്ട്! എത്ര ഭയങ്കരം! ആ പല്ലുകൾ കാണുമ്പോൾ ദേഹം നടുങ്ങുന്നു. ഇതു ആരുടെതായാലും ഇതിന്നുള്ളിൽ പെട്ടു ജീവഹാനി നേരിട്ടിട്ടുള്ള ഒരാളുടെതാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ല. ഈ വൈക്കോൽ വിരിപ്പ് അയാൾ വിരിച്ചു കിടന്നിരുന്നതും മൺ പാത്രങ്ങൾ അയാൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നവയും ആയിരിക്കും. ഈ മഹാ പാപികൾ അയാളെ ആഹാരം കൊടുക്കാതെ കൊന്നിരിക്കുമോ! എന്റെ ഗതിയും ഇതു തന്നെ ആയിരിക്കുമോ? എന്നെ ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതിന്നുള്ള കാരണം എന്തായിരിക്കും? ധാരാളം പണം തട്ടിയെടുക്കുന്നതിന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ മുതലായവർ ഞാൻ ഇവിടെ ഉണ്ടെന്നു എങ്ങിനെ അറിയും? ഞാൻ മടങ്ങിയെത്താത്തപ്പോൾ അമ്മാമൻ മദിരാശിയിലേക്കു കത്തെഴുതിയിരിക്കും? അമ്മ എത്ര കണ്ടു വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടാവും? ഞാൻ ഇവിടെ ഉള്ളതായി അറിഞ്ഞാൽ അവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായിരിക്കും? ഞാൻ മടങ്ങി പോയാലും അവരെ ജീവനോടു കൂടി കാണ്മാൻ ഇടവരുമോ? പ്രഭയുടെയും മററും നില എന്തായിരിക്കും? ഈ സ്ഥലം നെടുമ്പാറയിൽ നിന്നു എത്ര ദൂരത്തിൽ ആയിരിക്കും?" അയാൾ ആ ദ്വാരത്തിന്നു നേരെ ഇങ്ങിനെ

ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചു കൊണ്ടു നില്ക്കെ, ഒരാൾ ആ ദ്വാരത്തിന്നു നേരെ വരുന്നതായി കണ്ടു്. ഏതു വിധവും അയാളുടെസഹായത്തോടുകൂടി ഇവിടെ നിന്നു രക്ഷപ്പെടേണമെന്നു ദിവാകരൻ നിശ്ചയിച്ചു

പുറത്തു നിന്നിരുന്നവൻ നാല്പതു നാല്പത്തഞ്ചു വയസ്സുപ്രായമുള്ള കരിമുണ്ടനാണു്. അവൻ ആ ദ്വാരത്തിന്നടുത്തു വന്നു, "എടാ! അകത്തില്ലേ? എന്താണെടാ നിന്റെ പേരു്?" എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അയാൾ എന്റെ പേർ ദിവാകരൻ എന്നാണു് എന്നു പറഞ്ഞു. വന്നവൻ "നിനക്കുള്ള ചോറിതാ." എന്നു പറഞ്ഞതിന്നനുസരിച്ചു് ഒരിലയിൽ കെട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിരുന്ന ആ ചോറു്, ദ്വാരത്തിൽ കൂടി കൈ നീട്ടി വാങ്ങി. അവൻ "വെള്ളവും ഇതാ." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ പാത്രം എടുത്തു കാട്ടി ദിവാകരൻ അതിൽ കുറെ വെള്ളവും വാങ്ങി, "എടോ ദയവുചെയ്തു് ഞാൻ പറയുന്നതു ഒന്നു ശ്രദ്ധിക്കുമോ? ഞാൻ തക്കതായ സമ്മാനം തരുന്നുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞു.

വന്നവൻ—ഒരു വായി ചോറിന്നു ഞങ്ങളെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്ന നീയാണോ ഞങ്ങൾക്കു സൌജന്യം തരാൻ പോകുന്നതു്? എന്നു പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു.

ദിവാകരൻ—ഇവിടെ ഉള്ളപ്പോൾ എന്റെ കയ്യിൽ ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും എന്റെ നാട്ടിൽ എനിക്കു ധാരാളം സ്വത്തുകൾ ഉണ്ടു്. ഞാൻ നിന്നെ വലിയ ഒരു ധനികനാക്കി തീൎക്കുന്നുണ്ടു്. അങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ സത്യം ചെയ്യാം. നീ ഒരു സഹായം ചെയ്താൽ മതി.

വന്നവൻ—ഇനി നീ നിന്റെ നാട്ടിൽ എത്തിയാലല്ലെ പണക്കാരനാവുക. അപ്പോൾ പറയാം—എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടു് ആ ദ്വാരത്തിന്റെ സമീപത്തിൽനിന്നു പോയ്ക്കളഞ്ഞു.

ദിവാകരൻ എത്ര പറഞ്ഞിട്ടും യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല. അയാൾ ആ ദ്വാരത്തിന്റെ സമീപം തന്നെ നിന്നു. അപ്പോൾ ഉച്ച കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. അയാൾക്കു കഠിനമായ വിശപ്പും ക്ഷീണവും ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നാലും മനോവേദനകൊണ്ടും, ആ സ്ഥലത്തുള്ള വൃത്തികേടുകൊണ്ടും ഉണ്ണുന്നതിന്നു അയാൾക്കു മനസ്സുവന്നില്ല. വാങ്ങിയ ആ ചോറുപൊതി ഒരു മൂലയിലേക്കെറിഞ്ഞു അന്നു മുഴുവൻ അയാൾ ആ ദ്വാരത്തിന്നടുത്തു തന്നെ പുറമെ നടക്കുന്ന വിവരം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു കഴിച്ചു കൂട്ടി. അങ്ങിനെ വളരെ നേരം നിന്നതുകൊണ്ടും, ദാഹിച്ചു വിശക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അത്യധികം ക്ഷീണിച്ച് കുറെ നേരം താഴെ ഇരുന്നും, കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന മുണ്ട് ആ നിരപ്പില്ലാത്ത നിലത്തു വിരിച്ചു കിടന്നും, ഇടക്കിടെ എഴുന്നേറ്റു ആ ദ്വാരത്തിന്നടുത്തു ചെന്നു നോക്കിയും, കണ്ണുനീർ പൊഴിച്ചും കഴിച്ചുകൂട്ടി. പുറത്തു നിന്നു മാൻകൂട്ടങ്ങൾ ഓടുന്നതും, ആടുമാടുകളുടെ ശബ്ദവും, പക്ഷികൾ പറക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദവും മററും കേട്ട്, "ഹാ! ഈ വക ജീവികൾ പോലും ഇഷ്ടാനുസരണം ചുററുന്നു. ഇവയുടെ ജന്മാന്തര സുകൃതം പോലും എനിക്കില്ലല്ലോ! ഇത്ര കാലം എന്തൊക്കെയോ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ച് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. ഇനിയെങ്കിലും പ്രഭാവതിയെ വിവാഹംചെയ്ത് സുഖമായിരിക്കാമെന്നല്ലേ വിചാരിച്ചിരുന്നത്? ദൈവം ഇങ്ങിനെയാണോ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നത്!" എന്നും മററും കരുതി വൈകുന്നേരം അഞ്ചഞ്ചരമണിവരെ അയാൾ കഴിച്ചുകൂട്ടിയതു ഓരോ നിമിഷവും ഓരോ യുഗംപോലെ ആയിരുന്നു. അപ്പോഴും ആ ആഹാരം കഴിക്കുന്നതിന്നു അയാളുടെ മനസ്സ് അനുവദിച്ചില്ല. ആ ദ്വാരത്തിൽ കൂടി നോക്കിയാൽ വെള്ളെന്റെ പൂന്തോട്ടം കാണാമായിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ പൂന്തോട്ട

ത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീയെ അയാറം കണ്ടു. അതു തന്റെ മനസ്സിൽ പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന പ്രഭാവതിയായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി, "ഹാ! ഇതെന്താശ്ചര്യം! ഇവരം പ്രഭാവതിയെ പോലെ ഇരിക്കുന്നുവല്ലോ! ഇവരം ഏതായിരിക്കും? ഞാൻ സ്വപ്നം കാണുകയാണോ? അല്ലല്ല. ഞാൻ ഭോരത്തിനു നേരെ നിൽക്കുക തന്നെയാണ്. ഇതെന്തൊരിന്ദ്രജാലമായിരിക്കും? ആ നില്ക്കുന്നതു പ്രഭാവതി തന്നെ. ഇവരം ഇവിടെ എങ്ങിനെ വന്നു? ഒരു സമയം ഇവർ പ്രഭാവതിയേയും എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നിരിക്കുമോ? അല്ല. അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അവളിൽ വ്യസനമുള്ളതായി കാണേണ്ടതായിരുന്നു. ഇവളെ ഉല്ലാസവദനയായിട്ടാണ് കാണുന്നതു്. ഈ അക്രമികരം എന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു ഇങ്ങിനെ തടങ്ങലിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന വിവരം പ്രഭാവതി അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കയില്ലേ? ഈ ഭംഗിയേറിയ മാൻകുട്ടികളെ കണ്ടു ഇങ്ങിനെ സന്തോഷിച്ചു കേളിയാടുന്നതു അതു കൊണ്ടായിരിക്കുമോ? ഇതും എന്റെ ഭാഗ്യം തന്നെ. ഇവളെ ഇനി എപ്പോഴം കാണാനിടവരുമെന്നു വ്യസനിക്കുന്ന ഞാൻ ഇവിടെ വെച്ചു തന്നെ കണ്ടു. എല്ലാം ദൈവേശ്വരയെന്നല്ലാതെ മറെറന്തു പറയാനാണ്!" എന്നിങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ആ സ്ത്രീ കള്ളന്മാരുടെ തലവൻ പാൎക്കുന്ന മാളികയിലേക്കു പോയ്ക്കളഞ്ഞു. അതു നിമിത്തം അയാരം അത്യധികം വ്യസനിച്ചുവെങ്കിലും അവളെ വീണ്ടും കാണാമെന്നു സമാധാനിച്ചാശ്വസിച്ചുകൊണ്ടു് ഇരുട്ടാകുന്നതുവരെ അവിടെ അങ്ങിനെ തന്നെ നിന്നു. എന്നാൽ ആ സ്ത്രീ രത്നയെ പിന്നീടു കണ്ടതേയില്ല. എങ്കിലും തന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും മററും അവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടാകുമെന്നും,

അവർ തന്നെ വേഗത്തിൽ വിടുവിക്കുമെന്നും അയാൾ വിചാരിച്ചുസമാധാനിച്ചു. ഇങ്ങിനെ മനോവേദന കുറച്ചു ശമിച്ചപ്പോൾ ദേഹത്തിന്നുണ്ടായിരുന്ന വേദനയും ക്ഷീണവും വല്ലാതെ വർദ്ധിച്ചു. വിശപ്പ് അധികരിച്ചതുകൊണ്ട് മൂലയിൽ എറിഞ്ഞിരുന്ന ചോററുപൊതി അഴിച്ചുനോക്കി. അതിൽ ഞാവൽ പഴം പോലെ കറുത്ത ഗുതാറികൊണ്ടുള്ള ഒരു ഉണ്ടയായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നതു്. അതിൻെറ പുളിമണം അയാൾക്കു അസഹ്യമായി തോന്നി. അങ്ങിനെയുള്ള വിശേഷമായ ഭക്ഷണം കഴിപ്പാനുള്ള ഭാഗ്യം ഇതിന്നുമുമ്പു അയാൾക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല അതെന്തായിരിക്കുമെന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. പനമ്പഴമായിരിക്കുമോ എന്നു നോക്കുന്നതിന്നായി വിരൽ കൊണ്ടു അതിന്മേൽ അമർത്തി നോക്കിയതിൽ കൊഴുത്തു കട്ടിയായിട്ടുള്ള ഒന്നാണെന്നു മനസ്സിലായി. അതു കണ്ടു ഞെട്ടിയ അയാൾ അതു ഒരു മൂലയിൽ ഇട്ടു് കുറച്ചു വെള്ളം മാത്രംകുടിച്ചു ദൈവത്തെ ധ്യാനിച്ചുംകൊണ്ടു് ഒരു ദിക്കിൽ കിടന്നു. തലേ ദിവസം രാവിലെ മദിരാശിയിൽനിന്നു വന്നതിൽ പിന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ക്ഷീണം കൊണ്ടും, വിശപ്പു കൊണ്ടും തളർന്നിരുന്ന അയാൾ കിടന്നപ്പോൾ തന്നെ ഗാഢനിദ്രയെ പ്രാപിച്ചു.

ഉണർന്നു നോക്കിയപ്പോൾ എട്ടുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അയാൾ ഉണർന്നുവെങ്കിലും എഴുനേററിരിക്കുന്നതിന്നു ശക്തനായിരുന്നില്ല. അയാളുടെ ദേഹം മുഴുവൻ ഇടിച്ചു നുറുക്കിയ പോലെ വേദനപ്പെട്ടിരുന്നു. എഴുനേററിരിപ്പാൻ ഇഷ്ടവും ശക്തിയും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒരു നാഴികയിലധികം പിന്നെയും അയാൾ അവിടെകിടന്നു. അയാൾ പെട്ടന്നു ഇങ്ങിനെ ഓർത്തു. "കാലത്തും പ്രഭാവതി ആ മാളികവിട്ടു പുറത്തുവരാനിടയുള്ളതുകൊണ്ടു അപ്പോഴും തനിക്കു അവളെ കാണാം."

അയാാം പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു് കണ്ണുകാം തിരുമ്മിയും കൊണ്ടു് ആ ദ്വാരത്തിന്നടുത്തു ചെന്നു നിന്നു. പ്രഭാവതി വരുന്നുണ്ടോ എന്നു അത്യാഗ്രഹത്തോടെ അയാാം നോക്കി. രണ്ടു മൂന്നു നാഴികയോളം അങ്ങിനെ നോക്കി നിന്നിട്ടും അവാം വന്നില്ല. അയാളുടെ കണ്ണുകാം ഇരുളടഞ്ഞു. കഴുത്തു വേദനിപ്പാൻ തുടങ്ങി. ദേഹം മുഴുവൻ തളൎന്നുകൊണ്ടു് നില്പാൻ ശക്തിയില്ലാതായി തീൎന്നു അയാാം അവിടെ നിലത്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ അവിടെ തന്നെ കിടന്നു. ആശ നിമിത്തം അയാാം വീണ്ടും എഴുന്നേററു ആ ദ്വാരത്തിൽ കൂടി പുറത്തേക്കു നോക്കി. അപ്പോഴേക്കു നേരം ഉച്ചയായിരിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ ദിവസം ആഹാരം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നവൻ അന്നും ഒരു പൊതി കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു. ദിവാകരൻ അതു വാങ്ങി, "നിങ്ങാംക്കു അനേകായിരം നമസ്കാരം. എന്നിൽ കുറച്ചു ദയയുണ്ടാകണേ! നിങ്ങാം താമസിക്കുന്നേടത്തു നെടുമ്പാറ വാഴുന്നവരും അയാളുടെ മകളും വന്നിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

വന്നവൻ—എനിക്കതൊന്നും നിശ്ചയമില്ല. ഇതുകൊണ്ടു തരുന്നതിന്നാണു് എന്നെ അയച്ചിട്ടുള്ളതു്. അതു മാത്രം എനിക്കറിയാം ഇതാ വെള്ളം.

ദിവാകരൻ—ദയവുചെയ്തു് ഞാനും നിങ്ങളെ പോലെയുള്ള ഒരു മനുഷ്യനാണെന്നോൎക്കുക. എന്റെ കഷ്ടസ്ഥിതി നിങ്ങാം അറിയുന്നില്ലെന്നോ? എനിക്കു ഈ സഹായം ചെയ്താൽ ദൈവം നിങ്ങളെയും സഹായിക്കും.

വന്നവൻ—ഇതെന്തെടാ പറഞ്ഞാൽ മനസ്സിലാവാത്തതു? ഇവിടെ ഒരു വാഴുന്നവരും ഇല്ല മകളും ഇല്ല. നിനക്കു ഭ്രാന്തുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു മിണ്ടാതിരിക്കു.

ദിവാകരൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം മാൻകുട്ടികളോടുകൂടി കളിച്ചു നടന്നിരുന്ന ആ സ്ത്രീ ഏതാണ്?

വന്നവൻ—(കോപത്തോടുകൂടി) ഇതൊക്കെ ചോദിച്ചറിയേണ്ട ആവശ്യം നിനക്കെന്ത്? അങ്ങിനെ ഇനി വല്ലതും ചോദിച്ചാൽ ചവിട്ട്.

ദിവാകരൻ—നിങ്ങൾ അങ്ങിനെ പറയരുത്. ദയവു ചെയ്ത് എന്നെ വിട്ടയക്കുന്നതായാൽ പണം എത്ര വേണമെങ്കിലും തരുന്നതിന്നു ഒരുക്കമുണ്ടെന്നു വലിയ യജമാനനോടു ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ മാത്രം മതി. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ നിങ്ങൾ എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചതായി വിചാരിക്കുന്നതുംതക്കതായ പ്രതിഫലം നിങ്ങൾക്കു തരുന്നതും ആകുന്നു.

വന്നവൻ—എടാ! പോടാ! നിനക്കു മറ്റൊന്നും പണിയില്ല! എനിക്കു നിന്നെയും നിന്റെ സമ്മാനവും അറിയാം—എന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു പാത്രം ആ ദ്വാരത്തിന്നുനേരെ വെച്ച് പൊയ്ക്കളഞ്ഞു.

ദിവാകരൻ വെള്ളം പകൎന്നു വെച്ചിരുന്ന ആ പാത്രം എടുത്തു നോക്കിയപ്പോൾ ആ കള്ളനെ അവിടെ കണ്ടില്ല. അയാൾ "ആഹാ! ഇവന്റെ ഹൃദയവും പാറയാണോ? ഹാ! ഞാൻ എന്താണ് എനി ചെയ്യേണ്ടത്? ജ്യേഷ്ഠനും പ്രഭാവതിയും വന്നിട്ടില്ലെന്നു ഇവൻ പറഞ്ഞതു കളവായിരിക്കുമോ? അവർ നാട്ടിലേക്കു തന്നെ മടങ്ങിയിരിക്കുമോ? അതെ. അതു കൊണ്ടായിരിക്കാം ഇന്നു കാണാതിരുന്നത്." ഇങ്ങിനെ പലതും ആലോചിച്ച് ക്ഷീണം കൊണ്ടും വിശപ്പു കൊണ്ടും തളൎന്നു ഇരിക്കുന്നതിന്നു പോലും കഴിയാതെ അവിടെ കിടക്കുകയും വെയിലിന്റെ ചൂടിൽ പെട്ട പുഴുവേ പോലെ പിടഞ്ഞു തുട

ങ്ങുകയും ചെയ്തു. അയാൾ അത്രയും കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നപ്പോഴും ആ മുത്താറി ഉണ്ടതിന്നുന്നതിന്നു അയാൾക്കു തോന്നിയില്ല.

മൂന്നാമത്തെ ദിവസം അയാൾ മരിക്കുമെന്ന നിലയിൽ ആയി തീൎന്നു. ദേഹത്തെ ഇളക്കുന്നതിന്നു പോലും ശക്തി ഞരമ്പുകൾക്കില്ലാതായി. സ്വബോധം മുക്കാലും പോയ്ക്കഴിഞ്ഞു. അയാളുടെ മനസ്സിൽ മാത്രം നൂറായിരം ചിന്തകൾ ഉദിച്ചും അസ്തമിച്ചും കൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾ പ്രഭേ, പ്രഭേ എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു്. "അവൾക്കു വേണ്ടി എത്ര കഷ്ടവും അനുഭവിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ കടപ്പെട്ടവനാണ്. ഇങ്ങിനെ കുറച്ചുകൂടി ആഹാരം കഴിക്കാതെ നിന്നാൽ എന്റെ ജീവൻ അവസാനിക്കും. ഈ മുത്താറിയിൽ അല്പം കഴിച്ചു നോക്കാം." എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി ആ പൊതി അഴിച്ചു് അല്പം തിന്നു കുറെ വെള്ളവും കുടിച്ചു. ക്ഷീണം നിമിത്തം അയാളുടെ ദേഹം വിയൎത്തു. അങ്ങിനെ തന്നെ ഉറങ്ങി പോയി. വൈകുന്നേരം അഞ്ചുമണിക്കു അയാൾ ഉണൎന്നു. അതിന്നുള്ളിൽ നിന്നു എന്തോ ശബ്ദം കേട്ടപ്പോൾ എഴുനേററു ശ്രദ്ധിച്ചു. ഇരുട്ടിൽ അയാൾ ഒന്നും കണ്ടില്ല. ഉടനെ അയാൾക്കു മനസ്സിൽ ചെറിയ ഭയം തോന്നിയതുകൊണ്ടു ദേഹത്തിന്നു ഒരു തരം വിറയലും ഉണ്ടായി. അതിന്നുള്ളിലേക്കുള്ള പടികൾ കയറി ആരോ വരുന്നുണ്ടെന്നു അയാൾക്കു തോന്നി. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അതിനകത്തു ചെറിയ ഒരു വെളിച്ചം കണ്ടു. ദിവാകരൻ പരിഭ്രമിച്ചു തിരിഞ്ഞുനോക്കിയപ്പോൾ ആരോ ഒരാൾ കയ്യിൽ ഒരു വിളക്കുമായി അതിന്നകത്തു വന്നു. പ്രഭാവതിയേ പോലെ കാണപ്പെട്ടിരുന്ന ഒരു സ്ത്രീയും അയാളുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു.

അവളെ കണ്ട ഉടനെ ദിവാകരൻ അത്യാനന്ദത്തോടുകൂടി "പ്രഭേ! നീ വന്നിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു പറഞ്ഞും കൊണ്ടു് അവ

ളുടെ അടുക്കലേക്ക ഓടിയടുത്തു. അപ്പോഠം അവഠം പരിഭ്രമിച്ച കൊണ്ട് അല്പം ദൂരെ മാറി നിന്നു്, "അയ്യോ! ഭ്രാന്തനേ പ്പോലെ തോന്നുന്നുവല്ലോ! ആലോചിക്കാതെ ഇവനെ കാണു ന്നതിന്നായി വന്നുവല്ലോ!" എന്നു പറഞ്ഞു.

സംശയത്തോടും വെറുപ്പോടും കൂടി മാറി നിന്ന ആ സ്ത്രീയെ നോക്കി ദിവാകരൻ ക്ഷീണിച്ച ശബ്ദത്തിൽ "പ്രഭാ വതീ! നിനക്ക എന്റെ അടയാളം കണ്ടു് മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലേ! ഞാൻ നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ ദിവാകരനല്ലേ? ഈ മുറിയിലെ ഇരുട്ടുകൊണ്ടു് ഞാനാരാണെന്നുമനസ്സിലാവുന്നില്ലേ? ഞാൻ ശരിയായി ഊണും, ഉറക്കവും, കുളിയും മറവും ഇല്ലാത്ത തുകൊണ്ടു് എന്റെ ദേഹം കണ്ടാലറിയാൻ പാടില്ലാത്തവിധം ആയിതീൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നോ? നീ സംശയിക്കണ്ട. ഞാൻ നിന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ തന്നെ." എന്നു സ്നേഹത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോഠം ആ സ്ത്രീക്ക പരിഭ്രമവും ഭയവും ഉണ്ടായി. ആദ്യം ഭ്രാന്തനാണെന്നു തോന്നിയ അവഠംക്ക ദിവാകരന്റെ വാക്കുകഠം കേട്ടപ്പോഠം അവന്റെ നേരെ ദയ തോന്നി. അവന്റെ വാക്കും സൌന്ദയ്യവും കണ്ടതിൽ അവഠം ആശ്ചയ്യപ്പെട്ടു. "ഇവൻ ആരാ യിരിക്കും? എന്നെ കണ്ട പ്രഭേ, പ്രഭേ എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടി രിക്കുന്നതിന്നുള്ള കാരണം എന്തായിരിക്കും? ഇതെന്താശ്ചയ്യം!" എന്നോൎത്തു് ഒന്നും പറയാതെ അവഠം നിന്നു. അപ്പോഠം ദിവാ കരൻ, "പ്രഭേ! നീ എന്താണ് ഇങ്ങിനെ ആലോചിക്കുന്നതു്? ആശ്ചയ്യം! എന്റെ ദേഹം കണ്ടാലറിയാത്ത വിധം മാറിപ്പോ യിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒച്ച കേട്ടാലും തിരിച്ചറിയുന്നില്ലെന്നോ? നീ ആരുടെ കൂടെയാണ് ഇവിടെക്ക വന്നതു്? നീ ഇവിടെ വരാ നുള്ള കാരണം എന്തു്? എന്നോട സംസാരിക്കാൻ പാടി ല്ലെന്നു ആരുടെയെങ്കിലും നിബന്ധനയുണ്ടോ?" എന്നി ങ്ങിനെ സാവധാനത്തിൽ ചോദിച്ചു. അവഠം മുമ്പെത്തെ

ക്കാറം അത്ഭുതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്, "എന്താശ്ചയ്യം! ഇയാറം പറയുന്നതൊക്കെ കേറംക്കുന്നവരുടെ മനസ്സിന്നു അലിവു തോന്നിപ്പിക്കുന്നവ തന്നെ. പറയുന്നതിൽ അസംബന്ധവും ഇല്ല. ഞാൻ ഇയ്യാളെ ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഇതു ഒരു തരം ഭ്രാന്തു തന്നെ ആയിരിക്കുമോ? ഇരിക്കട്ടെ. ഇയ്യാളോടു് ഞാൻ ചിലതു ചോദിച്ചു നോക്കാം. ഇയ്യാറം ശരിയായ മറുപടി പറയുന്നുണ്ടോ എന്നു നോക്കട്ടെ" എന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി, "ഹേ! നിങ്ങളുടെ പേർ എന്താണു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ദിവാകരൻ—ഞാൻ നിൻെറ ജ്യേഷ്ഠൻ ദിവാകരനാണെന്നു ആദ്യം തന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ!

സ്ത്രീ—പ്രഭാവതി എന്നു പറഞ്ഞതു് നിങ്ങളുടെ ഭായ്യയാണോ?

ദിവാകരൻ--(മുമ്പേത്തേക്കാറം ആശ്ചയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്) ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചോദിക്കുന്നതു് എന്താണു്? ഇതൊക്കെ നിനക്കറിയാത്തതാണോ? ഇനിയും സംശയമോ? പത്തു ദിവസങ്ങറംക്കുള്ളിൽ നമ്മുടെ വിവാഹം നടത്താമെന്നല്ലേ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്? ഈ കള്ളന്മാർ എന്നെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതു നീ അറികയില്ലെന്നോ? നീ അതൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്തവളെപ്പോലെ ഇങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നതിന്നുള്ള കാരണം എന്തു്? നിനക്കെന്താണു് സംശയം?" എന്നു ദയ തോന്നത്തക്ക വിധത്തിൽ സാവധാനത്തിൽ പറഞ്ഞു. അതിന്നിടയിൽ വിളക്കെടുത്തു് ആ സ്ത്രീയോടുകൂടെ വന്നിരുന്ന ആറം എന്തോ രഹസ്യമായി ചിലതു പറഞ്ഞപ്പോറം, അവർ രണ്ടാളും അവിടം വിട്ടു പുറത്തു പോകുന്നതിന്നു പുറപ്പെട്ടു. അവർ പോവുകയായി എന്നറിഞ്ഞ ദിവാകരൻ വ്യസനത്തോടുകൂടി, "പ്രഭേ! നീ എന്നെ വിട്ടുപോവുകയാണോ? ഞാൻ ഇവിടെ കിടന്നു നരകി

ക്കുന്നതു നിനക്കു സമ്മതമാണോ? എൻെറ സർവ്വസ്വമായി ഞാൻ നിന്നെയല്ലേ കരുതിയതു്? ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു തന്നെ നിനക്കു വേണ്ടിയല്ലേ! നീയും എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണോ? ഇവൻ മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ എന്നാണോ നീ തീർച്ചപ്പെടുത്തിയതു്?" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവരുടെ പിന്നാലെ ചെന്നു. മുമ്പിൽ പോയിരുന്ന ആ രണ്ടാളും കോണിപ്പടി ഇറങ്ങിയപ്പോൾ ദിവാകരനും കൂടെ തന്നെ ചെന്നു. ആ കള്ളൻ "നീ ഇവിടെ തന്നെ നില്ക്കു്. താഴെ ഇറങ്ങിയാൽ കൊന്നുകളയും." എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു് ദിവാകരൻ ഭയന്നു പോയി. ദിവാകരൻ ഒരു ധീരനാണെങ്കിലും താൻ താഴെ ഇറങ്ങിയാൽ തനിക്കും അവനും തമ്മിൽ ശണ്ഠക്കിടയാകുമെന്നും അതു നിമിത്തം പ്രഭാവതിക്കു വ്യസനമുണ്ടായി തീരുമെന്നും കരുതി താഴെ ഇറങ്ങാതെ അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടു് പല പ്രാവശ്യവും പ്രഭാവതിയെ വിളിക്കുകയും അയാൾ വിളിക്കുമ്പോഴൊക്കെ ആ സ്ത്രീ തലയുയർത്തി അവനെ നോക്കിയും കൊണ്ടു അവിടം വിട്ടുപോവുകയും ചെയ്തു. അല്പസമയം കൊണ്ടു് ആ വിളക്കിൻെറ പ്രകാശം കാണാതായി. ഉടനെ ദിവാകരൻ, "ഞാൻ ആ കള്ളൻെറ വാക്കു കേട്ടു കൂടെ തന്നെ പോകാതിരുന്നതു് മോശമായി. ഞാൻ അവരുടെ കൂടെ തന്നെ പോകുന്നുണ്ടു്." എന്നു തീർച്ചപ്പെടുത്തി ആ പടികൾ വഴിയായി താഴലേക്കിറങ്ങി മേലോട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ അവരെ അവിടെ കാണുകയും പ്രഭേ! എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു രണ്ടുമൂന്നു പടികൾ കയറുകയും ചെയ്തു. അതിന്നിടയിൽ ഒരു ശബ്ദം ഉണ്ടായതോടുകൂടി ആ കോണി പടികൾ ഇരുട്ടു കൊണ്ടു മൂടി.

അദ്ധ്യായം 7

കൊക്കോട്ട പാത്തി മല

ഇരുപത്തഞ്ചാം വയസ്സിൽ കെ. ഡി. എന്ന ബിരുദം നേടിയ ലോക വിശ്രുതനും ആ തസ്കരസംഘത്തിൻെറ നേതാവും, ധീരനും, ഭയങ്കരനും ആയ വെള്ളൻ എന്ന ആ കരിങ്കള്ളൻ സംഘത്തോടുകൂടി പാർത്തുവരുന്ന കൊക്കോട്ട പാത്തി മലയുടെ അടിവാരത്തിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ആൽ വൃക്ഷത്തിൻെറ കൊമ്പിന്മേൽ ഒളിച്ചിരിക്കുകയായിരുന്ന ഭീമസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചു.

വൈകുന്നേരം ആറര കഴിഞ്ഞു. ഒരു സമയം ഞാൻ ഇവിടെ എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ അവർ തമ്മിൽ കണ്ടു മുട്ടിയിരിക്കുമോ? ഇതു മണൽ പ്രദേശമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു കാലടികളും നോക്കി അറിയുന്നതിന്നും തരമില്ല. പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരെ ആ കള്ളൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിരിക്കുമെങ്കിൽ ഞാൻ ഇവിടെ നിന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം എന്ത്? ഇന്നു ഇവരുടെ ഒന്നായി ച്ചെന്നു സ്ഥലം കാണാത്ത പക്ഷം ഇനി എപ്പോഴാം അതിന്നു സൌകര്യപ്പെടാനാണ്? ഈ സംഗതി അറിഞ്ഞതു തന്നെ ദൈവാധീനമല്ലേ? ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭം ഇനി കിട്ടുമോ? എന്തോ ഇവിടെ തന്നെ ഇരിക്കാം.”

അതു മലമ്പ്രദേശമായതുകൊണ്ട് സൂര്യൻ മറഞ്ഞ ഉടനെ എങ്ങും ഇരുട്ടു വ്യാപിച്ചു. അവിടങ്ങളിൽ എങ്ങും വൻ മരങ്ങളും തിങ്ങി നില്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് പകൽ സമയങ്ങളിൽ പോലും നിഴൽ കൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അയാളും മരത്തിൻെറ ചുവട്ടിൽ ഒരു ഭാഗത്തായി നിന്നാൽ തന്നെ ആരും

കാണുകയില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും അയാൾ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു കൊമ്പിന്മേൽ കയറിനിന്നു.

ഏഴുമണി ആയിട്ടുണ്ടാവണം. തെക്കുനിന്നു ഒരു വണ്ടി വരുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു. താമസിയാതെ ഒരു നാലുരുളുള്ള കുതിരവണ്ടി വന്നു അയാൾ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ആൽ വൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ നിന്നു. ഉടനെ അതിൽ നിന്നിറങ്ങിയ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ വണ്ടിയുടെ ഉള്ളിൽ ഇരുന്നിരുന്ന മറെറാരാളുമായി എന്തോ സംസാരിച്ച ശേഷം നാഴികക്കല്ലു നില്ക്കുന്നേടത്തേക്കു ചെന്നു കുതിരയെ അഴിച്ചു വണ്ടിയും അവിടെ താഴ്ത്തിവെച്ചു. ഭീമസിംഹന്നു് പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരെ തുടൎന്നു പോകാനുള്ള സമയവും ആയി.

വണ്ടിക്കാരൻ ആ മരത്തിന്റെ തടിയിൽ ചാരി കിടന്നു. ഭീമസിംഹൻ മരത്തിൽ നിന്നിറങ്ങുന്നതു് ഏതു വിധവും വണ്ടിക്കാരൻ കാണും. അതുകൊണ്ടു് എങ്ങിനെയാണു് ഇറങ്ങേണ്ടതെന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ ആ കള്ളനെ കാണേണ്ടതിലേക്കു നാഴികക്കല്ലിന്നടുത്തു പോയതുകൊണ്ടു അയാൾ പോയ വഴിയും നിശ്ചയമില്ല. പെട്ടന്നിറങ്ങി ഓടി കുററിക്കാട്ടിൽ ഒളിക്കാമെന്നു വെച്ചാൽ, വണ്ടിക്കാരൻ സംശയിച്ചു മററുള്ളവരെ വിളിച്ചാൽ അതും ആപത്തു തന്നെ. ഭീമസിംഹൻ വണ്ടിക്കു നേരെയുള്ള കൊമ്പിന്മേൽ തൂങ്ങി വണ്ടിയുടെ മുകളിൽ ഇറങ്ങാമെന്നു വെച്ചു അതിന്നു നോക്കി. വണ്ടിയിന്മേൽ കാൽ എത്താതിരുന്നതുകൊണ്ടു മടങ്ങി. ഒരു നിമിഷത്തോളം ഇരുന്നാലോചിച്ചു് തടിമരത്തിൽ കൂടി തന്നെ ഇറങ്ങുവാൻ തുടങ്ങി. പകുതി ഇറങ്ങുമ്പോഴേക്കും വണ്ടിക്കാരൻ കണ്ണു പരിഭ്രമിച്ചു നോക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞ ഭീമസിംഹൻ വേഗത്തിൽ ഇറങ്ങി വണ്ടിക്കാരൻ ഒച്ചയുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി

അടുത്തു ചെന്നു്, "പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ തന്നെയാണോ ഇതിൽ വന്നതു്?" എന്നു സാവധാനത്തിൽ ചോദിച്ചു ഉടനെ വണ്ടിക്കാരൻ "അതെ" എന്നു പറഞ്ഞതു കേട്ടു് അയാൾ, "ഞാൻ ഇതിന്റെ മുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ എന്നെയും അന്വേഷിച്ചു് വല്ല വഴിക്കും ആയി പോയെന്നു വരാം. ഞാൻ വേഗത്തിൽ പോകുന്നു. വണ്ടിയിൽ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതു ആരാണു്? എന്നു ചോദിച്ചു.

വണ്ടിക്കാരൻ—കാര്യസ്ഥൻ.

ഭീമസിംഹൻ—അയാളുടെ പേരെന്താണു്?

വണ്ടിക്കാരൻ—ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ.

ഭീമസിംഹൻ ഉടനെ വണ്ടിയുടെ അടുത്തു ചെന്നു്, "നിങ്ങൾ ഇവിടെ തന്നെ ഇരിക്കുക." എന്നു പറഞ്ഞു് അയാളെ നോക്കി മനസ്സിലാക്കിയതിൽ പിന്നെ വേഗത്തിൽ നടന്നു, അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കുററിക്കാട്ടിൽ കയറി ഒളിച്ചും കൊണ്ടു് പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ പോയ ദിക്കു നോക്കി നടന്നു. കുറച്ചു ദൂരം പോയപ്പോൾ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ സച്ചിദാനന്ദനെ കാത്തു നില്ക്കുന്നതായി കണ്ടു് അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുററിക്കാടിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചു നിന്നു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അടുത്തുള്ള കാട്ടിൽ കൂടി സച്ചിദാനന്ദൻ വന്നു ചേർന്നു അയാൾ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരെ കണ്ട ഉടനെ "നിങ്ങൾ വണ്ടിയെ ഞങ്ങൾ വരുന്നതുവരെ ഇവിടെതന്നെ നിർത്തേണമെന്നു പറഞ്ഞുവാ നമുക്കു പോകാം." എന്നു സന്തോഷത്തോടുകൂടി പറയുകയും അയാൾ അങ്ങിനെ ചെന്നുപറഞ്ഞു് മടങ്ങിയെത്തിയ ഉടനെ രണ്ടാളും കാട്ടിന്നുള്ളിലേക്കു പോവുകയും ചെയ്തു.

ആ കാടു് അവിടേ നിന്നാണു് ആരംഭിക്കുന്നതു്. അവിടെ മുൾച്ചെടികളും കുററിക്കാടുകളും തിങ്ങികിടന്നിരുന്നുവെങ്കിലും

പോകുന്നതിന്നുള്ള വഴി ഉണ്ടായിരുന്നു. സച്ചിദാനന്ദൻ വഴി കാണിച്ചു കൊണ്ടു മുമ്പിലും പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ പിന്നിലും ആയി നടന്നു. ഇതൊക്കെ മറഞ്ഞിരുന്നറിഞ്ഞിരുന്ന ഭീമസിംഹൻ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അവരെ പിൻതുടൎന്നു ചെന്നു. അവർ സംസാരിച്ചിരുന്ന ഓരോ വാക്കും കേൾക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ അത്രയും അടുത്തായിരുന്നു ഭീമസിംഹൻ നടന്നിരുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ അവർ അരനാഴികയോളം നടന്നു ഒരു ഓറയടി പാതയിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു് അതുവഴി നടപ്പാൻ തുടങ്ങി. വഴിയുടെ രണ്ടു ഭാഗത്തും വലിയ വൃക്ഷങ്ങൾ നിന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു് അടുത്തുള്ളവരെ കൂടി കണ്ടറിവാൻ കഴിയാത്ത വിധം അവിടങ്ങളിൽ ഇരുട്ടു മൂടിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പിന്നാലെ വരുന്ന ഭീമസിംഹനെ രണ്ടുപേരും കണ്ടതേ ഇല്ല. അവർ വഴിയിൽവെച്ചു ഇങ്ങിനെ സംസാരിപ്പാൻ തുടങ്ങി.

സച്ചിദാനന്ദൻ—നമ്പ്യാരേ! നിങ്ങൾ ഇവിടെ വന്നു വളരെ നേരം കാത്തു നില്ക്കേണ്ടി വന്നുവോ?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഇല്ലില്ല. ഞാൻ ഇപ്പോൾ എത്തിയതേ ഉള്ളു. അപ്പോഴേക്ക നിങ്ങളും എത്തി. എങ്ങും ഇരുട്ടായതുകൊണ്ടു വഴിതന്നെ കാണാനില്ലല്ലോ!

സച്ചിദാനന്ദൻ—നിങ്ങൾ ഒട്ടും തന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ട. എന്റെ പിന്നാലെ വന്നാൽ മതി. ഞാൻ കാൽ വെക്കുന്നേടത്തു നിങ്ങളും കാലുവെച്ചുകൊള്ളുക. നിങ്ങൾ ബൂട്സ്ഇട്ടിട്ടും ഉണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു കാലിൽ മുള്ളുകൾ കുത്തുന്നതും അല്ല. നിങ്ങൾ ഇതു കണ്ടിട്ടു തന്നെ ഭയപ്പെടുന്നുവല്ലോ! ഇനിമേലോട്ടു പോകുന്നേടത്തോളം എന്തായി തീരുമെന്നു എനിക്ക പറയുവാൻ കഴികയില്ല. ഈ സ്ഥലങ്ങളൊക്കെ ഞങ്ങൾക്ക നിത്യപരിചയമുള്ളതാകുന്നു. ഞങ്ങൾക്ക ഇതൊന്നും ഒരു വിലയും

ഇല്ല. അടിവാരത്തിൽ നിന്നു മലയുടെ മുകളിൽ ഞങ്ങൾ പാർക്കുന്നേടത്തേക്കു പന്ത്രണ്ടു നാഴിക ദൂരമുണ്ട്. വേണ്ടിവന്നാൽ ഞങ്ങൾ ഒരു നൊടികൊണ്ടു താഴെ നിന്നു മുകളിലേക്കും മുകളിൽ നിന്നു താഴേക്കും എത്തും.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ആവൂ! പന്ത്രണ്ടു നാഴികയോ! അത്രയും ദൂരം ഞാൻ എങ്ങിനെ നടക്കും? എനിക്കു കഴികയില്ല.

സച്ചിദാനന്ദൻ—നിങ്ങൾ ഇനി കുറച്ചു ദൂരം നടന്നാൽ മതി. അതിൽ പിന്നെ നിങ്ങൾ നടക്കേണ്ടതില്ല.

ഇങ്ങിനെ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ ക്രമേണ ആ കാട് ഒരു മഹാരണ്യമായി തീൎന്നു. ഒററയടി പാതയും ഇല്ലാതായി. അവിടെയുള്ള മരങ്ങളുടെ തടി ഇരുപതോ ഇരുപത്തഞ്ചോ ആളുകൾ ചുററി പിടിച്ചാൽ ഒതുങ്ങാത്തവയും നാലഞ്ചു പനകളുടെ ഉയരമുള്ളവയും ആകുന്നു അവയിൽ അനവധി മുള്ളുള്ള വള്ളികളും ചുററി പടൎന്നു പിടിച്ചു പന്തൽ പോലെ കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു അവിടങ്ങളിൽ നിത്യ പരിചിതനായ സച്ചിദാനന്ദൻ ആവശ്യമുള്ളേടങ്ങളിൽ കുനിഞ്ഞും വള്ളികൾ പിടിച്ചു നീക്കിയും നടന്നു. പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ മുൾചെടികളിൽ കുടുങ്ങി അവിടവിടെ കീറി. കുഴിവുള്ള സ്ഥലമാണെന്നറിയാതെ നടന്നു പലപ്പോഴും അയാൾ പിരണ്ടു വീണും, കാലുകൾ മുട്ടിയും, "അയ്യോ പാവം!" എന്നു പറഞ്ഞു ഇടക്കിടെ സച്ചിദാനന്ദൻ പിടിച്ചും കുറെ ദൂരം നടന്നു. ഇടക്കിടെയുള്ള പാറകളും ഗുഹകളും കണ്ട് അയാൾ നടുങ്ങി. ആ ഇരുട്ടിൽ, അവിടെ യാതൊരു പെരുവഴിയും ഇല്ലെങ്കിലും കുററിക്കാടുകളും മുൾചെടികളും നിറഞ്ഞ അവിടെ നടക്കുന്നതിന്നു സച്ചിദാനന്ദൻെറ കണ്ണുകൾക്കു വേണ്ടത്ര കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. സച്ചിദാനന്ദൻ അയാളുടെ കൈ പിടിച്ചു

സാവധാനത്തിൽ നടന്നു. ഇടക്കിടെ പട പട എന്നു ശബ്ദമുണ്ടാക്കിയും കൊണ്ടു ഓടുന്ന നരി, കരടി, പോത്തു മുതലായവയുടെ ശബ്ദം കേട്ടു ചോദിക്കുന്ന നമ്പ്യാരോട് അയാാം ഭയപ്പെട്ടേക്കുമെന്നു കരുതി സച്ചിദാനന്ദൻ, മയിൽ, മാൻ, കാട്ടുകോഴി മുതലായവ ഇരതേടി നടക്കുന്നതാണെന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെ സമാധാനിപ്പിച്ചുവന്നു.

മനുഷ്യസഞ്ചാരമില്ലാത്ത ആ ഇരുണ്ട കാട്ടിൽ അങ്ങിനെ അവർ മൂന്നു നാഴികയോളം നടന്നു. പാറമേൽ തട്ടിയും മുള്ളുകാം കൊണ്ടു കീറിയും പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരുടെ കൈ കാൽ മുതലായ അംഗങ്ങളിൽ മുറിവുകാം പററി രക്തം ഒലിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ദുസ്സഹമായ ആ യാത്രയാൽ കാലുകാം കുഴഞ്ഞു.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—അയ്യോ! ഇനി ഒരടിപോലും നടപ്പാൻ എനിക്കു കഴികയില്ല—എന്നു പറഞ്ഞ് അയാാം ഒരു പാറമേൽ ഇരുന്നു.

സച്ചിദാനന്ദൻ—അടുത്തുപോയി. ഇനി കുറച്ചു ദൂരമേ ഉള്ളു. എന്നാലും കുറച്ചു സമയം ഇവിടെ ഇരുന്നു ക്ഷീണം തീർത്തുകൊള്ളുക—എന്നു പറഞ്ഞ് അയാളും കുറച്ചു സമയം അടുത്തു ചെന്നു നിന്നു. അവരെ തുടർന്നു വന്ന ഭീമസിംഹൻ ഒരു വൃക്ഷത്തിൻെറ മറവിലും നിന്നു.

സച്ചിദാനന്ദൻ—(നമ്പ്യാരെ നോക്കി) ഇന്നലെത്തോടുകൂടി ഞങ്ങളെ ബാധിച്ചിരുന്ന ശനി ഒഴിഞ്ഞു. ആ ഇൻസ്പെക്ടർ മഹാദുഷ്ടൻ തന്നെ. അവൻ ഇനിയും ഒരു മാസകാലം ജീവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞങ്ങളെയൊക്കെ തിന്നു കളയുമായിരുന്നു. അപ്പപ്പാ! അവൻെറ പേരു കേട്ടാൽ തന്നെ നടുങ്ങിപ്പോകുന്നു. എന്തു സമർത്ഥത! ഞങ്ങാം അത്രയും ഉണ്ടായിരുന്നപ്പോാം

ഒരാളും അറിയാതെ അവൻ ആ കുഴിയിൽ വന്നു പതുങ്ങിയില്ലേ! എന്താശ്ചര്യം ! എന്തു ധൈര്യം !!

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—അതെ അതെ. ഞാൻ മുമ്പിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ വന്നതും അറിഞ്ഞില്ല ബഹു സമർത്ഥൻ.

സച്ചിദാനന്ദൻ—അവൻെറ ദേഹം ഇരിമ്പുകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഞങ്ങൾ ഇരുപത്തഞ്ചാളുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാവരെയും അവൻ ഒരാൾ കലക്കി കളഞ്ഞു. അവൻ എൻെറ കവിൾത്തടത്തിൽ ഒരു കുത്തു കുത്തി. എൻെറ വായയിൽ നിന്നു രക്തം ചാടി. ഞാൻ ചോടെ വീണു നല്ല കാലമായതുകൊണ്ടു് പിന്നിൽ നിന്നു ഒരുവൻ കത്തികൊണ്ടു കുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞു. ഇല്ലെങ്കിൽ അവൻ നമ്മെയൊക്കെ കൊന്നിരിക്കും:

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ശരിയാണ്. അയാൾ നിങ്ങളുമായി ശണ്ഠതുടങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ വല്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടു. അയ്യരും ഞാനും സത്രത്തിൽ നിന്നു എങ്ങിനെയോ ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. അതിൽ പിന്നെ നടന്നതെന്തൊക്കെ ആയിരുന്നു ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—മായാണ്ടി അവനെ കത്തികൊണ്ടുകുത്തി കൊന്നു. ശവം എടുത്തു കുററിക്കാട്ടിൽ നരികളുടെ തീററിക്കിട്ടുകൊടുത്തു. അവൻ ഇപ്പോൾ അധിക ശമ്പളത്തിൽ യമലോകത്തിലേക്കു മാററിയിരിക്കകൊണ്ടു് അവിടെ പോയി ഉദ്യോഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഇവിടെ കേശവപിള്ള ഉള്ളേടത്തോളം കാലം ഞങ്ങൾക്കു ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല—എന്നു പറഞ്ഞു ചിരിച്ചു.

മരത്തടിയെ മറഞ്ഞിരുന്നിരുന്ന ഭീമസിംഹൻ അവരുടെ സംഭാഷണം ശരിയായി കേട്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു്, "ഓഹോ !

നിങ്ങളെ കൂടെ കൊണ്ടു പോകാതെ ഞാൻ മാത്രം യമലോകത്തിൽ പോയാൽ എനിക്കവിടെ എന്തു ജോലിയാണ് ഉണ്ടാവുക ? ഇതു ഞാൻ മേലധികാരത്തിലേക്ക റിപ്പോർട്ടു ചെയ്തു കൊണ്ട് ആദ്യത്തെ മാററം റദ്ദു ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അതു നിങ്ങളൊന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു '' എന്നു തന്നെത്താൻ മന്ത്രിച്ചു.

ഉടനെ സച്ചിദാനന്ദൻ, ''ശരി ഇനി നമുക്കു പോകാം. സമയം വൈകുന്നു.'' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ എഴുന്നേററ് അയാളെ പിൻപററി നടന്നു കാൽ നാഴിക കൂടി ആ മഹാരണ്യത്തിൽ കൂടെ പോയി മല കയറാനുള്ള ദിക്കിൽ എത്തി. അതിന്നിടയിൽ തന്നെ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ വിയർത്തൊലിച്ചു ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ എത്തിയ ഉടനെ, ''ഇതു തന്നെയാണോ നിങ്ങളുടെ വാസസ്ഥലം ? എത്ര സാമർത്ഥ്യമുള്ള ഇൻസ്പെക്ടർക്കും ഇങ്ങിനെയുള്ള സ്ഥലം കണ്ടു പിടിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇതു എത്ര രഹസ്യമായ സ്ഥലം !'' എന്നു പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു പറഞ്ഞപ്പോൾ സച്ചിദാനന്ദൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട്, ''നമ്പ്യാരേ! നമ്മൾ ഇത്രയും സമയം കൊണ്ട് കാലേഠഹരി വഴിമാത്രമേ വന്നിട്ടുള്ളൂ ഇനി മുക്കാലേഠഹരി ദൂരം നാം കയറി ചെല്ലേണ്ടതുണ്ട് '' എന്നു പറഞ്ഞു.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഇനി ഒരടിപോലും നടക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിവില്ല വഴി ഇങ്ങിനെ ദുർഘടമുള്ളതും, ഇത്രയും ദൂരമുള്ളതും ആണെന്ന് ആദ്യം തന്നെ അറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും അവിടെ വെച്ചു നിങ്ങളുടെ യജമാനനെ കണ്ടാൽ മതി എന്നു വെക്കുമായിരുന്നു. ഇനി എനിക്കു നടപ്പാൻ കഴികയേ ഇല്ല.

സച്ചിദാനന്ദൻ—നമ്പ്യാരേ! നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ ആവട്ടെ—എന്നു പറഞ്ഞ് അയാറം മൂന്നു നാലു പ്രാവശ്യം കൈകൊട്ടി.

ഉടനെ പുറത്തിൽ നിന്നു ഈച്ചകറം വരുന്നതു പോലെ നാലഞ്ചു പേർ ഒരു മഞ്ചലുമായി അവിടെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു കണ്ടു് പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു സച്ചിദാനന്ദൻ, നമ്പ്യാരോടു അതിൽ കയറിക്കൊള്ളുന്നതിന്നു പറഞ്ഞ പ്രകാരം അയാറം കയറിയപ്പോറം ആ കള്ളന്മാർ മഞ്ചൽ എടുത്തു ചുമലിൽ വെച്ചു ആ മല കയറി തുടങ്ങി. അവിടെ വഴിതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നോക്കുന്നേടങ്ങളിലെല്ലാം വലിയ വലിയ പാറകറം മാത്രം ഉരുണ്ടു കിടക്കുന്നുണ്ടു് അവർ വന്മരങ്ങളുടെയും കുററിക്കാട്ടുകളുടെയും ഇടയിൽ കൂടി വേഗത്തിൽ നടന്നു. നമ്മുടെ ഇൻസ്പെക്ടരും അവരുടെ പിന്നാലെ നടന്നും ഓടിയും ആ മല കയറാൻ തുടങ്ങി! അങ്ങിനെ അയാറം കാൽ നാഴികയോളം കയറിയപ്പോറം കാലുകറം തളർന്നു ഇനി കഴികയില്ലെന്നായി. ദേഹം ആ സകലം വിയർത്തൊലിച്ചു. തലേന്നാറം ഉറക്കം ആഹാരവും ഇല്ലാതെ അത്യധികം കഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നതു കൊണ്ടു് അയാറം വേഗത്തിൽ തളർന്നു. തൻെറ കാൽ മുട്ടുകളിൽ കൈകറം ഊന്നി അല്പം നിന്നാലോ എന്നു ഇടക്കിടെ അയാറംക്കു തോന്നി. അതിന്നിടയിൽ ആ കള്ളന്മാർ കുററികാട്ടുകളുടെ ഇടയിൽ മറഞ്ഞുപോയാലോ എന്നു സംശയിച്ചു അവരുടെ പിന്നാലെ വേഗത്തിൽ നടന്നു. മുമ്പിൽ പോയിരുന്നവർ സാധാരണപോലെ നടക്കാതെ വേഗത്തിൽ ഓട്ടുമ്പോറം അവരുടെ പിന്നാലെ എത്തുന്നതിന്നു ഭീമസിംഹൻ വളരെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നു. കാൽ മുട്ടുകറം രണ്ടിലും സൂചികൊണ്ടു കുത്തുന്നതു പോലെയുള്ള വേദന ഉണ്ടായിരുന്നു. മുകളിലേക്കെത്തുന്തോറം ആ മല ചെങ്കുത്തായി നില്ക്കുന്നതു അയാറം കണ്ടു.

അവിടെ നിന്നു ആ കള്ളന്മാർ വളരെ വേഗത്തിൽ ഓടിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങിനെ അവർ ആ മലയുടെ ഏററവും ഉയൎന്ന ദിക്കിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു ആ കയററം അവിടെ അവസാനിച്ചതായി ഭീമസിംഹൻ കരുതി എന്നാൽ ആ കള്ളന്മാർ അവിടെ നിൽക്കാതെ പിന്നെയും നടന്നു തുടങ്ങിയെങ്കിലും അവിടം അല്പം ഇറക്കമുള്ള സ്ഥലമായിരുന്നു. അവിടെ നിന്നു അവർ സാവധാനത്തിൽ നടന്നു. മരുഭൂമിയിൽ പെട്ട ഒരാൾ തണലും ശുദ്ധജലവും കണ്ടതു പോലെ "ആവൂ! ഇത്തവണയും ജീവിച്ചു." എന്നു കരുതി ഒന്നു സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ ആ കള്ളന്മാർ ഇങ്ങിനെ കാൽ നാഴിക ദൂരം നടന്ന ശേഷം മുമ്പിൽ കണ്ടതു അത്യുന്നതമായ മറെറാരു മലയായിരുന്നു അതു കണ്ടപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ നടുങ്ങിയെങ്കിലും സമഭൂമിയിൽ കൂടെ അല്പം നടന്നതു കൊണ്ടു് അയാളുടെ കാലുകൾക്ക അല്പം ആശ്വാസം തോന്നിയിരുന്നു. ക്ഷീണവും അല്പം തീൎന്നിട്ടുണ്ടു. കള്ളന്മാർ ആ മലയിൽ കയറി മുമ്പെത്തെപ്പോലെ ഓടുവാൻ തുടങ്ങി. ഭീമസിംഹനും തന്റെ തലവിധിയെ നിന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു അവരുടെ പിന്നാലെ ഇങ്ങിനെ ഒന്നിന്നുശേഷം മറെറാന്നായി നാലുമലകളെ കയറിച്ചെന്നു. ഇടക്കിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സമനിലത്തിൽ കൂടിയുള്ള യാത്രയിൽ ചെറിയ വിശ്രമം കിട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിലും ആ കള്ളന്മാരെ പിൻതുടൎന്നു ചെന്നതുകൊണ്ടു നേരിട്ട കഷ്ടം ദൈവത്തിന്നു മാത്രം അറിയാം

അങ്ങിനെ ചെന്നു മരങ്ങളും കുററിക്കാടുകളും പാറകളും നിറഞ്ഞ ഒരു ദിക്കിൽ എത്തിയപ്പോൾ കള്ളന്മാർ നില്ക്കുകയും മഞ്ചൽ താഴത്തു വെക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ ഒരു പാറയുടെ മറവിൽ അല്പം ദൂരെ അവരെ സൂക്ഷിച്ചുംകൊണ്ടുനിന്നു.

അവിടങ്ങളിലെല്ലാം ഇരുട്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ അവർ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു ഭീമസിംഹന്നു അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ ക്ഷീണം തീക്കുന്നതിനായി അവിടെ നിന്നിരിക്കുമെന്നു അയാൾ കരുതി, തനിക്കും അതു വലിയ ഒരനുഗ്രഹമായി എന്നു വിചാരിച്ചു അവിടെ ഇരുന്നു. ഭീമസിംഹൻ ഇരുന്നേടത്തുനിന്നു അവിടേക്കു പത്തു വാരയിൽ അധികം ദൂരം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അവർ അവിടെവെച്ചു എന്തോ ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു ഇൻസ്പെക്ടർക്ക് മനസ്സിലാകുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല ക്രമേണ അവരുടെ സംഭാഷണവും കുറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ രണ്ടു നിമിഷം കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കു ഒച്ചയുമില്ല ഒരാളുമില്ല. ഒടുവിൽ "പഠേൽ" എന്നു രണ്ടു കല്ലുകൾ തമ്മിൽ മുട്ടുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു.

ഭീമസിംഹൻ സംശയിച്ചു പെട്ടെന്നെഴുന്നേററു, "ഇതെന്താശ്ചര്യം!" ഇരുന്നവർ എഴുന്നേററിട്ടില്ലല്ലോ! ഇവരെ കാണാതായതിന്റെ രഹസ്യം എന്ത്? എങ്ങോട്ടേക്കു പോയിരിക്കും? എന്റെകണ്ണുകൾ എന്നെ വഞ്ചിച്ചുവോ? ഇവർ ക്ഷീണം തീക്കുകയാണെന്നല്ലേ ഞാൻ വിചാരിച്ചത്? ഇവർ ഇരുന്നേടത്തു താഴേക്കു പോകാനുള്ള ഗുഹകളോ മറേറാ ഉണ്ടായിരിക്കണം. അതിൽകൂടെ ഇവർ പോയിരിക്കണം. ഞാനും പോകും. എന്നു നിശ്ചയിച്ചു അവർ ഇരുന്നേടത്തേക്കു ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ സാവധാനത്തിൽചെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അവിടെ കുഴിയോ ഗുഹയോ ഒന്നുംതന്നെ കണ്ടില്ല. അവർ ഇരുന്ന സ്ഥലം ഒരേ ഒരു പാറയാണെന്നു കണ്ടു, "എന്ത്! ഞാൻ ഇരുന്നേടത്തു ഉറങ്ങിപ്പോയോ? അപ്പോഴായിരിക്കുമോ ഇവർ പോയ്ക്കളഞ്ഞത്? അങ്ങിനെ ആയിരിക്കണം. ഏതായാലും ഞാൻ പിൻതുടന്നു പോകും." എന്നു നിശ്ചയിച്ചു അയാൾ കുറച്ചു ദൂരം നടന്നു.

അവിടെ ഒരു വലിയ ആന കിടന്നതുപോലെയുള്ള പാറ മുമ്പിൽ വഴിമുടക്കികൊണ്ടു നില്ക്കുന്നതായി അയാാം കണ്ടു. അതിന്മേൽ കയറി മറിഞ്ഞു മറുഭാഗത്തേക്കു പോകുവാനോ അതുചുററി പോകുവാനോ സാധിക്കാത്ത തരത്തിലായിരുന്നു ആ പാറ നിന്നിരുന്നതു്.

അയാാം ആ കള്ളന്മാർ ഇരുന്നിരുന്ന ആ പാറ സ്ഥലത്തു തന്നെ വന്നു അവിടെ വല്ല വിളക്കും കാണ്മാനുണ്ടോ എന്നു സൂക്ഷിച്ചു. അതിനു യാതൊരു വിളപ്പും ഉള്ളതായി കണ്ടില്ല. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ അയാാം തരിച്ചു നിന്നു. അപ്പോാം അദ്ധരാത്രി കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. നോക്കു ന്നോടത്തെല്ലാം കറുത്ത പൎവ്വതശിഖരങ്ങളും വന്മരങ്ങളും വലിയ പാറക്കൂട്ടങ്ങളും മാത്രമെ കാണ്മാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഒന്നിനും ഭയപ്പെടാത്ത അയാളുടെ ചിത്തം ചലിപ്പാൻ തുടങ്ങി. പുലി, കരടി മുതലായ മൃഗങ്ങാം തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്നതും നരി മുത ലായവ മുറണ്ടുകൊണ്ടു മണ്ടുന്നതും മററും കേട്ടു അയാാം നടുങ്ങി. „അവർ പോയെങ്കിൽ പോകട്ടെ. ഞാൻ ഇവിടെനിന്നു വീട്ടി ലേക്കു മടങ്ങുന്നതു എങ്ങിനെ? വഴിയും നിശ്ചയമില്ല. ഇന്നു ഞാൻ ഈ മലക്കു ഇരതന്നെ. ഈ രണ്ടു ദിവസങ്ങളിലും ആ ശനിയാണ് എന്നെ ചുററിക്കുന്നതു്. ഇവർ എപ്പോഴാണ് മടങ്ങിവരിക എന്നും അറിയുന്നില്ല. എന്നാൽ വണ്ടി നിര ത്തിന്മേൽതന്നെ നിറുത്തീട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ ഈ വഴിയിൽതന്നെ മടങ്ങുമെന്നു തീൎച്ചയാണ്. അതുവരെ ഞാൻ എങ്ങിനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും? ദൈവമേ! ഈ ജില്ലയിൽ ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചതു മതി. ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്നതു കഷ്ടം ഒരു നായക്കുപോലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഇങ്ങിനെ നിമിഷംതോറും അന്തകൻെറ വായിൽപ്പെട്ടും രക്ഷപ്പെട്ടുംകൊണ്ടു ഉദ്യോഗം

ഭരിച്ച ജീവിതം കഴിക്കുന്നതിനേക്കാറം പിച്ചയെടുത്തു ജീവിതം കഴിക്കുകയാകുന്നു നല്ലതു. ഞാൻ ഇവിടെതന്നെ ഇരുന്നാലും അവർ ഈ വഴിക്കു മടങ്ങുമെന്നതിന്നു എന്താണ് നിശ്ചയം? മറെറാരു വഴിയിൽക്കൂടെ പോയ്ക്കളഞ്ഞാൽ ഞാൻ എന്തുചെയ്യും? ഞാൻ ഇപ്പോറംതന്നെ കണക്കിലധികം ക്ഷീണിച്ചു. ദേഹം എപ്പോഴാണ് കിടക്കുക എന്നു കാത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. അവർ മടങ്ങി വരുമ്പോറം ഞാൻ അല്പം ഉറങ്ങിപ്പോയാലും കാര്യം അബദ്ധത്തിൽ കലാശിക്കും. ഹാ! അവരുടെ സഹായമില്ലാതെ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങുന്നതും അസാദ്ധ്യം. ഞാൻ അവരിൽനിന്നു വിട്ടുപോയാൽ ഈ കാട്ടിൽ കിടന്നു മരിക്കയേ ഗതിയുള്ളു. ഇവരുടെ വാസസ്ഥലം കണ്ടുപിടിപ്പാൻ പുറപ്പെട്ട ഞാൻ ഇപ്പോറം എന്റെ വാസസ്ഥലത്തു മടങ്ങിയെത്തിയാൽ മതി എന്ന നിലയിൽ ആയിതീൎന്നു. ഈ ജില്ലയിലുള്ള കള്ളന്മാരുടെ വാസസ്ഥലവും അവരുടെ സാമത്ഥ്യവും അറിയാതെ ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ചതു അബദ്ധമായി. ഇനി ഏതായാലും ഇവിടെ അവരുടെ വരവും കാത്തു ഉറക്കൊഴിച്ചിരിക്കുകയേ വഴിയുള്ളു. ഇന്നലെ ആ ഭയങ്കരവിപത്തിൽനിന്നു രക്ഷിച്ച ദൈവം ഇന്നും രക്ഷിക്കും. സംശയമില്ല" എന്നു നിശ്ചയിച്ചു ആ മരത്തടിയിൽ ചാരിയിരുന്നു. അയാളുടെ ദേഹം ക്ഷീണം കൊണ്ടു തളൎന്നിരിക്കയാൽ ക്ഷണനേരംകൊണ്ടു അയാറം ഗാഢ നിദ്രയിൽ മുഴുകി.

അദ്ധ്യായം 8

കണ്ണിൽകൊണ്ട കൈ മുറിച്ചുകളയാറുണ്ടോ ?

തന്റെ പ്രിയ പുത്രിക്കു സുഖമില്ലെന്ന വിവരം കിട്ടിയ ഉടനെ പുറപ്പെട്ടു വാഴുന്നവർ, രാത്രി രണ്ടുമണിയോടുകൂടി നെടുമ്പാറമ്പുകളാവിൽ എത്തി, വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി "പ്രഭേ!" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു് നേരെ പ്രഭാവതിയുടെ മുറിയിലേക്കു ചെന്നു് അടുത്തിരുന്നു്, "പ്രഭേ! പ്രഭേ!" എന്നു വീണ്ടും വിളിച്ചു വിളി കേൾക്കാതിരുന്നപ്പോൾ "വൈദ്യരെ! എന്താണിതു് ?" എന്നു പരിഭ്രമത്തോടും വ്യസനത്തോടുംകൂടി ചോദിച്ചു.

വൈദ്യർ—യജമാനാ! പരിഭ്രമിക്കത്തക്ക സുഖക്കേടൊന്നും ഉള്ളതായി കാണുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ കുറച്ചു പനിയുണ്ടു്. അതിനുള്ള ഔഷധം കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു്

വാഴുന്നവർ—ഇങ്ങിനെ പെട്ടന്നു പനിയുണ്ടാവാനുള്ള കാരണം എന്തു് ? ഇന്നു ദേഹം പരിശോധിച്ചില്ലേ ?

വൈദ്യൻ—അപ്പോൾ പനി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്നെ ക്ഷീണിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള മോഹാലസ്യം മാത്രമേ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇവിടെ ആ കൊള്ള നടന്നതിൽപിന്നെ ശരിയായ ഊണും, ഉറക്കവും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. അതിനുള്ള മരുന്നു് അമ്മയുടെ കയ്യിൽ ഞാൻ കൊടുത്തിട്ടും ഉണ്ടു്. മനോവ്യാധിക്കു ചികിത്സയുണ്ടോ ? ഏതു മരുന്നു കൊടുത്തിട്ടും ഫലമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്നു എന്തോ കാരണത്താൽ പനി തുടങ്ങി. പെട്ടന്നുണ്ടായ ദു:ഖമോ അല്ല ഭയമോ സംഭവിച്ചതായിരിക്കും പനിക്കിടയാക്കിയതു്. മററു രോഗങ്ങളൊന്നും ഈ ദേഹത്തിൽ ഇല്ല.

പെട്ടന്നു ഇങ്ങിനെ വ്യസനമുണ്ടാവാനുള്ള കാരണം എന്താണെന്ന അർത്ഥത്തിൽ, വാഴുന്നവർ നാരായണി അമ്മയുടെ

മുഖത്തേക്ക നോക്കി. അവർ ദാസിമാരോടും വൈദ്യനോടും “നിങ്ങളാരും ഇതുവരെ ഇന്നു ഉറങ്ങീട്ടില്ല കുറച്ചുനേരം പോയി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളുക. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വിളിക്കാം.” എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവരൊക്കെ ഞങ്ങൾക്ക ഉറക്കം ചെന്നു കിടന്നാലും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. എങ്കിലും ഞങ്ങൾ അടുത്ത മുറിയിൽ ഇരിക്കാം. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ വിളിച്ചാൽ മതി.” എന്നു പറഞ്ഞു് അവിടെ നിന്നുപോയി.

അവരൊക്കെ പോയശേഷം “പ്രഭക്കു പെട്ടന്നു ഇങ്ങിനെ വരാനുള്ള കാരണം എന്തു് ? ഈ നിലയിൽ എത്ര സമയമായിട്ടുണ്ടാവും” എന്നു വാഴുന്നവർ ചോദിച്ചപ്പോൾ നാരായണി അമ്മ പറയാൻ മടിച്ചു് വ്യസനിച്ചു നില്ക്കുന്നതായി കണ്ടു്. “എന്തായിരുന്നു സംഭവിച്ചതു് ? വേഗത്തിൽ പറയുക.” എന്നു വീണ്ടും അയാൾ ചോദിച്ചു.

നാരായണീ അമ്മ—ഇന്നു കാലത്തെ ലളിത വന്നിരുന്നു.

വാഴുന്നവർ—ഏതു ലളിതാ ?

നാരായണി അമ്മ—നിങ്ങളുടെ അനുജന്റെ ഭാര്യ.

വാഴുന്നവർ—(ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി) ഓ ! അങ്ങിനെയോ? വളരെ കാലമായി ഇവിടെ വരാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതു ഞാൻ ഓത്തില്ല ഇവിടെ നില്ക്കാൻ പറയാമായിരുന്നില്ലേ ? എന്തിനായിരുന്നു വന്നിരുന്നതു് ? മററാരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ലേ ?

നാരായണി അമ്മ—രണ്ടു ദാസികൾ മാത്രമേ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നിങ്ങൾ വരുന്നതുവരെ ഇവിടെതാമസിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ വളരെ പറഞ്ഞു. വന്ന കാരണവും ഞാൻ പറയാം—എന്നു പറഞ്ഞു് കാലത്തെ മുതൽ നടന്ന സംഭവങ്ങളെ മുഴുവൻ പറഞ്ഞശേഷം, പ്രഭാവതിയെ അവളുടെ സഹോദരനു വിവാഹം ചെയ്താൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ടെന്നും അതിന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിക്കണമെന്നും ലളിതാമ്മ ആവശ്യപ്പെട്ടതായി പറഞ്ഞു.

വാഴുന്നവർ—ഹാ! നല്ല കാര്യം! ആവട്ടെ നീ എന്താണ് മറുപടി പറഞ്ഞത് ?

നാരായണി അമ്മ—ഞാൻ പ്രത്യേകിച്ച് മറുപടി ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവളുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചു കഴിഞ്ഞുവെന്നും, ഇനി അതു മാററാൻ തരമില്ലെന്നും മാത്രം പറഞ്ഞു.

വാഴുന്നവർ—ആ ഗോപാലന്റെ ഭാര്യ ആദ്യം എങ്ങിനെ ആയിരുന്നുവെന്നും പിന്നീട് സംഭവിച്ചത് എന്തൊക്കെ ആയിരുന്നുവെന്നും നിനക്കറിവുള്ളതല്ല. പാവം! അവൻ നിമിത്തമാണ് അവൾ ഇത്രയും വേഗത്തിൽ മരിച്ചത്. പ്രഭാവതിയുടെ അടുത്തുനില്ക്കുന്നതിനുംപോലും ഉള്ള യോഗ്യത അവനില്ല. അവൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതിൽ ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആയിരിക്കുമോ പ്രഭക്കു പെട്ടന്നു വ്യസനമുണ്ടായതും, ജ്വരം പിടിപെട്ടതും ?

നാരായണി അമ്മ—അല്ലല്ല. അതു മാത്രമല്ല ഞാനും ലളിതയും ഓരോന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് നില്ക്കുമ്പോൾ പ്രഭ അവളുടെ മുറിയിലേക്കും, ലളിത പുറപ്പെട്ടുകണ്ടപ്പോൾ പത്തു ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടു പോയാൽമതി എന്നു പറഞ്ഞുംകൊണ്ട് ഞാൻ അവളുടെ കൂടെ താഴേക്കുംപോയി. പ്രഭ വല്ലതും വായിക്കുകയായിരിക്കുമെന്നാണ് ഞാൻ കരുതിയിരുന്നത്. അല്പം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുകളിൽനിന്നു "അമ്മേ! അമ്മേ!" എന്നു ഇവൾ ഉറക്കെ വിളച്ചതുകേട്ട് ലളിതയെ അവിടെ നിർത്തി ഞാൻ മുകളിലേക്കോടിവന്നു. ഞാൻ വന്നപ്പോൾ ഇവൾ കസേലയിൽനിന്നു താഴെ വീണുകിടക്കുന്നതായിട്ടാണ് കണ്ടതു്. ഉടനെ എടുത്തു ഞാൻ കിടക്കയിൽ കിടത്തി.

വാഴുന്നവർ—പല്ല വിഷജന്തുക്കളും കടിച്ചുവോ ?

നാരായണി അമ്മ—അല്ലല്ല. മനുഷ്യരുടെ വഞ്ചനയാണ് വിഷജന്തുക്കളെ ആപത്തുണ്ടാക്കിത്തീർക്കുന്നതു്.—എന്നു

പറഞ്ഞു് മേശയിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ലക്കോട്ടെടുത്തു വാഴുന്നവരുടെ പക്കൽ കൊടുത്തു.

വാഴുന്നവർ അതു വാങ്ങിനോക്കി: അത്ഭുതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു് ആ കത്തു് രണ്ടാമതും വായിച്ചു ഫോട്ടോ ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. "ഇതെന്തു ദുഷ്ടാലമാണു് ? ഇതാരാണു് കൊണ്ടുകൊടുത്തതു് ?" എന്നു നാരായണി അമ്മയോടു ചോദിച്ചു.

നാരായണി അമ്മ—ഏതോ ഒരുത്തി പെട്ടെന്നു വന്നു പ്രഭയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തതാണു്. അവൾ ആരാണെന്നു പ്രഭക്കു നിശ്ചയമില്ല. അതിനു മുമ്പു പ്രഭാവതി അവളെ കണ്ടിട്ടും ഇല്ല.

വാഴുന്നവർ—അങ്ങിനെയാണോ! ഇതു വിശ്വസിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതാണെങ്കിലും ശരിയാണെന്നതിലേക്കു സാക്ഷ്യവും ഉണ്ടു. നമ്മുടെ ദിവാകരൻ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യുമോ? അവൻ ചതി എന്നതറിയാത്തവനാണെന്നല്ലേ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്!

നാരായണിഅമ്മ—അവൻ ഒരു ദുഷ്ടനാണെന്നു പറയേണ്ടി വന്നതിൽ എനിക്കു അതിയായ വ്യസനമുണ്ടു. അവനുവേണ്ടി നിങ്ങൾ പാടുപെട്ടതെല്ലാം വ്യർത്ഥമായിപ്പോയി.

വാഴുന്നവർ—അവൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽപോലും കരുതിയില്ല. അവൻ വീട്ടിൽ പോകാതെ ഈ വഴി വന്നതു നമ്മോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചു. അവൻ അങ്ങിനെയുള്ള ദുഷ്ടത്തരം ചെയ്യുമോ? ഇത്രയും വേഗത്തിൽ ഒരാൾ ചീത്തനടവടിക്കാരനായിത്തീരുമോ? ഇതു വളരെ അത്ഭുതമായിതോന്നുന്നുവെന്നല്ലാതെ എന്റെ മനസ്സു് ഇതു ശരിയാണെന്നു സമ്മതിക്കുന്നതേ ഇല്ല ഈ ഫോട്ടോവിൽ കാണുന്നതു ദിവാകരൻ തന്നെയാണോ? അവനെപോലെ മറ്റൊരാൾ ഉണ്ടായിക്കൂടെന്നുണ്ടോ?

നാരായണിഅമ്മ—ഈ ഫോട്ടോവിൽ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതു അവൻതന്നെ ആകുന്നു. അതിന്നു സംശയമുണ്ടോ? രണ്ടാളുകൾ തമ്മിൽ എത്രകണ്ടു സാമ്യമുണ്ടെങ്കിലും എന്തെങ്കിലും ചെറിയ ഭേദം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതല്ല. അവൻ ഇവിടെ വന്നതും, അക്രമികൾ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയതും ഈശ്വരൻതന്നെ ചെയ്തതായിരിക്കും.

വാഴുന്നോർ—ഛീ! ഇങ്ങിനെ ദിവാകരന്റെ മേൽ കുററം ചുമത്തുന്നതു ശരിയല്ല. ഇങ്ങിനെ ദ്വേഷിക്കുന്നതും ശരിയല്ല. ഇത്രയും സൽഗുണങ്ങൾ തികഞ്ഞതായി മററാരുണ്ടു! അവൻ ഇതുവരെ നല്ലനിലയിൽതന്നെ ആയിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അഞ്ചാറു മാസങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായ ദുഷ്ടസംസർഗ്ഗത്താൽ ചീത്തവഴികളിൽ ഇറങ്ങിയിട്ടുള്ളതായി എഴുത്തുകൊണ്ടു കാണുന്നു. അതു ശരിയാണെന്നുതന്നെ വെക്കുക. എന്നാൽ അവൻ ഒന്നും അറിയാത്ത ചെറുപ്പക്കാരൻ. നീചന്മാർ ചേർന്നു അവനെ ദുർമ്മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടതായിരിക്കാം. ഇതു സാധാരണയാണു്.

നാരായണിഅമ്മ—ആർ എന്തു പറഞ്ഞാലും അവൻ ഒരു ദുർമ്മാർഗ്ഗിയായി കഴിഞ്ഞു. ദുഷ്ടന്മാരുടെ ചൊൽപടിക്കു നില്ക്കുന്നവൻ ഉത്തമനാണോ? ഒന്നും അറിയാത്ത സ്ത്രീകൾകൂടി എത്രയോ നീചന്മാരുടെ ഇടയിൽ തങ്ങളുടെ സ്വതസ്സിദ്ധമായ സൽഗുണത്താൽ തങ്ങളുടെ മാനത്തെ രക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ടു് അവൻ ഒരു ആണല്ലേ? നല്ലവണ്ണം പഠിച്ചിട്ടുള്ളവൻ കൂടി ആകുന്നു. നീചന്മാരുടെ സംസർഗ്ഗവും നീചവൃത്തിയും ചീത്തയാണെന്നറിയാത്തവനോ? അവനിൽ കുററമില്ലെന്നു നിങ്ങൾ പറയുന്നുവല്ലോ! എന്തുതന്നെ ആയാലും ശരി. ഇങ്ങിനെയുള്ളവന്നു പ്രഭാവതിയെ കൊടുക്കുന്നതിൽ എനിക്കിഷ്ടമില്ല. കള്ളുകുടിച്ചു പരിചയിച്ചവനും, ചൂതാട്ടത്തിൽ അല്പം ധനം നേടിയവനും,

രക്തത്തിന്റെ രുചി അറിഞ്ഞ നരിയും അതിൽതന്നെ എപ്പോഴും ശ്രദ്ധവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. നമ്മൾ ഇനി എത്ര പണിപ്പെട്ടാലും അവൻ നന്നായിത്തീരുമെന്ന അഭിപ്രായം എനിക്കില്ല.

വാഴുന്നവർ—നീ പറഞ്ഞതൊക്കെ ശരിതന്നെ. പ്രഭയെ അവന്നുതന്നെ കൊടുക്കേണമെന്ന വിചാരവും എനിക്കില്ല. ഇനി അവന്നു കൊടുക്കുന്നതാണെങ്കിൽ ശരിയായ അന്വേഷണം നടത്തി ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടാൽ മാത്രമേ അതിനെപ്പറ്റി ആലോചിക്കേണ്ടതുള്ളു. എന്നാൽ നമ്മൾ അവനെ ഈ നിലയിൽ പുറന്തള്ളുന്നതു ശരിയല്ല. നിന്റെ കൈവിരൽ അബദ്ധത്തിൽ കണ്ണിൽ കുത്തിപ്പോയാൽ ഉടനെ ആ വിരൽ നീ വെട്ടിക്കളയുമോ? അവന്നു ഇവിടെവെച്ചു ഒരു ആപത്തു നേരിട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടതു നമ്മുടെ ചുമതലയല്ലേ? നാം അതു ചെയ്യാതെ വിട്ടുകളഞ്ഞാൽ അതു പാപവും ആയിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു അവനെ കണ്ടുപിടിച്ചു നല്ല വഴിയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു ശ്രമിക്കേണം. ഇൻസ്പെക്ടർ ഭീമസിംഹൻ കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ അവനെ കണ്ടുപിടിക്കും. ഇതു നമ്മുടെ ദുഷ്കാലമാണ്. നമ്മുടെ ബന്ധുക്കൾക്കുകൂടി ഇതു ബാധിക്കും. നമുക്കു ഇപ്പോൾ ആപത്തിന്മേൽ ആപത്തു ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലമാണ്. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞതിൽപിന്നെ നിന്റെ അച്ഛൻ ശരിയായി ഭക്ഷണം കഴിക്കാറില്ല ഉറക്കവും ഇല്ല. അവിടെ എപ്പോഴും കരച്ചിൽ മാത്രമേ ഉള്ളു. പ്രഭാവതിക്കു സുഖമില്ലെന്നുള്ള എഴുത്തു കണ്ടപ്പോൾ ആ വിവരം അവിടെ പറയാതെ, ഞാൻ ഉടനെ വന്നുകൊള്ളാമെന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് അവിടെനിന്നു പോന്നതു്.

ഇങ്ങിനെ അവർ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കെ നേരം പുലൎന്നു. പ്രഭാവതിക്കു അപ്പോൾ പനി നല്ലവണ്ണം വിട്ടിരിക്കുന്നു.

എന്നാൽ അവൾ അനങ്ങാതെ കിടന്നുറങ്ങുകയാണ്. ദാസിമാരും വൈദ്യനും ആ മുറിയിലേക്കു വന്നു. വാഴുന്നവർ വൈദ്യരോട് "വൈദ്യരേ! കുട്ടിയുടെ സ്ഥിതി എങ്ങിനെ ഉണ്ടെന്നു നോക്കുക." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭാവതിയുടെ ദേഹം പരിശോധിച്ചു അയാൾ, "സാരമില്ല പനി തീരെ ഇല്ല ക്ഷീണംകൊണ്ടു ഇങ്ങിനെ ഉറങ്ങുന്നതാണ് ഇങ്ങിനെ രണ്ടു നാഴികക്കൂടി ഉറങ്ങിക്കൊള്ളട്ടെ. എന്നാൽ ക്ഷീണവും തീരും. അപ്പോൾ ഒരു മരുന്നുകൊടുക്കാം. ഇപ്പോൾ വിളിച്ചുണർത്തണ്ട." എന്നു പറഞ്ഞു

ഇങ്ങിനെ ഓരോ മരുന്നുകൾകൊണ്ടു് മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞു. പ്രഭയുടെ ക്ഷീണത്തിന്നു ഒരു മാററവും ഉണ്ടായില്ല. നാലാമത്തെ ദിവസം പരിശോധിച്ചപ്പോൾ വൈദ്യൻ എന്തോ സംശയമുള്ളതുപോലെ കണ്ടതുകൊണ്ടു് വാഴുന്നവർ, "വൈദ്യരേ ഇന്നു പ്രത്യേകം വല്ലതും ഉണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. "സാരമില്ല. സന്നിയുടെ ആരംഭംപോലെ തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഭയപ്പെടാനൊന്നുമില്ല. ക്ഷീണിച്ചു മെലിഞ്ഞ ദേഹമായതുകൊണ്ടു് വളരെ ശക്തിയുള്ള മരുന്നുകൾ ഒന്നും ഞാൻ കൊടുത്തിരുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ കൊടുക്കാം. ഇന്നു വൈകുന്നേരത്തേക്കു സുഖപ്പെടും. ഇല്ലെങ്കിൽ ഈ പ്രവൃത്തിയും കൊണ്ടു ഞാൻ നടക്കുന്നതല്ല." എന്നു പറഞ്ഞു കുറച്ചു മുലപ്പാൽ വരുത്തി അതിൽ ഒരു ഗുളിക ചേർത്തുകൊടുത്തു. ദൃഷ്ടിദോഷത്തിന്നു മന്ത്രവും ജപിച്ചിട്ടു. അപ്പോൾ വാഴുന്നവർ, വൈദ്യരേ! അസാദ്ധ്യമാണെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം ഞാൻ ഡോക്ടരെ വരുത്താം. അപകടം വന്നതിൽപിന്നെ പറഞ്ഞിട്ടു ഫലമില്ലല്ലോ!" എന്നു പറഞ്ഞതിന്നു്, "ആരേയും വരുത്തേണ്ട. നിസ്സാരമായ ഈ കാര്യത്തിന്നു ഡോക്ടരെ വരുത്തേണ്ടതില്ല." എന്നു വൈദ്യൻ പറഞ്ഞതിൽ വിശ്വസിച്ചു് സമാധാനിച്ചു.

ഒരു നാഴിക കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭാവതി കണ്ണുകൾമിഴിച്ചു നാരായണി അമ്മ, "പ്രഭേ! പ്രഭേ!" എന്നു വിളിച്ചു വൈദ്യർ വന്നുനോക്കി, "ഹാ! ജയിച്ചു" എന്നു അഭിമാനിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. പ്രഭ സന്നിവിട്ടുണർന്നതായി കണ്ടു എവരും സന്തോഷിച്ചു. അവൾ അല്പം കഞ്ഞികുടിച്ചു വീണ്ടും ഉറങ്ങി. വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേക്കും അവൾക്കു എഴുന്നേററിരിക്കാമെന്നായി.

"ഇങ്ങിനെ രോഗമായി കിടന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്താണ് വിചാരിക്കുക." എന്നു കരുതി അവൾ എഴുന്നേററ് അല്പാല്പം നടക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മാതാപിതാക്കന്മാർ അകത്തുവരുമ്പോൾ അവൾക്കു എന്തോ ഒരു തരം ലജ്ജ. അതു നിമിത്തം അവൾ അധികസമയവും കിടക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം എന്തോ ആവശ്യത്തിലേക്കു പുറത്തു പോയിരുന്ന വാഴുന്നവർ വന്ന ഉടനെ, "ഇതാ കണ്ടില്ലേ! നമ്മുടെ മേൽ ഒന്നിനു മേൽ മറെറാന്നായി ആപത്തുകൾ വന്നു വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു," എന്നു പറഞ്ഞ് നാരായണി അമ്മയുടെ കയ്യിൽ ഒരു കത്തുകൊടുത്തു. അതിൽനിന്നു തന്റെ അച്ഛനു അത്യാസന്നം സുഖക്കേടാണെന്നും പ്രഭാവതിയെ കൂടി കൂട്ടേണമെന്നും അവർ വായിച്ചറിഞ്ഞ് "ഹാ! അച്ഛന്റെ നിലയും ഇങ്ങിനെ വന്നുവല്ലോ!" എന്നോർത്തു കണ്ണുനീർ വാർത്തു.

വാഴുന്നവർ അടുത്ത ദിവസം തന്നെ നാരായണി അമ്മയോടും പ്രഭാവതിയോടും വൈദ്യനോടുംകൂടി കിണാലൂർ കോട്ടയിൽ എത്തി അവിടെ ഒരു മുറിയിൽ അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനൻ ഒരു പുതപ്പുകൊണ്ടു കഴുത്തുവരെ മൂടിപ്പുതച്ചു കിടന്നിട്ടുണ്ട്. തലയിൽ ഒരു കാൺപൂർ തൊപ്പിയും ഇട്ടിരിക്കുന്നു. നാരായണി അമ്മ കട്ടിലിന്മേൽ ചെന്നിരുന്ന് മെല്ലെ, "അച്ഛാ!" എന്നു വിളിച്ചു യജമാനൻ കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു അവരെ നോക്കി. മറെറാന്നും പറയുന്നതിന്നുള്ള കഴിവ് അപ്പോൾ യജമാനനു

ണ്ടായിരുന്നില്ല. വാഴുന്നവർ വൈദ്യനെ വിളിച്ചു വേണ്ടതു നോക്കി ചെയ്യുന്നതിന്നു ഏല്പിച്ചതിൽപിന്നെ അടുത്ത മുറിയിൽ പ്രഭാവതിക്കു കിടക്കുന്നതിന്നുള്ള എല്ലാ ഏൎപ്പാടുകളും ചെയ്യുന്നതിന്നു ചെറിയമ്മയെ ഏല്പിച്ചുവരുമ്പോഴെക്കും കുഞ്ഞുണ്ണിവൈദ്യർ കട്ടിലിന്നു താഴെ ഇരുന്നു ഏതോ ഒരു മരുന്നുകൂടി കലൎത്തുകയായിരുന്നു. വാഴുന്നവർ ഇനി ചെയ്യേണ്ടതെന്താണെന്നു ചോദിച്ചു് കട്ടിലിന്നടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസേലയിൽ ഇരുന്നു.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ വൈദ്യൻ ആ മരുന്നു ശരിപ്പെടുത്തി വാഴുന്നവരുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു "ഇതിൽ നാലുതുള്ളി ഉള്ളിൽകൊടുക്കണം. ബാക്കി സൎവ്വാംഗം തടവാം." എന്നു പറഞ്ഞതിൻവണ്ണം നാരായണി അമ്മ വാഴുന്നവരെ സഹായിപ്പാനായി യജമാനന്റെ തല അല്പം ഉയൎത്തിപ്പിടിച്ചു. അപ്പോൾ വാഴുന്നവർ യജമാനന്റെ വായിൽ ആ മരുന്നു കൊടുത്തതിൽ പകുതി പുറത്തേക്കുതന്നെ പോയെങ്കിലും അല്പം ഉള്ളിലും ചെന്നു. അപ്പോൾ വൈദ്യൻ, "ആവട്ടെ ഇപ്പോൾ അതു മതി ഇനി കുറച്ചെടുത്തു തലയിലും സന്ധുകളിലും തിരുമ്പണം. ബാക്കി ഒക്കെ നമുക്കു ഒരു മണിക്കൂർ കഴിഞ്ഞു ചെയ്യാ"മെന്നു പറഞ്ഞതിൻവണ്ണം തലയിലും മററും അതു തിരുമ്പിയ ശേഷം വാഴുന്നവർ പ്രഭാവതിയുടെ മുറിയിലേക്കു പോയി. അവൾ വലിയ ഒരു തലേണയിൽ ചാരി ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു്. അവൾക്കു വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നതിന്നു അടുത്തു ചെറിയമ്മ ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു്, "ചെറിയമ്മേ! ഇവിടെതന്നെ ഇരുന്നു ബുദ്ധിമുട്ടേണമെന്നില്ല. പ്രഭക്കു് അതാതു സമയത്തു വന്നു ഞാൻ മരുന്നു കൊടുത്തുകൊള്ളാം. അവൾക്കു വളരെ ഭേദമുണ്ടു്. നിങ്ങൾക്കു് വേണ്ടപ്പോൾ പോയി കിടക്കാം. നിങ്ങളും വളരെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വല്ല മരുന്നും ചെയ്യുന്നതിന്നു കുഞ്ഞുണ്ണിവൈദ്യരോടു പറയാം." എന്നു പറഞ്ഞു യജമാനൻ കിടക്കുന്ന മുറിയിലേക്കുതന്നെ വാഴുന്നവർ ചെന്നു.

വാഴുന്നവർ—(വൈദ്യരെ നോക്കി) വൈദ്യരെ! തന്റെ രോഗനില അപകടത്തിലാണെന്നും നാരാണിയേയും കുട്ടിയേയും കൂട്ടി ഉടനെ വരേണമെന്നും അച്ഛൻ എഴുതിയതു പ്രഭക്കു സുഖമില്ലെന്നറിഞ്ഞതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ? അതുകൊണ്ടായിരിക്കുമോ അച്ഛന്നു ഇത്ര അധികമായതും? ഇപ്പോൾ കൊടുത്ത മരുന്നു പ്രഭക്കു കൊടുത്തതുതന്നെ ആണോ? നാഡികൾ എങ്ങിനെയുണ്ടു്? എന്നു ചോദിച്ചു.

വൈദ്യൻ—ഇപ്പോൾ കൊടുത്തതു് "ജീവാമൃതം" എന്ന ദിവ്യൗഷധമാകുന്നു. ഇവർ ഇതുകൊണ്ടു ജീവിച്ചാൽ ജീവിച്ചു. നാഡികൾ മുഴുവൻ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു ഇനി എല്ലാം ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞുകിട്ടിയാൽ പറയാം എന്തുചെയ്യാം. വയസ്സുകാലം. അതിയായ വ്യസനം തന്നെയാണു് ഇതിനൊക്കെ കാരണം— എന്നുപറഞ്ഞു്, എന്തോ ആവശ്യത്തിന്നു അയാൾ താഴേക്കു പോയി.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ നാരായണി അമ്മയുടെ കണ്ണുകളിൽ വെള്ളംനിറഞ്ഞു. വാഴുന്നവരും അത്യധികം വ്യസനിച്ചു.

"പ്രഭക്കു അല്പം സുഖമുണ്ടു് അപ്പോൾ കണ്ടില്ലേ! ആപത്തു വിഷംപോലെ തലയിൽ കയറുന്നു. ഇനി എന്തൊക്കെ വരാൻപോകുന്നു എന്നു ആക്കറിയാം?

"ഈശ്വരൻ വരുത്തുന്നതൊക്കെയുംസഹിച്ചുകൊ
ണ്ടീശ്വരാപ്പണംചെയ്തു വാഴ്കയേ ഗതിയുള്ളു."

മനുഷ്യസാദ്ധ്യമായിട്ടുള്ളതു് ഇതു മാത്രമാണു് എന്നു വാഴുന്നവർ പറഞ്ഞു വെക്കുമ്പോഴേക്കു് ഒരു ഭൃത്യൻ ഓടിവന്നു് ആരോ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വന്നു കാണേണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം 9

പുത്രിയെ വിവാഹംചെയ്യാമെന്നുവെച്ച പിതാവ്

കൊക്കോട്ടുപാത്തിമലയിൽ വെള്ളൻ പാർത്തുവരുന്ന മാളികയുടെ അടുത്തുള്ള തോട്ടത്തിൽ സ്ഫടികസമാനമായ വെള്ളം ഒഴുകികൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചെറിയ ഒരു ജലാശയം ഉണ്ട്; പച്ചപ്പുല്ലുനിറഞ്ഞ അതിന്റെ തീരപ്രദേശത്തു ലാവണ്യയുക്തയായ ഒരു യുവതി ഇരുന്നിട്ടുണ്ട്. ആ ജലാശയത്തിലെ വെള്ളം മുഴുവൻ മൂടിക്കൊണ്ടു കിടക്കുന്ന താമരയിലകളും ഇടക്കിടെ വിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന ചെന്താമര, വെള്ളത്താമര മുതലായവയുടെ പൂക്കളും ആവക പൂക്കളിൽനിന്നു ഒഴുകുന്ന തേൻ കുടിക്കുന്നതിനായിവന്ന വണ്ടുകളും, അതിൽ കളിച്ചുനടക്കുന്ന അന്നങ്ങളും അസംഖ്യങ്ങളാകുന്നു. ആ ലീലാവതി ഇരുന്നിട്ടുള്ള തീരപ്രദേശത്ത് നേരിയ അറുകംപുല്ല് ഒരു ചാൺ ഉയരത്തിൽ വളത്തീട്ടുള്ളതിൽ വരിവരിയായി അസംഖ്യം പൂച്ചെടികൾ നട്ടുപിടിപ്പിച്ച് എന്നും മനോഹരമായ പുഷ്പങ്ങൾ വിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽനിന്നു വീണുകിടക്കുന്ന പല വർണ്ണങ്ങളിലും ഉള്ള പുഷ്പങ്ങൾ ആ പ്രദേശത്തെ പുഷ്പശയ്യയാക്കി തീർത്തിരിക്കുന്നു അവയിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സുഗന്ധം ആരേയും വശീകരിച്ചു. അവിടെ ഇരുന്നിട്ടുള്ള ആ സുമുഖി കാലുകളെ വെള്ളത്തിൽ താഴ്ത്തി ചലചല എന്ന ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കയാകുന്നു. അവിടെ അങ്ങുമിങ്ങുമായി മാൻ, ആട് മുതലായ മൃഗങ്ങൾ ഓടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നതും കാണാം.

ഇങ്ങിനെ ബ്രഹ്മാനന്ദമുണ്ടാക്കിത്തീക്കുന്ന ഒരു ദിക്കിൽ ആയിരുന്നിട്ടും ആ വനിതാരത്നത്തിന്റെ വിചാരം മുഴുവൻ വേറൊരു ദിക്കിൽ ആയിരുന്നു. അവളുടെ മനസ്സിൽ പലതരം

വിചാരങ്ങളും കൂടിച്ചേൎന്നു ഒരു നാടകംപോലെ ആയിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ടു്. സാധാരണപോലെ ശ്വാസം കഴിച്ചാൽ തന്റെ ഉള്ളിലുള്ള വിചാരങ്ങൾക്കു വിഘ്നം നേരിട്ടേക്കുമെന്നു സംശയിച്ചു് ശ്വാസം അടക്കി വളരെ സൂക്ഷിച്ചു മാത്രമേ അതു പുറത്തേക്കു വിടുന്നുള്ളു. അങ്ങിനെ ദീൎഘശ്വാസങ്ങൾ വിടുമ്പോൾ അവളുടെ മാറു്, സമുദ്രത്തിൽ തിരമാലകൾ പൊങ്ങിവന്നു കരയിൽ അടിച്ചു പിൻവാങ്ങുന്നതുപോലെ പൊങ്ങിയും താണും കൊണ്ടിരുന്നു. കണ്ണാടിയുടെ മുകളിൽ ഇട്ടുരുട്ടുന്ന മുത്തുകളെപോലെ അവളുടെ കവിൾത്തടത്തിൽ കണ്ണുനീർ ഉററിവീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു. അവൾ തന്റെ മനസ്സിൽ ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു "ഞാൻ ജനിച്ചതിൽ പിന്നെ ഇത്രകാലവും എന്നെ പുലിയെ കൂട്ടിൽ ആക്കി സൂക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ എന്റെ പിതാവു് ഈ മലയിൽ കൊണ്ടുവന്നു പാൎപ്പിച്ചിരിക്കയാണല്ലോ! ഞാൻ അക്രമികളായ കള്ളന്മാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നല്ലാതെ മററുള്ളവർ എങ്ങിനെ ആയിരിക്കുമെന്നു സ്വപ്നത്തിൽ കൂടി കണ്ടിട്ടില്ല. ഈ സുമുഖനെ പോലെയുള്ള മററു മനുഷ്യരെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടേ ഇല്ല. ഇനി കാണുമെന്നുള്ളതും സംശയം. അയ്യോ! അത്രയും വേഗം ആ പെരുങ്കള്ളൻ, "വെള്ളേൻ വന്നെത്തി എന്നുവരാം. നാം ഇവിടെ നില്ക്കുന്നതു ശരിയല്ല." എന്നു പറഞ്ഞു എന്നേയുംകൂട്ടി പുറത്തേക്കു വന്നുകളഞ്ഞു. എന്റെ അച്ഛൻ "കുട്ടീ! നിനക്കു പ്രായമായി. ഇനി നീ ഒരു ഭൎത്താവോടുകൂടി ചേരണം" എന്നുമാത്രം ഇടക്കിടെ പറയാറുണ്ടു. മനുഷ്യരൊക്കെ ഇവിടെയുള്ള കള്ളന്മാരെപോലെയാണെന്നു കരുതി ഞാൻ "എനിക്കു ഭൎത്താവു വേണ്ട" എന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറഞ്ഞു. ഇത്രയും സുമുഖന്മാർ മനുഷ്യരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടെന്നറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ അതുവേണ്ടെന്നു പറയുമായിരുന്നുവോ? കരിമ്പു തിന്നുന്നതിന്നു ആരെങ്കിലും കൂലികിട്ടേണ

മെന്നു പറയുമോ? ഈ ദുഷ്ടന്മാർ അയാളെ ഇങ്ങിനെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു കൊല്ലാനായിരിക്കുമോ ഭാവം? അയാളും ആ മുത്താറി തിന്നു ജീവിക്കുമോ? ഇവരുടെ മനസ്സ് കല്ലാണോ? അതല്ല മണ്ണാങ്കട്ടയോ? ഈയാളുടെ വിരോധികൾപോലും കണ്ടാൽ സഹതപിക്കും. ഇയ്യാളും ഒരു വലിയ ധനവാന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ പോവുകയാണ്. അതു മുടക്കുന്നതിന്നായി ഇവർ ഇദ്ദേഹത്തെ തട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ വിവരം എന്നോടു പറഞ്ഞു പറഞ്ഞോടൻ, ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതിന്നുള്ള കാരണം എന്തെന്നു ചോദിച്ചാൽ പറയുന്നില്ല. ഇദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്യാൻ പോകുന്ന സ്ത്രീയുടെ പേർ പ്രഭാവതി എന്നായിരിക്കണം. അവളെപോലെ എന്നെ ഇദ്ദേഹം കരുതിയതിന്നുള്ള കാരണം എന്തായിരിക്കും? അതാണ് ഊഹിപ്പാൻ കഴിയാത്തത്? ഒന്നുകിൽ ഞാനുമായി ആകൃതികൊണ്ടു സാമ്യമുണ്ടായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടാണോ ഞാൻ അവളാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചത്? അവളെ ധാരാളമായി കണ്ടുപരിചയിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വരുമോ? അങ്ങിനെയും വരാം. ഞാൻ ആരാണെന്നറിഞ്ഞാൽ എന്നിൽ അനുരാഗം ഉണ്ടാകുമോ? മുടവൻ മരക്കൊമ്പിൽഉള്ള തേനിന്നു ആഗ്രഹിക്കുന്നതുപോലെ ഒരു പെരുങ്കള്ളന്റെ മകളായ ഞാൻ ഇത്രയും യോഗ്യനായ ഒരാളുടെ മേൽ ആഗ്രഹം വെക്കുന്നതു ശരിയാണോ? അയ്യോ! ഞാൻ ജനിച്ചത് എന്തിനാണ്? ഇദ്ദേഹം ഇവിടെ വന്നതു എന്തിന്നു? എന്റെ മനസ്സിന്നു അസ്വസ്ഥത വളർത്തുവാനോ? എങ്ങിനെയായാലും ഇതു ഞാൻ അച്ഛനോടു പറയും. ഒരാളെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഇദ്ദേഹത്തെ. ഇല്ലെങ്കിൽ എനിക്കു ഭർത്താവും വേണ്ട ഒന്നും വേണ്ട. ഇതുപോലെ കന്യകയായിതന്നെ കഴിഞ്ഞാൽ മതി. എന്തുചെയ്യാം? ഇദ്ദേഹത്തെ

കണ്ടതു മുതൽ എന്റെ മനസ്സ് എനിക്ക് സ്വാധീനമല്ലാതായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. നോക്കുന്നേടത്തെല്ലാം ഇദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതു പോലെ തോന്നുന്നു. ഇതെന്തു ഭ്രാന്താണ്? മററുള്ള സകലതിലും വെറുപ്പു തോന്നുന്നു. ഭക്ഷണംതന്നെ വേണമെന്നില്ല. ഉറക്കം ഉണ്ടാകുന്നതേ ഇല്ല. ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു സംസാരിച്ചു സമാധാനപ്പെടുത്താമായിരുന്നു. ആവശ്യമുള്ള നല്ല ആഹാരവും കൊടുക്കാം. എന്നാൽ ആ വാതിൽ തുറക്കുന്നതു എങ്ങിനെയെന്നു നിശ്ചയമില്ലല്ലോ! പറഞ്ഞോടൻ തുറക്കുമ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടിരുന്നു. അങ്ങിനെ തുറക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഫലമുണ്ടായില്ല. എന്നോടു അത്യധികം സ്നേഹമുള്ള പറഞ്ഞോടൻതന്നെ ഇതു ചെയ്തുതരണം.'' ഇങ്ങിനെ പലതും വിചാരിച്ചിരുന്ന അവൾ പറഞ്ഞോടന്റെ വരവും കാത്തു ആ കല്ലിന്മേൽ തന്നെ ഇരുന്നു.

കാലത്താൽ ഏഴിമലയിൽ വെച്ചുനടത്താറുള്ള പ്രാൎത്ഥനകൾ പുറമെ തനിക്കു കുട്ടികളുണ്ടാവേണ്ടതിലേക്കായി ഒരു പ്രത്യേക പ്രാൎത്ഥനകൂടി നടത്തുന്നതിന്നു ദിവസം നിശ്ചയിച്ചു വരുവാൻ വെള്ളേൻ ഏല്പിച്ചപ്രകാരം പുരോഹിതന്റെ അടുക്കലേക്കു പോയിരുന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ ലീലാവതിയെ കണ്ടു അതുവഴിയായി വന്നു. എന്തോ പിന്നിൽനിന്നുണ്ടായ ശബ്ദം അവൾ കേട്ടിരുന്നില്ല. ആ ശബ്ദം ക്രമേണ വൎദ്ധിച്ചപ്പോൾ അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. സച്ചിദാനന്ദൻ അവളുടെ പിൻഭാഗത്തു നിന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ ഉടനെ പിടഞ്ഞെഴുനേററ് തന്റെ തലമുടിയും മററും ശരിപ്പെടുത്തി, ലജ്ജകൊണ്ടും സംശയംകൊണ്ടും തലകുനിച്ചനിലയിൽ നിന്നു.

സച്ചിദാനന്ദൻ—ലീലേ! ഇവിടെ എന്താണ് ചെയ്യുന്നതു?

ലീലാവതി—(അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഭാവം മാററിക്കൊണ്ടു)

അച്ഛാ! ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല.

സച്ചിദാനന്ദൻ—(അല്പം പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി) അല്ലല്ല. നീ ഏതോ കാരണത്താൽ വ്യസനിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. കണ്ണിൽനിന്നു വെള്ളം ഒഴുകീട്ടുണ്ടായ പാടുകൾ കവിളിന്മേൽ ധാരാളം കാണുന്നുണ്ടു. സംഗതി എന്തായിരുന്നു? വല്ലവരും നിന്നെ ദ്രോഹിച്ചുവോ? വല്ലവരും നിന്നെ ദുഷിച്ചുവോ? അങ്ങിനെ വല്ലതും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ക്ഷണത്തിൽ പറയുക. ആരായാലും വേണ്ടതില്ല. ഉടനെ ഞാൻ അവനെ തക്കവിധത്തിൽ ശിക്ഷിക്കും.

ലീലാവതി—ആരും എന്നെ ദുഷിക്കുകയോ ഉപദ്രവിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല.

സച്ചിദാനന്ദൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ലാത്ത വ്യസനം നിനക്കെങ്ങിനെ ഉണ്ടായി? ഞാൻ നിന്നെ എന്റെ ജീവനേക്കാൾ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു നിനക്കറിവുള്ളതാണല്ലോ. ഉണ്ടായ കാരണം എന്നോടു പറയുന്നതിന്നു നിനക്കെന്താണ് മടി? നമുക്കുവേണ്ട ആഹാരവും മററും തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടോ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ പറയുക. എന്നാൽ അതിന്നു പ്രത്യേകം ഒരാളെ ഏൎപ്പെടുത്താം. എങ്ങിനെ ആയാലും നീ കഷ്ടപ്പെടാതിരുന്നാൽ മതി. നീ എപ്പോഴും തൃപ്തിയോടും സന്തോഷത്തോടുംകൂടി ഇരിക്കേണമെന്നതാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം.

ലീലാവതി—അച്ഛാ! അങ്ങിനെ ഒന്നും ഇല്ല. നേരം വൈകി നമുക്കു വീട്ടിലേക്കു പോകാം.

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഇല്ലില്ല. നീ സത്യം പറഞ്ഞുപോ. നിനക്കെന്തിനെപററിയാണ് വ്യസനം! അതു പറയുക. നിനക്കിഷ്ടമുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും ഇല്ലെന്നുള്ള വ്യസനമാണോ? അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നിനക്കു വേണ്ടുന്നവ ഉടനെ

കൊണ്ടുവന്നുതരാം. നിനക്കെന്താണ് ആവശ്യമുള്ളത്? അതു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതി.

ലീലാവതി—(അല്പം ലജ്ജയോടുകൂടി) നമ്മുടെ പറഞ്ഞോടനില്ലേ അച്ഛാ!—

സച്ചിദാനന്ദൻ—(കോപത്തോടുകൂടി) അതെ. അവൻ എന്താണ് ചെയ്തത്? വേഗം പറയുക. ആ തോന്ന്യവാസിയെ തലകീഴാക്കി തൂക്കി അവൻെറ ദേഹത്തിലെ തോലു മുഴുവൻ വലിച്ചുകളയാം.

ലീലാവതി—ഇല്ലച്ഛാ! അവൻ തെററായി ഒന്നും ചെയ്തിട്ടില്ല. ഇവിടെ ഏതോ ഒരു പ്രഭുവിൻെറ മകനെ കൊണ്ടുവന്നു തടങ്ങലിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതായി പറഞ്ഞു.

സച്ചിദാനന്ദൻ—(പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി) അതൊക്കെ കുട്ടിയായ നിന്നോടു ആ മറയൻ പറയേണ്ടതായ ആവശ്യം എന്ത്? ബുദ്ധിയില്ലാത്ത കഴുത അവൻ ഇടക്കിടെ നിൻെറ അടുത്തു വന്നു എന്തൊക്കെയോ വായിൽ വന്നതു പറയുന്നു! പട്ടിനായ. ഞാൻ അവനെപററി വെള്ളനോടു പറഞ്ഞു തക്കതായ ശിക്ഷ കൊടുക്കുന്നുണ്ടു.

ലീലാവതി— (സാവധാനത്തിൽ സമാധാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു) അച്ഛാ! അവൻ നല്ല ഒരുവനാണ് എന്നോടു വളരെ സ്നേഹമുള്ളവനും ആണ്. അവനെ ഒന്നും ചെയ്യരുതു്. അവനു വല്ല ദ്രോഹവും ചെയ്താൽ അതു എനിക്കു ചെയ്തതുപോലെ ആകുന്നു. അച്ഛാ! അവനു യാതൊരു ഉപദ്രവവും ചെയ്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ മാത്രമെ എനിക്കു സമാധാനമുള്ളു. (എന്നു പറഞ്ഞു അവൾ കണ്ണുനീർ വാർത്തു)

സച്ചിദാനന്ദൻ— (സമാധാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു) ലീലേ! അവനു യാതൊരു ഉപദ്രവവും ചെയ്യുന്നതല്ല. നീ കരയേണ്ട.

ആ പ്രഭുവിൻെറ മകനെപററി അവൻ എന്താണ് പറഞ്ഞിരുന്നതു്?

ലീലാവതി— അവൻെറ വിവരങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞു. അവനെ ഒരിക്കൽ കാണേണമെന്നു എനിക്കാഗ്രഹം തോന്നി.

സച്ചിദാനന്ദൻ—നീ അവനെ കാണാനേ പാടില്ല.

ലീലാവതി—(ഭയപ്പെട്ടു്) എന്നെ അവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി കാണിക്കേണമെന്നു ഞാൻ എത്രയോ തവണ അവനോടു പറഞ്ഞു. അവൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു തെററാണെന്നും നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞാൽ, അവനെ ശിക്ഷിപ്പിക്കുമെന്നും പറഞ്ഞൊഴിയുകയാണ് ചെയ്തത്. ഞാൻ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞുകൊള്ളാമെന്നു അവനോടു പിന്നെയും പറഞ്ഞപ്പോൾ എന്നെ അവിടെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി അവനെ എനിക്കു കാട്ടിതന്നു.

സച്ചിദാനന്ദൻ—(അത്യന്തം കോപത്തോടുകൂടി) ഹാ! ആ ദുഷ്ടൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി കാട്ടിയോ? ആ തടങ്ങലിലുള്ളവൻ മുഴുത്ത ഭ്രാന്തനല്ലേ! അവൻെറ അടുത്തു നിന്നെ എന്തിനാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയതു്? എവിടെ ആ കഴുത?

ലീലാവതി—(സാവധാനത്തിൽ) അച്ഛാ! ഞാൻ ആ ചെറുപ്പക്കാരനെപോലെയുള്ള സുമുഖനേയും അത്ര നന്നായി സംസാരിക്കുന്നവനേയും ഇതുവരെ കണ്ടിട്ടേ ഇല്ല. അവനെ വളരെ നല്ലവനായിട്ടാണല്ലോ കണ്ടതു!

സച്ചിദാനന്ദൻ—അയ്യോ വിഡ്ഢി! അവൻ ഒരു നടഭ്രാന്തനല്ലേ! വഴിപോകുന്നവരെ കല്ലുകൊണ്ടെറിഞ്ഞും കണ്ടവരെ അടിച്ചും കടിച്ചും ഉപദ്രവിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവനെ അവിടെ നിർത്തുന്നതു ജനങ്ങൾക്കു ആപത്തായിത്തീരുമെന്നു കരുതി ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു ബന്തവസ്സിൽ വെക്കുന്നതിന്നു അവൻെറ അച്ഛൻ ഞങ്ങളോടു പറഞ്ഞേല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അവനെ

ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇനി നീ അവൻ ഉള്ള ദിക്കിൽ പോകരുതു്.

ലീലാവതി—ഇല്ലച്ഛാ! അവൻ സ്വയബുദ്ധിയോടുകൂടി സംസാരിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ! അവന്നു വിവാഹം നിശ്ചയിച്ചപ്പോഴാണത്രെ നിങ്ങൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു്!

സച്ചിദാനന്ദൻ—അവൻ ഭ്രാന്തനാണെന്നു അവൻ പറഞ്ഞതിൽനിന്നു തെളിയുന്നില്ലേ? ചിലപ്പോൾ അവന്നു ബുദ്ധി നേരെയുള്ളതുപോലെ കാണും. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അസംബന്ധം പറയാൻ തുടങ്ങും. അവന്നു ഈ നിലയിൽ പെണ്ണിനെ കൊടുപ്പാൻ ആർ ഒരുങ്ങും? ഏതു സ്ത്രീയാണു് അതിന്നൊരുങ്ങുക? നിന്നോടു അവൻ എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞിരിക്കും. നീ അതൊന്നും വിശ്വസിക്കരുതേ! അതൊക്കെ വെറും കളവു്.

ലീലാവതി—അച്ഛാ! അവനെ വളരെ നല്ലവനായി കാണുന്നുണ്ടല്ലോ! അവൻെറ തല്ക്കാലസ്ഥിതി കാണുമ്പോൾ എനിക്കു വ്യസനം തോന്നുന്നു. എനിക്കു അവൻെറ നേരെ ഒരുതരം സ്നേഹംതന്നെ തോന്നുന്നുണ്ടു്. നിങ്ങൾ അവനെ ഒരുവിധത്തിലും ഉപദ്രവിക്കരുതച്ഛാ!

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഞങ്ങൾ അവനെ എന്താണു് ദ്രോഹിപ്പാൻ പോകുന്നതു്? ഒന്നും ചെയ്യാറില്ല.

ലീലാവതി—നിങ്ങൾ മുത്താറിയാണല്ലോ അവന്നു തിന്നാൻ കൊടുക്കുന്നതു്?

സച്ചിദാനന്ദൻ—ആവട്ടെ ഞാൻ അതിനെപററി ആലോചിക്കാം. ഇനി നീ അവനെ പോയി കാണരുതു് അവനുള്ളതിന്നു സമീപത്തുകൂടി പോകയും അരുതു്. സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക.

ലീലാവതി—(കണ്ണുനീർ വാർത്തുകൊണ്ടു) അച്ഛാ! അതു മാത്രം പറയരുതു. അവൻ എന്നെ ഒന്നും ചെയ്യുകയില്ല. അവൻ

ഇവിടെ ഉള്ളേടത്തോളം ദിവസേന ഒരിക്കൽ ചെന്നു കാണുന്നതിനു സമ്മതം തരേണം.

സച്ചിദാനന്ദൻ—ആഹാ! നീ എന്താണ് പറഞ്ഞത്? ഞാൻ പാടില്ലെന്നു പറഞ്ഞാൽ എതിരുത്തു പറയുവാൻ തുടങ്ങിയോ! നിനക്കെന്താണ് അവരെക്കൊണ്ടു കാര്യം? നീ അവിടെ പോകാറുണ്ടെന്നു വെള്ളൻ അറിഞ്ഞാൽ ഉടനെ എന്നെയും നിന്നെയും കൊന്നുകളയും. നീ ഈ ഭ്രാന്തു വിട്ടുകളയുക. ഇനി നീ അവിടെ പോയതായി അറിഞ്ഞാൽ,........ വാ നമുക്കു വീട്ടിലേക്കു പോകാം.

ഇത്രയും പറഞ്ഞ സച്ചിദാനന്ദൻ അവളെയുംകൂട്ടി വീട്ടിലേക്കുപോയി. അന്നുരാത്രി ഊണു കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ അയാറം എവിടെക്കോ പോകേണ്ടതിലേക്കു അതിനുള്ള ഉടുപ്പും ആയുധവും ധരിച്ചു. സാധാരണയായി സച്ചിദാനന്ദൻ ഊണു കഴിഞ്ഞു പുറത്തേക്കു പോയതിൽ പിന്നെയാണ് ലീലാവതി ഭക്ഷണം കഴിച്ചു കിടപ്പാൻ പോകാറ്. അന്നു സച്ചിദാനന്ദന്റെ ഭക്ഷണം കഴിഞ്ഞതിൽപിന്നെ അവൻ പുറത്തുപോയോ എന്നു നോക്കാതെയും, താൻ ഭക്ഷണം കഴിക്കാതെയും ലീലാവതി തന്റെ കട്ടിലിന്മേൽ ചെന്നുകിടന്നു. തന്നെ മറന്നു ഇടക്കിടെ ദീർഘശ്വാസങ്ങറം വിട്ടും, വിമ്മി വിമ്മി കരഞ്ഞും, കണ്ണുനീർ വാർത്തും ദുഃഖിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു.

അതിനുള്ള യഥാൎത്ഥകാരണം അറിഞ്ഞിരുന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ അല്പം സംശയിച്ചു അവറം കിടന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മുറിയിലേക്കു സാവധാനത്തിൽ ചെന്നു, "ലീലേ! ഇതെന്താണ്? നീ ചെറിയ കുട്ടിയാവുകയാണോ! എന്തിനാണ് ഇങ്ങിനെ കരയുന്നതു്?" എന്നു പറഞ്ഞു, മെല്ലെ കമിഴ്ന്നു കിടക്കുകയായിരുന്ന അവളുടെ മുഖത്തെ ഉയൎത്തി. ലീലാവതിക്കു പ്രായമായതിൽ

പിന്നെ സച്ചിദാനന്ദനെ കാണമ്പോളൊക്കെ ലജ്ജകൊണ്ടു എഴുന്നേററു അല്പം ദൂരെ മാറിനില്ക്കുകയാണ് പതിവ് സച്ചിദാനന്ദൻ അന്നു അവളെ തൊട്ടു ഉടനെ അവഠം പരിഭ്രമിച്ചെഴുന്നേററു ദൂരെ ചെന്നുനിന്നു.

അവഠം തൻെറ വ്യസനം സച്ചിദാനന്ദൻ സംശയിപ്പാനിടയായതിൽ വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു, ഏതു വിധത്തിലെങ്കിലും അറിയിക്കാതെ കഴിക്കേണമെന്നു തീച്ച്പ്പെടുത്തി.

സച്ചിദാനന്ദൻ—പതിവുപോലെ നീ ഇന്നു ഊണുകഴിക്കാതെ കട്ടിലിന്മേൽ കിടന്നു കരഞ്ഞുംകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടാണ്.

ലീലാവതി—വിശേഷിച്ചൊന്നുമില്ലച്ഛാ! ഇന്നു വൈകുന്നേരം മുതൽ ഒരു വയററിൽ വേദന എന്നെ വേദനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഠം അതു കുറച്ചധികമായി. അതുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങഠം ഇവിടെ ഉള്ളതുകൂടി നോക്കാതെ ഞാൻ കിടന്നത്.

സച്ചിദാനന്ദൻ—ലീലേ! അല്ലല്ല. ശരിയായ സംഗതി എന്താണെന്നു എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. നിൻെറ വ്യസനം തീക്കുന്നതിനുള്ള വഴികളൊക്കെ തീച്ച്പ്പെടുത്തി. അതിന്നുള്ള ഏപ്പാടുകളൊക്കെ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നു പുറത്തേക്കു പോകുന്നതിന്നുമുമ്പ് പ്രത്യേക ചില സംഗതികളെ നിന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുപോകാമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നതു്. ഞാൻ നിൻെറ അടുത്തിരുന്നു നിന്നെ തൊട്ടപ്പോഠംതന്നെ നീ ദൂരേക്കു മാറിക്കഴിഞ്ഞു. നിനക്കു എന്നോടു ഇത്രയും വെറുപ്പോ?

ലീലാവതി—അയ്യോ! അങ്ങിനെ വെറുപ്പുകൊണ്ടു പോയില്ലല്ലോ! നിങ്ങഠം എൻെറ അച്ഛനല്ലേ! പിന്നെ എങ്ങിനെ നിങ്ങളുടെ നേരെ എനിക്കു വെറുപ്പുണ്ടാകും?

സച്ചിദാനന്ദൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ, നിനക്കഎന്റെ മേൽ സ്നേഹമാണെന്നു തന്നെയോ നീ പറയുന്നതു്?

ലീലാവതി—അതിനെന്താണ് ആക്ഷേപം? പെററുവളത്തിയ മാതാപിതാക്കന്മാരെ സ്നേഹിക്കാത്തവർ ദുഷ്ടന്മാരല്ലേ! ഇതിനെപ്പററി നിങ്ങൾക്കെന്താണ് സംശയം?

സച്ചിദാനന്ദൻ—അച്ഛനാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് സ്നേഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ ഞാൻ നിന്റെ അച്ഛനല്ലെന്നു വെക്കുക. അപ്പോൾ നീ എന്നെ സ്നേഹിക്കുന്നില്ലെന്നോ?

ലീലാവതി—(ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി) നിങ്ങൾ യഥാൎത്ഥത്തിൽ എന്റെ അച്ഛനായിരിക്കെ അങ്ങിനെ അല്ലെന്നു എന്തിനാണ് കരുതാൻ പോകുന്നതു്? അങ്ങിനെ കരുതിയാലും അച്ഛനേക്കാൾ സ്നേഹിച്ചു വളത്തിയ ഒരാളോടു അതിലും അധികം സ്നേഹാദരവുകൾ ഉണ്ടാകുന്നതല്ലേ!

സച്ചിദാനന്ദൻ—എന്നെ അച്ഛൻ അച്ഛൻ എന്നു എത്രതവണ പറയുന്നു? ഞാൻ അച്ഛനാവത്തക്ക വൃദ്ധനാണോ? എനിക്കു മുപ്പതു വയസ്സു ആകുന്നതേ ഉള്ളു. നിനക്കു പതിനെട്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞു. നീ എന്റെ മകളായിരിക്കേണമെങ്കിൽ നിന്നെ എനിക്കു പന്ത്രണ്ടു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ജനിച്ചിരിക്കണം. ഇതു നിനക്കു മനസ്സിലാവാതിരുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു? പ്രായംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ നമ്മൾ ഭാൎയ്യാഭൎത്താവായിരിക്കേണ്ടവരാണെന്നു ആൎക്കും മനസ്സിലാവും.

ലീലാവതി— (ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു്) ഇതെന്താശ്ചര്യം? ഈ വാക്ക് നിങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടത്തക്കതല്ലല്ലോ! അച്ഛനേയും മകളേയും ഭാൎയ്യാഭൎത്താക്കന്മാരാണെന്നു പറയുന്നതു എങ്ങിനെ യോജിക്കും? എത്രയോ വിവരമുള്ള നിങ്ങൾ ഇങ്ങിനെ പറയാൻ പാടുണ്ടോ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—നീ എന്റെ യഥാൎത്ഥപുത്രിയാണെങ്കിലല്ലേ ഞാൻ പറഞ്ഞതു തെററാവുക?

ലീലാവതി— അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ എനിക്കു നിങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധുത്വം എന്തു്? എന്റെ യഥാൎത്ഥമാതാപിതാക്കന്മാർ ആരാണു്? അവർ എവിടെ? ഞാൻ ഇവിടെ വന്നു പാൎക്കുന്നതിന്റെ കാരണം എന്തു്?

സച്ചിദാനന്ദൻ—അതൊക്കെ പറയുന്നതിനുതന്നെയാണു് ഞാൻ ഇവിടെ നിന്നിട്ടുള്ളതു്. നമ്മുടെ യഥാൎത്ഥചരിതത്തെ നിന്നോടു വിവരമായി പറഞ്ഞാൽ നീ ഇതിലും അധികം വ്യസനിക്കുന്നതും, അത്ഭുതപ്പെടുന്നതും ആകുന്നു ഇതു അതിനുള്ള സമയവും അല്ല. ഇനിമേൽ നാം വളരെ സുഖമായി കഴിക്കേണ്ടുന്ന കാലം അടുത്തിരിക്കുന്നു ഇപ്പോൾ അതൊക്കെ പറയുന്നതു അനാവശ്യമായിരിക്കും. നമ്മുടെ സ്വന്തമായ ഗ്രാമം വടക്കഞ്ചേരിയാകുന്നു. നിന്റെ പിതാവായ കേശവപിള്ള എന്നാരാൾ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയെയാണു് കല്യാണം കഴിച്ചിരുന്നതു്. നീ അവരുടെ മകളാണു്. നിനക്കു രണ്ടു വയസ്സുപ്രായമായിരുന്നപ്പോൾ നിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ഛൎദ്ദി അതിസാരത്താൽ മരിച്ചുപോയി. നിനക്കു ഞാനല്ലാതെ മററു ബന്ധുക്കൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു, ഞാൻ നിന്നെ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു എടുത്തു വളൎത്തി അന്നു വളരെ ദരിദ്രനിലയിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു നിന്നെയും എടുത്തു നാടുനീളെ ഉപജീവനം തേടി നടന്നു ഒടുവിൽ ഈ വെള്ളേനമായി പരിചയപ്പെട്ടു. അതിൽപിന്നെ ഞാൻ ഇവിടെതന്നെ പാൎത്തുവരുന്നു. ഞാൻ അന്യനല്ല, നീ നമ്മുടെ മക്കത്തായ സമ്പ്രദായപ്രകാരം എന്റെ ഭാൎയ്യയായിരിക്കേണ്ടുവളും ആകുന്നു. നിന്നെ കുട്ടിക്കാലം മുതൽ യാതൊരു ദുഃഖത്തിനും ഇടംകൊടുക്കാതെ വളൎത്തിയവൻ ഞാനാകുന്നു.

ഇപ്പോഠം പ്രായപൂൎത്തി വന്നതുകൊണ്ടു നിനക്കു ഒരാഗ്രഹം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ഞാൻ അറിയും. അതു ഉടനെ ഞാൻ നിറവേററും.

ലീലാവതി— ആഹാ! അങ്ങിനെയാണല്ലേ! നിങ്ങഠം എൻെറ യഥാൎത്ഥപിതാവല്ലെങ്കിലും ഇതുവരെ കരുതിവന്നതു പോലെതന്നെ മേലിലും നിങ്ങളെ ഒരു പിതാവിനെക്കാഠം പതിന്മടങ്ങു ബഹുമാന്യനായ ഒരാളാണെന്നു കരുതും ഇതു സത്യം. ഇത്രയും ദയയുള്ള നിങ്ങഠം എന്നിക്കു അത്ഥമനായിട്ടു ള്ളതുകൊണ്ടു ഇനി എന്തു ദോഷംവരാനാണു്?

സച്ചിദാനന്ദൻ—നിനക്കു എൻെറ നേരെ ഇത്രയും നന്ദി യുണ്ടെന്നു കാണുന്നതിൽ ഞാൻ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു. നിൻെറ ഗുണത്തിന്നായി ഇത്രയും പാടുപെട്ടുവന്ന ഞാൻ പറയു ന്നതു നീ തള്ളി നടക്കുകയില്ലെന്നു പൂൎണ്ണമായി വിശ്വസിക്കുന്നു.

ലീലാവതി— പറഞ്ഞതിന്നു വിപരീതമായി ഞാൻ എപ്പോഴെങ്കിലും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടോ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—നിന്നെപോലെ ബുദ്ധിയുള്ള ഒരു കുട്ടി മററാരാണു് ഉള്ളതു? നിന്നേക്കാഠം വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചവർ മററാരുണ്ടു്? ഈ കാട്ടിൽ മൃഗങ്ങളെപോലെ നിന്നെ കൂട്ടിലിട്ടു സൂക്ഷിപ്പാൻ ഇനി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല അതുകൊണ്ടു നമ്മഠം കുറച്ചു ദിവസങ്ങഠംക്കുള്ളിൽ ഇവിടം വിട്ടു നമ്മുടെ ഗ്രാമത്തി ലേക്കു പോകാമെന്നാണു് വിചാരിക്കുന്നതു്.

ലീലാവതി—ഇത്രയും വേഗത്തിൽ ഇവിടംവിട്ടു പോകാ മെന്നു വെക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു്?

സച്ചിദാനന്ദൻ—നമ്മഠം ഇവിടെവന്ന ഉദ്ദേശം സാധിച്ചു കഴിഞ്ഞു. നിനക്കു പ്രായപൂൎത്തി ആകുന്നതുവരെ എവിടെയെ ങ്കിലും പാൎക്കണമെന്നും, നമുക്കു സുഖജീവിതത്തിന്നു ആവശ്യ മുള്ള പണം സമ്പാദിക്കണമെന്നും മാത്രമായിരുന്നു എൻെറ ഉദ്ദേശം—ഇത്രയും പറഞ്ഞു, അയാഠം അടുത്ത മുറിയിൽ ഉണ്ടാ

യിരുന്ന ഒരു പെട്ടി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു അവളെ തുറന്നു കാണിച്ചുകൊണ്ടു—ഇതാ കണ്ടുവോ? ഇതുനമ്മുടെതാണ് ഇതിൽ ഇരുപതിനായിരം ഉറുപ്പിക വിലക്കുള്ള പണ്ടങ്ങളും പണവും ഉണ്ടു. ഇതൊക്കെ എനിക്കു വെള്ളേൻ തന്നിട്ടുള്ളതാണ് ഇതുകൊണ്ടു ഇനി നമുക്കു സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാം. നമ്മുടെ വിവാഹത്തിനുള്ള എല്ലാടുകളും ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഉടനെ വെള്ളേൻെറ സമ്മതത്തോടുകൂടി നമ്മുടെ വിവാഹം നടത്തി നമ്മുടെ ഗ്രാമത്തിലേക്കു പോകാം. അതോടുകൂടി നിന്നെ ശല്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ വിചാരവും നീങ്ങും. ഇനി നീ നിൻെറ മനോവേദനയെ വിടുക. ഈ വിവരം നിന്നെ അറിയിക്കുന്നതിന്നു തന്നെയാണ് ഞാൻ വന്നത്

ലീലാവതി— (ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി) ആഹാ! ഇതെന്തന്യായം! നമ്മുടെ വിവാഹമോ? കലികാലവൈഭവംതന്നെ. എൻെറ കുട്ടിക്കാലം മുതൽ ഞാൻ നിങ്ങളെ അച്ഛനാണെന്നു വിചാരിച്ചു വന്നു. നിങ്ങൾ എൻെറ സാക്ഷാൽ അച്ഛനല്ലെങ്കിലും വളരെകാലം എൻെറ ഉള്ളിൽ കുടികൊണ്ട ഈ വിശ്വാസം ഇനി എങ്ങിനെ വിട്ടുമാറും? എൻെറ ഇതുവരെയുള്ള ജീവിതകാലത്തു എത്ര നിമിഷങ്ങളുണ്ടോ അത്രയും പ്രാവശ്യം ഞാൻ നിങ്ങളെ അച്ഛാ എന്നു വിളിച്ചില്ലേ! അങ്ങിനെയിരിക്കെ, ഇങ്ങിനെ വിചാരിക്കുന്നതുകൂടി പാപമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ പറയുവാൻ നിങ്ങൾക്കു എങ്ങിനെ തോന്നി?

സച്ചിദാനന്ദൻ—ലീലേ! തീ എന്നു പറഞ്ഞാൽ വായ പൊള്ളിപോകുമോ? നീ അറിയാത്തതുകൊണ്ടു എന്നെ അച്ഛാ എന്നു വിളിച്ചാൽ ഞാൻ നിൻെറ അച്ഛനാകുമോ? ഇതെന്തു വിഡ്ഢിത്തമാണ് പറയുന്നതു്? കുട്ടിക്കാലത്തു നീ എന്നെ അച്ഛാ എന്നു വിളിക്കുമ്പോൾ നിൻെറ അച്ഛൻ ഞാനല്ലെന്നു പറഞ്ഞാ

ൽ നിനക്ക വ്യസനമുണ്ടാകുമെന്നു കരുതി അന്നു തടസ്ഥപ്പെടുത്തിയില്ല. അതിന്നു ഇന്നു നിന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുകയോ? നല്ല കാൎയ്യം! ഞാൻ എന്തിനാണ് ഇത്രയും കഷ്ടപ്പെട്ടു വളൎത്തിയത്? എനിക്ക തന്നെ വിവാഹം ചെയ്യേണമെന്നു കരുതിയല്ലേ? നീ മറെറാരാളെ വിവാഹംചെയ്തു അവനോടുകൂടി ഓടിപ്പോകുമെങ്കിൽ ഞാൻ ഇത്രയും പാടുപെട്ടതിന്റെ ഫലം എന്ത്?

ലീലാവതി—(അത്യധികം വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു) നിങ്ങൾ എന്തുതന്നെ പറഞ്ഞാലും എന്റെ മനസ്സ് അതിന്നനുവദിക്കുന്നതല്ല അച്ഛനാണെന്നു കരുതിയ നിങ്ങളെ ഇനി മറെറാരു വിധത്തിൽ കരുതുന്നതിന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ഭയങ്കരമായ നരകത്തിന്നു ഇരയായിത്തീരുന്നതും ആയിരിക്കും.

സച്ചിദാനന്ദൻ—(കോപത്തോടുകൂടി) ലീലേ! നീ എന്തിനാണിങ്ങിനെ ദുശ്ശാഠ്യം പിടിക്കുന്നത്? ഞാൻ നിമിത്തമാണ് നീ ഈ നിലയിൽ എത്തിച്ചേൎന്നത്. ഇങ്ങിനെ യാതൊരു ബന്ധവും ഇല്ലാത്ത തരത്തിലാണോ നീ പറയുന്നതു്! നീ എന്നെക്കാൾ പഠിപ്പുള്ളവളായോ? നീ പഠിച്ചതൊക്കെ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലേ? നീ നരകം കണ്ടതുപോലെ പറയുന്നുവല്ലോ! (സ്നേഹഭാവത്തിൽ) ലീലേ! ഞാൻ ഇതുവരെ നിന്നെ എന്റെ ഭാൎയ്യയായിട്ടുതന്നെയാണ് കരുതി വന്നിട്ടുള്ളതു്. മററു വിധത്തിൽ അല്ല സ്വപ്നത്തിൽകൂടി മറെറാരുവളെഞാൻ വിചാരിച്ചിട്ടുമില്ല. നിന്നെകൂടാതെ എങ്ങിനെ ഞാൻ ജീവിക്കും? വളരെകാലംകൊണ്ടു വളൎന്നുവന്ന എന്റെ ഈ ആഗ്രഹത്തിൽ മണ്ണുവാരിയിടുന്നതു നിനക്ക നന്നോ? ഇനിയെങ്കിലും ഞാൻ പറഞ്ഞതിന്നു മറുത്തു പറയാതിരിക്കുക. ഇവിടെ ഇനി ഒരു ദിവസം കഴിച്ചു കൂട്ടുന്നതു ഒരു യുഗംപോലെ ആയിരിക്കും. ഇനി നാം നമ്മുടെ ഗ്രാമത്തിലേക്കപോകുന്നതു ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാകുന്നു.

ലീലാവതി—അച്ഛാ!—ആഹാ! അച്ഛാ എന്ന വാക്ക ഞാൻ അറിയാതെതന്നെ വരുന്നുവല്ലോ!—നിങ്ങൾ എനിക്കവേണ്ടി ചെയ്ത നന്മകളെ ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കുന്നതല്ല ഞാൻ മരിക്കുന്നതുവരെ, ഇതുവരെ കരുതിയിരുന്നതുപോലെതന്നെ കരുതും. ഇതിൽ ഒരു കാലത്തും സംശയമില്ല നിങ്ങൾക്ക എന്റെ നേരെ സ്നേഹവും, എന്റെ ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ ഞാൻ സുഖമായി കഴിക്കേണമെന്ന വിചാരവും ഉണ്ടെങ്കിൽ, നിങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിൽ എന്നെ നിർബ്ബന്ധിക്കാതിരിക്കണം. എനിക്ക നിങ്ങളോടുള്ള നന്ദിയും, കീഴൊതുക്കവും മറേറതുവിധത്തിലും പരീക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക.

സച്ചിദാനന്ദൻ— (കോപത്തോടുകൂടി) എനിക്ക സമയം വൈകി. വെള്ളേൻ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. നിന്നോട്ട തക്കിച്ചു നില്ക്കുന്നതിന്നു എനിക്കിടയില്ല. നീ പറയുന്നതൊക്കെ വെറുതെ. നിന്നെ നാലു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ വിവാഹം ചെയ്തു ഗ്രാമത്തിലേക്ക പോകുന്നതിന്നു ഞാൻ തീച്ചപ്പെടുത്തികഴിഞ്ഞു. നീ ഇതിനെപററി വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞതുകൊണ്ട ഫലമില്ല.

ലീലാവതി—അച്ഛാ! ക്രോധിക്കരുതു. ഞാൻ—

സച്ചിദാനന്ദൻ—മതി മതി. മിണ്ടാതിരിക്കണം. ഞാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നതുതന്നെ നിശ്ചയം. ഇനി എതിരു പറഞ്ഞാൽ എന്താണ് ഞാൻ ചെയ്യുക എന്നു എനിക്കതന്നെ തീച്ചയില്ല—എന്നു ഉച്ചത്തിൽ മറുപടി പറഞ്ഞു ആ മുറിയിൽനിന്നു പുറത്തേക്ക പോയി.

അദ്ധ്യായം 10

കള്ളൻ കടക്കുന്നതും നരിനക്കുന്നതും സ്നേഹംകൊണ്ടല്ല

ഭീമസിംഹൻ ദേഹത്തെ തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവൃത്തിപ്പിക്കുന്നതിന്നു തക്കവണ്ണം സ്വാധീനപ്പെടുത്തിയ ഒരാളാകുന്നു. രാത്രി മൂന്നേകാൽ മണിക്കുണരേണമെന്നുവെച്ചു കിടന്നാൽ മൂന്നു മണിയും പതിനാലുമിനുട്ടും ഉള്ളപ്പോൾ ഉണരും. ഉറങ്ങുമ്പോൾ ചെറിയ ഒരു ശബ്ദമുണ്ടായാൽപോലും പെട്ടന്നയാൾ ഉണരാതിരിക്കയില്ല. കോടതിയിൽ കേസ്സുകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒഴിവുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾ അടുത്ത മുറിയിൽചെന്നു ഒരു കസേല വലിച്ചു അഞ്ചു മിനുട്ടു ഉറങ്ങേണമെന്നുവെച്ചു അതിന്മേൽ ഇരുന്നാൽ ഉടനെ ഉറങ്ങിയതായി കാണാം. അങ്ങിനെതന്നെ അഞ്ചു മിനുട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ ഉണരുകയും ചെയ്യും. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മറെറാരു പ്രത്യേകതകൂടി ഉണ്ടു. ഇദ്ദേഹം ഗാഢനിദ്രയിൽ മുഴുകി കിടക്കുമ്പോഴും ശബ്ദങ്ങളുടെ വ്യത്യാസം അറിവാൻ കഴിയുമെന്നതു ഒരു പ്രത്യേകതതന്നെ ആകുന്നു. ഇദ്ദേഹം രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങുമ്പോൾ പാറാവുകാരൻ വാതിലിന്നു വന്നുമുട്ടും. അപ്പോൾ ഇദ്ദേഹം ഉണരുകയില്ല. എന്നാൽ മറെറാരാൾ അർദ്ധരാത്രിയിൽ വന്നു വാതിലിന്നു തട്ടിയാൽ ഉടനെ ഉണർന്നു "ആരാണവിടെ?" എന്നു ചോദിക്കുന്നതു കേൾക്കാം. മററുള്ളവർക്കു അതു കേട്ടറിയുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

അങ്ങിനെയുള്ള അദ്ദേഹം കൊടക്കാട്ടു പാത്തിമലയിൽ നാലഞ്ചുനാഴിക ഉറങ്ങിയപ്പോൾ എന്തോ ശബ്ദം കേട്ടു ഞെട്ടിയുണർന്നു. അപ്പോഴും അവിടം മുഴുവൻ ഇരുട്ടായിരുന്നു. "ഹാ! ഞാൻ ഉറങ്ങിപോയി! എന്തു വിഡ്ഢിത്തം! അവർ പോയ്ക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുമോ? എന്നാൽ എനിക്കു നാട്ടിലെത്താൻ എങ്ങിനെ

കഴിയും?'' എന്നു അയാൾ വിചാരിച്ചു. ഒരു നിമിഷത്തിൽ ഒരായിരം വിചാരങ്ങൾ അയാളുടെ മനസ്സിൽ ഉദിച്ചു. ഉടനെ എഴുന്നേററു പാറയുടെ നേരെ നോക്കി. മുമ്പു കാണാതായവർ വീണ്ടും അവിടെ ഉള്ളതായി കണ്ടു അത്ഭുതപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ആ മരത്തിൽ പററിനിന്നു ''അവർ പോയിരുന്ന വഴി ആ പാറയിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒട്ടും വിള്ളലില്ലാതെ ആ വാതിൽ അടഞ്ഞിരിക്കണം. അവരെ കാണാതായപ്പോൾ കേട്ടിരുന്ന അതേ ശബ്ദം തന്നെയാണ് ഇപ്പോൾ എന്നെ ഉണർത്തിയതും. ഇപ്പോൾ കേട്ടതു അടക്കുമ്പോളുണ്ടായ ശബ്ദംതന്നെ. ഇതും ദൈവാനുകൂല്യംതന്നെ'' എന്നു അയാൾ വിചാരിച്ചു. മുമ്പത്തെപ്പോലെ നാലുപേർ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരെ ഒരു മഞ്ചലിൽവഹിച്ചുകൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ മററു നാലുപേർ പിന്നാലെ തുടൎന്നുവന്നു. ആ കള്ളന്മാർ വരുന്നതുകണ്ടു ഭീമസിംഹൻ പരിഭ്രമിച്ചു. അയാൾ ഒളിച്ചിരുന്ന വൃക്ഷത്തിൻെറ അടുത്തുകൂടിയാണ് അവർ വന്നിരുന്നതു. നല്ല ഇരുട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവർ കണ്ടു എന്നു വരാം. അദ്ദേഹം തൻെറ റിവോൾവർ കയ്യിൽ പിടിച്ചു ആ മരത്തിന്നു പററിനിന്നു അവർ ആ മരത്തിന്നടുത്തെത്തി. മഞ്ചൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്നവർ ആ വൃക്ഷം പിന്നിട്ടു കഴിഞ്ഞു. പിന്നാലെ വന്നിരുന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ, ''നമ്പ്യാരെ! ആ ഇൻസ്പെക്ടർ— എന്നു പറഞ്ഞു കാലിൽ ഒരു മുള്ളുതറച്ചിരുന്നതു്. അല്പം കുനിഞ്ഞു വലിച്ചുകളഞ്ഞു. മററുള്ളവരും അവിടെതന്നെനിന്നു. ഭീമസിംഹൻതന്നെ അവർ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു എന്നു കരുതി ഒന്നും തോന്നാതെ പരിഭ്രമിച്ചു നിന്നുപോയി. അടുത്തനിമിഷം അവർ തന്നെ എത്തുകയമെന്നു അയാൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി. പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ, ''സച്ചിദാനന്ദാ! പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടർ എന്നുപറഞ്ഞു പെട്ടെന്നു നിൎത്തിയതെന്താണ്?'' എന്നു ചോദിച്ചു.

അപ്പോഴേക്കും കാലിൽപെട്ട മുള്ളവലിച്ചുകളഞ്ഞ സച്ചിദാനന്ദൻ "കാലിൽ ഒരു മുള്ള തറച്ചു. ഞാൻ അതു എടുത്തുകളഞ്ഞു. പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടരെ ഞങ്ങൾ അങ്ങിനെ കൊന്നതു വെള്ളന് ഒട്ടും സന്തോഷമായിട്ടില്ല ആ ഇൻസ്പെക്ടരെ തന്റെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ കൊല്ലേണമെന്നതായിരുന്നു വെള്ളന്റെ ആഗ്രഹം" എന്നു പറഞ്ഞു.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ— ഞാൻ എത്രയോ മഹാബലമുള്ളവരെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ തലവനെപ്പോലെ അത്രയും ധീരതയുള്ള ഒരാളെ കണ്ടിട്ടില്ല. അവനെ കാണുമ്പോൾ വിറച്ചുപോകുന്നു. വെള്ളൻ ആ സ്ഥാനത്തിന്നു അർഹൻതന്നെ— എന്നു പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴേക്ക് സച്ചിദാനന്ദൻ അടുത്തെത്തുകയാൽ എല്ലാവരും ഓടുവാൻ തുടങ്ങി മലയിൽ കയറുന്നതിനേക്കാൾ ഇറങ്ങുന്നതു എളുപ്പമായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവർ മുമ്പെത്തേക്കാൾ വേഗത്തിൽ ഓടിപോകുന്നതുകണ്ടു ഇൻസ്പെക്ടർ ഭീമസിംഹൻ, "ഇവന്റെ പേർ സച്ചിദാനന്ദൻ എന്നോ? ഇന്നലെ രാത്രി വന്നതും ഇവൻതന്നെ ആകുന്നു. നിരത്തിലേക്കു വന്നതും ഇവൻതന്നെ. ഇവന്റെ അടയാളം ഇന്നലെ മനസ്സിലായിരിക്കുന്നു. ഇവരുടെ നേതാവ് അത്രയും ഭയങ്കരനോ? എനിക്കൊന്നവനെ കാണ്മാൻ എപ്പോൾ ഇടവരും? എന്നെ അവന്നു കൊല്ലേണമെന്നു അത്രയും ആഗ്രഹമോ? ഈ നമ്പ്യാർ ഏതായിരിക്കും? ഇയ്യാളെ കണ്ടാൽ ഒരു പ്രഭുവെപോലെ തോന്നുന്നുണ്ടു. ഇയ്യാളുടെ വണ്ടിയിലുള്ളതു കാര്യസ്ഥനായിരിക്കണം. ഇവൎക്കു ഈ കള്ളന്മാരുടെ സഹവാസം എന്തിന്ന്? ഇന്നലെ ഇവർ സംസാരിക്കുന്നതിന്നിടയിൽ സുബ്രഹ്മണ്യൻ ചെട്ടിയുടെ വീട്ടിൽനിന്നു കട്ടുകൊണ്ടുവന്ന ഏതാനും രേഖകൾ കൊടുക്കാമെന്നു സച്ചിദാനന്ദൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്നായിരിക്കണം ഇവർ ഈ കള്ളന്മാരുടെ സഹായത്തിന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുക.

ഈ നമ്പ്യാർ വാഴുന്നവരുമായി വല്ലവിധത്തിലും ബന്ധുത്വമുള്ള ഒരാളായിരിക്കുമോ? ഇതു എങ്ങിനെ അറിയാം?'' എന്നും മററും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ പിന്നാലെതന്നെ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

രണ്ടുനാലുനാഴികകൊണ്ടു എല്ലാവരും ആ മലയുടെ അടിവാരത്തിൽ എത്തി. നമ്പ്യാരെ ഇറക്കുന്നതിന്നായി മഞ്ചൽ താഴ്ത്തിവെച്ചു നമ്പ്യാർ അപ്പോൾ സച്ചിദാനന്ദനെ വിളിച്ചു ``എടോ സച്ചിദാനന്ദാ! നിരത്തിന്മേൽ എത്തുന്നതിന്നു ഇനിയും മൂന്നു നാഴികയുണ്ടു. എനിക്കു ഉറക്കുകൊണ്ടു കണ്ണുകൾ മൂടിപോകുന്നു. ഉറക്കം എന്നെ തള്ളിയിടുന്നു. അത്രയും ദൂരം നടപ്പാൻ എനിക്കു പ്രയാസം. ദയവുചെയ്തു എന്നെ നിരത്തുവരെ മഞ്ചലിൽതന്നെ കൊണ്ടുപോയി വിടുന്നതിന്നു ഇവരോടു പറയണം'' എന്നു പറഞ്ഞു. ``അതിനെന്താ പ്രയാസം'' എന്നു പറഞ്ഞു മഞ്ചൽകാരോടു അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു ആജ്ഞാപിച്ചു. അവർ മഞ്ചൽ എടുത്തു വീണ്ടും യാത്ര തുടങ്ങി ഒരു നാഴികകൊണ്ടു അവർ നിരത്തിന്മേൽ എത്തി. നിരത്തുകണ്ടു ഇൻസ്പെക്ടൎക്ക് അവർ മടക്കത്തിൽ തന്നെ കണ്ടേക്കുമോ എന്നു ഭയന്നു അടുത്തു കണ്ട നിരത്തിന്മേൽ ഇടുന്നതിന്നു മണ്ണെടുത്ത ഒരു കുഴിയിൽ ചെന്നു പതുങ്ങി. ആ കള്ളന്മാർ നമ്പ്യാരെ ഇറക്കി മടങ്ങിപോയി.

വണ്ടിക്കുള്ളിൽ കൂൎക്ക്വലിച്ചുകൊണ്ടുറങ്ങുന്ന അയ്യരേയും വണ്ടിക്കാരനേയും വിളിച്ചുണൎത്തി, വണ്ടികെട്ടിച്ചു, താനും കയറിയശേഷം വണ്ടിതെളിച്ചു കൊള്ളുന്നതിന്നു പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞു. വണ്ടിപോകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു ഭീമസിംഹൻ കുഴിയിൽനിന്നു പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു വളരെ വേഗത്തിൽ ഓടി, നമ്പ്യാരെ പിൻതുടൎന്നുചെന്നു അയാളുടെ വിവരം അറിയേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും, വണ്ടി വളരെ വേഗത്തിൽ പോകുന്ന

തുകൊണ്ടു പിന്നാലെ ഓടുന്നതു അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കരുതി വണ്ടിയുടെ പിന്നിലുള്ള ചവിട്ടിന്മേൽ സംശയമുണ്ടാവാതെ കയറി ഇരിക്കുകയുംചെയ്തു ആ ചവിട്ടു ഒരടിമാത്രം വീതിയുള്ളതാകകൊണ്ടു അതിന്മേൽ ഇരിക്കുന്നതിന്നു വളരെ അസൌകൎയ്യമുണ്ടായിരുന്നു. ആ വണ്ടി നാലുരുളുകളുള്ള പെട്ടിവണ്ടി ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു പിന്നിൽ ഇരുന്നതു വണ്ടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവൎക്കു സംശയത്തിന്നിടയാകിയില്ല. ആ ചവിട്ടു്, വണ്ടിയുടെ വാതിലിന്നു നേരെ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു വണ്ടി തുറന്നാൽ വാതിൽ തട്ടി വീഴാതിരിപ്പാൻ കതവിന്മേലുണ്ടായിരുന്ന പിടിയിൽ ഭീമസിംഹൻ ബലമായി പിടിച്ചു. വണ്ടി വളരെ ദൂരത്തോളം ഇങ്ങിനെ പോയി. പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ അയ്യരോടു എന്തൊക്കെയോ പറയുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഭീമസിംഹന്നു ഓടുന്ന വണ്ടിയുടെ ശബ്ദംകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വണ്ടി നെടുമ്പാറ ഇടത്തിന്നു സമീപം എത്തിയെന്നു അയാൾക്കു മനസ്സിലായി. അവിടെ അടുത്തെങ്ങാൻ വണ്ടി നിറുത്തുമെന്നും, നമ്പ്യാർ ആ ദിക്കുകാരനായിരിക്കണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു അയാൾ ഇറങ്ങുവാൻ ഒരുങ്ങിനിന്നു. എന്നാൽ വണ്ടി അവിടെ എങ്ങും നിൎത്താതെ വടക്കു കിഴക്കായി തിരിയുകയാണ്‌ ചെയ്തതു്. ഭീമസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ സംശയിച്ചു. "പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ നിച്ചിയാട് പ്രദേശത്തിൽ ഉള്ള ആളായിരിക്കണം. ഇന്നലെ ഇയ്യാൾ 'ദിവാകരൻ' എന്നു എന്തോ സംഗതിവശാൽ പറയാനിടയായല്ലോ! വാഴുന്നവരുടെ മകളുടെ ഭൎത്താവാവാൻ പോകുന്ന ആളുടെ പേരും അതാണെന്നു വാഴുന്നവർ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. അവനെപറ്റി ഇയ്യാൾ പറയാനുണ്ടായ കാരണം എന്തായിരിക്കും? അവനെ ആ കള്ളന്മാരാണ്‌ കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളതെന്നു ഇയ്യാളും അറിഞ്ഞിരിക്കണം. അതിൽ

ബന്ധമില്ലെങ്കിൽ ആ സംഗതി അവർ ഇയാളോട്ട പറയേണ്ട ആവശ്യം എന്ത്? ഇയാഠം ഇപ്പോഠം പോകുന്നതു നോക്കിയാൽ നിച്ചിയാട്ടേക്കായിരിക്കണമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതുവരെ ഞാൻ ആ വഴിക്ക പോയിട്ടും ഇല്ല. ഇവരോട്ടകൂടി പോകാം'' എന്നു കരുതി. നാലു മണിക്ക വണ്ടി നിച്ചിയാട്ട് കൊട്ടാരത്തിൽ എത്തി നിന്നു. ഉടനെ ഭീമസിംഹൻ ഇരുന്നേടത്തു നിന്നിറങ്ങി ആ വണ്ടിയുടെ അടിയിൽതന്നെ ഒളിച്ചു അടുത്ത നിമിഷം വണ്ടി തുറന്നു അതിലുണ്ടായിരുന്നവർ ഇറങ്ങി കൊട്ടാരത്തിനു ള്ളിലേക്ക നടന്നു. ഭീമസിംഹനും മെല്ലെ അവരെ പിൻതുടൻു. അതു ഒരു കൊട്ടാരമായിരുന്നതുകൊണ്ടു അതിൻെറ വാതിലുകഠം വളരെ വലിയവയായിരുന്നു. അതു അടക്കേണ്ടതില്ലെന്നു അവർ കാവൽക്കാരനോട്ട പറഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു അടച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുലരാൻ കാലം ആയിരിക്കകൊണ്ടു അപ്പോഴും അടച്ചില്ല. ഭീമസിംഹനും അവരുടെപിന്നാലെ അകത്തേക്ക കടന്നു. ആദ്യം പോയിരുന്നവർ രണ്ടുപേരും ഏതാനും വാതിലുകളുടെ മുമ്പിൽ കൂടി കടന്നുചെന്നു ഉറങ്ങുകയായിരുന്ന കാവൽക്കാരനെ ഉണർത്തി. ''എടാ ചിണ്ടാ! അമ്മ എവിടെയാണ് കിടന്നിട്ടുള്ളത്'' എന്നു നമ്പ്യാർ ചോദിച്ചു. ''മുകളിലാണ് കിടന്നിട്ടുള്ളത്. നിങ്ങഠം വന്നാൽ വിളിക്കേണമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഠം ആ രണ്ടുപേരും അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കോണിപ്പടികഠം കയറി ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതെ നടന്നു ഒരു മുറിയിൽ ചെന്നു നിന്നു. പെട്ടെന്നു ചെന്നു വിളിച്ചാൽ അമ്മക്ക ഇഷ്ടമാവില്ലെന്നു കരുതി അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു കസേലകളിലായി രണ്ടുപേരും ഇരുന്നു. അവരെ പിൻതുടൻവന്ന ഭീമസിംഹൻ ചിണ്ടനുമായി അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നതും അവിടെ വിളക്കുള്ളതും കണ്ടു ''ഇനി പോകാൻ തരമില്ലല്ലൊ! എന്താണ് ചെ

യ്യേണ്ടതു്? ഇത്രയും വന്നതു് ഫലമില്ലാതായോ!" എന്നു വിചാരിച്ചു ഇരുട്ടിൽ പുറത്തു മറഞ്ഞുനിന്നു. "വരുന്നതുവരട്ടെ അകത്തേക്കു പോവുകതന്നെ ശരി. അവർ അന്തഃപുരത്തിൽ എവിടെയായിരിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമില്ല ആവട്ടെ നോക്കാം" ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവനെ അവർ ചിണ്ടാ എന്നാണു് വിളിച്ചിരുന്നതു. "ഇങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു ഭീമസിംഹൻ അകത്തേക്കു കടന്നു, അവിടെ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നവനെ മെല്ലെ വിളിച്ചു" എടോ നീ തന്നെയാണോ ചിണ്ടൻ? എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ "അതെ തനിക്കെന്താണു് വേണ്ടതു്?" എന്നു അവൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ, "ഇപ്പോൾ ചെറിയ യജമാനനും കാര്യസ്ഥൻ അയ്യരും വന്നില്ലേ! അവർ എങ്ങോട്ടാണു് പോയതു്? കുതിര മിരണ്ടോടി. അതിനെ പിടിച്ചു കെട്ടാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം വണ്ടിക്കാരനോടുകൂടി ഞാനും പോകേണ്ടിവന്നു നിന്നോടു പറഞ്ഞു ഞങ്ങളുളെടുത്തു വന്നുകൊള്ളുക "എന്നാണു് ചെറിയ യജമാനൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു" എന്നു പറഞ്ഞു. ഇങ്ങിനെ ഭീമസിംഹൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അതു ശരിയായിരിക്കുമെന്നു കരുതി, "അവർ മുകളിലേക്കാണു് പോയതു്. അവിടെയാണു് വലിയമ്മ കിടക്കുന്നതു്" എന്നു ചിണ്ടൻ പറഞ്ഞു മുകളിലേക്കുള്ള കോണിപ്പടിയും കാണിച്ചുകൊടുത്തു. തന്റെ ഉദ്ദേശം ഫലിച്ചു എന്നു കണ്ടു അയാൾ സന്തോഷത്തോടുകൂടി ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതെ വളരെ വേഗത്തിൽ മുകളിൽ കയറി എത്താനും ചെന്നപ്പോൾ ഒരു വിളക്കിന്റെ പ്രകാശംകണ്ടു ചുമരോരമായി ഒതുങ്ങിനിന്നു അതിന്നകത്തേക്കു എത്തിനോക്കി. അവർ രണ്ടുപേരും വാതിലിന്നുനേരെ പുറംതിരിഞ്ഞിരുന്നിട്ടുള്ളതു ഇൻസ്പെക്ടർ ഭീമസിംഹൻ കണ്ടു അവരുടെ മുമ്പിൽ അല്പം അകലെയായി ഇട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കട്ടിലിൽ ഒരാൾ മൂടി പുതച്ചു കിടന്നിട്ടുണ്ടു. വാതിലിൽനിന്നു അവർ

ഇരുന്നേടത്തേക്ക പത്തുവാരയോളം ദൂരമുണ്ട അതിന്നിടയിൽ കുറെ കസേലകളും നാലഞ്ചു പൂച്ചെടികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകണ്ട ഭീമസിംഹൻ അവയുടെ മറവിൽകൂടി നിലത്തു കിടന്നിഴഞ്ഞു അകത്തേക്ക കടന്നു ചുമരോരമായി ഏതാനും അളമാറകൾ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ചുമരിന്നും ആ അളമാറകൾ ഇട്ടിട്ടുള്ളതിന്നും ഇടയിൽകൂടി കഷ്ടിച്ചൊരാൾക്ക ഇഴഞ്ഞുപോകാമെന്നുകണ്ട ഭീമസിംഹൻ അവർ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതിന്നു സമീപംവരെ ഇഴഞ്ഞുചെന്നു. അവിടെ ആയാൽ അവർ സംസാരിക്കുന്നതു ശരിയായി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വലിയ പൂച്ചെടിയുടെ മറവിൽ ഒളിച്ചിരിക്കാൻതക്ക സൌകര്യമുണ്ടെന്നു കണ്ട അയാൾ ഇഴഞ്ഞുചെന്നു അങ്ങിനെ ചെയ്തു.

അപ്പോൾ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ "അമ്മേ!" എന്നു സാവധാനത്തിൽ ഒരിക്കൽ വിളിച്ചു. ഉടനെ ആൾ ഞെട്ടി എഴുനേററു, കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിയുംകൊണ്ട അഞ്ചാറു നിമിഷങ്ങൾ ഇരുന്നശേഷം വന്നിട്ടുള്ളവർ ഇന്നിന്നവരാണെന്നു അറികയും ഉടനെ മകനെ! നീ വന്നുവോ? അവർ കള്ളന്മാരല്ലേ നിന്നെ വല്ലതും ചെയ്യുകളയുമോ എന്ന ഭയം എനിക്ക വല്ലാതെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ യോഗ്യന്മാർതന്നെ:" എന്നു പറഞ്ഞു.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—അമ്മേ! അവരൊക്കെ നല്ലവർതന്നെ. അവരുടെ തലവൻ വെള്ളേൻ എന്നെ വളരെ ബഹുമാനിച്ചു. മലകളുടെ ഇടയിൽ അവൻ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലം ഈശ്വരന്നും കണ്ടുപിടിപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല. അതിന്നു ചുററുമുള്ള നാലുഭാഗങ്ങളിലും ഒരു കോട്ടയെപ്പോലെ മലകൾ ചുററിനില്ക്കുന്നുണ്ട. അവിടേക്ക പോകാനുള്ള വഴി വളരെ രഹസ്യമായി നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഞാൻതന്നെ ഇപ്പോൾ ഒരിക്കൽകൂടി പോകേണമെന്നാൽ എനിക്ക സാധിക്കുന്നതല്ല.

ലളിതാമ്മ—അങ്ങിനെയോ! അതു എവിടെ കിടക്കുന്നു?

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—കൊടക്കാട്ടു പാത്തിമലയിൽ ഒന്നിന്നുമേൽ മറ്റൊന്നായി നാലുമലകൾ നില്ക്കുന്നുണ്ടു. ഒരു വൻ കാട്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കൂടിയാണു് അവിടേക്കു പോകേണ്ടതു്. അതു പാതയിൽനിന്നു പത്തുപന്ത്രണ്ടു നാഴികദൂരത്തിൽ ആകുന്നു.

ലളിതാമ്മ—വണ്ടിയിൽ നിന്നിറങ്ങിയതിൽ പിന്നെ അത്രയും ദൂരം നീ പോയതു എങ്ങിനെ?

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—പാതയിൽനിന്നു മൂന്നു നാഴികയോളം സമനിലത്തിൽക്കൂടി ഞാൻ നടന്നു. അതിൽ പിന്നെ മലയിൽ കയറേണ്ട സ്ഥലം ആയി. അവിടെനിന്നു അവർ എന്നെ ഒരു മഞ്ചലിൽ എടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. മടക്കത്തിൽ വണ്ടി നിർത്തിയിരുന്ന സ്ഥലംവരെ അവർ എന്നെ മഞ്ചലിൽതന്നെ കൊണ്ടുവന്നിറക്കി. അതുകൊണ്ടു എനിക്കു വലിയ ക്ഷീണം തട്ടിയില്ല.

ലളിതാമ്മ—ഇന്നലെ നിങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടപ്പോൾതന്നെ നേരം വൈകിയിരുന്നു നീ അടിവാരത്തിൽ എത്തിയതു ഏഴ് എട്ടു മണിക്കായിരിക്കണം. അവർ അവിടെ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവോ?

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ— ഇല്ലില്ല. ഞങ്ങൾ അവിടെ ഏഴു മണിക്കു മുമ്പായി എത്തി. സച്ചിദാനന്ദനും അപ്പോൾ മാത്രമെ എത്തിയിരുന്നുള്ള വേറൊരു കാര്യം നടത്തിയശേഷം എന്നെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരുവാൻ പോയാൽമതി എന്നു വെള്ളേൻ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടാണു് സച്ചിദാനന്ദൻ അത്രയും താമസിക്കാനിടയായതു. വെള്ളേനു കുട്ടികൾ ഇല്ല. അതുനിമിത്തം ഇക്കൊല്ലം ഏഴിമലയിൽവെച്ചു ഒരു പ്രത്യേക പ്രാർത്ഥന നടത്തുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു. അന്നു അവിടെവെച്ചു നാട്ടുകാർക്കും അവ

ൻെറ കൂട്ടുകാർക്കും സുഖമായ ഭക്ഷണവും മററും കൊടുക്കുന്നതാകുന്നു. അവിടെയുള്ള പുരോഹിതനെ കണ്ടു അതിനുള്ള ദിവസം നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടാണ് സച്ചിദാനന്ദൻ അവിടെ വന്നിരുന്നതു.

ലളിതാമ്മ—വെള്ളേൻ നിന്നോടു എന്താണ് പറഞ്ഞതു?

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—എന്നെ കണ്ട ഉടനെ "നിങ്ങളാണോ നെടുമ്പാറ വാഴുന്നവരുടെ അനുജൻെറ മകനായ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ? ഞാൻ നിങ്ങളുടെ ഒരു പുതിയ പരിചയക്കാരനാകുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. എനിക്കു നിങ്ങളുടെ അച്ഛനെ നല്ലവണ്ണം അറിയാം. അയാൾക്കു ഞാൻ എത്രയോ തവണ സഹായം ചെയ്തിട്ടുണ്ട. എനിക്കു വളരെ പണം തന്നിട്ടും ഉണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു എന്നെ ഉപചരിച്ചിരുത്തിയശേഷം, "നിങ്ങളുടെ അമ്മക്കും മററും സുഖംതന്നെയല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു. നമ്മുടെ കൊട്ടാരത്തിൽ ഒരിക്കൽ വരേണമെന്നും അവൻ പറഞ്ഞു. ഇന്നുതന്നെ വരുന്നതിനു ഞാൻ അവനെ ക്ഷണിച്ചു. അടുത്ത ആഴ്ച കൊട്ടാരത്തിൽ വരാമെന്നു അവൻ സമ്മതിച്ചിട്ടും ഉണ്ടു.

ലളിതാമ്മ—അങ്ങിനെയോ! വളരെ സന്തോഷം. അവരുമായി നമുക്കു സ്നേഹമുണ്ടായാൽ ആരേയും നമുക്കു ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—ഇതാ നമ്മുടെ ആ രേഖകൾ കണ്ടുവോ? ഇതൊക്കെ നമ്മൾ ആ സുബ്രഹ്മണ്യൻചെട്ടിക്കു എഴുതിക്കൊടുത്തിരുന്നവയാണ്. ഇന്നലെരാത്രി അവർ കൊള്ളനടത്തി ഉള്ള പണവും, നമ്മുടെ രേഖകളും വാരിക്കൊണ്ടുവന്നു. ചെട്ടിയേയും അവൻെറ ഭാര്യയേയും അവർ കൊന്നുകളഞ്ഞുവെന്നാണ് പറഞ്ഞതു.

ലളിതാമ്മ—(ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടു) അതു നന്നായിട്ടുണ്ടു! അവർ ചെയ്തതു നല്ല കാൎയ്യംതന്നെ. ഒന്നിനു നാലുകണ്ടു് രേഖകൾ എഴുതിവാങ്ങി നമ്മുടെ സ്വത്തുക്കൾ കൈവശപ്പെടുത്താമെന്നു അവൻ വിചാരിച്ചിരുന്നു. അയ്യരേ! ആ ചെട്ടിക്കു നമ്മൾ എത്രയാണു് കൊടുക്കാനുണ്ടായിരുന്നതു്?

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—അഞ്ചു ലക്ഷത്തോളം കാണണം.

ലളിതാമ്മ—ഇപ്പോൾ കൊണ്ടുവന്ന രേഖകൾകൊണ്ടു ആ സംഖ്യ കണക്കായോ?

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—ഇതിൽ രണ്ടുലക്ഷത്തിന്നു മാത്രമാണു് പ്രോനോട്ടു് ബാക്കി മൂന്നുലക്ഷത്തിന്നും റജിസ്റ്റ്രു്രേഖകളാണു്. പ്രോനോട്ടുപ്രകാരമുള്ള രണ്ടുലക്ഷം നമുക്കു ലാഭമായി.

ലളിതാമ്മ—മററാരാണു് നമുക്കു ഇത്രയും ഉപകാരം ചെയ്യുക? അവർ കള്ളന്മാരാണെങ്കിലും കണിശമുള്ളവരും ഉപകാരസ്മരണയുള്ളവരും ആകുന്നു. വെള്ളന്നെ ഒരു ദിവസം ഇവിടേക്കു ക്ഷണിക്കണം. നിന്റെ വലിയച്ഛൻ ചാക്കുചാക്കായി പണം കെട്ടിവെച്ചിട്ടുണ്ടു. ആക്കാണു് അതുകൊണ്ടു ഒരു ഉപകാരം? അതിരിക്കട്ടെ ആ ദിവാകരന്റെ സംഗതിയെപററി ചോദിച്ചിരുന്നുവോ?

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—ചോദിച്ചു. അവർ അവനു മുത്താറിയാണു് തിന്നാൻ കൊടുക്കുന്നതു്. അവൻ അതു തിന്നാതെ മെലിഞ്ഞു താമസിയാതെ ചത്തുകൊള്ളും. ഇനി അവന്റെയും പ്രഭാവതിയുടേയും കല്യാണം യമലോകത്തുവെച്ചു നടത്തിക്കൊള്ളട്ടെ.

ലളിതാമ്മ—പ്രഭാകരാ! നിന്റെ വലിയച്ഛനും പ്രഭാവതിയും മററും അടിയന്തരമായി കിണാലൂർ കോട്ടയിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടു. പ്രഭാവതിക്കു നല്ല സുഖം ആയിട്ടില്ലത്രെ.

ശ്രുപ്പുഅയ്യർ—അവിടെ അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനൻ ഫാവാറാ യിട്ടുണ്ടു. അതിനായിരിക്കും അവർ പോയിരിക്കുക

ലളിതാമ്മ—അങ്ങിനെതന്നെ ആയിരിക്കണം.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—ഇപ്പോൾ ദിവാകരൻെറ കാര്യ്യം സംശ യമായി തീൎന്നുകൊണ്ടു പ്രഭാവതിയുടെ ആ വിവാഹാലോചന വിട്ടിരിക്കുമെന്നും നമ്മുടെ ഗോപാലൻനമ്പ്യാൎക്കു ഇനി കൊടു ക്കുന്നതിന്നു തടസ്ഥമുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നും ഊഹിക്കുന്നു.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—അതെ. അമ്മേ! ഇനി അവർ പ്രഭാ വതിയെ ആൎക്കാണ് വിവാഹംചെയ്തു കൊടുപ്പാൻ പോകുന്നതു?

ലളിതാമ്മ—എൻെറ ജീവൻപോയാലും ഇനി ഞാൻ ആ നായ്ക്കളുടെ വീട്ടിൽ കാലെടുത്തു വെക്കുകയില്ല. അതിനെപററി അന്വേഷിക്കയും ഇല്ല.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—അതിനെപററി ചിലതൊക്കെ ചെയ്യു ന്നതിന്നു ഞങ്ങൾ തീൎച്ചപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു: ആ സ്ത്രീ ഇങ്ങോട്ടു വരേ ണമെന്നില്ല. വിവാഹം നടന്നാൽ മാത്രം മതി അവളുടെ സ്വ ത്തുക്കളെല്ലാം അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കുള്ളതായിതീരും.

ലളിതാമ്മ—വിവാഹം കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ വേണ്ടതു ചെയ്യാൻ ഗോപാലന്നു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. പിന്നെ അവൻ ജ്യേഷ്ഠൻെറയും ആ ജ്യേഷ്ഠയുടേയും കണ്ണുകളിൽനിന്നു ചോര വീഴ്ത്തിക്കൊള്ളും. അപ്പോൾ പ്രഭാവതി താനേ വന്നു കാലിന്നു കുമ്പിടും.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—വലിയമ്മക്കു ഒരു കത്തെഴുതി, പ്രഭാ വതിയെ ഗോപാലന്നു കൊടുക്കുന്നതു ഇപ്പോൾ സമ്മതമാണോ? എന്നു ഒരിക്കൽകൂടി ചോദിച്ചാൽ മതി. പിന്നീടു വേണ്ടതു ഞങ്ങൾ ചെയ്തുകൊള്ളാം. അമ്മ അതുമാത്രം ചെയ്യണം.

ലളിതാമ്മ—പ്രഭാകരാ! അങ്ങിനെ മതിയെങ്കിൽ ഞാൻ ചെയ്യേക്കാം.

ഇങ്ങിനെ ലളിതാമ്മ സമ്മതിച്ചപ്പോൾ ഗുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ എഴുന്നേററു, കടലാസ്സും മഷിയും എടുക്കുന്നതിന്നായി അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പോകുമ്പോൾ വഴിക്കുണ്ടായിരുന്ന പൂച്ചെടിയുടെ മറവിൽ ഒളിച്ച ഭീമസിംഹൻെറ മേൽ തട്ടി. സ്വതവെ ഭീരുവായ അയ്യർ ഭയപ്പെട്ടു ചാടിയപ്പോൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ചട്ടിക്കുതട്ടി അതോടുകൂടി പിരണ്ടു വീണു. ഭീമസിംഹൻ, ഇരുന്നേടത്തുനിന്നു ഒരു മാൻകുട്ടിയെപ്പോലെ ചാടി കോണിപ്പടികൾ ഇറങ്ങി, വഴിയിൽ ചിണ്ടനെക്കണ്ടു്, "വണ്ടിക്കാരൻ വന്നില്ലേ! വണ്ടിയിൽനിന്നു ഒരു കടലാസ്സു കെട്ടെടുപ്പാൻ മറന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു വളരെ വേഗത്തിൽ പുറത്തേക്കോടി ഇരുട്ടിൽ മറഞ്ഞു. അപ്പോഴേക്കും വീണിരുന്ന അയ്യരും പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരും എഴുന്നേററു "കള്ളൻ! കള്ളൻ! വിടരുതു! വിടരുതു" എന്നു കൂക്കി വിളിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു താഴേക്കു വന്നു. ചിണ്ടൻ പരിഭ്രമിച്ചു വായപൊളിച്ചു നില്ക്കുന്നതാണ് അവർ കണ്ടതു്.

അവിടെനിന്നു ഒളിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ട ഭീമസിംഹൻ വാഴുന്നവർ കിണാലൂർ കോട്ടയിലാണുള്ളതെന്നറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു് നല്ലവണ്ണം പ്രകാശമാവുന്നതുവരെ വളരെ വേഗത്തിൽ നടന്നു. പുലൎന്നശേഷം ഒരു ജടുക്ക പിടിച്ചു എട്ടുമണിയായപ്പോഴേക്കും അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനൻെറ ബങ്കളാവിൽ എത്തി. ഒരു ഭൃത്യനെ വിളിച്ചു വാഴുന്നവരെ ഒന്നു കാണേണമെന്നും വിളിക്കേണമെന്നും പറഞ്ഞപ്രകാരം വാഴുന്നവരോടു പറയുകയും അയാൾ വന്നു ഭീമസിംഹനെകണ്ടു അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു കൊണ്ടുപോയി ഒരു കസേലയിൽ ഇരിക്കുന്നതിന്നായി പറയുകയും ചെയ്തു. "താങ്കളും ഇരിക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞു ഭീമസിംഹൻ ഇരുന്നശേഷം വാഴുന്നവരും അടുത്ത ഒരു കസേലയിലായി ഇരുന്നു ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

ഭീമസിംഹൻ—ഇന്നു വൈകുന്നേരം അങ്ങോട്ടു വരുന്നുണ്ടെന്നു കാണിച്ചെഴുതിയ നിങ്ങളുടെ കത്ത് ഇന്നലെ എനിക്കു കിട്ടി. എന്നാൽ ഇന്നു വൈകുന്നേരം അടിയന്തരമായി എനിക്കു ഒരു ദിക്കിൽ പോകാനുള്ളതുകൊണ്ടു കാലത്തെ ഇവിടെ വന്നു കണ്ടുപോകാമെന്നുവെച്ചു. വിശേഷാൽ എന്തുണ്ട്?

വാഴുന്നവർ—അങ്ങിനെയാണോ! വളരെ സന്തോഷം. നിങ്ങൾ ഇത്രയും ബുദ്ധിമുട്ടാനിടയായതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു.

ഭീമസിംഹൻ—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു) ഇതൊരു ബുദ്ധിമുട്ടാണോ? ഒന്നും ഇല്ല—നിങ്ങളുടെ ഈ അതൃത്തിയിലുള്ള കള്ളന്മാർ അതിസമർത്ഥന്മാർതന്നെ അവരെ പിടികിട്ടുന്ന കാര്യം വളരെ സംശയം. എന്നെ ഇവിടേക്കു മാററിയതിൽ അത്യധികം വ്യസനിക്കുന്നു.

വാഴുന്നവർ— ദിവാകരൻെറ കാര്യത്തിൽ വല്ല തുമ്പും ആയോ?

ഭീമസിംഹൻ—ഒന്നും പറയാറായിട്ടില്ല.

വാഴുന്നവർ—രണ്ടു ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പു നടന്ന കൊള്ളയിൽ ആ സുബ്രഹ്മണ്യൻചെട്ടിയും അയാളുടെ ഭാര്യയും മരിച്ചു എന്നു കേട്ടു. ഇതിനൊക്കെ ആരും ചോദിക്കാനില്ലെന്നോ! ഇംഗ്ലീഷു ഭരണത്തിൽ ഇങ്ങിനെ നടക്കാറുണ്ടോ? എത്രയോ പ്രസിദ്ധി നേടിയ നിങ്ങളൊക്കെ ഉണ്ടായിരിക്കെ മററാരാണ് ഇതൊക്കെ ഒതുക്കാൻ?

ഭീമസിംഹൻ—ഇതിനൊക്കെ നിങ്ങളുടെ അടുത്ത ചില ബന്ധുക്കൾ തന്നെയാണ് കാരണം.

വാഴുന്നവർ—അങ്ങിനെ ചെയ്ത ബന്ധുക്കൾ ആരാണ്?

ഭീമസിംഹൻ—അതൊന്നും ഇപ്പോൾ പറയാറായിട്ടില്ല. മുഴുവൻ വിവരങ്ങളും കിട്ടികഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമെ പറയാൻ പാടുള്ളു.

വാഴുന്നവർ—മതി. എന്നാൽ ദിവാകരൻ ജീവനോടുകൂടി ഉണ്ടോ? അവൻ മടങ്ങിവരുമോ?

ഭീമസിംഹൻ—ഇന്നുവരെ അയാൾ ജീവനോടുകൂടെ ഉണ്ടു. മടങ്ങിവരുമോ എന്നു തീൎച്ചപറയാറായിട്ടില്ല അടുത്ത ചില ദിവസങ്ങൾക്കിടയിൽ നിങ്ങളുടെ അനുജന്റെ ഭാൎയ്യ അവിടെ വന്നിരുന്നുവോ? ആ വന്നതു എന്തിനായിട്ടായിരുന്നു?

വാഴുന്നവർ—വന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അപ്പോൾ ഞാൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല അവളുടെ ജ്യേഷ്ഠത്തിയുടെ മകനു പ്രഭാവതിയെ ആവശ്യപ്പെടുന്നതിനാണ് വന്നിരുന്നതു്. അവളെ ദിവാകരനു കൊടുപ്പാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും ഇനി അതു മാററാൻ തരമില്ലെന്നും പ്രഭാവതിയുടെ അമ്മ പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു അല്പം ക്രോധിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവൾ മടങ്ങിപോയതു. അതേ സമയം ആരോ ഒരാൾ പെട്ടെന്നുവന്നു പ്രഭാവതിയുടെ കയ്യിൽ ഒരു കത്തും അതോടുകൂടി ഒരു ഫോട്ടവും കൊടുത്തുപോയി. ദിവാകരനെ കാണാതായതു മുതൽ വ്യസനിച്ചിരിക്കയായിരുന്ന പ്രഭാവതിക്കു എന്തെന്നില്ലാത്ത മനോവേദന ആ കത്തും ഫോട്ടോവും കണ്ടപ്പോൾ ഉണ്ടായി. ദിവാകരനും അവളും ഒന്നായി കളിച്ചു വളൎന്ന കുട്ടികളാണ്. ആ കത്തിൽ ദിവാകരൻ ഒരു ദുഷ്ടനാണെന്നും ദുൎന്നടപ്പുകാരനാണെന്നും മററും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആ ഫോട്ടോ ദിവാകരൻ ഏതോ ഒരു വ്യഭിചരിച്ചു നടക്കുന്ന സ്ത്രീയോടുകൂടി ഇരിക്കുന്നതരത്തിൽ എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ് നിങ്ങളെ കാണിക്കേണ്ടതിലേക്കു രണ്ടും ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടേക്കെടുത്തിട്ടുണ്ടു അതു കണ്ടതു മുതൽ പ്രഭാവതിക്കു പനി തുടങ്ങി. ഇവിടെയാണെങ്കിൽ ദിവാകരനെ കാണാതായതു മുതൽ ദിവാകരന്റെ വലിയമ്മാമനും എന്റെ ഭാൎയ്യയുടെ അച്ഛനും ആയ യജമാനൻ വ്യസനിച്ചു ഊണും ഉറക്കവുമി

ല്ലാതെ ഇപ്പോഠം മരിക്കമെന്ന നിലയിൽ കിടക്കുന്നു. പ്രഭാവതിക്ക രണ്ട ദിവസമായിട്ട് അല്പം സുഖമുണ്ടെന്ന കണ്ടതുകൊണ്ടാണ് ഇന്നലെ ഞങ്ങഠം ഇങ്ങോട്ടു വന്നത്.

ഭീമസിംഹൻ—ആവട്ടെ. ആ ഫോട്ടോ ഒന്നു കാണട്ടെ. ഞാൻ ഇവിടേക്ക മാറുന്നതിന്നു മുമ്പു മദിരാശിയിലായിരുന്നു നാലു കൊല്ലങ്ങളോളം പ്രവൃത്തിയെടുത്തിരുന്നതു അത്തരക്കാർ പാൎത്തുവരുന്ന മിക്ക വീട്ടുകളും ഓരോ ആവശ്യത്തിന്ന ഞാൻ പരിശോധിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ട. അങ്ങിനെയുള്ളവരിൽ പെട്ടതാണോ എന്നു ഞാൻ നോക്കട്ടെ ആ ഫോട്ടോ ഇങ്ങോട്ടെടുക്കുക. ആ കത്തും ഒന്നു നോക്കണം.

വാഴുന്നവർ മുകളിൽപോയി ഒരു അളമാറിയിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ലക്കോട്ടെടുത്തു ഉടനെ താഴേക്ക വന്നു ഭീമസിംഹന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അതു വാങ്ങി നോക്കി അയാഠം അത്ഭുതപ്പെട്ടു, "ഇവഠം എനിക്ക പരിചയമുള്ള ഒരുവളെ പോലെ തോന്നുന്നുണ്ട" എന്നു പറഞ്ഞു വീണ്ടും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ഉടനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖം ചുകന്നു കണ്ണുകളിൽ നിന്നു തീ ചിതറുന്നുണ്ടെന്നു തോന്നി അവിടെ നില്ക്കുന്നതു ശരിയല്ലെന്നു കണ്ട വാഴുന്നവരോട യാത്രകൂടി പറയാതെ, "ആഹാ! ഇതെന്താശ്ചൎയ്യം! ഇതിൽ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതു എന്റെ സഹോദരി രമയല്ലേ! അതൊ ഞാൻ കാണുന്നതു സ്വപ്നമാണോ?" എന്നു വിചാരിച്ചു ഒരിക്കൽകൂടി അതു നോക്കിക്കൊണ്ട പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദേഹം ആസകലം വിറക്കുന്നുണ്ട. നേരെവന്നു ഭീമസിംഹൻ ജട്കയിൽ കയറി വണ്ടിക്കാരനോട, "വീട്ടിലേക്ക്" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു ഒരു നിശ്ചേഷ്ടനെപോലെ ഇരുന്നു.

അദ്ധ്യായം 11

ജട്ക്കയിൽവന്ന ഘോഷാസ്ത്രീകൾ

അത്യുഷ്ണമുള്ള ഒരു ദിവസം പകൽ ഏകദേശം പന്ത്രണ്ടു മണിയായപ്പോൾ കിണാല്യൂർ കോട്ടവഴിക്കു ഒരു ജട്ക്ക പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അപ്പോഴുള്ള ഉഷ്ണവും വെയിലിന്റെ കാഠിന്യവും വണ്ടിയോടിക്കുന്ന ഗുലാംഖാൻ എന്ന ചെറുപ്പക്കാരൻ ഒട്ടുംഗണിക്കാതെ ആ കുതിരയെ ചമ്മട്ടികൊണ്ടു ഇടതടവില്ലാതെ അടിക്കുകയാൽ പടപട എന്നശബ്ദം ഉണ്ടാക്കിയുംകൊണ്ടു അതു വളരെ വേഗത്തിൽ ഓടുന്നുണ്ടു. അതിന്റെ ദേഹം മുഴുവൻ കുളിച്ചതുപോലെ നനഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനാൽ ആ വിയർപ്പു വെള്ളം ഉററി വീഴുന്നതുകൂടാതെ വായയിൽക്കൂടി നുരയും ഒഴുകുന്നുണ്ടു. ആ കുതിരയെ കണ്ടാൽ ആ വണ്ടി കുറെ ദൂരെനിന്നു വരുന്നതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ആ വണ്ടിക്കാരന്നു ഇരുപതോ ഇരുപത്തുരണ്ടോ വയസ്സായിട്ടുണ്ടാവണം. കുതിരയെ അടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു അവന്നു പരമസന്തോഷം. വണ്ടി തെളിക്കുന്നതു വലിയ ഒരു ഉദ്യോഗമായിട്ടാണു് അവൻ കരുതിയതു്. അവൻ വണ്ടിയിന്മേൽ കയറി ഇരുന്നാൽ അവന്നു അസാധാരണമായ ഒരുണർവ്വു് ഉണ്ടാവാനുണ്ടു്. ഉടനെ ഹിന്തുസ്ഥാനി, മറാട്ടി, ഗുജറാത്തി മുതലായ പാട്ടുകൾ അവനെ ചെന്നാശ്രയിക്കും. ആവക പാട്ടുകൾക്കനുസരിച്ചു താളം പിടിച്ചുകൊണ്ടു കുതിരയെ അടിക്കുകയായി. വഴിയിൽ നടന്നു പോകുന്നവർ ആരായാലും അവന്നു നിസ്സാരന്മാരാണു് അവൻ ഇടക്കിടെ എഴുനേററുനിന്നും ചിലപ്പോൾ കാലിന്മേൽ കാലേററി ഇരുന്നും നാഴികക്കു നാല്പതു തവണ ബീഡിവലിച്ചും വണ്ടിയോടിക്കുന്നതു കാണാം. ആ വണ്ടിയോടിക്കുന്ന സിംഹാസനത്തിന്മേൽ

ഇരുന്നാൽ അവന്നു സൎവ്വസുഖങ്ങളും സിദ്ധിച്ചും ആ വണ്ടിയുടെ മുൻഭാഗത്തും പിന്നിലും ചുവന്ന പട്ടുവസ്ത്രംകൊണ്ടു നല്ലവണ്ണം മൂടീട്ടുണ്ടു. അതിന്നുള്ളിൽ ആരാണുള്ളതെന്നു അതുകൊണ്ടു ആൎക്കും അറിവാൻ പാടുണ്ടായിരുന്നില്ല. കിണാലൂർ ചുങ്കം കടന്ന ആ വണ്ടി പല അങ്ങാടികളും കടന്നു പിന്നെയും പോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടുവിൽ ആ നിരത്തിൽനിന്നുവിട്ടു നാലഞ്ചു വീടുകൾ കടന്നു ഒരു വീട്ടിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുപോയി നിൎത്തി. വണ്ടിക്കാരനായ ഗുലാംഖാൻ ഉടനെ ഇറങ്ങി വാതിലിന്നു തട്ടി, "ഘോഷാ! ഘോഷാ!" എന്നു ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ആ വീട്ടിന്നുള്ളിൽനിന്നുവന്ന അബ്ദുറഹിം സാഹേബും ഗുലാംഖാനും ഓരോ മുണ്ടു നിവൎത്തിപ്പിടിച്ചപ്പോൾ ആ വണ്ടിയിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടുപേർ ഇറങ്ങി ആ വീട്ടിന്നകത്തേക്കു പോയി.

അകത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മുറിയിൽ നിച്ചിയാട്ടു് ഗോപാലൻനമ്പ്യാരും, കാപ്പിക്ലബ്ബു് ശങ്കരയ്യരും, ഹെഡ്കൺസ്റ്റബിൾ ജഗന്നാഥനായഡുവും ഒരു പുല്ലുപായയിൽ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു. അവർ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ കുറെ ശീട്ടുകൾ (Playing Cards) കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. നാലു സ്ഥലങ്ങളിലായി കുറെ ചില്ലറയും ഉറുപ്പികയുംകൂടി വെച്ചിട്ടുണ്ടു. ആ ഘോഷാസ്ത്രീകൾ മുറിയിൽ കടന്നപ്പോൾ ഗോപാലൻനമ്പ്യാരൊഴികെ മററ രണ്ടുപേരും പെട്ടെന്നെഴുനേററു, പുഞ്ചിരിതൂകിയുംകൊണ്ടു, "വരണം! വരണം! ഇരിക്കാം!" എന്നു ക്ഷണിച്ചു ആ വന്നവൎക്കു ഇരിക്കുന്നതിന്നുള്ള സ്ഥലം നീങ്ങിക്കൊടുത്തു അടുത്തായി അവരും ഇരുന്നു.

കാപ്പിഹോട്ടൽ ശങ്കരയ്യർ വെളുത്തു തടിച്ചു ഒരു പാലക്കാടൻ ബ്രാഹ്മണനാണു്. അയാൾക്കു ഏകദേശം ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സായിട്ടുണ്ടു. അയാൾ നാലഞ്ചു മുഴം നീളമുള്ള ഒരു മല്ലി

ൻെറ മുണ്ടാണ് ഉടുത്തിട്ടുള്ളതു്. അതിന്നു മേലെ കറുത്ത കരയുള്ള ഒരു തോൎത്തുമുണ്ടും ഉടുത്തിരിക്കുന്നു. അയാൾ കുറെ താക്കോലുകൾ ഒരു വെള്ളി വളയത്തിൽ കോൎത്തു തൻെറ മടിയിൽ തിരുകീട്ടുണ്ടു. മുറുക്കിയതു മുററത്തു തുപ്പുന്നതിന്നായി എഴുന്നേററു നടക്കുമ്പോൾ ആ താക്കോൽ കൂട്ടം കല കല ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. നടക്കുമ്പോൾ അയാൾ ഉടുത്തിട്ടുള്ള വസ്ത്രം അഴിഞ്ഞു തുടങ്ങുമെങ്കിലും അപ്പപ്പോൾതന്നെ അതു മുറുക്കി ഉടുക്കുന്നതിന്നു മടിച്ചിരുന്നതേ ഇല്ല. അയാളുടെ കഴുത്തിൽ സ്വൎണ്ണംകൊണ്ടു കെട്ടിച്ചു സ്വൎണ്ണക്കമ്പിയിന്മേൽ കോൎത്ത ഒരു രുദ്രാക്ഷവും, വലത്തെ കയ്യിൽ കറുപ്പു ചരടിന്മേൽ കെട്ടിയ ഒരു ഏലസ്സും കാതുകളിൽ കല്ലുപതിച്ച ഓരോ കടുക്കനും വിരലുകളിൽ ഏതാനും മോതിരങ്ങളും അയാൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു. അയാളുടെ അമ്മ സുബ്ബമ്മാളും ഭാൎയ്യ മീനാക്ഷിയമ്മാളും ഹോട്ടലിലെ കാൎയ്യങ്ങൾ നടത്തിവന്നതുകൊണ്ടു അയാൾ അതാതു സമയത്തിന്നു ഊണുകഴിച്ചു ഇഷ്ടംപോലെ നടന്നാൽമതി. അയാൾ അമ്മയെയും ഭാൎയ്യയേയും ഓരോ കുററങ്ങൾ പറഞ്ഞു തൻെറ സ്നേഹിതന്മാരുള്ള ഈ വീട്ടിൽവന്നു സമയം പോക്കുകയാണ് പതിവു്. അയാൾ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരുടെ നിച്ചിയാട്ട് കൊട്ടാരത്തിലുള്ളവരുമായി വളരെ സ്നേഹത്തിൽ കഴിയുന്ന ഒരാളും ആകുന്നു.

ഹേഡ്കൺസ്റ്റേബൾ ജഗന്നാഥനായഡു എന്ന ആൾ അടുത്ത പോലീസ്കച്ചേരിയിലെ സൎവ്വാധികാരിയാണ് അയാൾക്കു ഏകദേശം മുപ്പതു വയസ്സായിട്ടുണ്ടാവണം. അയാൾ മെല്ലിച്ചു നീണ്ട ഒരാളാണ്. അയാളുടെ മുഖത്തു കറുത്തു തിങ്ങിയ മീശ നന്നായി വളൎന്നിട്ടുണ്ടു. അയാൾ നെററിയിൽ ധരിച്ച ഒരിഞ്ചു വീതിയിലുള്ള ഗോപിക്കുറി മൂക്കിന്മേലോളം നന്നായി പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കഴുത്തിൽ തുളസി മണികൊണ്ടു

ള്ള മാലയും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു എന്നാൽ ബിലാത്തി മദ്യം ഒഴിച്ചു മററൊരു ചീത്ത വസ്തുവേയും നോക്കുകയോ വെള്ളംപോലും കടിക്കുകയോ ചെയ്യാറില്ല. അയാളുടെ വായയിൽനിന്നു എപ്പോഴും പുറപ്പെടുന്ന അതിൻെറ സൌരഭ്യം മററുള്ളവരെ അറിയിക്കുമെങ്കിലും അതിൻെറ ലഹരി അയാളെ ബാധിക്കാത്തവിധം അത്രയും സേവിച്ചു അയാൾ സിദ്ധി നേടിട്ടുണ്ടു. അയാൾ ഗോപാലൻനമ്പ്യാരുടെ ആത്മമിത്രമാണ് അയാളുടെ പണം തട്ടിതിന്നു എന്തുപറഞ്ഞാലും അതുപ്രകാരം ചെയ്യുവനു എപ്പോഴും കച്ചേരിയിൽപോയി ഡയറി എഴുതുന്നതിലും കള്ള ക്കേസ്സുകൾ ഉണ്ടാക്കി നല്ല പേർ മേലധികാരത്തിൽനിന്നു വാങ്ങുവാനും ഇയ്യാൾ ബഹു സമൎത്ഥനാകുന്നു.

അബ്ദുറഹിമാൻ സാഹേബ് ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ മെടിക്കലേഷൻവരെ പഠിച്ചിട്ടുണ്ട് അയാൾ സാധാരണ വിദ്യാൎത്ഥികളെപ്പോലെ ഒരു തവണ മാത്രം പരീക്ഷക്കുപോയി തോററുവന്നിട്ടുള്ളവനല്ല. മുൻകാലത്തു ഘജിനി മുഹമ്മദ് എന്ന മുഹമ്മദീയ രാജാവ് ഇന്ത്യയുടെ നേരെ പന്ത്രണ്ടുപ്രാവശ്യം കൊള്ളനടത്തി പോയിട്ടുണ്ടു്. മുഹമ്മദ് ഘോറി ഏഴു പ്രാവശ്യം ഇന്ത്യയിൽവന്നു കൊള്ളനടത്തി. അബ്ദുറഹിം സാഹേബ് ഇരുപത്തൊന്നു പ്രാവശ്യം മെടിക്കലേഷൻ പരീക്ഷയോടു് ശരിക്കുള്ള യുദ്ധം തന്നെ നടത്തി തോററു മടങ്ങിയ മഹാസമൎത്ഥനാണ്. സാധുക്കളായ കക്ഷികളെ പറഞ്ഞു മിരട്ടി ഒന്നിന്നു പത്തിരട്ടിയായി മുദ്രവിലയെന്നും, എഴുത്തുകൂലി എന്നും, കൈക്കൂലിയെന്നും ചായ കുടിക്കാൻ എന്നും മററും പറഞ്ഞ് അവരിൽനിന്നു തട്ടിപ്പറിച്ചെടുത്തും മററും ദിവസവൃത്തി കഴിച്ചുവരുന്ന ഒരു കോടതി ഗുമസ്തനാണ് നമ്മുടെ അബ്ദുറഹിം സാഹേബ്. ഇയ്യാളുടെ വീട്ടിൽ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാ

രും ശങ്കരയ്യർ മുതലായവരും മിക്കദിവസവും വന്നിരുന്നു വി ശ്രമിച്ചു പോവുകയാണ് പതിവ്. താങ്കൾ അവിടെ വരുന്നതു മററാരും അറിയരുതെന്നു കരുതിയാണ് പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരും ശൂപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരും ഘോഷാസ്ത്രീകളെപ്പോലെ അവിടെക്കു വന്നതു. അവർ രണ്ടാളും പായയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ അബ്ദുറഹിം സാഹേബ് "ഇന്നു വെയിലിന്നു വളരെ അധികം ചൂടുണ്ട്. ഒരു സമയം മഴതന്നെ ഉണ്ടായേക്കാം. നിങ്ങൾ ഈ വെയിലി ന്നു എങ്ങിനെയാണ് വന്നതു് ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഉടനെ ശങ്കരയ്യർ എഴുനേററു പുറത്തേക്കുപോയി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു വലിയ തട്ടിൽ കുറെ പലഹാരങ്ങളും പഴങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ടു് ആ അകത്തുവന്നു അവരുടെ മുമ്പിൽ വെച്ചശേഷം, വീണ്ടുംപോയി കുറെ ലമനേഡ്, സോഡ മുതലായവയുമായി വന്നു പായയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽവെച്ചു. ശങ്കരയ്യർ, "എന്തിനാണ് വെറുതെ താമസിക്കുന്നത് !" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും അതിന്നു ചുററുമായി ഇരുന്നു അരമണിക്കൂർകൊണ്ടു അതെല്ലാം കഴിച്ചു് ആ തട്ടും കുപ്പികളും കാലിയാക്കി. ശങ്കരയ്യരും മററും സുഖമായി ഒന്നു മുറുക്കിയശേഷം അവർ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—പ്രഭാകരാ! അന്നു വീട്ടിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു നിങ്ങളുടെ സംഭാഷണങ്ങളെ കേട്ടവനെപ്പററി പിന്നീട് വല്ല വിവരവും കിട്ടിയോ ?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—പോയവൻ പോയി എന്നല്ലാതെ അവനെപ്പററി പിന്നീട് ഒന്നും അറിവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല.

ശങ്കരയ്യർ—അത്രയും സാമത്ഥ്യമുള്ളവൻ ആരായിരിക്കും ?

അബ്ദുറഹിം സാഹേബ്—അവൻ അകത്തു കടന്നതും പുറത്തു പോയതും എത്ര സാമത്ഥ്യത്തോടുകൂടി !

ക്ഷേ. ജഗന്നാഥനായഡു—അവൻ വാഴുന്നവരുടെ ആാം ക്കാരനായിരിക്കണം. മററാക്കാണ് അതൊക്കെ അറിയേണ്ടതു?

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—ഞങ്ങറം അത്രയും കാലത്തെ സംസാരിപ്പാൻ മുകളിലേക്കു പോകുന്നുണ്ടെന്നു അവക്കു എങ്ങിനെ അറിയാനാണ്? ഇല്ലില്ല. അവൻ ഒരു സാധാരണ കള്ളൻ ആയിരിക്കണം. ഞങ്ങറം ആ കിടപ്പുമുറിയിൽ പോകുന്നതിന്നുമുമ്പായി, വല്ലതും കക്കുന്നതിന്നു ആ മുറിയിൽ കടന്നതായിരിക്കാം. ഞങ്ങളെ കണ്ടപ്പോറം ഒളിച്ചതായിരിക്കണം. കണ്ടപ്പോറം ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടു. അവൻെറ കാൎയ്യം ഇരിക്കട്ടെ. വാഴുന്നവരുടെ മറുപടി കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞു. അയാറം മകളെ ഗോപാലൻ നമ്പ്യാക്കു കൊടുക്കയില്ല.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—(കോപത്തോടുകൂടി) അങ്ങിനെയാണോ എഴുതിയതു? ദിവാകരൻ യമലോകത്തേക്കു പോയ്ക്കഴിഞ്ഞുവല്ലോ! കൂടാതെ അവൻെറ ദുൎന്നടപ്പുകളെ വിവരിച്ചുംകൊണ്ടെഴുതിയ കത്തും ഫോട്ടോവും അയാറം നോക്കിയിരിക്കണം. അപ്പോറം അവർ ഓമോരോന്നു എങ്ങിനെ പെണ്ണിനെ കൊടുക്കും. മററാക്കാണ് അവളെ കൊടുക്കാൻ പോകുന്നതു്?

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—അതിനെപ്പററി ഒന്നും എഴുതീട്ടില്ല. അതൊക്കെ എന്തെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. ഇനി നാം അവരെ വെറുതെ വിട്ടുകൂടാ. നാം നിശ്ചയിച്ചതു ചെയ്യണം.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—അയ്യരേ! അതാണ് ശരി

ജഗന്നാഥനായഡു—ഇനി എന്താണ് ചെയ്യാൻപോകുന്നതു?

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—ആ പെണ്ണിനേയും തെ ലച്ചുകളഞ്ഞ് അവക്കു നീക്കിയാൽനീങ്ങാത്ത ആപത്തും വലിച്ചിടണം.

അബ്ദുറഹിം സാഹേബ്—അതെ അതെ. അതുതന്നെയാണ് ചെയ്യേണ്ടതു്.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—അതു നാളെതന്നെ ചെയ്യണം. പ്രഭാവതിക്ക നല്ല സുഖം ആയിക്കഴിഞ്ഞു. ഇനി താമസിച്ചാൽ അവരൊക്കെ നെടുമ്പാറയിലേക്ക പോയി എന്നുവരും. അങ്ങിനെ ആയാൽ നമ്മുടെ ഉദ്ദേശം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നുംവരും

അബ്ദ്ദുറഹിംസാഹേബ്—കാര്യസ്ഥൻ സ്വാമീ! ഒക്കെ ശരി. ഞങ്ങളും ചെയ്യേണ്ടതു എന്താണെന്നുപറഞ്ഞാൽ ചെയ്യാം നിങ്ങളുടെ മച്ചുനിയൻ ശങ്കരയ്യരാണ് കാര്യമായി പ്രവൎത്തിപ്പാനുള്ളത്.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—അവൻ അതുചെയ്യുമെന്നു ഞാൻ ഏറ്റു. അവൻ അതു ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നെഴുതിയതുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങളും ഇന്നു വന്നതു. അവൻെറ കാര്യത്തെപറ്റി സംശയിക്കുകയേ വേണ്ട.

അബ്ദ്ദുറഹിംസാഹേബ്—അതും ഇരിക്കട്ടെ. ആ പ്രഭാവതിയെ ബങ്കളാവിൻെറ പുറത്തുകൊണ്ടു വരുന്നതു എങ്ങിനെ? അവർ കിടന്നേടത്തു നിന്നെഴുന്നേൽക്കാറില്ലത്രെ! അതിന്നു ആൎക്ക കഴിയും? അതാണ് ആലോചിക്കാനുള്ളതു.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—ഇല്ലില്ല പ്രഭാവതിക്ക നാലഞ്ചു ദിവസമായിട്ടു വളരെ സുഖമുണ്ടു. വൈദ്യൻെറ നിദ്ദേശപ്രകാരം വൈകുന്നേരം അല്പം കാററുകൊള്ളുന്നതിന്നായി ബങ്കളാവിൻെറ പിൻഭാഗത്തുള്ള തോട്ടത്തിൽ അല്പനേരം നടക്കാറുണ്ടു. അതു നമ്മുടെ കാൎയ്യത്തിന്നു അനുകൂലമായ സമയവും ആകുന്നു. അവളെ വിളിച്ചുകൊണ്ടു വരുന്നതിന്നു സുബ്ബമ്മാളുണ്ടല്ലോ! അവളോടും ഞാൻ പറഞ്ഞേല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു. അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു അവളും ഏററിട്ടും ഉണ്ടു. അവളും അവളുടെ മകനും കൂടി ആ കാൎയ്യം നിറവേററും. അതിനെപററി ഒന്നും പരിഭ്രമിക്കാനില്ല.

ജഗന്നാഥനായഡു—സുബ്രഹ്മണ്യനോ! ഭേഷ്! ശങ്കരയ്യരേ! നിങ്ങളുടെ അനുജൻ നിങ്ങളെ വിററുവരും. കുറച്ചുകൂടി കഴിഞ്ഞാൽ നിങ്ങളെ വീട്ടിൽനിന്നോടിപ്പാൻ അവൻ മതിയാകും.

അബ്ദുറഹിംസാഹേബ്—നാളെ ചെയ്യാമെന്നു വെച്ചത് എല്ലാവരും യോജിച്ചു കൃത്യമായി ചെയ്താൽ പ്രഭാവതിയുടെ കാര്യം നാളെക്കൊണ്ടു കഴിയും. ഇതിൽ മുഖ്യമായി ചെയ്യേണ്ടത് ശങ്കരയ്യരുടെ അമ്മയാണ്.

ശങ്കരയ്യർ—(പുഞ്ചിരിതൂകിക്കൊണ്ടു) എന്റെ അമ്മക്കു അതിനുള്ള സാമർത്ഥ്യം വേണ്ടതുണ്ടു. ആവക തന്ത്രങ്ങൾക്കു സുബ്രഹ്മണ്യൻ മാത്രമുണ്ടായാലും മതി.

അബ്ദുറഹിംസാഹേബ്—ആ ബങ്കളാവിന്നടുത്തു പിൻഭാഗത്തു വല്ല കിണറും ഉണ്ടോ?

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—ഉണ്ടു ബങ്കളാവിന്നടുത്ത പിൻപുറത്തുള്ളതു പപ്പുച്ചെട്ടിയുടെ വീട്. അതിന്റെ വഴിയിൽ ഒരു കിണറുണ്ടു. അതാണ് നമ്മുടെ ഉദ്ദേശത്തിന്നു പററിയത്. സുബ്ബമ്മാൾ അവിടെയാണ് പ്രഭാവതിയെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരേണ്ടത്. മററുള്ളവർ അവിടെ ഒളിച്ചിരിക്കുകയും പെട്ടെന്നുചെന്നു പിടികൂടേണ്ടതും ആകുന്നു. ശങ്കരാ! ഏതായാലും നീ അവളെ ഇങ്ങോട്ടു വിളിക്കുക.—

ശങ്കരയ്യർ ഉടനെപോയി മടങ്ങിവന്നു. സുബ്ബമ്മാൾക്കു നാല്പതിലധികം പ്രായമായിട്ടുണ്ടു. കറുത്തു കുറണ്ടുമെലിഞ്ഞ അവരുടെ മുഖം വസൂരിക്കലകൾകൊണ്ടു വികൃതമായിരിക്കുന്നു. അവർ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രം തീയിലിട്ടാൽ തീ കെട്ടുപോകുമെന്നല്ലാതെ വസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു നൂലിന്നുപോലും കേടുതട്ടുന്നതല്ല. കണ്ണുകൾ ഒരുതരം പൂച്ചക്കണ്ണുകളും ആകുന്നു.

സുബ്ബമ്മാളുടെ ഇടത്തെ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടു അവരുടെ ഒടുവിലത്തെ മകൻ സുബ്രഹ്മണ്യനും വന്നിട്ടുണ്ടു. അവനും ഏക

ദേശം അമ്മയുടെ ആകൃതിതന്നെ. അമ്മക്ക അവന്റെ നേരെ പ്രത്യേകവാത്സല്യമുണ്ടായിരുന്നു. അവന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നു വിരോധമായി ഒരാളും ഒരു വാക്കും പറയാറുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവന്റെ വലത്തെ കണ്ണു എന്തോ രോഗം പിടിപെട്ടു നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു അതുനിമിത്തം അവനെ മിക്കവരും ഏകാക്ഷി എന്നു വിളിച്ചു വരാറുണ്ട്.

സുബ്ബമ്മാളും ഏകാക്ഷിയും അവരെല്ലാവരും ഇരുന്നിട്ടുള്ള മുറിയുടെ വാതിലിന്നുനേരെ വന്നുനിന്നു അവിടെ പുരുഷന്മാർ ഇരുന്നിട്ടുള്ളതുകണ്ടു സുബ്ബമ്മാൾ ലജ്ജിച്ചുവെങ്കിലും കുട്ടത്തിൽ ശുപ്പുഅയ്യരെ കണ്ടപ്പോൾ, „നീങ്ക എപ്പോ വന്നിങ്കാ" എന്നു ചോദിച്ചു.

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ— ഞാൻ ഇപ്പോഴാണ് വന്നത്. അതിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ പറഞ്ഞ കാര്യം നീ നാളെ ചെയ്യണം. എന്താ പറയുന്നതു?

സുബ്ബമ്മാൾ—(പുഞ്ചിരിയോടുകൂടി) നാനെന്ന ചൊല്ലപ്പോറേൻ? നീങ്ക എപ്പിടി ചൊന്നാലും സരിതാൻ. അതുക്ക എപ്പവാവതു ആക്ഷേപനൈ ചൊന്നതുണ്ടാ?

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—പ്രഭാവതി ദിവസംതോറും വൈകുന്നേരം നാലുമണിമുതൽ ആറുമണിവരെ തോട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കും. ഏകദേശം അഞ്ചുമണിക്ക വല്ലവിധത്തിലും നീ തോട്ടിന്നരികെയുള്ള കിണററിൻ കരയിലേക്ക അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരണം. ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്ന മററു കാര്യങ്ങളും ചെയ്യണം നാളെ ചെയ്യാതിരിക്കരുതു? നീ മാത്രം പോകുന്നുവോ? സുബ്രഹ്മണ്യനേയുംകൂടെ കൊണ്ടുപോകുന്നുവോ?

സുബ്ബാമ്മാൾ—പൈയ്യനും നാനുമാപ്പോറോം. നാൻ എപ്പടിയാവതു തന്തരംപണ്ണി അവളൈ കൊണ്ടുവന്തുടറേൻ. അതു

ക്കുമെല്ലെ ആകവേണ്ടിയതുക്ക നീങ്ക പാത്തുക്കങ്ക. അതുവേ ഇന്ത പാലക്കാട്ടാരോടെ ചമത്തെപ്പാരുങ്കളേൻ.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—ശരി. ഈ കാൎയ്യം നമ്മറം വിചാരിച്ചപോലെ ആയ്ക്കഴിഞ്ഞാൽ, പിന്നെ വാഴുന്നവരുടെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരുടേതായിത്തീരും. നിങ്ങളെയൊന്നും അപ്പോറം മറന്നുകളയുന്നതല്ല. ഈ ഹോട്ടലിൽകിടന്നു കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവരില്ല. നമ്മുടെ സ്നേഹിതന്മാർ ഓരോരുത്തൎക്കും കൊല്ലത്തിൽ ആയിരം ഉറപ്പിക വരവുള്ള നിലം, തോട്ടം മുതലായവ തരാതിരിക്കയില്ല

ജഗന്നാഥ നായഡു—അയ്യരേ! എന്നാൽ ഒന്നു പറയാം. ഞാൻ രണ്ടു കച്ചേരികളിൽ മുഴിമുട്ടണം. അവസാനംവരെ എന്നെക്കൊണ്ടാണു ജയം കിട്ടേണ്ടതു്. സമ്മാനവിഷയത്തിൽ കുറെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ടു്.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—അങ്ങിനെതന്നെ ആവട്ടെ. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യും. കാൎയ്യം മാത്രം ശരിപ്പെടുത്തണം.

ജഗന്നാഥ നായഡു—അതിലെന്താണു് സംശയം?

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—നമുക്കൊക്കെ തിരക്കുള്ള ജോലിയുണ്ടു് സുബ്ബമ്മാ! നിനക്കും ഹോട്ടലിൽ തിരക്കുണ്ടായിരിക്കും. നീ പോ. നാളെ അഞ്ചുമണിക്കു ഉപേക്ഷവരുത്താതെ കാൎയ്യം നടത്തണം.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞപ്പോറം ഏകാക്ഷിയോടുകൂടി സുബ്ബമ്മാറം ഹോട്ടലിലേക്കു പോയി.

പിറെറന്നാറം വൈകുന്നേരം നാലരമണിക്കു സുബ്ബമ്മാളും ഏകാക്ഷിയും അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനൻെറ ബങ്കളാവിന്നു പിന്നിലുള്ള ഒരു ചാലിൽ പ്രഭാവതിയുടെ വരവും കാത്തു ഒളിച്ചുകൂടി. സന്ധ്യകം കഴിയുന്നതിന്നുമുമ്പു് ആ ബങ്കളാവിൽ നിന്നു സുമുഖിയായ ഒരു യുവതി തെക്കുഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന തോട്ടത്തിലേക്കു വന്നതു അവർ കണ്ടു.

വിസ്തീൎണ്ണമായ ആ തോട്ടം വരിവരിയായി പലതരം വൃക്ഷങ്ങൾ വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നായിരുന്നു. ഇടക്കിടെ ഭംഗിയുള്ള പൂച്ചെടികളും, പലതരം വള്ളികളും ഭംഗിയുള്ള ചട്ടികളിലും നിലത്തുമായി ആ ഉദ്യാനത്തിൽ നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തെങ്ങു്, കവുങ്ങു്, നാരകം, അത്തി, മാവു് മുതലായ ഫലവൃക്ഷങ്ങളും ജാതി, മുല്ല, മല്ലിക, പിച്ചകം, റോസ്സു്, പല നിറങ്ങളിലുമുള്ള ജവന്തി, പാരിജാതം മുതലായ പൂച്ചെടികളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വെള്ളം നിറച്ച വലിയ തൊട്ടികളിൽ അല്ലി, താമര, വെള്ളത്താമര, നീലത്താമര മുതലായവയും, അവിടവിടെ ഉള്ള കമാനങ്ങളിൽ പടൎന്നുപിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന വള്ളികളും, ക്ഷീണംതീൎക്കുന്നതിന്നായി വെച്ചിട്ടുള്ള പല ആകൃതിയിലുമുള്ള ബെഞ്ചുകളും, അനേകം പ്രതിമകളും ആ ഉദ്യാനത്തിൽ കാണാം. പലതരം പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന സുഗന്ധം വഹിച്ചു ചുററുന്ന മന്ദമാരുതനും, പലതരം പറവകളുടെ മധുരഗാനവും ആ ഉദ്യാനത്തിൽ വരുന്നവരെ ആനന്ദിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ തെക്കഭാഗത്താണു് മാവു്, ചന്ദനം,മുതലായ അധികം വളരുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾ ഒരു വേലിപോലെ വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിന്റെയും തെക്കായി, ആ വേലിക്കടുത്തായി അരയോളം ആഴമുള്ളതും മഴക്കാലത്തുള്ള അധികമായ വെള്ളം ഒഴുകിപ്പോകേണ്ടതിനായുള്ള ഒരു തോടും അതിന്നു തെക്കായി ഒരാളെ ഉയരത്തിൽ വളൎത്തീട്ടുള്ള കാട്ടാവണക്കിൻ ചെടികളും തുവര, നെല്ലു്, മുത്താറി മുതലായവ കൃഷിചെയ്തു വളരെ ദൂരത്തോളം വളൎത്തീട്ടുണ്ടു്. തോട്ടിന്നടുത്തു കാട്ടാവണക്കിൻ ഇടയിൽക്കൂടി ഒരു ഒററയടിപ്പാത കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി പോകുന്നുണ്ടു് അതുവഴി തോട്ടത്തിൽ വരുന്നതിന്നു മുള്ളുകൊണ്ടു കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയ ഒരു വാതിലും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഇത്രയും മനോഹരമായ ആ ഉദ്യാനത്തിൽ അടിമേൽ അടിവെച്ചുകൊണ്ടു വളരെ സാവധാനത്തിൽ വന്ന ആ യുവതി രോഗം പിടിപെട്ടു ക്ഷീണിച്ചു മെലിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവളുടെ സാക്ഷാൽ സൌന്ദൎയ്യത്തിനു ഹാനിതട്ടിയിരുന്നില്ല. അവളുടെ വിശാലമായ നേത്രങ്ങൾ മാത്രം അല്പം ഉള്ളിലേക്കു താണുനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. താമരപോലെയുള്ള ആ മുഖത്തിനും അല്പം വിളൎപ്പ് (വെളുപ്പ്) ബാധിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നടപ്പാൻ കഴിയാത്ത വിധം കാലുകൾക്കു അത്രയും ക്ഷീണം തട്ടിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും എന്തോ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു് വന്നതിനാൽ താൻ അധികം അകലെ ചെന്നെത്തിയതു് അറിഞ്ഞിരുന്നതേ ഇല്ല. വളരെ ദിവസങ്ങളോളം അമ്മയച്ഛന്മാരുടെയും ദാസിമാരുടേയും ഇടയിൽകിടന്നു കഴിച്ചുകൂട്ടിയതുകൊണ്ടു്, കൂട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്ന കിളിയെപോലെ നടന്നും, ഇടക്കിടെ ദിവാകരനെ ഓൎത്തു ദീൎഘശ്വാസങ്ങൾ വിട്ടും തന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ നിലയോൎത്തു വ്യസനിച്ചും ചിന്താമഗ്നയായി നിന്നു. "അയ്യോ! ഇവരൊക്കെ പാടുപെട്ടിട്ടുള്ളതിനു എന്തു പ്രത്യുപകാരമാണു് എനിക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയുക? ഞാൻ ഇവരെ ദൈവത്തെപ്പോലെ കരുതി, പുഷ്പങ്ങളൎപ്പിച്ചു് ദിവസേന പൂജിച്ചാലും ഇവർ എനിക്കു വേണ്ടി ഒരു ദിവസം പാടുപെട്ടിട്ടുള്ളതിനു തുല്യമാകുമോ?" എന്നിങ്ങിനെ അവൾ ചിന്തിച്ചു.

അപ്പോൾ അവൾ അല്പം ക്ഷീണം തോന്നുകയാൽ അവിടെ ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസേലയിൽ ചെന്നിരുന്നു. അതിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും പനിനീർ പുഷ്പങ്ങൾ വിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നതു കണ്ടു, ആഹാ! ഇവ എത്ര ഭംഗിയായി വിടൎന്നുനില്ക്കുന്നു! എന്തു വാസന! എന്തു ഭംഗി! ദൈവത്തിന്റെ എന്തുവിലാസം! ഇന്നലെ വിടൎന്നു എന്നെ കണ്ടു പുഞ്ചിരി തൂകിയിരുന്ന പുഷ്പങ്ങ

ളൊക്കെ ഇന്നു താഴെവീണു വാടി കിടക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ഏററവും ഭംഗിയുള്ളതായി കാണപ്പെടുന്ന പുഷ്പങ്ങളൊക്കെ നാളെക്ക ഇങ്ങിനെ നശിച്ചു പോകുമല്ലോ! ലോകത്തിൽ കാണുന്ന ഏതൊരു വസ്തുവും അല്പകാലം മാത്രം നിലനിന്നു പിന്നീട് ഇങ്ങിനെ നശിച്ചുപോകുന്നുവല്ലൊ! ഇവ എവിടെനിന്നുണ്ടാകുന്നു? ഇവയെ ദൈവം എങ്ങിനെ നിർമ്മിക്കുന്നു? പനിനീർ ചെടിയിൽനിന്നു പനിനീർ പുഷ്പംതന്നെ ഉണ്ടാകേണമെന്ന നിശ്ചയം എന്ത്? അതിൽനിന്നു മററു പുഷ്പങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടു ഉണ്ടായിക്കൂടാ? ഈ കാണുന്നവയെല്ലാം എന്തിന്നായി ഉണ്ടായി അല്പകാലംകഴിഞ്ഞു നശിക്കുന്നു? ഇവനശിച്ചാൽ എന്തായിതീരുന്നു? നശിച്ചവ വീണ്ടും ഉണ്ടായിതീരുന്നുണ്ടോ? അഥവാ ആദ്യം ഉണ്ടായവക്കും പിന്നീടുണ്ടാകുന്നവക്കും തമ്മിൽ വല്ല ബന്ധവും ഉണ്ടോ? ഹാ! ഈ ലോകസൃഷ്ടി എത്ര അത്ഭുതം! മനുഷ്യൻെറ ജീവിതവും അല്പകാലത്തേക്ക മാത്രം. യൌവനം, സൌന്ദര്യം, ബലം മുതലായവ ക്ഷണംകൊണ്ടു നശിക്കുന്നതല്ലേ! ഞാനും എൻെറ മുത്തശ്ശിയെപോലെ ആയിതീരുന്നതിന്നു വളരെകാലം വേണ്ടതുണ്ടോ? ഇങ്ങിനെ അല്പായുസ്സുകളായ മനുഷ്യർ എത്ര പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നു? ഒരാൾ മറെറാരാളെ വഞ്ചിക്കുന്നു! ദ്രോഹിക്കുന്നു! എൻെറ ജ്യേഷ്ഠനും എന്തോ ചതി ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു എൻെറ അച്ഛനും, അമ്മയും ഇടക്കിടെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ജ്യേഷ്ഠൻ എന്താണ് ചെയ്തിരിക്കുക? ജ്യേഷ്ഠൻ ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചെയ്യേണമെന്നു ദൈവം നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽനിന്നു തെററിനടപ്പാൻ ജ്യേഷ്ഠനു സാധിക്കുമോ? അവരുടെ മേൽ കുററം ചുമത്തുന്നതു ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. അവർ കള്ളന്മാരുടെ കയ്യിൽപെട്ടു എവിടെയായിരിക്കും? എന്തു കഷ്ടം അനുഭവിക്കുന്നുവോ? അവരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിന്നു ഒരുവരാലും

കഴിയുന്നില്ലല്ലോ! അവർ മടങ്ങിവരുന്നതു എപ്പോഴായിരിക്കും? അവരുടെ സൌന്ദര്യവും ശീലഗുണങ്ങളും എന്റെ മനസ്സിനെ എത്രകണ്ടു വേദനിപ്പിക്കുന്നു! ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്ന മനോവേദനപോലെതന്നെ ആയിരിക്കില്ലെ ആ പടത്തിലുള്ള സ്ത്രീയും അനുഭവിക്കുന്നതു? എനിക്കും ആ സ്ത്രീക്കും ഇല്ലാതെ ആ കള്ളന്മാരാണോ അവരെകൊണ്ടു പോകേണ്ടിയിരുന്നതു? ഇതെന്തു കർമ്മഫലമാണ്? അവർ മടങ്ങിവന്നാലും എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ എന്റെ ഇഷ്ടത്തിന്നനുസരിച്ച നടപ്പാൻ അനുവദിക്കുമോ? നല്ലവണ്ണം അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ കൊടുക്കയുള്ളു എന്നു അച്ഛൻ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ആ സ്ത്രീ എന്നേക്കാൾ ഗുണവതിയും സുന്ദരിയും ആയിരിക്കണം. അവരുടെ മനസ്സ് ആ സ്ത്രീയുടെ മേൽ എപ്പോൾ പതിഞ്ഞുവോ അതിന്നു മററുള്ളവർ എന്തിന്നു പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുന്നു? അതുകൊണ്ടു കുട്ടിക്കാലം മുതൽ എന്നിൽ വേരുന്നിയ പ്രേമത്തിന്നു ഹാനിതട്ടുമോ? എനിക്കെന്തിനാണ് അതിന്നു അസുഖം തോന്നുന്നതു? ഒന്നുകൊണ്ടും എന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്നു കുറവു തട്ടുന്നതല്ല. അവർ എന്നേയും വിവാഹം ചെയ്താൽ എന്തുണ്ട്? ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും സഹോദരിമാരെപോലെ ഐക്യമായിനിന്നു അവരുടെ സുഖസൌകര്യങ്ങളെ നോക്കിക്കൊള്ളും. ഒരാൾ ഒന്നു വിട്ടുപോയെങ്കിൽ മറേറവൾക്ക് ആ കാര്യം നടത്താം. ഇവർ അന്വേഷണം നടത്തി ഇഷ്ടപ്പെടാത്തപക്ഷം എന്നെ മററാൾക്ക് കൊടുക്കാനാണ്? ആഹാ! അതു എങ്ങിനെ. സാധിക്കും? അതിന്നു ഞാൻ രണ്ടാമതു ജനിക്കണം. എന്റെ ദേഹവും മനസ്സും ആ ഒരു ജീവന്നു അടിമയാണ്.

ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു ആലോചിച്ചുകൊണ്ടു ആ തോട്ടത്തിന്റെ തെക്കെ വേലിക്കു വന്നെത്തിയ പ്രഭാവതി, അവിടെ

വെച്ച ഒരു ദയനീയനാദം കേട്ടപ്പോൾ അതെന്താണെന്നു ശ്രദ്ധിച്ചു. പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും അതൊരു പരിതാപകരമായി തോന്നിയതുകൊണ്ടും, അവൾ ജന്മനാ ഒരു ദയാശീലയായിരുന്നതുകൊണ്ടും അതു അന്വേഷിക്കാതിരിപ്പാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അതെന്താണെന്നറിയേണ്ടതിലേക്കു തെക്കുഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന പടിവാതിൽ തുറന്നു അവൾ എത്തിനോക്കി അവിടെ കാട്ടാമണക്കിൻ ചെടി കാടുപോലെ വളന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു കരയുന്നതു ആരാണെന്നു നോക്കികാണ്മാൻ അവൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അല്പംകൂടെ അടുത്തുചെന്നു കരയുന്നതു ആരാണെന്നറിഞ്ഞു തന്നാൽ കഴിയുമെങ്കിൽ അവരുടെ സങ്കടം പരിഹരിക്കേണമെന്നു അവൾ തീച്ചപ്പെടുത്തി. അവളുടെ കഷ്ടകാലം അവളെ പ്രേരിപ്പിച്ചതാകകൊണ്ടു അവൾ ആ കാട്ടാമണക്കിൻ ചെടികളുടെ ഉള്ളിൽകൂടി അല്പദൂരം നടന്നു ആ ഒററയടി പാതയിൽ എത്തിച്ചേന്നു.

അവിടെ എട്ടൊമ്പതു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടി വീണുരുണ്ടു കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അടുത്തുചെന്നു പ്രഭാവതി, "നീ എന്തിനാണ് ഇവിടെ വീണുരുണ്ടു കരയുന്നതു" എന്നു ചോദിച്ചു. അവൻെറ ദേഹത്തിൽനിന്നു കല്ലുകളും മുള്ളുകളും ഏററ രക്തം ഒലിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു അവളെ കണ്ട ഉടനെ ആ കുട്ടി പിടഞ്ഞെഴുന്നേററ്, "അയ്യോ! അമ്മാ! മഹാറാജീ! നാൻ എന്നമായ് ചൊല്ലുവേൻ? ചൊല്ല വായ് വരമാട്ടേങ്കറതേ! അയ്യോ! നാൻ എന്ന ചെയ്യപ്പോകിറേൻ? എങ്കമ്മാ ഇത്തനെ നാഴി ചെത്തുപ്പോയിരിപ്പാളെ. ഇന്നമേ എന്നെയാർ കാപ്പാത്തുവാം? നാൻ അനാതൈ ആച്ചേ. ഇപ്പവേ നാൻ മൂണനാ പട്ടിണിയാച്ചേ. അയ്യോ! എങ്കമ്മാവോടെ ഉയിരൈക്കൂട്ടക്കമൊടിയാ?" എന്നിങ്ങിനെ മുമ്പേത്തേതിലും ഉച്ചത്തിൽ നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അവൻെറ കണ്ണുകളിൽനിന്നു ധാരധാരയായി വെള്ളം ഒഴുകുന്ന തുകണ്ടു° പ്രഭാവതിയുടെ കണ്ണുകളിലും വെള്ളം നിറഞ്ഞു. പ്രഭാവതിയുടെ ഉള്ളം ഉരുകി. അവൻ വീണ്ടും കരയുന്നതുകണ്ടു അവന്നു എന്തു സഹായം ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിലും ചെയ്യുന്നതിന്നു നിശ്ചയിച്ച പ്രഭാവതി, "എടോ കുട്ടീ! നിൻെറ അമ്മ എവിടെ? അവൾക്കു എന്താപത്താണു° നേരിട്ടിട്ടുള്ളതു? ഉടനെ പറയുക. എന്നാൽ കഴിവുള്ളതാണെങ്കിൽ നിനക്കു വേണ്ട സഹായം ചെയ്യാം" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൻ, "അപ്പടിയാനാൽ സരി." എന്നു അല്പം സന്തോഷത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു എഴുന്നേററു°, "അമ്മാ പുണ്ണിയവതീ! എൻനോടെ കൊഞ്ചദൂരംവാ" എന്നുപറഞ്ഞു മുമ്പിൽ നടന്നപ്പോൾ അവൾ തന്നെ മറന്നു അവൻെറ പിന്നാലെ നടന്നു.

ഏകദേശം അമ്പതു വാരയോളം ആ രണ്ടുപേരും ഒററയടി പാതയിൽകൂടി ചെന്നശേഷം അവൻ നിന്നു. ഉടനെ പ്രഭാവതി "എന്താണു° ചെയ്യേണ്ടതു°" എന്നു ചോദിച്ചു. അപ്പോൾ അവൻ അവിടെ രണ്ടാളാഴത്തിലുള്ള നീർചാൽ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടു, "അയ്യോ! രെണ്ടുകണ്ണുന്തെരിയാത എങ്കമ്മാ കണത്തുലേ കുളിക്ക ഇങ്കേ വന്തവ, കാൽ തവരി ഇന്തവളത്തുലേ വിഴുന്തു കിടക്കറാ. അവളൈ മേലേ അഴൈച്ചിക്കിണ്ടു വര എന്നാലേ മുടിയല്ലേ. നീ അവളൈ മേലേ അഴൈച്ചിക്കിണ്ടുവന്താ അവ പൊഴൈച്ചുക്കുവാ. ഇല്ലാട്ടാ അവ ചെത്തുപ്പോവാ." എന്നു പറഞ്ഞു വീണ്ടും കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഉടനെ പ്രഭാവതി, "ഇത്രമാത്രമാണോ? ഞാൻ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവരാം. എടോ നീ കരയേണ്ട" എന്നു പറഞ്ഞു ഒരു ചരിവിൽകൂടി ആ വെള്ളച്ചാലിലേക്കിറങ്ങി. അതിന്നിടയിൽ ആ കുട്ടി, "അമ്മാ! അമ്മാ! ഉയിരോടേ ഇരുക്കിറായാ? ഒന്നെത്തുക്കി

എടുക്കു ഒരു പൊൺവരാ. അവളോടെ നീ മേലേ വന്നുവിടു." എന്നു വളരെ ദൂരത്തിൽ കേൾക്കത്തക്കവിധത്തിൽ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

പ്രഭാവതി ആ വെള്ളച്ചാലിൽ ഇറങ്ങി നോക്കിയപ്പോൾ ആ കുട്ടി പറഞ്ഞപ്രകാരം ഭയന്നു തിരിയുന്ന ഒരു കിഴവി മറുകരയിൽ വീണുകിടക്കുന്നതായി കണ്ടു. കിഴവിയുടെ രണ്ടു കണ്ണുകളും മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു.

ആ ബാലൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞതു കേട്ട കിഴവി സാവധാനത്തിൽ "യാരുടിയമ്മാ! നേക്കു റൊമ്പ പുണ്ണിയമുണ്ടു. എന്നെ മൊത്തുപ്പുടിച്ചു മേലേ കൊണ്ടുപോ അമ്മാ! നീ നന്നാ ഇരുപ്പേ." എന്നു പറഞ്ഞു് തന്റെ കൈകൾ നീട്ടി. പ്രഭാവതി അടുത്തുചെന്നു, "അമ്മാ! നിങ്ങൾ ഒരു ബ്രാഹ്മണസ്ത്രീയാണല്ലോ, എനിക്കു നിങ്ങളെ തൊടാൻ പാടുണ്ടോ? എന്നു പറഞ്ഞു ഉടനെ കിഴവി," അമ്മാ! ആപത്തുക്കു പാപമില്ലേ; നീ എനിക്കു ഉയിർ കൊടുത്തമാതിരി. നാൻ മേലേവന്നു സ്നാനം പണ്ണിപ്പുട്ടാ സരിയാപ്പോറതു. പരവായില്ലെടിയമ്മാ." എന്നു പറഞ്ഞു. പ്രഭാവതി, "അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ശരി." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, കിഴവി, "അമ്മാ എൻകൈയിലേ ഒരു ചിന്ന വിഴുപ്പുത്തുണിമൂട്ടൈ ഇരുക്കു. നീ ഇതൈയ്യും എടുത്തുക്കിണ്ടു, എന്നൈയ്യും അഴൈച്ചുക്കിണ്ടു ഒരേ താവേലേ മേലേപോകമുടിയാതു. ഇതൈ മിന്നാലേ മേലേ കൊണ്ടുപോയി വച്ചുപ്പുട്ടു വന്നുടു." എന്നു പറഞ്ഞു് ഒരു ചെറിയ തുണിക്കെട്ടു അവളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. രോഗം നിമിത്തം ക്ഷീണിച്ചു തളർന്നവളാണെങ്കിലും പരോപകാര തല്പരതയാൽ ഉടനെ ആ കെട്ടുവാങ്ങി കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ മുകളിലേക്കു നടന്നു. ചെരിവിൽകൂടി കയറുമ്പോൾ മദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചു കാലിടറി അവൾ വീഴുകയും

ഒരു വിധത്തിൽ വീണ്ടും മുകളിലേക്കുചെന്നു കിഴവിയുടെ സമീപത്തിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങുകയും ചെയ്തു! അല്പം മുമ്പുവരെ ആരും ഇല്ലാതിരുന്ന അവിടെക്കു ആ ഒററയടിപാതയിൽക്കൂടി വന്നെത്തിയ കുറെ പേർ, "കൊലപാതകി! കൊലപാതകി! പിടിക്കുവിൻ! കെട്ടുവിൻ! എന്നിങ്ങനെ ബഹളംകൂട്ടി, ഭ്രാന്തന്മാരെപോലെ തടിച്ചുകൂടി. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കിണററിലിറങ്ങി ഒരാൾ ഒരു കുട്ടിയുടെ ശവവുമായി കയറിവന്നു. അതു കണ്ടപ്പോൾ എല്ലാവരും, "അയ്യോ! കുട്ടി ചത്തുപോയിരിക്കുന്നുവല്ലോ!" എന്നു പറഞ്ഞു കഴിയുമ്പോഴേക്കു രണ്ടു പോലീസ്സുകാരും ഒരു ഹെഡ്° കൺസ്റ്റബിളും അവിടെ എത്തിച്ചേന്നു. ലജ്ജകൊണ്ടും ഭയംകൊണ്ടും സംഭ്രമിച്ച പ്രഭാവതിയെ അവർ വളഞ്ഞു. ഒന്നും അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത അവൾ അവരിൽനിന്നൊഴിഞ്ഞുപോകാൻ തരമില്ലാതെ സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. ചിലർ അടിപ്പാനും ചവിട്ടുവാനും മററു ഒരുങ്ങി. കുഴിയിൽ കണ്ണുകാണാതെ വീണിരുന്ന ഹോട്ടൽകാരി സുബ്ബമ്മാളും അതിന്നിടയിൽ കയറിവന്നു, "രാക്ഷസി! കൊഴന്തെയെ കണ്ണെത്തുലേ പോട്ടാളേ! താൻ അവളെപ്പിടിക്കവെന്തേൻ. എന്നെപ്പിടിത്തു നീരോടൈക്കുള്ളേ എവ്വളവു പലമാത്തള്ളിനാ തടിമുണ്ടെ! അയ്യോ! വയറെറിയറതേ! കൊഴന്തെയോടെ നകൈകളെയും ഉടുപ്പുകളെയും മൂട്ടൈയാക്കെട്ടികൊണ്ടു ഇരുക്കിയേടി!" എന്നിങ്ങിനെ വായിൽ വന്നതൊക്കെ പറഞ്ഞു° തലയിലും മാറിലും അടിച്ചു. കിഴവിയുടെ പൊട്ടിയ കണ്ണുകൾ രണ്ടും അപ്പോൾ നല്ലവണ്ണം മിഴിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

അവിടെ കൂടിയിരുന്ന എല്ലാവരും പ്രഭാവതിയെ വളഞ്ഞു, "നടക്കു°." എന്നു പറഞ്ഞു. അവൾ ചിത്തഭ്രമമുള്ളവളെപ്പോലെതന്നെ മറന്നു കളവുപോയ സ്വത്തുക്കളടങ്ങിയ ഭാണ്ഡ

വുമായി നടന്നു. മരിച്ചുപോയ കുട്ടിയുടെ ശവം ഒരു പോലീസുകാരനും എടുത്തു കൂടെ നടന്നു. ഏതാനും സമയംകൊണ്ടു എല്ലാവരും പോലീസ്സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. കാൽ മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ഡോക്ടർ ഗണപതിനായഡു ഹാജരായി കുട്ടിയുടെ ദേഹം പരിശോധിച്ച് കിണററിൽ വീണു മരിച്ചതാണെന്നു അഭിപ്രായം എഴുതിപ്പോയി. പ്രഭാവതി, കാപ്പിക്കുഞ്ഞു് ശങ്കരയ്യരുടെ രണ്ടു വയസ്സു് പ്രായമുള്ള ആൺകുട്ടിയുടെ ദേഹത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിലപിടിച്ച ആഭരണങ്ങളും ആ കുട്ടിയുടെ വസ്ത്രങ്ങളും വിലപിടിച്ച ഒരു പതക്കവും എടുത്തു കുട്ടിയെ കിണററിൽ എറിഞ്ഞു, കൊലചെയ്തതായി ഹെഡ്ഡ് കൺസ്റ്റേബിൾ ജഗന്നാഥനായഡു ഒരു റിപ്പോർട്ടെഴുതി, അതിൽ അവിടെ ഹാജരുണ്ടായിരുന്ന സാക്ഷികളായ സുബ്ബമ്മാൾ, ശങ്കരയ്യർ, അബ്ദുറഹിം സാഹേബ്, 307ാംനമ്പ്ര് കൺസ്റ്റേബിൾ രാമൻ നായർ മുതലായവരെക്കൊണ്ടും മററും ഒപ്പിടുവിച്ചു മജിസ്ട്രേട്ടിന്നയച്ചു. നിസ്സഹായയായിത്തീർന്ന പ്രഭാവതിയെ ഉടനെ സബ്ബ്ജയിലിലും ഇട്ടുപൂട്ടി.

അദ്ധ്യായം 12

കാലംപോയ പോക്ക്

രാത്രി ഒമ്പതു മണി കഴിഞ്ഞിരിക്കണം. എങ്ങും ഇരുട്ടു കൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു. കൊടക്കോട്ടു പാത്തിമലയിലുള്ള കൊള്ളക്കാരുടെ തലവനായ വെള്ളേൻ പാക്കുന്ന മാളികയിൽ അവിടവിടെ വിളക്കുകഠം കത്തുന്നുണ്ടു. അതു ജനസഞ്ചാരമുള്ള ദിക്കല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ആ മാളികയിലുണ്ടായിരുന്നവരൊക്കെ വൈകുന്നേരംതന്നെ ഊണുകഴിച്ചു ഉറങ്ങുകയാണു് പതിവു്. നിശ്ശബ്ദമായിരുന്ന അവിടെ ഒരു മുറിയിൽ കട്ടിലിന്മേൽ ഒരു യുവതി കണ്ണുകഠംമൂടി കാലുകഠം മടക്കി ചുരുണ്ടു കിടന്നിരിക്കയാണെങ്കിലും അവഠം ഉറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവഠം എന്തൊക്കെയോ ആലോചിച്ചു ഉറക്കം വരാതെ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രമല്ല ഇടക്കിടെ ദീർഘശ്വാസങ്ങളും വിടുന്നുണ്ടു. അവഠം ഏതോ നിശ്ചിതസമയവും കാത്തു കിടന്നിരിക്കയായിരിക്കണം. അവഠം കിടന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മുറിയിലെ വിളക്കു മങ്ങിയ നിലയിൽ കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു. അടുത്ത മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിളക്കു നല്ലവണ്ണം കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കിടന്നിരുന്നവഠം സാവധാനത്തിൽ എഴുന്നേററു നല്ലവണ്ണം ശ്രദ്ധിച്ചതിൽ യാതൊരു ശബ്ദവും, ഉറങ്ങുന്നവരിൽ ചിലരുടെ കൂക്കം വലിയുടെ ഒച്ചയല്ലാതെ ഇല്ലെന്നു കണ്ടു് അവഠം മെല്ലെ കട്ടിലിന്മേൽ നിന്നിറങ്ങി. തന്റെ കാൽ ചിലമ്പുകളിൽനിന്നു ഒച്ചയുണ്ടാകുമെന്നു കരുതി അതു അഴിച്ചെടുത്തു് തലയണയുടെ അടിയിൽവെച്ചു മെല്ലെ അടുത്ത മുറിയുടെ വാതിലിന്നുനേരെ ചെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അടുത്തു പടിഞ്ഞാറുള്ള ആ മുറിയിലായിരുന്നു വെള്ളേന്റെ ഭാര്യ സുന്ദരി കിടന്നിരുന്നതു.

ആ മുറിയിൽ ചുമരിന്നടുത്തായി ഇട്ടിരുന്ന കട്ടിലിന്മേൽ ചുമരിന്നു മുഖമാക്കിയായിരുന്നു അവൾ കിടന്നിരുന്നതു. അവൾ വിശേഷമായ ഒരു സാലപകൊണ്ടു പുതച്ചിട്ടുണ്ടു. വാതിൽപടിയുടെ ഒരു ഭാഗത്തായിനിന്നു നോക്കിയ ആ യുവതിക്കു കിടന്നിട്ടുള്ളവളുടെ പിൻഭാഗം മാത്രമെ കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളു. അവൾ ഉറങ്ങുന്നുണ്ടോ ഇല്ലയോ എന്നു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു ആ യുവതി അല്പനേരം അവിടെ നില്ക്കയും കൈകാലുകളെ ഒട്ടും അനക്കാതെ കിടക്കുന്നതുകണ്ടു ഉറങ്ങുകതന്നെ ആണെന്നു തീച്ചപ്പെടുത്തി തന്റെ മുറിയിലേക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഉടനെ ആ യുവതി മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കി വെച്ചിരുന്ന ഒരു പൊതിയും, തീപ്പെട്ടിയും കത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന വിളക്കു കെടുത്തി ആ വിളക്കും എടുത്തു മുറിയിൽനിന്നു മെല്ലെ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. വഴിയിൽ ചിലേടങ്ങളിൽ നല്ല ഇരുട്ടുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവൾ മുററത്തിറങ്ങി സാവധാനത്തിൽ നടന്നു. ഉറങ്ങുന്നവർ എഴുനേററു ചോദിച്ചാൽ എന്തുപറയും എന്നോത്തപ്പോൾ അവൾ നടുങ്ങി. ഒരുവിധത്തിൽ അവൾ ആ മാളികയുടെ പുറത്തെത്തി ചുററും നോക്കിയതിൽ ആകാശവും, ഭൂമിയും, മലയും, മരങ്ങളും എന്നുവേണ്ട ഒന്നുംതന്നെ തിരിച്ചറിവാൻ കഴിയാത്തവിധം ഇരുട്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു.

ദേഹം കിടുകിടെ വിറച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ മുന്നോട്ടു പോവാൻ ധൈര്യമില്ലാതെ മടങ്ങിയ അവൾ നിന്നടിക്കിൽതന്നെ സംശയിച്ചുനിന്നു. "ഛീ! അവനോടു വരുന്നതിന്നു പറഞ്ഞു ഞാൻ മടങ്ങിപോയി കിടന്നാൽ അവൻ എന്തുവിചാരിക്കും? ഇവിടെ ഭയപ്പെടുവാൻ എന്തുണ്ടു്? എനിക്കു നല്ലവണ്ണം വഴിയും അറിയാം. വേഗത്തിൽ നിശ്ചിത സ്ഥലത്തേക്കു പോയ്ക്കളയാം. അവൻ വന്നു കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും" എന്നു തീച്ചപ്പെ

ട്ടത്തി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഉദ്യാനത്തിൽക്കൂടെ പലതരം വൃക്ഷങ്ങളും നട്ടുപിടിപ്പിച്ച തോട്ടത്തിലേക്കുകടന്നു. അവിടെ വൃക്ഷങ്ങളും തിങ്ങിനിന്നിരുന്നതുകൊണ്ടു പകൽ സമയങ്ങളിൽപോലും അതിന്നുള്ളിൽക്കൂടി അധികമാരും നടക്കാറുണ്ടായിരുന്നില്ല.

നരികളുടെയും മററും ഭയങ്കരശബ്ദംകേട്ടു അവരും നടുങ്ങി. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതിരുന്ന ആ യുവതി കണ്ണുകൾ നന്നായി ചിമ്മി അവിടെ ഇരുന്നു. ഭയം ഒരു ഭാഗത്തു നിന്നു അവളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കെ മററു പല വിചാരങ്ങളും മറെറാരു ഭാഗത്തുനിന്നു അവളെ അലട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. "ഹാ! ഇതെന്തു ത്രിശങ്കുസ്വർഗ്ഗമാണ്? വീട്ടിൽ സുഖമായി കിടക്കുന്നതു വിട്ട്, അവൻ എവിടെ ഉണ്ടാകുമെന്നു പറഞ്ഞുവോ അവിടേക്കു പോകാതെ, വഴിമദ്ധ്യത്തിൽ ഉള്ള ഈ വൻകാട്ടിൽ ഭയംകൊണ്ടു കണ്ണുകളടച്ചു ശിവശിവാ എന്നു ജപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഏതു ദൈവമാണ് സന്തോഷിപ്പാൻ പോകുന്നത്? ദൈവമേ! അശരണയായ ഈ കുട്ടിയെ ഇങ്ങിനെ ചെയ്യേണമെന്നോ?" എന്നു വ്യസനിച്ചും, "ഞാൻ എന്തിനാണ് ഇവിടെ ഇരുന്നതു? അവൻ എന്നോടു പറഞ്ഞിരുന്നതു ആൽവൃക്ഷത്തിൻെറ ചുവട്ടിൽ നില്ക്കാമെന്നല്ലേ! അവൻ അവിടെ വന്നു ഞാൻ എത്തിച്ചേരേണ്ട വഴിയിലേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കില്ലേ! ഞാൻ ഇത്രയും വഴിവന്നു, ശേഷം അവിടെ വരുന്നതിന്നു ഭയപ്പെട്ടു നടുവഴിയിൽ നിന്നു എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവൻ എന്നെ കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചു പരിഹസിക്കുകയല്ലേ ചെയ്യുക! ഇവിടെ വ്യസനിച്ചു നില്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദൈവത്തെ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു മുന്നോട്ടുപോവുക തന്നെയാണ് നല്ലത്. വഴിയിൽ എന്തുതന്നെ ആപത്തു നേരിട്ടാലും അതു വന്നുകൊള്ളട്ടെ. വരാനുള്ളതു എങ്ങിനെയായാലും

വരും. അതു തടുക്കുന്നതിന്നു ആൎക്കു കഴിയും? നമുക്കു സാധിക്കാവുന്നതു ഒന്നും ഇല്ല. എല്ലാം ചെയ്യിക്കുന്നതു ദൈവംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇങ്ങിനെ ഇവിടെ ഇരിക്കുന്നതു ഒരുതരം ബുദ്ധിശൂന്യത. ഇങ്ങിനെ ഭയന്നു പിൻമാറിയാൽ കാൎയ്യം എങ്ങിനെ സാധിക്കും? ഛീ! എന്തുകൊള്ളരുതായ്മ! ഞാൻ മുന്നോട്ടുപോകും" എന്നു നിശ്ചയിച്ചു ധൈൎയ്യപ്പെട്ടു കണ്ണുകൾ തുറന്നെഴുന്നേറ്റു, അനവധി വൃക്ഷങ്ങൾ തിങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലത്തേക്കു വേഗത്തിൽ അവൾ പിന്നേയും നടന്നു. മാൻ, പന്നി, മുയൽ മുതലായവ ഒരു ഭാഗത്തുനിന്നു ചാടി മറുഭാഗത്തുള്ള കുററിക്കാട്ടിൽ ഒളിക്കുമ്പോഴും മററും ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദം അവളെ സാമാന്യത്തിലധികം ഭയപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും വേഗത്തിൽ നടന്നു ആ ആൽവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ അവൾ എത്തിചേൎന്നു. അതിന്നടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചാലിൽകൂടി വെള്ളം, "ഭയപ്പെടേണ്ട. സഹായത്തിന്നു ഞാനുണ്ടു'" എന്നു പറയുന്നതുപോലെ കളകള എന്നു ശബ്ദിച്ചുകൊണ്ടു ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ പകൽ സമയങ്ങളിൽ ആ ആൽവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഇരിക്കയും ആ കടവിൽ ഇറങ്ങി വെള്ളത്തിൽ കുളിക്കുകയും പതിവായിരുന്നതുകൊണ്ടു ആ ആൽവൃക്ഷവും ഒഴുക്കും കണ്ടപ്പോൾ അവൾ ഒരു സ്നേഹിതയെ കണ്ടതുപോലെ സന്തോഷിക്കുകയും സമാധാനിക്കുകയും ചെയ്തു. താൻ പ്രതീക്ഷിച്ചു വന്ന ആൾ അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്നുവോ എന്നു അവൾ നാലുപാടും നോക്കി പരിശോധിച്ചു. അവിടെ ആരും വന്നതായി തോന്നിയില്ല ഒരു സമയം അവൻ ആ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഉറങ്ങിയിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു നാലുഭാഗവും പരിശോധിക്കുകയും കൈകൾ മുട്ടി മെല്ലെ വിളിക്കുകയും ചെയ്തു. "അവൻ എന്നേയും കാത്തു വളരെനേരം നിന്നശേഷം ഞാൻ വരാത്തതുകൊണ്ടു മടങ്ങി അവ

ൻെറ വീട്ടിലേക്ക പോയി ഉറങ്ങിയെന്ന വരുമോ?'' എന്ന അവാ സംശയിച്ചു "ഹാ! എന്തുകഷ്ടം! നിശ്ചിതസമയത്തിന്ന ഞാൻ എത്താതിരുന്നതുകൊണ്ട കാര്യം നിഷ്ഫലമായിപ്പോയയോ? ഞാൻ ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? വീട്ടിലേക്ക മടങ്ങി പോകാമെന്നോ! ഈ തോട്ടത്തിൽക്കൂടി തനിയെ ഞാൻ പോവുകയേ ഇല്ല. കാര്യം സാധിക്കേണമെന്ന ആഗ്രഹം എന്നെ ഇങ്ങോട്ടേക്ക തള്ളിക്കൊണ്ടവന്നു. ഇപ്പോാ കാര്യം സാധിക്കാതെ പോയതുകൊണ്ടുള്ള വ്യസനത്താൽ ഈ വഴിയുടെ ഭയങ്കരത വളരെ അധികമാക്കി തീക്കുന്നതുകൊണ്ട നേരം പുലരാതെ ഞാൻ മടങ്ങിപോകുന്നതല്ല ഇവിടെ ഈ മണലിൽതന്നെ ഇരിക്കാം'' എന്ന നിശ്ചയിച്ചു ആ ഒഴുക്കിന്നടുത്തുണ്ടായിരുന്ന മണലിൽ ഇരുന്നു വെള്ളത്തിൻെറ ഒഴുക്ക നോക്കി ഇങ്ങിനെ വിചാരിച്ചു. "വല്ല വിധവും ഇന്നു അവനെ കണ്ട മടങ്ങേണമെന്നും, അവനെ സമാധാനിപ്പിക്കേണമെന്നും ഉള്ള എൻെറ വിചാരം മണ്ണായിതീന്നുവോ? ഇനി എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? ഞാൻ ആ സുമുഖനെ കാണാൻ പാടില്ലെന്നു ഖണ്ഡിതമായി ഇവർ തീച്ചപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞുവല്ലോ! രാത്രി ഇവിടെ വന്നു ആരും കാണാതെ അദ്ദേഹവുമായി കണ്ട സംസാരിച്ചു പോകാമെന്നുവെച്ചതും മുടങ്ങിയെന്നോ!'' എന്നോത്തു തന്നെയും മറന്നു ആ ആലിൻ ചുവട്ടിൽ ഇരുന്നപ്പോാ എന്തോ അനക്കം കേട്ട അവാ ഞെട്ടി മാൻപേടയെപോലെ ഭയന്നു തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഇരുട്ടിൽ ഒന്നും കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഭയംകൊണ്ട അവളുടെ ദേഹം വിയത്തു. മാളികയിൽനിന്നു താൻ വന്നതറിഞ്ഞതിനാൽ വല്ലവരും വന്നു വല്ല ദിക്കിലും ഒളിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു അവാ സംശയിച്ചു.

അപ്പോൾ പിന്നിൽനിന്നു "ലീലേ! ലീലേ!" എന്നു ആരോ സാവധാനത്തിൽ വിളിക്കുന്നതു അവൾ കേട്ടു. "ഹാ! അവൻ വന്നു" എന്നു കണ്ടു എഴുന്നേററു തന്റെ കൈകളെ തട്ടി. ഉടനെ ആൽവൃക്ഷത്തിന്റെ വടക്കുനിന്നു കറുത്തിരുണ്ട ഒരു രൂപം അവളുടെ സമീപത്തിൽ വന്നു. അവൾ അവനെ കണ്ടു "അമ്പ! നിനക്കു വരാൻ ഇത്രയും താമസമോ? നീ ഉറങ്ങിപ്പോയോ" എന്നു ചോദിച്ചു.

അവൻ വളരെ ശാന്തതയോടുകൂടി, "ലീലാവതീ ഇരിക്കുക. നടന്ന സംഗതികളൊക്കെ പറയാം" എന്നു പറഞ്ഞു. അവനും ഇരുന്നു. ലീലാവതി അവൻ പറയുന്നതു ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു അവിടെതന്നെ ഇരുന്നു.

അവന്നു നാല്പതു നാല്പത്തഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും നല്ല കെട്ടുറപ്പുള്ള ദേഹം. തലയിൽ ഒരൊററ രോമം പോലും ഇല്ല. അവൻ ആ തസ്കരസംഘത്തിൽചേർന്നവനാണെങ്കിലും ആ കൂട്ടത്തിൽ സ്വഭാവഗുണമുള്ളവനാണ്. ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ ആ സംഘത്തിൽ ചേർന്നിരുന്നുവെങ്കിലും ക്രമേണ മററുള്ളവർ ചെയ്തുവന്ന അക്രമങ്ങളിൽ അവന്നു ഒട്ടും ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുനിമിത്തം അവൻ പുറത്തുപോയി കൊള്ളനടത്തുന്നതു നിർത്തി മാളികയിൽ പാർത്തു അവിടെ വേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിന്നു ഏല്ക്കുകയും, അങ്ങിനെ ചെയ്തുവരികയും ചെയ്തു. അവൻ കള്ളനാണെങ്കിലും മററുള്ളവരുടെ സങ്കടങ്ങളിൽ സഹതപിക്കുന്നവനും ദയയുള്ളവനും ആകുന്നു.

പറങ്ങോടൻ എന്നു പേരായ അവൻ ആ സംഘത്തിൽ ചേരുമ്പോൾ അവന്നു ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമായിരുന്നു. വിവാഹിതനായ അവൻ കുറച്ചുകാലം ഭാൎയ്യയോടുകൂടി സുഖമായി കഴിച്ചു. പെട്ടെന്നു അവന്റെ ഭാൎയ്യ ഛൎദ്ദി അതിസാരത്താ

ൽ കാലധൎമ്മം പ്രാപിച്ചു. അതിൽപിന്നെ അവൻ ജീവിതത്തെ തന്നെ വെറുത്തു വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ സഹോദരനുമായി പിണങ്ങി വീടു വിട്ടു സഞ്ചരിപ്പാൻ തുടങ്ങി. വൈരാഗ്യം നിമിത്തം അവൻ അങ്ങിനെ ചെയ്തുവെങ്കിലും വിശപ്പു സഹിപ്പാൻ കഴിയാതെ വല്ലതും ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ ഏൎപ്പെടുന്നതിനു നിൎബ്ബന്ധിതനായി. അങ്ങിനെയിരിക്കെ വെള്ളനുമായി പരിചയപ്പെടുന്നതിനും അങ്ങിനെ ആ സംഘത്തിൽ ചേൎന്നു ഓരോ അക്രമങ്ങൾ പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിനും ഇടയായി. അവൻ അന്നു മുതൽ അവിടെതന്നെ പാൎത്തുവന്നു. ലീലാവതിയുടെ കണ്ണുകൾ കാണുമ്പോൾ അവനു മരിച്ചുപോയ ഭാൎയ്യയുടെ സ്മരണയുണ്ടാവുകനിമിത്തം ലീലാവതിയെ തന്റെ മകളെപോലെ കരുതി ഒഴിവുള്ള സമയങ്ങളിൽ അടുത്തു വന്നിരുന്നു ഓരോന്നു പറഞ്ഞു അവളെ സന്തോഷിപ്പിക്കുക പതിവായിരുന്നു.

പറങ്ങോടൻ—അമ്മാ ലീലാവതി! ഈ ഇരുട്ടിൽ തോട്ടത്തിൽക്കൂടി വരുന്നതിനു വളരെ കഷ്ടപ്പെടുമെന്നും നീ ഭയപ്പെട്ടുപോകുമെന്നും ആദ്യംതന്നെ ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ! നീ അതു കേട്ടുവോ? വൃദ്ധന്റെ വാക്കു കുട്ടികളുടെ ചെവിയിൽ കടക്കുമോ?

ലീലാവതി—(ചിരിച്ചുകൊണ്ടു) നീ ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ ഓരോന്നു പലരും നിന്നോടും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും. അതിരിക്കട്ടെ. ഇന്നു എല്ലാവരും ഏതു വഴിക്കാണ് പോയിട്ടുള്ളത്? മടങ്ങിവരുന്നതു എപ്പോഴായിരിക്കും?

പറങ്ങോടൻ—അവർ ഇന്നു രണ്ടു കാൎയ്യം ചെയ്വാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു പോയിരിക്കയാണ്.

ലീലാവതി—എന്തൊക്കെയാണ് ആ കാൎയ്യങ്ങൾ? ഇന്നു എത്ര ആളുകൾ യമലോകത്തിലേക്കു പോവാനുണ്ടാകും?

പറങ്ങോടൻ—അതൊക്കെ നീ എന്തിനാണ് ചോദിച്ചറിവാൻ പോകുന്നത്? ഇവിടെ ഒരു പുതിയ ഇൻസ്പെക്ടർ വന്നിട്ടുണ്ടു. അവനെ ഇവർ ഒരിക്കൽ കൊന്നു കാട്ടിൽ എറിഞ്ഞിരുന്നു. അന്നു അവൻ ചത്തുപോയതായി ഇവർ കരുതിയെങ്കിലും അതിൽനിന്നു എങ്ങിനെയോ രക്ഷപ്പെട്ടു. ഇന്നുരാത്രി അയാളുടെ വീട്ടിൽ വെച്ചുതന്നെ കൊല്ലുന്നതിനാണ് എല്ലാവരും പോയിട്ടുള്ളതു്.

ലീലാവതി—ആഹാ! അങ്ങിനെയാണോ? അയാൾക്കു ഭാര്യയും മക്കളും ഉണ്ടോ?

പറങ്ങോടൻ—അയാൾക്കു രണ്ടോ മൂന്നോ കുട്ടികളും സുശീലയും സുമുഖിയും ആയ ഒരു ഭാര്യയും ഉണ്ടു.

ലീലാവതി—(വ്യസനിച്ചു) അയ്യോ പാവം! അയാളെ എന്തിനാണ് കൊല്ലുന്നതു? അയാളുടെ ഭാര്യാമക്കൾ എത്രകണ്ടു വ്യസനിക്കും? അയാളുടെ ഭാര്യ ഭർത്താവിനെക്കൂടാതെ എങ്ങിനെ ജീവിക്കും? അയാളുടെ നേരെ ഇത്രയും വിരോധമുണ്ടാവാൻ കാരണമെന്തു്?

പറങ്ങോടൻ—പറയാം. ഇവരെ പിടിക്കുന്നതിന്നായി അയാളെ ഇവിടെ മാററിയതാണത്രെ. അയാൾ തങ്ങളെ പിടിച്ചേക്കുമെന്നു കരുതി അയാളെതന്നെ കൊല്ലുന്നതിനാണ് ഇവർ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു.

ലീലാവതി—ശരി. അങ്ങിനെ ഒരാൾ മററാരുടെ കഴുത്തിലാണ് കയർ കുടുക്കാൻ പോകുന്നതു?

പറങ്ങോടൻ—സുന്ദരൻചെട്ടി എന്ന ഒരാളുടെ പക്കൽ വിശേഷമായ ഒരു വൈരക്കല്ലുണ്ടു. അതുപോലെയുള്ള ഒരു കല്ല് മുമ്പുതന്നെ വെള്ളേൻ കയ്യശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. മറേറതുകൂടെ കൊണ്ടുവന്നു എന്തോ പണം ഉണ്ടാക്കാനാണ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു.

ലീലാവതി—എന്ത്! അതു അത്രയും ഉയൎന്തരം വൈരമാണോ?

പറങ്ങോടൻ—ഓരോന്നും ഓരോ ലക്ഷം ഉറുപ്പിക വിലയുള്ളതാണത്രെ. രണ്ടു ദിക്കിൽ കൊള്ളയടിക്കേണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് അധികം ആളുകളെ കൊണ്ടുപോയിട്ടുള്ളതു. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഞാനുംകൂടെ ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നു വെള്ളേൻ പറഞ്ഞിരുന്നത്. ഞാൻ ഇഷ്ടമില്ലാതെ പകുതി വഴിയോളം ചെന്നപ്പോൾ അവൻ എന്നെ വിളിച്ചു 'മടങ്ങിപ്പൊയ്ക്കൊള്ളുക' എന്നു പറഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ എത്തുന്നതിന്നു ഇങ്ങിനെ താമസിക്കേണ്ടിവന്നത്. ഞാൻ വഴിയിൽ മുഴുവൻ നിന്നെ കാത്തു. നീ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടാകുമെന്നു കരുതി എങ്ങും താമസിക്കാതെ ഈ വഴി മുഴുവൻ ഓടി.

ലീലാവതി—നല്ലകാലം. അവൻ നിന്നെ ഒഴിവാക്കിയതു ദൈവാനുഗ്രഹംകൊണ്ടും എന്റെ നല്ലകാലമായതുകൊണ്ടും തന്നെ. നീ ഇന്നു വന്നില്ലെങ്കിൽ രാത്രി മുഴുവൻ ഞാൻ ഇവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. അവരൊക്കെക്കൂടി ഇന്നു കാലത്തെ നിന്നെ ചെയ്തതെന്താണെന്നു നീ എന്നോടു പറഞ്ഞില്ല. അതെന്തായിരുന്നു?

പറങ്ങോടൻ—അവർ ഇന്നുകാലത്തെ എന്തൊക്കെ ചെയ്തു? വെള്ളേൻ എന്നെ അടിക്കുന്നതിന്നു വളരെ പ്രാവശ്യം കൈയയൎത്തി വന്നു. അതിന്നിടയിൽ നിന്റെ അച്ഛൻ എന്തൊക്കെയോ വെള്ളേനോടു എന്നെ ദുഷിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. അപ്പോഴൊക്കെ വെള്ളേൻ എന്നെ അടിക്കുന്നതിന്നും ചവിട്ടുന്നതിന്നും അടുത്തുവന്നു. നിന്റെ അച്ഛൻ എന്നെ പലതവണയും കഴുതേ എന്നു വിളിച്ചു.

ലീലാവതി—(വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു) അപ്പോൾ മററു വല്ലവരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവോ?

പറങ്ങോടൻ—അവർ രണ്ടുപേരും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. സച്ചിദാനന്ദൻ ഇല്ലാത്ത നുണകൾ പലതും വെള്ളേനോടു പറഞ്ഞതു കൂടാതെ, ഞാനും നീയുംകൂടി ആ യുവാവിനെ ഇട്ടടച്ച ദിക്കിൽപോയി എന്നും, അവൻ വലിയ ഒരു പ്രഭുവിൻെറ മകളെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചപ്പോഴാണ് അവനെ പിടിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതെന്നു ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞുവെന്നും, മററും പറഞ്ഞു. "നീ അവളെ അവൻെറ അടുത്തു ആരുടെ കല്പനപ്രകാരമാണ് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയത്? മററുള്ള വിവരങ്ങളൊക്കെ പറഞ്ഞതു എന്തിന്നു?" എന്നും മററും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു എന്നെ അവർ പല ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്തതിൽ പിന്നെ ഞാൻ നിന്നോടു സംസാരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും അടുത്തുകൂടി പോകരുതെന്നും അങ്ങിനെ പോകുന്നതും സംസാരിക്കുന്നതും കണ്ടാൽ എന്നെ കൊന്നുകളയുമെന്നും വെള്ളേൻ പറഞ്ഞു. അതിൽപിന്നെ നിൻെറ അച്ഛൻ എന്താണ് ചെയ്തതെന്നോ? എല്ലാവരേയും വിളിച്ചു പറങ്ങോടൻ ലീലയുമായി സംസാരിക്കുന്നതു വല്ലവരും കണ്ടാൽ ഉടനെ തന്നോടുവന്നു പറയേണമെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ആരായാലും അവനെ നായയെപോലെ അടിച്ചുവിടുമെന്നും പറഞ്ഞു ഭയപ്പെടുത്തി.

ലീലാവതി—ഞാൻ നിന്നോടു സംസാരിച്ചാൽ എന്താണ് ദോഷം?

പറങ്ങോടൻ—നീ ദിവാകരനെ സ്നേഹിച്ചേക്കും. അതു തന്നെ. ഒക്കെ സച്ചിദാനന്ദൻെറ പണി.

ലീലാവതി—എൻെറ അച്ഛൻതന്നെ എനിക്കു വിരോധമായി പ്രവൃത്തിക്കുന്നുവല്ലോ! ആശ്ചര്യം!

പറങ്ങോടൻ—ലീലേ! അവൻ നിൻെറ അച്ഛനായിരുന്നാ

ലല്ലേ. നീ അവനെ നിൻെറ അച്ഛനാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നു! നിനക്കെന്തറിയാം? പാവം. ഒന്നും അറിയാത്ത കുട്ടി.

ലീലാവതി—ശരി. നീ പറയുന്നതു ശരിതന്നെ. അവരുടെ മേൽ കുററപ്പെടുത്താനില്ല.

പറങ്ങോടൻ—(ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി) ലീലേ! നിനക്കു ആ സംഗതികളൊക്കെ അറിയാമോ?

ലീലാവതി—അറിയും. അയാൾ എന്നെ വളൎത്തിയതു എന്തിനാണെന്നും അറിയും.

പറങ്ങോടൻ—വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിനല്ലേ!

ലീലാവതി—അതെ.

പറങ്ങോടൻ—അവൻ നേരിട്ടുതന്നെ പറഞ്ഞുവോ?

ലീലാവതി—പറഞ്ഞു.

പറങ്ങോടൻ—നീ സമ്മതിച്ചുവോ.

ലീലാവതി—ഞാൻ എന്തു പറഞ്ഞുവെന്നാണു് നീ വിചാരിക്കുന്നതു?

പറങ്ങോടൻ--നീ അതു ഒരിക്കലും സമ്മതിക്കയില്ല. എനിക്കു നിന്നെ നല്ലവണ്ണം അറിയാം. ഒരു സമയം ദിവാകരനാണെങ്കിൽ............(എന്നു പറഞ്ഞു അവൻ മെല്ലെ ചിരിച്ചു)

ലീലാവതി—പറങ്ങോടാ! ഇതു നീ പരിഹസിപ്പാനുള്ള സമയമല്ല. ദിവാകരനെ കണ്ടതിൽ പിന്നെ എന്നെ അറിയാതെ ഒരുവിധം സഹതാപം എനിക്കുണ്ടായി. അയാൾ അനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടതകളേയും അയാളുടെ നിലയേയും കണ്ടതിൽ എൻെറ മനസ്സുരുകി. ഇപ്പോൾ അയാളും ഞാനും ഒരേസ്ഥിതിയിൽ ആയിരിക്കകൊണ്ടു അവൻെറ നേരെ കുറെ അധികം അനുകമ്പ തോന്നുന്നു. പറങ്ങോടാ! നീ എന്നെ നിൻെറ മകളെ പോലെ കരുതി സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടോ?

പറങ്ങോടൻ—ലീലേ! അതെന്താണ് അങ്ങിനെ ചോദിക്കുന്നതു? നിനക്കവേണ്ടി ഈ ജീവൻ കളയേണ്ടിവന്നാലും സാരമില്ല. നീ എന്നെ വിശ്വസിച്ചുകൊള്ളുക. നിനക്കവേണ്ടി എന്താണ്. ചെയ്യേണ്ടതെന്നു പറയുക.

ലീലാവതി—ഒന്നാമതായി എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആരാണെന്നു കണ്ടുപിടിക്കേണം. എന്നെ വളൎത്തിവന്ന ഈ മനുഷ്യൻ എന്റെ അളിയനാണോ എന്നും കണ്ടുപിടിക്കേണം.

പറങ്ങോടൻ—ആ പറയുന്ന സച്ചിദാനന്ദന്റെ വാക്കു ശുദ്ധമെ കളവ്. ഇവൻ നിന്റെ അച്ഛന്റെ മരുമകനാണെന്നോ?

ലീലാവതി—ഞാനും ഇയ്യാളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്തു?

പറങ്ങോടൻ—ലീലേ! ഞാനും നീയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഏതോ അത്രമാത്രമെ സച്ചിദാനന്ദനുമായിട്ടുള്ള ബന്ധവുംഉള്ളു. അവൻ പറയുന്നതു മുഴുവൻ വെറും കളവ് എന്നാൽ ഇതൊന്നും നീ ഇപ്പോൾ പുറത്തു വിടരുതു്.

ലീലാവതി—ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചുകൊള്ളാം. എന്നാൽ ഞാൻ ഒരിക്കലും അവനോടുകൂടി പാൎക്കുന്നതല്ല.

പറങ്ങോടൻ—നീ ബദ്ധപ്പെടരുത്. എല്ലാം ആലോചിച്ചു പറയാം.

ലീലാവതി—നീ എങ്ങിനെ പറയുന്നുവോ അങ്ങിനെ മാത്രമെ ഇനി ഞാൻ ചെയ്യുകയുള്ളു. നീ എന്തുചെയ്താലും എനിക്കു സമ്മതമാകുന്നു. ആ പാപിയുടെ കയ്യിൽ പെടാതിരുന്നാൽ മതി. (എന്നു പറഞ്ഞു കരഞ്ഞു).

പറങ്ങോടൻ—(കണ്ണുനീർ വാൎത്തുകൊണ്ടു) ലീലേ! നീ കരയരുതു. ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. നീ ഇവിടെ ഉള്ളതുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് ഞാനും ഈ കള്ളന്മാരുടെ കൂടെ പാൎക്കുന്നതു. നീ ഇല്ലെങ്കിൽ ഇതിന്നു എത്രയോ മുമ്പുതന്നെ ഇവിടെനിന്നു പോയിരിക്കുമായിരുന്നു. ഞാൻ ഈ മലയിൽനിന്നു താഴെ ഇറങ്ങാ

തെ വളരെ കാലമായി. വല്ലവിധവും ഇവിടെനിന്നു പുറത്തു പോയി നിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരേയും ബന്ധുക്കളേയും ഞാൻ കണ്ടുപിടിക്കും.

ലീലാവതി—ആ ദിവാകരനേയും നാം രക്ഷപ്പെടുത്തേണം. നമ്മളില്ലെങ്കിൽ അവൻ ഇങ്ങിനെതന്നെ കിടന്നു ചാവേണ്ടി വരും. പിന്നീടു വേണമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം നമുക്കു മാതാപിതാക്കന്മാരെ കണ്ടുപിടിക്കാം. ഈ പാപി എന്നെ നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യും? ഞാൻ ആത്മഹത്യ ചെയ്യേണ്ടി വരുമെന്നതു തീർച്ച.

പറങ്ങോടൻ—നീ അതൊന്നും ചെയ്യരുതു് സച്ചിദാനന്ദൻ നിർബ്ബന്ധിച്ചാൽ "ആവട്ടെ, ആവട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞാൽമതി. അതിന്നിടയിൽ നമുക്കു രക്ഷപ്പെടാം. ബദ്ധപ്പെട്ടു ഒന്നും ചെയ്യരുതു.

ലീലാവതി—പറങ്ങോടാ! നീ പറഞ്ഞതു മനസ്സിലായി. ഞാൻ അങ്ങിനെ തന്നെ ചെയ്യാം. സമയം വൈകി. ദിവാകരന്നു അല്പം നല്ല ചോറു കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടു്. അതു അവന്നു കൊടുത്തു് അവനോടു സമാധാനവാക്കുകൾ പറഞ്ഞുവരാം. അന്നു നമ്മൾ അവനെ കണ്ടുവന്നതിൽപിന്നെ എങ്ങിനെ ഉണ്ടെന്നു അറിയുന്നില്ല.

പറങ്ങോടൻ—അവന്നു ഞാൻ തന്നെ നല്ല ചോറു കൊടുത്തുകൊള്ളാം. നീ എന്തിനായിരുന്നു ചോറു കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതു്? എന്നാലും വേണമെങ്കിൽ പോയ്വരാം. എല്ലാ നായ്ക്കളും പുറത്തുപോയിരിക്കുന്നു. അവിടെ വലിയ ഇരുട്ടായിരിക്കും. പകൽ സമയങ്ങളിൽപോലും കണ്ണു കാണുകയില്ല.

പറങ്ങോടൻ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞതപ്പോൾ, താൻ വിളക്കും തീപ്പെട്ടിയും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് രണ്ടുപേരും ദിവാകരന്റെ അടുക്കലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം 13

ഉദ്യോഗ തിമിരം

പ്രഭാവതിയെ കലക്കററം ചുമത്തിയതിന്നു നാലഞ്ചു ദിവസങ്ങൾക്കമുമ്പു മുതൽതോട്ടത്തിൽ ലാത്തുന്നതിന്നായി പോയാൽ അവൾ വൈകുന്നേരം അഞ്ചരമണിക്കുമുമ്പായി മടങ്ങി എത്താറുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു ആറു മണിയായിട്ടും വരാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് നാരായണി അമ്മക്കു പരിഭ്രമമായി. പ്രഭാവതി വല്ലാതെ മെലിഞ്ഞു തളൎന്നിലയിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു തോട്ടത്തിൽ വല്ല ദിക്കിലും ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു ഉടനെ തോട്ടത്തിലേക്കുചെന്നു നാലുഭാഗവും തിരഞ്ഞുനോക്കി കാണാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് "പ്രഭേ! പ്രഭേ!" എന്നു മൂന്നു നാലു പ്രാവശ്യം വിളിച്ചു. യാതൊരു മറുപടിയും കേട്ടില്ല. ആ ഉദ്യാനത്തിൽ അവിടവിടെ ഇട്ടിരുന്ന കസേലകളും ബെഞ്ചുകളും അവർ ചെന്നു പരിശോധിച്ചു. അവിടങ്ങളിലും പ്രഭാവതിയെ കാണാതിരുന്നതുകൊണ്ടു ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടും പരിഭ്രമിച്ചും അവൾ എങ്ങോട്ടു പോയിരിക്കുമെന്നു ആലോചിച്ചു അല്പനേരം നിന്നു. നടന്നു ക്ഷീണിച്ചപ്പോൾ വല്ല ചെടികളേയും മറിഞ്ഞിരിക്കുമോ എന്നു അവർ പരിശോധിച്ചു. ആയിരക്കണക്കിലുള്ള പൂച്ചെടികളുടെ മറവുകളിലും അവർ നടന്നുനോക്കി. അവളെ വീണ്ടും വീണ്ടും വിളിച്ചുനോക്കി. അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന കിണറും പരിശോധിച്ചു.

ഭീമസിംഹനെ കാണുന്നതിന്നായി പോയിരുന്ന ഭൎത്താവും മടങ്ങിവന്നില്ലല്ലോ എന്ന വിചാരവും നാരായണി അമ്മയെ വ്യസനിപ്പിച്ചു. താൻ പൂന്തോട്ടത്തിൽ തിരിയുമ്പോൾ മറെറാരുവഴിക്കു അവൾ ബങ്കളാവിൽ മടങ്ങിപോയിരിക്കുമോ എന്നു

സംശയിച്ചു വേഗത്തിൽ ബങ്കളാവിലേക്കു നടന്നു. "പ്രഭാവതി ഇവിടെ വന്നുവോ ?" എന്നു ഭൃത്യന്മാരോടും മററും ചോദിച്ചു. ബങ്കളാവിലുള്ള സകല മുറികളും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം ചെന്നു നോക്കി. പ്രഭാവതിയെ കാണാനില്ലെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സകലരും വ്യസനിച്ചു വാവിട്ടുകരഞ്ഞു. തോട്ടത്തിൽചെന്നു വീണ്ടും പരിശോധിച്ചു. ബങ്കളാവിൽ ഇതു നിമിത്തം വലിയ കുഴപ്പമായിത്തീൎന്നു.

അതിന്നടയിൽ നാരായണി അമ്മക്കു തോട്ടത്തിലുള്ള മരങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നടക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയം ജനിക്കുകയാൽ ഭൃത്യന്മാരെക്കൂട്ടി അവിടങ്ങളിലുംചെന്നു നോക്കി. അപ്പോഴേക്കും സമയം ആറരമണി കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് നേരെ ബങ്കളാവിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങിചെന്നു. അപ്പോൾ വാഴുന്നവരുടെ ജട്ക്ക പടിവാതിലിന്നടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു നിൎത്തി. വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങിയ വാഴുന്നവർ, നാരായണി അമ്മയും മററും കണ്ണുനീർ വാൎത്തു വ്യസനിച്ചു നില്ക്കുന്നതായി കണ്ടു. ഉടനെ അടുത്തുചെന്നു "അല്ല! ഇതെന്തു് ?" എന്നു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി നാരായണി അമ്മയോടു ചോദിച്ചു.

ഉദ്യാനത്തിൽ നടക്കുവാൻ പോയിരുന്ന പ്രഭാവതിയെ കാണാനില്ലെന്നു കേട്ടപ്പോൾ ഇടിയുടെ ശബ്ദംകേട്ട സൎപ്പത്തെപ്പോലെ വാഴുന്നവർ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. പ്രഭാവതിയെ കാണാനില്ലെന്ന വാക്കു് മൂൎച്ചയുള്ള കഠാരിയെപ്പോലെ അയാളുടെ ചെവികളിൽ തുളഞ്ഞുകയറി. "ഞാൻ പോയിനോക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു, ബങ്കളാവിന്റെ തെക്കുഭാഗത്തുള്ള ഉദ്യാനത്തിലേക്കു അയാൾ നടന്നപ്പോൾ നാരായണി അമ്മയും ഭൃത്യന്മാരും മററും അയാളെ പിന്തുടൎന്നുചെന്നു. അവർ ഉദ്യാനത്തിൽ മുഴുവൻ തിരഞ്ഞു, ഭൃത്യന്മാർ കിണറുകളിൽഇറങ്ങിനോക്കി. വെള്ളത്തിൽതന്നെ ഇറങ്ങി കിണററിൽ വീണിരിക്കുമോ എന്ന സംശയം തീൎത്തു

പരിഭ്രമവും വ്യസനവും നിമിത്തം വാഴുന്നവർ നിന്നേടത്തുതന്നെ നിന്നു. അയാൾ പ്രഭാവതിയെ തിരഞ്ഞുകൊണ്ടു് തെക്കുഭാഗത്തുള്ള വേലിയുടെ സമീപത്തിൽചെന്നു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പടിവാതിൽ സാധാരണപോലെ അടച്ചുകാണാതെ തുറന്നിട്ടതായി കണ്ടു്. അയാൾ ഞെട്ടി. അവിടെ വല്ല കാലടികളും ഉണ്ടോ എന്നു പ്രത്യേകം സൂക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ അവിടെ എങ്ങും പുല്ലു പടർന്നിരുന്നതുകൊണ്ടും മണൽ പ്രദേശമല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും ഒന്നും തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. "പ്രഭാവതി തനിയെ പുറത്തുപോകാൻ സംഗതിയില്ല വല്ല കള്ളന്മാരും തനിയെ അവളെ കണ്ടതുകൊണ്ടു് തോട്ടത്തിൽകടന്നു മുമ്പു് ദിവാകരനെ കൊണ്ടുപോയതുപോലെ ഇവളെയും തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയിരിക്കുമോ?" എന്നു സംശയിച്ചു, അയാളുടെ മനോവേദനയും ഭയവും ആദ്യം ഉണ്ടായിരുന്നതിൽ നൂറിരട്ടി വർദ്ധിച്ചു. തന്റെ സംശയം ആരോടും പറയാതെ അയാൾ വെള്ളച്ചാലിന്നടുക്കലേക്കു ചെന്നു. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കാട്ടാവണക്കിൻ കാടുകടന്നു ഒററയടി പാതയിൽ എത്തി, അവിടെ കാലടിയുടെ പാടുകൾ കാണ്മാനുണ്ടോ എന്നുസൂക്ഷിച്ചു. അതും മണൽ പ്രദേശമല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഒന്നും തിരിച്ചറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പാതയുടെ മറുഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്ന കാട്ടാവണക്കിന്റെ ഇടയിലും വളരെ ദൂരത്തോളം അയാൾ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. മടങ്ങി ഒററയടിപാതയിലേക്കുതന്നെ വന്നു "പ്രഭേ! പ്രഭേ!" എന്നു വിളിച്ചുംകൊണ്ടു വളരെ ദൂരത്തോളം നടന്നു. അപ്പോൾ ഏഴരമണിയിൽ കവിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു എങ്ങും ഇരുട്ടുകൊണ്ടു മൂടി. ഇനി തിരഞ്ഞതുകൊണ്ടു ഫലമില്ലെന്നു കരുതി ചാലിൽക്കൂടെ നടന്നു ഒരു ചരിവിൽക്കൂടെ കയറി ബങ്കളാവിലേക്കു തോട്ടത്തിലേക്കുള്ള ഒററയടിപാതയിൽ എത്തി. അപ്പോൾ ആ ചാലിന്റെ മറുകരയിലുള്ള ഒററയ

ടിപാതയിൽക്കൂടെ പോയിരുന്ന ചിലർ ഇങ്ങിനെ സംസാരിച്ചിരുന്നതു വാഴുന്നവർ കേട്ടു.

ഒരാാ—എന്താടോ മാണീ! ഇന്നു ഇങ്ങിനെ വൈകിയ്തു്? നമ്മളെ കുടിയിലെത്താൻ രണ്ടു മൂന്നു നാഴിക ദൂരെയുണ്ടു്. എങ്ങനയാ പൂവാ?

മാണീ—ഞാനപ്പോ പറഞ്ഞില്ലേ കുഞ്ചുവോടു് അന്നേരം അതാരും കേട്ടില്ല ഇപ്പം നേരെയും ഇരിട്ടി. വീണ്ടു് ചാവാണ്ടു് എത്തണല്ലോ ആ മോഹിനിനീന കണ്ടാനിന്നു പോയും.

കുഞ്ചു—ആ കുട്ടി ആരതാ മാണീ?

മാണീ—ആ ഓടയിലെ സാമീരതാ. രണ്ടര വയസ്സാനു് പോലും! ഓക്കു് ആ കെണററിലിടാൻ എങ്ങനെ കൈവന്നു! ആ കെണറതാ.

മറേറാരോന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വാഴുന്നവരുടെ ശ്രദ്ധ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ചെന്നതു് അപ്പോഴാണു്. കുട്ടിയെ കിണററിൽ ഇട്ടു എന്നു കേട്ടപ്പോൾ അയാൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു

കുഞ്ചു—ഏതു് കെണററിലാ? എപ്പളാ ഇട്ടതു്? മാണി അതാ ആ കിണററിലാ ഇന്നു് മോന്തിക്കു് അഞ്ചു് മണിക്കാനു് പോലും. ആ കുട്ടീരെ മേലേത്തെ കുപ്പായം, പൊന്നു്, കൈക്കും കാലിന്നും ഉള്ള വള, മോതിരം ഒക്ക എടുത്തു് കുട്ടീനെ കെണററിലിട്ടതാ. എന്തു് കള്ളത്ത്യാ അതു്!

വേലു—ഓള കണ്ടാ അങ്ങനെ തോന്നൂല്ല. ഓക്കു് ഒരു പാടു് പണ്ടോം ഉണ്ടു് ഓളൊന്നും പറ്റൈന്നില്ല. കട്ടു് നടക്കുന്ന കള്ളത്ത്യാ ആ മോഹിനീനകണ്ടാ ആരും അങ്ങിനെ വിചാരിക്യേ ഇല്ല.

കറപ്പൻ—ഇങ്ങനെ എത്ര കുട്യള കൊന്നിററാളതൊക്കെ ഉണ്ടാക്കിരിക്യാ? ഓളെക്കൊരു ഇരുപതു വയസ്സായിരിക്യോ?

കുഞ്ചു—ഓളാരാന്നാ പറഞ്ഞതു്?

മാണി—അതൊന്നും പറഞ്ഞില്ല എന്തു ചോദിച്ചിട്ടും അതു പറയുന്നില്ല കണ്ണും ചിമ്മി നില്ക്കുന്നേ ഉള്ളു

കറപ്പൻ—ഓള എന്താ എനി ചെയ്യാ?

മാണി—വിചാരണ നടത്തി തൂക്കിക്കൊല്ലും. അല്ലെങ്കിൽ വിടും—ഇത്രയും ആ പണിയരുടെ സംഘം പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴേക്കു അവർ കുറെ ദൂരം എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. മലയിലുള്ള പുനത്തിൽനിന്നു മടങ്ങിവരുന്ന അവരെ പിൻതൊടർന്നു ചെല്ലുക അസാദ്ധ്യമാണെന്നും പോലീസ്സുകച്ചേരിയിൽ ചെന്നു അന്വേഷിക്കാമെന്നും നിശ്ചയിച്ച് ഭൃത്യന്മാരെയും മററും ബങ്കളാവിലേക്കയച്ചശേഷം ഒരു ലാന്തറുമായി വാഴുന്നവർ ആ ഒററയടിപാതയിൽക്കൂടെ ചെന്നു നിരത്തിൽക്കൂടി നേരെ വടക്കോട്ടു നടന്നു. അടുത്ത ആ പോലീസ്സുകച്ചേരിയിലേക്കു അരനാഴികയിൽ അധികം ദൂരം ഉണ്ടായിരുന്നു. വാഴുന്നവർ കാൽമണിക്കൂർകൊണ്ടു് അവിടെ എത്തി. വഴിയിൽ അയാൾ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു.

"ഇന്നുവൈകുന്നേരം ഈ കിണററിൽ ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടിയെ ഒരുവൾ തള്ളിയിട്ടു കൊന്നുവെന്നോ! ആ സമയത്തുതന്നെ ആയിരിക്കണം പ്രഭാവതി തോട്ടത്തിൽ നടക്കുവാൻ പോയിരിക്കുക. കലപാതകിയെ മററുള്ളവർ പിടിക്കാൻചെന്നപ്പോളുണ്ടാക്കിയ ബഹളം കേട്ടു, ഒരു സമയം പ്രഭ അവിടേക്കു പോയിരിക്കുമോ? അങ്ങിനെയുള്ള ദിക്കിലൊന്നും അവൾ പോകാറില്ലല്ലോ! അങ്ങിനെ ആ ബഹളം കേട്ടുപോയിരുന്നാലും ഇത്രയും വൈകുന്നതുവരെ അവൾ എവിടെ നിന്നിരിക്കും? കൊലചെയ്തവൾ നല്ല സുന്ദരിയാണെന്നു ഇവർ പറഞ്ഞുവല്ലോ! ഇവിടെ നേരമ്പോക്കു കാണ്മാൻവന്ന പ്രഭാവതി, കൊലനടത്തിയവളുടെ സൌന്ദര്യവും ചെറുപ്പവും കണ്ടു, അവളിൽ അനുകമ്പ തോന്നി

അവളുടെ പിന്നാലെതന്നെ പോയിരിക്കുമോ? അങ്ങിനെ ആറാൻ തരമില്ല കച്ചേരിയിൽ ചെന്നാൽ എല്ലാ വിവരവും അറിയാം''

അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കസബാപ്പോലീസ്സു കച്ചേരി ഒരു പഴയ കെട്ടിടത്തിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു ധാരാളം മുറികളുള്ളതും മുറികൾ വേണ്ടത്ര വെളിച്ചമില്ലാത്തവയും ആയിരുന്നു. അതിൽ കുററക്കാരെ തടങ്ങലിൽവെക്കുന്ന സ്ഥലം രണ്ടു നാലു മുറികൾക്കപ്പുറമാണ്. അതിനു ബലമുള്ള ഇരിമ്പഴികൾകൊണ്ടുള്ള വാതിലും ഉണ്ടു. ഹെഡ്കൺസ്റ്റേബ്ൾ മുതലായവർ ഇരുന്നു പ്രവൃത്തികൾ നടത്തുന്ന സ്ഥലത്തു വന്നവൎക്കു തടങ്ങലിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളപുള്ളികളെ കാണ്മാൻ കഴിയുമായിരുന്നില്ല അവിടെ എത്തിയ വാഴുന്നവർ പുറത്തു നില്ക്കാതെ നേരെ അകത്തേക്കു കടന്നുചെന്നു. നേരെയുള്ള മുറിയിൽ ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഓടക്കസേലയിൽ ഇരുന്നു, മുമ്പിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ളതും, മഷിത്തുള്ളികൾ വീണ പുള്ളികൾകൊണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളോടുകൂടിയ ആകാശം പോലെ ശോഭിക്കുന്നതും ആയ മേശമേൽവെച്ചു ഹെഡ്കൺസ്റ്റേബ്ൾ ജഗന്നാഥനായഡു തന്റെ കേസ്സ് ഡയറി എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു. പെട്ടെന്നു കയറിവന്നു വാഴുന്നവരെകണ്ടു ആദ്യം ഒന്നു ഞെട്ടിയെങ്കിലും അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ തന്റെ ആ വികാരത്തെ ഒതുക്കി അയാൾ തന്റെ പ്രവൃത്തി ചെയ്തുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരുന്നു. വാഴുന്നവരെ നായഡു അവർകൾക്കു ധാരാളമായി കണ്ടുപരിചയമുണ്ടെങ്കിലും തന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു തീരെ മുഖപരിചയമില്ലാത്ത ഒരാളെപോലെ, ''ആരാണത്? സ്റ്റേഷനുള്ളിൽ നിങ്ങൾക്കു കാര്യമെന്ത്? ആരുടെ കല്പനപ്രകാരമാണ് അകത്തു കടന്നത്? വാതിൽ തുറന്നിട്ട വീട്ടിൽ നായ കടന്നു വരുന്നതുപോലെ ആരോടും ചോദിക്കാ

തെ അകത്തുവരാമെന്നോ! ഇതു സൎക്കാർ കച്ചേരിയോ നിങ്ങ ളുടെ വീടോ?'' എന്നു അയാൾ നിന്ദിച്ചുംകൊണ്ടു വാഴുന്നവ രോടു ചോദിച്ചു.

മേശയുടെ അടുത്തുചെന്നു വാഴുന്നവർ ആ മൎയ്യാദയുള്ള വാക്കുകൾ കേട്ടു ലജ്ജിച്ചു, വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു, "ഞാൻ നെടു മ്പാറ ഇടത്തിൽ നാരായണൻ വാഴുന്നവരാണ്; നിങ്ങൾ ക്രോ ധിക്കരുത്. ഞാൻ ഒരു പ്രത്യേക ആവശ്യം നേരിട്ടിട്ടുകൊ ണ്ടാണ് നിങ്ങളെ കാണ്മാൻ വന്നത്'' എന്നു അയാൾ ഏററവും വണക്കത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു.

നായഡു—(കോപത്തോടുകൂടി) നിങ്ങൾ നെടുമ്പാറ വാഴു ന്നവരായതുകൊണ്ടു എനിക്കെന്താ? നിങ്ങൾ കുബേരനാണെ ങ്കിൽതന്നെ എനിക്കെന്തുണ്ട്? സൎക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനായ എനിക്കു എല്ലാവരും ഒരുപോലെ. ഈ അസമയത്തു നിങ്ങളു മായി സംസാരിക്കുന്നതുപോലും കുററകരമാണ്. അതുകൊണ്ടു ഉടനെ ഇവിടം വിട്ടു പുറത്തുപോകണം.

വാഴുന്നവർ—(പരിഭ്രമിച്ചു) ഇപ്പോൾ എന്നോടു സംസാ രിക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കെങ്ങിനെ കുററമായിതീരും? ഞാൻ മറെറാ ന്നും കരുതി വന്നില്ലല്ലോ!

നായഡു—നിങ്ങളുടെ മകൾക്കുവേണ്ടിതന്നെ വന്നതല്ലേ? മറെറന്താവശ്യം?

വാഴുന്നവർ—(താൻ വന്ന കാൎയ്യം ഇയ്യാൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞുവെന്നു പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടു) ഞാൻ ഈ കാൎയ്യത്തി നാണ് വന്നതെന്നു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

നായഡു—(പരിഹസിച്ചു ചിരിച്ചു) ആരെയാണ് പറ ഞ്ഞറിയിക്കാൻ പോകുന്നതു? ഞാൻ പോലീസ്സിൽ ചേൎന്നതിൽ പിന്നെ നിങ്ങളെപോലെയുള്ള എത്രയോ പേരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു.

നിങ്ങളുടെ ഈ സാമൎത്ഥ്യമൊക്കെ എന്നോടാണോ കാണി ക്കാൻ പോകുന്നതു്? ഞാൻ നിങ്ങളേയും തിന്നു കുറെ വെള്ളവും കുടിക്കും. പോ പുറത്തേക്കു്. ഇനി ഇവിടെ നിന്നാൽ പിടിച്ചു പുറത്തു തള്ളും.

വാഴുന്നവർ—അയ്യോ! നിങ്ങൾ എന്താണു് ഇങ്ങിനെ അസഭ്യവാക്കുകൾ പറയുന്നതു? ഞാൻ നിങ്ങളുടെ അടുത്തു വന്നിരിക്കയാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ വായിൽ വന്നതൊക്കെ പറയുന്നതു ന്യായമാണോ? ഞാൻ നിങ്ങളോടെന്താണു് അന്യായമായി ചോദിച്ചതു്? ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടിയെ കിണററിൽനിന്നെടുത്തപ്പോൾ നിങ്ങൾ അടുത്തുണ്ടായിരുന്നുവോ? ഇല്ലെങ്കിൽ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നതു ആരായിരുന്നു? ഇതു ചോദിക്കുന്നതിന്നു മാത്രമാണു് ഞാൻ വന്നിട്ടുള്ളതു്. ഇതു പറയുന്നതിന്നു നിങ്ങൾക്കിഷ്ടമില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ പോയ്ക്കൊള്ളാം. അതിനിടയിൽ നിങ്ങൾ എന്തിനാണു് ഇതൊക്കെ പറയുന്നതു്.

നായഡു—ഓഹോ! മകളുടെ പേരിൽ ആരൊക്കെയാണു് സാക്ഷി പറയാൻ പോകുന്നതെന്നന്വേഷിച്ചു ഓരോരുത്തൎക്കും പതിനായിരം കണ്ടു് കൈക്കൂലി കൊടുത്തു കേസ്സു് മുക്കന്നതിനായിരിക്കും പുറപ്പെട്ടതു്? നന്നായിട്ടുണ്ടു്! ഈ കേസ്സിൽ നിങ്ങളുടെ പണംകൊണ്ടു ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴികയില്ല. എത്രപണം കൊടുത്താലും അവർ വാങ്ങുന്നതല്ല കുട്ടിയെകൊന്ന നിങ്ങളുടെ മകൾ എങ്ങിനെ രക്ഷപ്പെടും?

വാഴുന്നവർ—(ആശ്ചര്യത്തോടുകൂടി) ഹാ! എന്തു്! എന്റെ മകൾ കുട്ടിയെ കൊന്നുവെന്നോ? ഇതെന്തു് ഞാൻ സ്വപ്നംകാണുകയാണോ? അതൊ നിങ്ങൾ എന്നെ പരിഹസിക്കുകയോ? നിങ്ങൾ എന്നെ തെററിധരിച്ചു പറയുന്നതായിരിക്കുമോ?

നായഡു—നിങ്ങൾ ഒന്നും അറിയാത്തവനെപ്പോലെ അഭിനയിക്കുകയാണോ? ഒരു മിനുട്ടുമുമ്പു ഞാൻ നെടുമ്പാറങ്ങടത്തിൽ വാഴുന്നവരാണെന്നു വലിയ ഡംഭോടുകൂടി പറഞ്ഞവല്ലോ! അങ്ങിനെയിരിക്കെ നിങ്ങൾ മറ്റൊരാളാണെന്നു തെറ്റിധരിക്കുന്നതു എങ്ങിനെ? പ്രഭാവതി എന്നവൾ നിങ്ങളുടെ മകളല്ലേ?

വാഴുന്നവർ—(പരിഭ്രമിച്ചു) അതെ. അവൾ എവിടെ ഉണ്ടു? ദയവുചെയ്തു പറയുക. വൈകുന്നേരം മുതൽ അവളെ കാണ്മാനില്ല. വഴിതെറ്റി വന്നിരിക്കണം. ഞാൻ അവളെക്കൂടെ കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളാം.

നായഡു— (ക്രോധത്തോടുകൂടി) ഇതെന്താ നിങ്ങൾക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ? കൊലപാതകം നടത്തിയതിന്നു തടങ്ങലിൽവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരുവളെ നിങ്ങൾ വീട്ടിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊള്ളാമെന്നോ! പോ! പോ! വല്ലാത്ത വാഴുന്നവർ! വയസ്സായിട്ടുണ്ടല്ലോ! തലക്കു നല്ല വെളിയില്ലെന്നോ!—എന്നു പറഞ്ഞു, "എടോ 307!" എന്നിങ്ങിനെ പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന പോലീസ്സുകാരനെ വിളിച്ചു.

ചെയ്യേണ്ടതെന്തെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെനിന്ന വാഴുന്നവരുടെ കൈകാലുകൾ കുഴഞ്ഞു. ദേഹം തളൎന്നു. കൊലചെയ്യുന്നതിന്നായി പോകുന്ന ഒരാളുടെ മനസ്സ് എങ്ങിനെ ചലിക്കുമോ അങ്ങിനെ അയാളുടെ മനസ്സും ചാഞ്ചാടി.

വാഴുന്നവർ—(വണക്കത്തോടുകൂടി) മാന്യരേ! നിങ്ങൾ പറഞ്ഞതു എനിക്കു മനസ്സിലാവുന്നില്ലല്ലോ! അവൾ ഒന്നും അറിയാത്ത കുട്ടിയല്ലേ! കുട്ടിയെ അവൾ കൊന്നല്ലെന്ന്. ആവശ്യം എന്തുണ്ടു? അവൾക്കും അയ്യരുടെ വീട്ടിലുള്ള കുട്ടികൾക്കും തമ്മിൽ എന്തുവിരോധമുണ്ടാവാനാണ്.

നായഡു—(കോപത്തോടുകൂടി) അതൊന്നും എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. നിങ്ങൾ പിറത്കോട് ഛട്ടത്തിലെ എതു വക

പ്പ്രകാരമാണ് എന്നോട് ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത്? ഇതിനു ഉത്തരം പറയേണ്ട ചുമതല എനിക്കില്ല. പോ പുറത്തേക്ക്!

വാഴുന്നവർ— (വണക്കത്തോടുകൂടി) മാന്യരേ! ദയവു ചെയ്തു നടന്ന വിവരങ്ങളെ പറയുക. ഞാൻ ഒന്നും അറിയുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഈ ഉപകാരം ഒരിക്കലും ഞാൻ മറക്കുന്നതല്ല.

നായഡു—ഇതെന്തു തൊന്തരവ്! ഞാൻ ഡയറി എഴുതുന്നു മുടക്കുന്നു. മര്യാദക്കു പുറത്തു പോയ്ക്കൊള്ളുക ഞാൻ ഒന്നും പറയുന്നതല്ല. നല്ല കാര്യം! എന്റെ ഉദ്യോഗംതന്നെ കളയാനോ! എടോ 307! ഇയ്യാളെ പിടിച്ചു പുറത്തുകൊണ്ടുപോ. ഉടനെ ആ പോലീസ്സുകാരൻ വാഴുന്നവരുടെ അടുത്തുവന്നു കൈ പിടിച്ച് "വാ നമുക്കു പുറത്തേക്കു പോകാം. ഇവിടെ അന്യന്മാൎക്കു വരാൻപാടില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു അദ്ദേഹത്തെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോയി നിരത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വിട്ടു.

വാഴുന്നവൎക്കു ഭ്രാന്തു പിടിപെട്ടതുപോലെ തോന്നി. അപമാനവും, മകളുടെ സ്ഥിതി എന്തെന്നറിയാത്തതിലുള്ള വ്യസനവുംനിമിത്തം അയാൾ അരനാഴികയോളം അവിടെതന്നെ നിന്നു. അപ്പോൾ അയാൾക്കു ഒരു കാര്യം ചെയ്യാമെന്നു തോന്നി. ഈ കച്ചേരിയിലെ സബ്ബ്ഇൻസ്പെക്ടരായ കേശവപിള്ള മുമ്പു തന്നെ പരിചയമുള്ള ആളും തന്നോടു പലപ്പോഴുമായി പല സമ്മാനങ്ങളും വാങ്ങിയ ആളും ആയതുകൊണ്ടു ഈ ആപത്തു നേരിട്ടപ്പോൾ ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ അയാൾ വേണ്ട സഹായം ചെയ്യാതിരിക്കയില്ല. മകളെ കണ്ടു സംസാരിക്കുന്നതിന്നും അയാൾ അനുവദിക്കും. ഇനി ചെയ്യേണ്ടതെന്തെന്നും അയാളുമായി ആലോചിക്കാം. എന്നു നിശ്ചയിച്ചു അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കു വേഗത്തിൽ നടന്നു. അഞ്ചു മിനുട്ടുകൊണ്ടു അയാൾ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ പിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ എത്തി അയാളുടെ പടിക്കൽ പാറാവുനിന്നിരുന്ന പോലീസ്സുകാരന്റെ അടുക്കൽചെന്നു,

"സ. ഇൻസ്പെക്ടർ സ്വാമി അകത്തുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. അയാ‌ാം വലിയ ഘനഭാവത്തിൽ "എന്താ പറഞ്ഞത്? എന്താണ് നിങ്ങ‌ാം ചോദിച്ചത്?" എന്നു പറഞ്ഞു അനങ്ങാതെ അവിടെ ഇരുന്നു

വാഴുന്നവർ—നെടുമ്പാറ നാരായണൻ വാഴുന്നവർ ഒന്നു കാണേണ്ടതിലേക്കു വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു അകത്തുപോയി സ്വാമികളോടു പറയുക അത്യാവശ്യമായ ഒരു കാര്യമാണ് കുറെ സംസാരിക്കേണ്ടതുണ്ടു.

പോലീസ്സുകാരൻ—ഇത്ര തിരക്കെന്തുണ്ട്? തലപോകുന്ന വല്ല കാര്യവും ആണോ? ഇപ്പോ‌ാം കാണ്മാനുള്ള സമയമല്ല നാളെയോ മററന്നാളോ വാ. എന്നാൽ സമയംപോലെ പറയാം.

വാഴുന്നവർ—തലപോകുന്ന കാര്യംതന്നെ ആണ്. ഇപ്പോ‌ാംതന്നെ കാണണം. ദയവുചെയ്തു ഒന്നുപോയി പറയുക.

പോലീസ്സുകാരൻ—യജമാനന്നു ഇപ്പോ‌ാം വലിയ ക്രോധമുള്ള സമയമാണ്. ഞാൻ പോയി പറയുന്നതല്ല. ഇപ്പോ‌ാം പോയാൽ അടികൊള്ളാൻ ഞാനാവും. വെറുതെ അടിവാങ്ങികൂട്ടേണ്ട ആവശ്യം എന്തുണ്ട്?

വാഴുന്നവർ—(അവൻെറ കയ്യിൽ ഒരുറപ്പിക കൊടുത്ത്) ഇപ്പോ‌ാം തൃപ്തിയായോ? ഉടനെ ചെന്നു പറഞ്ഞു വാ—എന്നു പറഞ്ഞു.

സൂര്യനെകണ്ട താമരയെപോലെ കുട്ടിസൂര്യനെപോലെയുള്ള ഉറപ്പിക കണ്ടപ്പോ‌ാം അവൻെറ മുഖാരവിന്ദം തെളിഞ്ഞു വികസിച്ചു "ഇപ്പോ‌ാം ശരി. ഇനി എത്ര തല്ലുവേണമെങ്കിലും വാങ്ങിക്കൊള്ളാം" എന്നുപറഞ്ഞു അയാ‌ാം അകത്തേക്കുപോയി സ. ഇൻസ്പെക്ടരോടു വാഴുന്നവർ വന്നിട്ടുള്ള വിവരം പറഞ്ഞു.

പ്രഭാവതിയുടെ കൊലക്കേസ്സിനെപ്പററിയുള്ള മുഴുവൻ വിവരങ്ങളും അയാൾ അറിഞ്ഞിരുന്നു. നെട്ടമ്പാറ ബങ്കളാവിൽ കൊള്ളനടന്നപ്പോൾ ദിവാകരനെ കാണാതിരുന്നതിന്നു, ഒന്നും അറിയാത്ത പണിയരേയും കറവരേയും ശിക്ഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു വാഴുന്നവർ സമ്മതിക്കാതിരുന്നതു മുതൽ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ പിള്ളക്കു വാഴുന്നവരുടെ നേരെ വെറുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ ഇഷ്ടപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്ന വാഴുന്നവരെ ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കേണമെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന സ. ഇൻസ്പെക്ടർ ആ വിവരം അറിഞ്ഞ ഉടനെ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടു, തന്നാൽ കഴിവുള്ള ദ്രോഹം ചെയ്യേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ഉടനെ സ്റ്റേഷനിലേക്കു പോയി റിക്കാർഡുകൾ പരിശോധിച്ചു തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്തു അപ്പോൾ മടങ്ങി വന്നിരുന്നതേ ഉള്ളു.

വാഴുന്നവർ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു അറിഞ്ഞ ഉടനെ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ പിള്ള "ഞാൻ അടിയന്തരമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ ഏപ്പെട്ടിരിക്കുകയാകുന്നു. ഇപ്പോൾ താങ്കളെ വന്നു കാണുന്നതിന്നു സൌകര്യമില്ല" എന്നു മറുപടി പറഞ്ഞതായി അയാളോടു പറയുക എന്നു പറഞ്ഞയച്ചു. ആ പോലീസ്സുകാരൻ മടങ്ങിവന്നു മേൽപറഞ്ഞ പ്രകാരം പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ അന്ധനായി നിന്നുപോയി. "ഹാ! ദൈവമേ! എന്റെ കാലദോഷം ഇത്രയും ഉണ്ടെന്നോ! എന്നെ സഹായിക്കാവുന്നവരും എന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുമെന്നോ? ഇനി ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്? എന്റെ പ്രാണസ്നേഹിതനായ ഭീമസിംഹൻ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആവശ്യമുള്ള സഹായങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചെയ്തുതരുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം എങ്ങോട്ടേക്കോ പോയിരിക്കുന്നു. അയാൾ എപ്പോൾ മടങ്ങിവരുമെന്നോ പോയതെന്തിനെന്നോ ആർക്കും നിശ്ചയമില്ല. പ്രഭാവതി ഒരു കുട്ടിയെ കൊന്നു

വെന്നു ഒരിക്കലും വിശ്വസിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ഇതിൽ എന്തോ ചതിയുണ്ടു തോട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന അവളെ ആരോ ചതിച്ചു പുറത്തേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ഇങ്ങിനെയൊക്കെ ചെയ്തതായിരിക്കണം ഇപ്പോഠംതന്നെ വക്കീൽ നാരായണകുറുപ്പിനെ കണ്ടു വേണ്ടവിധത്തിൽ ആലോചിച്ചു പ്രവൎത്തിക്കാമെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി നേരെ അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കുപോയി വിവരങ്ങളൊക്കെ അയാളോടു പറഞ്ഞു.

വക്കീൽ നാരായണകുറുപ്പ് നല്ല ഒരു കീൎത്തിമാനും ബി. എ ബി. എൽ പരീക്ഷയിൽ വിജയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരാളും ആകുന്നു. നമ്മുടെ വാഴുന്നവരെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ കേസ്സുകളും നടത്തി വരുന്നതു അദ്ദേഹമാകുന്നു. അതിന്നായി മാസത്തിൽ അഞ്ഞൂറുറുപ്പിക വീതം വാഴുന്നവർ കൊടുത്തുവരുന്നും ഉണ്ടു. എന്നാൽ ചെറിയ ജന്മിമാരിൽനിന്നു കൊലക്കേസ്സുകളുംമററും നടന്നാൽ ആയിരവും പതിനായിരവും ചില ചെറിയ വക്കീലന്മാർ വാങ്ങുന്നതു കാണുമ്പോഠം തൻെറ കക്ഷിയായ വാഴുന്നവരിൽനിന്നു ഇങ്ങിനെ വാങ്ങാനുള്ള സന്ദൎഭം ഉണ്ടാകുന്നില്ലല്ലോ എന്നു വിചാരിക്കാറുണ്ടു.

വാഴുന്നവർ ഈ വിവരം പറഞ്ഞപ്പോഠം അയാഠം സന്തോഷിച്ചുവെങ്കിലും പുറമെ അതു കാണിച്ചില്ല. അയാഠം വ്യസനിക്കുന്നതായി നടിച്ചുകൊണ്ടു, "ആഹാ! അങ്ങിനെയോ! ഇങ്ങിനെയും സംഭവിക്കാറുണ്ടോ! നാം ഉടനെ മജിസ്ത്രേട്ടിൻെറ അടുക്കൽപോയി കുട്ടിയെ ജാമ്യത്തിന്മേൽ വിടുവിക്കേണം. നമുക്കു ഇപ്പോഠംതന്നെ പോകാം" എന്നു പറഞ്ഞു വേഗത്തിൽ ഉടുപ്പുകഠം മാററി, അതിലേക്കുള്ള ഒരു ഹരജിയും എഴുതി തയ്യാറാക്കി. വണ്ടിക്കാരനോടു വണ്ടി കെട്ടുന്നതിന്നായി പറഞ്ഞു.

വാഴുന്നവർ—ഇപ്പോഠം മജിസ്ത്രേട്ട് എവിടെ ആയിരിക്കും.

വക്കീൽ—അയാൾ ഇപ്പോൾ കച്ചേരിയിൽതന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കും. രാത്രി പതിനൊന്നു മണിവരെ അയാൾ കച്ചേരിയിൽ ഇരുന്നു പ്രവൃത്തി നടത്താറുണ്ടു. അതുകൊണ്ടു നാം നേരെ കച്ചേരിയിലേക്കു പോയാൽമതി. ഇന്നു ഒരു വലിയ കേസ്സും ആകുന്നു—എന്നു പറഞ്ഞു അവർ വണ്ടിയിൽ കയറി വളരെ വേഗത്തിൽ കച്ചേരിയിൽ ചെന്നുചേൎന്നു

അഞ്ചു കേസ്സുകൾ അന്നേക്കു വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ കേസ്സ് അപ്പോൾ തീൎന്നിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ആ ന്യായാധിപനു (മജിസ്ത്രേട്ടിന്നു) എല്ലാ കാൎയ്യത്തിലും വലിയ സാവധാനവും സംശയവും ആയിരുന്നു. ഏതു രേഖയും ഒമ്പതോ പത്തോ പ്രാവശ്യം വായിച്ചാൽതന്നെ അയാൾക്കു സംശയം തീരുന്നതല്ല. അവൻ എന്ന വാക്ക് ഇവൻ എന്നായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു ഓരോ അക്ഷരവും ശരിയായി നോക്കിക്കൊണ്ടു എട്ടും പത്തും പ്രാവശ്യം അയാൾ വായിക്കും. അദ്ദേഹം ഏതു കേസ്സിലും വിധി എഴുതാതെ കഴിപ്പാൻ കക്ഷികളെ തമ്മിൽ രാജിയാക്കി കാൎയ്യം തീൎപ്പാൻ ആവുന്നതും ശ്രമിക്കും. അതിനാൽ ചിലപ്പോൾ എങ്ങിനെയാണ് വിധിന്യായം എഴുതേണ്ടതെന്നുതന്നെ കൂടി അദ്ദേഹം മറന്നു പോകാറുണ്ടു. വനം, അബ്കാരി, പോലീസ്സ് മുതലായ ഔദ്യോഗിക കേസ്സുകളിലെ കുറ്റക്കാരെ ഒന്നുംതന്നെ അയാൾ വിട്ടയക്കാറില്ല.

വക്കീൽ നാരായണക്കുറുപ്പ് വളരെ നേരം കാത്തുനിന്നശേഷം, ഒന്നാമത്തെ കേസ്സ് കഴിഞ്ഞ ഉടനെ തന്റെ ഹരജി കൊടുത്തു പ്രഭാവതിയെ ജാമ്യത്തിൽ വിടേണമെന്നു അപേക്ഷിച്ചു കുറ്റം ചുമത്തിയ യുവതിയുടെ അച്ഛൻ വലിയ ഒരു ജന്മിയാണെന്നും, അയാൾക്കു ലക്ഷക്കണക്കിൽ കൊല്ലത്തിൽ വരവുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബവും

മാന്യമായ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവരാണെന്നും, പ്രഭാവതി അങ്ങിനെയുള്ള ഒരു കുററം ചെയ്യുന്നതിന്നു യാതൊരു കാരണവും ഇല്ലെന്നും, അവളുടെ മേൽ ഈ കുററം ചുമത്തിയതു അക്രമമാണെന്നും, അവളെ ജാമ്യത്തിൽ വിടേണ്ടതാണെന്നും, എത്ര ലക്ഷം ഉറപ്പിക്കയായാലും ജാമ്യം കൊടുക്കുന്നതിന്നു ഒരുക്കമുണ്ടെന്നും അയാൾ വാദിച്ചു. അതുകേട്ടു ന്യായാധിപതി, "ഈ സംഗതി നടന്നിരിക്കുമെന്നു എനിക്കും തോന്നുന്നില്ല ഈ കുററം നടത്തത്തക്ക കരുത്തും അവൾക്കുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. ഇത്രയും ധനവാനായ ഒരാളുടെ കുട്ടി ആഭരണങ്ങളെ മോഷ്ടിക്കേണ്ട ആവശ്യവും ഇല്ല. എന്നാലും, നിയമപ്രകാരം ഞാൻ സ. ഇൻസ്പെക്ടരുടെ അഭിപ്രായം അറിയേണ്ടതുണ്ടു" എന്നു പറഞ്ഞു, ഈ ഹരജി പ്രകാരം ജാമ്യം അനുവദിക്കുന്നതിൽ താങ്കൾക്കു വല്ല ആക്ഷേപവും ഉണ്ടോ? എന്നു ആ ഹരജിയുടെ പുറത്തെഴുതി ഒരു ശിപായിയുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു് സ.ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ളയെ കാണിച്ചു ഇപ്പോൾതന്നെ മറുപടിയും വാങ്ങിവരേണമെന്നു പറഞ്ഞയച്ചു.

മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞ വക്കീലും വാഴുന്നവരും അത്യധികം സന്തോഷിച്ചു. അല്പസമയത്തിന്നുള്ളിൽ പ്രഭാവതിയേയുംകൂട്ടി വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകാൻ സാധിക്കുമെന്നു അവർ നിശ്ചയിച്ചു. പത്തു നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ശിപായി മടങ്ങിയെത്തി ആ ഹരജി മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ പക്കൽ കൊടുത്തു. ആ ഹരജിയിന്മേൽ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ ഇങ്ങിനെ എഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. "ഇതു വലിയ ഒരു കുലക്കുററമാകുന്നു. കുററക്കാരിയെ അപ്പോൾതന്നെ സാധനങ്ങളോടുകൂടി പിടികിട്ടീട്ടുള്ളതും ആകുന്നു. കുററക്കാരൻ ആ ആൾതന്നെയാണെന്നു ശരിയായ തെളിവു കിട്ടീട്ടില്ലാത്ത കേസ്സുകളിൽ പ്രതിയെ ജാമ്യ

ത്തിൽ വിടാമെന്നു നിയമത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. എന്നാൽ ഈ കേസ്സിൽ ഇവരം കുററം ചെയ്തതു നേരിട്ടു കണ്ടതായി പറഞ്ഞ സാക്ഷികരം ഉണ്ടു. അതുകൊണ്ടു, ഇവളെ ജാമ്യത്തിൽ വിടുന്നതു നിയമവിരുദ്ധമാകുന്നു.'' സ. ഇൻസ്പെക്ടരുടെ ഈ മറുപടി വായിച്ച ഉടനെ വക്കീലിനെ അതു വായിച്ചു കേരംപ്പിച്ചു, താൻ സ ഇൻസ്പെക്ടർ എഴുതിയപ്രകാരം ചെയ്യാനാണ് വിചാരിക്കുന്നത്. പ്രതിയെ ജാമ്യത്തിൽ വിടുവാൻ പാടില്ലെന്നും ഹരജി തള്ളിയിരിക്കുന്നുവെന്നും അയാരം പറഞ്ഞു കോടതിയിൽ വിചാരണയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കേസ്സുതുടന്നു. വക്കീൽ തനിക്കു കഴിവുള്ളവിധം പിന്നെയും വാദിച്ചു നോക്കി. യാതൊരു ഫലവും ഉണ്ടായില്ല.

വക്കീൽ മുഖം കുനിച്ചുകൊണ്ടു, ''നമുക്കു പോവുക'' എന്നു മെല്ലെ പറഞ്ഞു വാഴുന്നവരേയുംകൂട്ടി പുറത്തേക്കു നടന്നു. രണ്ടാളും വണ്ടിയിൽ കയറി യജമാനൻെറ ബങ്കളാവിന്നു മുമ്പിൽ എത്തിയപ്പോരം വക്കീൽ, ''മാന്യരെ! ഇന്നു രാത്രി ഒന്നും ചെയ്യാൻ ഇനി നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. ഇതിന്മേൽ തുക്കി (Joint Magistrate) യുടെ മുമ്പാകെ അപ്പീൽ ബോധിപ്പിക്കേണം. അദ്ദേഹം ഇന്നലെ പരിശോധനക്കായി ആനക്കുഴി കസബ പോലീസ്സ് സ്റ്റേഷനിലേക്കു പോയിരിക്കുന്നു. അവിടേക്കു ഇരുപത്തഞ്ചു നാഴികയിൽ അധികം ദൂരം ഉണ്ടു. ഇപ്പോരം അവിടേക്കു പോകാൻ നിവൃത്തിയില്ല. കാലത്തെ മൂന്നു മണിക്കു ഞാൻ വരാം. നിങ്ങരം ഒരുങ്ങിനിന്നു കൊള്ളുക. നമുക്കു രണ്ടാരംക്കും പോകാം. മറെറന്തു ചെയ്യാനാണ്?'' എന്നു പറഞ്ഞു വാഴുന്നവരെ അവിടെ ഇറക്കി തൻെറ വീട്ടിലേക്കു പോയി.

വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങിയ വാഴുന്നവർ തൻെറ ഭാൎയ്യയോടും മററും എന്താണ് പറയേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ ഒരു ഭ്രാന്തനെപോലെ നിന്നേടത്തുതന്നെ നിന്നു ദുഃഖവും, ലജ്ജയും

മനോവേദനയും അയാളെ കണക്കിലധികം വിചാരശൂന്യനാക്കിതീൎത്തു. ഈ സംഗതി അകത്തുപോയി പറയുന്നതിനേക്കാൾ വല്ലവിധവും ആത്മഹത്യ ചെയ്കയാണ് നല്ലതെന്നു അയാൾ ഒരിക്കൽ വിചാരിച്ചു. ബങ്കളാവിൽ കാലെടുത്തു വെക്കുന്നതിന്നു ശക്തനല്ലാതെ അയാൾ പിന്തിരിഞ്ഞു. തടങ്ങലിൽ തന്റെ പ്രിയ പുത്രി ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ അതോ മരിച്ചിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചും, വിവരം അറിഞ്ഞാൽ ഭാര്യയും മററും എന്തുചെയ്യുമെന്നോൎത്തു ഭയപ്പെട്ടും, വ്യസനിച്ചു വാടിത്തളൎന്നു അയാൾ കുറെ നേരം അവിടെനിന്നശേഷം, വക്കീൽ പറഞ്ഞപ്രകാരം കാലത്തെപോയി ജാമ്യത്തിൽ വിട്ടുകൊണ്ടുവരാമെന്നു ഒരുവിധത്തിൽ സമാധാനിച്ചു ബങ്കളാവിലേക്കു കടന്നുചെന്നു. തീയ്യിൽ പെട്ടതുപോലെ തപിച്ചുകൊണ്ടു വാഴുന്നവരുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു പുറത്തുതന്നെ നില്ക്കുകയായിരുന്ന നാരായണി അമ്മയും മററും വിവരം അറിയുന്നതിന്നായി വാഴുന്നവരുടെ അടുക്കലേക്കു ഓടിയെത്തി.

അദ്ധ്യായം 14

കലാശാലാ ബിരുദംനേടിയ കരിങ്കള്ളൻ

ക്രോധത്താൽ ദേഹമാസകലം വിറച്ചുകൊണ്ടു വീട്ടിൽ ചെന്നെത്തിയ ഭീമസിംഹൻ, തന്റെ ഓമനക്കുട്ടികളോടു പോലും ഒരു വാക്ക് സംസാരിക്കാതെ നേരെ മുകളിലേക്കു പോയി ഉടുപ്പുകൾ മാററിക്കൊണ്ടിരിക്കെ, ഒരു കയ്യിൽ ഒരു ചെറുകുട്ടിയേയും മറേറ കയ്യിൽ ചായയുമായി വന്ന തന്റെ പ്രിയപത്നിയോടു, "ഇപ്പോൾ ഒന്നും വേണ്ട" എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞു അപ്പോൾതന്നെ പുറത്തേക്കിറങ്ങി. നേരിട്ടു വന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ജഡ്ക്കയെ തിരിക്കാൻ പറഞ്ഞു. ഭീമസിംഹൻ അതിൽ കയറി എത്രയും താമസിക്കാതെ റയിൽവെ സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നിറങ്ങി. വണ്ടിയുടെ സമയം അടുത്തിരുന്നതുകൊണ്ടു അയാൾ ഉടനെ ടിക്കററുവാങ്ങി വണ്ടിയുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു അല്പം നിന്നപ്പോഴേക്കു വണ്ടിയും വന്നെത്തി. അയാൾ വണ്ടിയിൽ കയറി പോയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കെ, "മോശം! ഇതു മെയിലത്രെ! ഇതു എത്ര സാവധാനത്തിലാണ് പോകുന്നതു്! ഇഴഞ്ഞു പോകുന്ന ഇതിൽ ഇന്നു മുഴുവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടണം. ഹാ! എന്റെ രക്തം തിളക്കുന്നു. എന്തു ചതി! ആ പാതകി എന്റെ വംശത്തിനുതന്നെ കളങ്കം ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. ഈ പൂച്ച പാൽ കുടിക്കുകയില്ലെന്നല്ലേ കരുതിയിരുന്നതു! ഇതിനു തക്കവിധം നിന്നെ ശിക്ഷിക്കും" എന്നും മററും ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടു സന്ധ്യക്കുശേഷം അല്പം ഉറങ്ങി. ഉണർന്നപ്പോഴേക്കു വണ്ടി സെൻട്രൽ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തിയിരിക്കുന്നു. വണ്ടിയിൽനിന്നിറങ്ങി പുറത്തുവന്നപ്പോൾ രക്ഷാവണ്ടിക്കാർ, "സാമീ! രക്ഷാ, രക്ഷാ സാമീ!" എന്നു പറഞ്ഞു പുറകെ കൊണ്ടുവന്ന ഒരു രക്ഷയിൽ കയറി. ഇദ്ദേഹം

ഇവിടെ ഇൻസ്പെക്ടരായിരുന്ന ആളാണെന്നറിഞ്ഞ ആ രക്ഷാ വണ്ടിക്കാരൻ കമ്മീഷണരുടെ ആപ്പീസ്സിലേക്ക വണ്ടിയും വലിച്ച ഓടി. "ഇതോ ആച്ച സാമീ!" എന്ന പറഞ്ഞതുകേട്ട അയാൾ അതിൽ നിന്നിറങ്ങി ആപ്പീസ്സിലേക്ക വേഗത്തിൽ നടന്നു. അന്ന പകൽ മുഴുവൻ അവിടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

രാത്രി ഏകദേശം ഒമ്പതുമണി ആയിരിക്കും. ഭീമസിംഹൻ ആ തെരുവിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വലിയ ഒരു കെട്ടിടത്തിലേക്ക കടന്നുചെന്നു. ആ വീട്ടിൻെറ മുററത്തും പുറത്തും ആരേയും കണ്ടില്ല. ഒരു വിളക്ക മാത്രം കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട. അയാൾ ഒരു ജനലിന്ന സമീപം ചെന്നുനിന്നു. ആ ജനലിന്നട്ടത്ത മുറിയിൽനിന്ന കത്തുന്ന വിളക്കിൻെറ പ്രകാശം പുറത്തേക്ക വ്യാപിച്ചിരുന്നതു കണ്ട ഭീമസിംഹൻ അടുത്തുപോയി നോക്കിയപ്പോൾ ആ ജനലിന്ന ഒരു തട്ടിക തൂക്കിയിട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട ഒട്ടുംതന്നെ ശബ്ദമുണ്ടാക്കാതെ അതിന്നുള്ളിൽ നടക്കുന്നതെന്താണെന്ന ശ്രദ്ധിച്ചു. അതിന്നകത്തു നടക്കുന്നതു അറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ആരോ ഒരാൾ "ഊയീ! അപ്പാ!" എന്ന വളരെ വേദനപ്പെട്ട ദീനസ്വരത്തിൽ മുക്കിയും മൂളിയുംകൊണ്ട കിടന്നിരിക്കയാണെന്ന തോന്നി. അതുകേട്ട ഭീമസിംഹൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ട "ഇവിടെ മററുവല്ലവരും ആയിരിക്കുമോ താമസിക്കുന്നതു?" എന്ന അയാൾ സംശയിച്ചു. "അവരൊക്കെ ഇവിടെതന്നെയാണ് താമസം എന്നല്ലേ എഴുതിക്കണ്ടതു്?" പത്തു ദിവസങ്ങൾക്ക മുമ്പ ഇത്രവേഗം ഇവിടെനിന്ന താമസം മാററാൻ ഇടയില്ല എന്ന തീച്ചപ്പെടുത്തി പിന്നെയും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. ആ തട്ടിക ചുമരിന്ന തൊട്ടുകൊണ്ടാണ് തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നത്. അതിന്നുള്ളിൽക്കൂടി വളരെ കുറഞ്ഞ വെളിച്ചം മാത്രമെ പുറത്തു കണ്ടിരുന്നുള്ളു. ചുമരിൽ പിടിച്ചുനിന്ന ആ

തട്ടിക ഒരു ഭാഗത്തേക്ക അല്പം നീക്കി നോക്കിയതിൽ തന്റെ ഉദ്ദേശത്തിന്നു വിപരീതമായ ഒരു നിലയാണ് അയാൾ അവിടെ കണ്ടത്. അതിനകത്തു ആരൊക്കെ ഉണ്ടെന്നു അയാൾക്ക മനസ്സിലായി. താൻ എന്തുദ്ദേശത്തിന്മേലാണൊ മടിരാശിയിലേക്ക വന്നതു ആ കാൎയ്യം തീൎച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു അവിടെ നടന്നതു അനുകൂലംതന്നെ ആയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു, കുറച്ചുസമയം അവിടെനിന്നു നടക്കുന്ന സംഭവങ്ങളേയും സംഭാഷണങ്ങളേയും ശ്രദ്ധിച്ചറിയുന്നതിന്നു അദ്ദേഹം തീൎച്ചപ്പെടുത്തി.

ആ മുറി ധാരാളം വിസ്താരമുള്ളതാണെങ്കിലും അതിന്നുള്ളിൽ അധികം സാമാനങ്ങളൊന്നും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു ഭാഗത്തു ഒരു കസേലയും അതിന്നടുത്തു ചുമരിന്നു തൊടുവിച്ചുംകൊണ്ടു ഒരു മേശയും ഇട്ടിട്ടുണ്ടു. മേശമേൽ നാലഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളും എഴുതുന്നതിന്നുള്ള കടലാസ്സ്, പെൻ മുതലായവയും മഷി നിറച്ച രണ്ടു ചെറിയ കുപ്പികളും മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പ്രകാശമുള്ള ഒരു വിളക്ക് ചുമരിന്മേൽ തറച്ച ആണിമേൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതു കത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ടു. കൃഷ്ണൻ, സരസ്വതി, ലക്ഷ്മി എന്നീ മൂന്നു രവിവൎമ്മയുടെ ചിത്രങ്ങളും രണ്ടുമൂന്നു മററു ചിത്രങ്ങളും ചുമരിന്മേൽ തൂക്കിയിരിക്കുന്നു. മറെറാരു ഭാഗത്തു നാലഞ്ചു തകരപ്പെട്ടികളും, ഒരു അയലിന്മേൽ ദിവസേന ഉപയോഗിക്കുന്ന ഏതാനും വസ്ത്രങ്ങളും വെച്ചിരിക്കുന്നു. ആ മുറിയിലുണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങൾ വളരെ ശുചിയായും അഴക്കകൾ ബാധിക്കാതേയും വെച്ചിട്ടുള്ളതു കണ്ടാൽ ആ വീട്ടിലെ സ്ത്രീ വേണ്ടത്ര പരിചയവും പരിഷ്കാരവും സിദ്ധിച്ച ഒരുവരാണെന്നു ആൎക്കും ഊഹിക്കാം. ഒരു ഭാഗത്തു ഒരു കട്ടിൽ ഇട്ടിട്ടുള്ളതു കൊതുവലകൊണ്ടു മൂടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഒരു ഭാഗം അപ്പോൾ തുറന്നിട്ടുണ്ടു. കട്ടിലിന്മേൽ ഇട്ടിട്ടുള്ള പരുത്തിക്കിടക്കയിൽ

ഒരു ശുഭ്രവസ്ത്രം വിരിച്ചു നാലഞ്ചു തലയണകളും അതിന്മേൽ വെച്ചിരിക്കുന്നു.

കിടക്കയിൽ ഒരാൾ കിടന്നിരിക്കുന്നു. അയാൾക്കു ഇരുപത്തഞ്ചു, ഇരുപത്താറു വയസ്സു പ്രായമായിട്ടുണ്ടു. വെളുത്തു മെല്ലിച്ച ദേഹം, അയാളുടെ ദേഹത്തിൽ മാംസരക്തങ്ങൾ വളരെ കുറവായിരുന്നു. ദേഹം അത്രയും മെലിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മുഖം എത്രയും മനോഹരവും ആരേയും വശീകരിക്കത്തക്കതും ആയിരുന്നു. അയാൾ തന്റെ തലമുടി മൂന്നു തരത്തിൽ വളർത്തിയിരിക്കുന്നു. ശിരസ്സിന്റെ മുൻഭാഗം നെററിയിൽനിന്നു ഏതാനും സ്ഥലത്തോളം നന്നായി ക്ഷൌരം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. അതിനുശേഷം ഏതാനും അരയിഞ്ചു നീളത്തിൽ ക്രോപ്പു ചെയ്തും മദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു കയ്യിൽ കെട്ടുന്ന വാച്ചിന്റെ വൃത്തത്തിൽ കുടുമയായി വളർത്തി കെട്ടിവെക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നെററിയിൽ എന്തോ ഒരു മരുന്നു തയച്ചു പുരട്ടീട്ടുണ്ടു. അയാൾ തന്റെ കണ്ണുകൾ മൂടി നെററിയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടും, "അയ്യോ! അപ്പാ!" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടും, അടുത്തിരുന്ന ഒരു യുവതിയുടെ മടിയിൽ തലവെച്ചു കിടന്നിരിക്കയാകുന്നു. അയാൾ തന്റെ വലത്തെ കൈ ആ സ്ത്രീയുടെ ഉടുപ്പിൽ മുറുകെ ചുററി പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു.

അയാളുടെ അടുത്തിരുന്നിട്ടുള്ള ആ യുവതിക്കു പതിനഞ്ചോ പതിനാറോ വയസ്സു പ്രായമായി കാണും. അവൾ ഒരു സ്വർണ്ണവിഗ്രഹമോ, ദന്തംകൊണ്ടു കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയ പ്രതിമയോ ആയിരിക്കുമെന്നു സംശയിക്കത്തക്ക അംഗസൌന്ദര്യം തികഞ്ഞവളായിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലത്തു വെയിൽ തട്ടാതെ സുഖമായി വളർന്ന അവളുടെ ദേഹം മിന്നിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കറുത്തു ഇടതിങ്ങിയ പുരികങ്ങൾ രണ്ടും ഇടവിട്ടുനില്ക്കാതെ കൂടിനില്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള

അപൂൎവ്വമായ മനോഹരതയും, കൺമിഴികളുടെ നീലിമയും, കറുത്തു ചുരുണ്ട തലമുടിയും മററുള്ളവൎക്കില്ലാത്ത അവളുടെ പ്രകൃതിസൌന്ദൎയ്യമാണ്. ഇത്രയും പ്രകൃതി സൌന്ദൎയ്യമുള്ള അവൾക്ക ആഭരണങ്ങളുടെ ആവശ്യം എന്ത്? അവളുടെ നെററിയിലുള്ള ചുകന്ന ചാന്തിൻെറ പൊട്ടുതന്നെ അവൾക്ക ആവശ്യത്തിലധികമുള്ള അലങ്കാരവസ്തുവാകുന്നു. അങ്ങിനെ ആണെങ്കിലും കാതുകളിൽ വൈരക്കമ്മലുകളും, മൂക്കിൽ നാസാമണി (മൂക്കത്തി)യും അവളുടെ മുഖപത്മത്തെ പ്രകാശമാനമാക്കി തീൎക്കുന്നുണ്ട. കയ്യിൽ രണ്ടു ജോഡി സ്വൎണ്ണവളകളും ദിവസേന ധരിക്കാറുണ്ട. അവൾ ശീട്ടികൊണ്ടുള്ള പാവാടയും, ചുകന്ന റൌക്കയും, ഒരു പട്ടുസാരിയും ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും സൌന്ദൎയ്യവതിയായ അവളുടെ മുഖചന്ദ്രൻ വ്യാകുലമേഘത്താൽ മൂടപ്പെട്ടിരുന്നു. ആ മുഖത്തു സന്തോഷത്തിൻെറ കണികപോലും കാണ്മാനില്ല. വ്യാകുലതയും വ്യസനവുമാണ് കാണ്മാനുള്ളത്. മൃദുവായ അവളുടെ ദേഹത്തിൽനിന്നു വിയൎപ്പുതുള്ളികൾ മുത്തുകൾപോലെ പുറത്തു വന്നിട്ടുണ്ട. അവൾ ഇടക്കിടെ ആ പുരുഷൻെറ കവിൾത്തടങ്ങളിലും നെഞ്ചിലും നെററിയിലും തടവിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട. കാലുകളെ തൻെറ മടിയിൽവെച്ചു മെല്ലെ തടവുകയും, പനിനീർപുഷ്പം, താമര, ചെറുനാരങ്ങ മുതലായവയെ സാധാരണയായി കണ്ണുകളിൽ ചേൎത്തുവെക്കാറുള്ളതുപോലെ അവൾ ഇടക്കിടെ അയാളുടെ കാലുകൾ ഉയൎത്തി കാലടികളെ തൻെറ കവിൾത്തടങ്ങളിലും കണ്ണുകളിലും വെക്കുകയും, അയാളുടെ മുഖത്തെ കണ്ണടക്കാതെ നോക്കി കണ്ണുനീർഒഴുക്കുകയും, ദീൎഘശ്വാസങ്ങളെ വിടുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട.

ഇവയൊക്കെ കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ഭീമസിംഹനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിലും കോപം വൎദ്ധിച്ചു. "ആഹാ! എന്തു ചകിട്ട്!

എന്തു ജാലം! ഇതൊക്കെ നീ എവിടെനിന്നാണ് പഠിച്ചത്! ഇവയൊക്കെ സ്ത്രീകൾക്ക സഹജങ്ങളായിരിക്കുമോ? മോശം! ഇരിക്കട്ടെ! ഇവിടെ ഇനിയും എന്തൊക്കെയാണ് നടക്കുന്ന തെന്നു നോക്കട്ടെ!'' എന്നിങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ച അദ്ദേഹം പിന്നെയും ശ്രദ്ധിച്ചു.

''അയ്യോ! സഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ലേ! അമ്മാ! അപ്പാ!'' എന്നിങ്ങിനെ പ്രാണനാഥനിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ദയനീയ രോദനം കേട്ട ആ യുവതി, ''ഹാ! ഇതിന്നു ഒരു പരിഹാരം കാണ്മാൻ എനിക്ക കഴിയുന്നില്ലല്ലോ എന്നോത്തു കരഞ്ഞും, വിവരമുള്ള ഒരാൾ തന്നെ സഹായിപ്പാനില്ലല്ലോ എന്നുപറഞ്ഞു വ്യസനിച്ചും, യാതൊരു ഉപയോഗവും ഇല്ലാതെ ഇങ്ങിനെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നല്ലോ എന്നു ചിന്തിച്ചു കുണ്ഠിതപ്പെട്ടും ആ സ്ത്രീരത്നം അയാളുടെ മുഖത്തിന്നു നേരെ കൈവെച്ചു ''ഉറങ്ങുകയാണോ''? എന്നു മെല്ലെ ചോദിച്ചു.

പ്രേമസിംഹൻ—രമേ! നീ മിണ്ടാതിരിക്കില്ലേ? അയ്യോ! തലവേദന സഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ലേ! ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?—എന്നു പറഞ്ഞു കരഞ്ഞു.

രമാബായി—അയ്യോ! എന്തു കഷ്ടം! എത്ര കഠിനം! പുഷ്പം പോലെ മൃദുവായ നിങ്ങളുടെ ദേഹം കാലത്തെ അഞ്ചുമണി മുതൽ വൈകുന്നേരം ഏഴുമണിവരെ വേദനിച്ചാൽ എങ്ങിനെ സഹിക്കും? നിങ്ങൾക്ക നല്ല ഉദ്യോഗമാണ് കിട്ടിയത്. മററു ജോലി കിട്ടാത്തവന്നു തപ്പാൽ ഉദ്യോഗം എന്തായിരിക്കുമോ? ഇതിന്നാണോ കണ്ണും ദേഹവും കളഞ്ഞു ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ജയിച്ചത്? അയ്യോ! എൻെറ വയറു കത്തുന്നു. ലോകത്തിൽ എത്രയോ ജനങ്ങൾ ഉദ്യോഗം ഭരിച്ചു ജീവിതം കഴിച്ചുവരുന്നുണ്ടു. അവർ സാധാരണയായി പതിനൊന്നു മണിക്ക കച്ചേരി

യിൽ പോയി അഞ്ചു മണിക്കു മടങ്ങി വരികയും, ഇരുന്നൂറും മുന്നൂറും മാസത്തിൽ ശമ്പളം വാങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നു. അതല്ലേ ഉദ്യോഗം? നിങ്ങൾക്കാണോ ഇങ്ങിനെയുള്ള അടിമഉദ്യോഗം വേണ്ടിയിരുന്നതു? എന്റെ അച്ഛനാണെങ്കിൽ പടുലുബ്ധൻ. പണം ചാക്കുചാക്കായി കെട്ടിവെച്ചു അതിന്നു കാവലിരിക്കുന്ന ഭൂതം! അച്ഛന്നു ഞാൻ ഒരേ മകൾ മാത്രമാണെന്ന വിചാരം ലേശംപോലും ഇല്ല. ജ്യേഷ്ഠനാണെങ്കിൽ രാവും പകലും ഒരു പോലെ കഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിയുന്നു. ജ്യേഷ്ഠന്നു കൂടി അച്ഛൻ ഒരു പൈ കൊടുക്കാറില്ല. ഇതൊക്കെ ശാശ്വതമെന്നാണ് അച്ഛന്റെ വിചാരം. അച്ഛൻ വല്ലതും തന്നുവെങ്കിൽ നാം ഇങ്ങിനെ കഷ്ടപ്പെടേണ്ടതില്ലായിരുന്നു.'' എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞു്, പിന്നെയും എന്തോ പറയാൻ ഭാവിക്കുമ്പോൾ ''ഇതെന്തു കഷ്ടം! ഈ നിത്യസ്തോത്രം മതി. വായമൂട്.'' എന്നു ക്രോധത്തോടുകൂടി അയാൾ പറഞ്ഞ് അവളുടെ മുഖത്തു കൈകൊണ്ടൊന്നടിച്ചു. അടികൊണ്ടതു മൂക്കിന്മേലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മൂക്കിന്നുള്ളിൽ നിന്നു രക്തം തെറിച്ചു അവൾ ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രത്തിൽ പതിച്ചു. രമാ ബായി ഒന്നും പറയാതെ വസ്ത്രം കൊണ്ടു മൂക്കിൽ അമത്തിപ്പിടിച്ച് അയാളുടെ അടുത്തു തന്നെ ഇരുന്നു.

തലവേദനയുടെ ശക്തിയാൽ സ്വബോധമില്ലാതായി തീൎന്ന പ്രേമസിംഹൻ ഇതൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. രമാ ബായി പിന്നെയും ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു. ''ഒരു മണിക്കു അല്പം ആഹാരം കഴിച്ചതല്ലേ! ഇപ്പോൾ നേരം എത്രയായി? അല്പം ആഹാരം കഴിക്കുക. ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു കൊണ്ടു വരാം.'' ഇത്രയും അവൾ പറഞ്ഞപ്പോഴും അയാൾ കണ്ണുകൾ മൂടി കിടക്കുകയായിരുന്നു. അയാളുടെ നെററിയിന്മേലുള്ള ഞരമ്പുകൾ തുടിക്കുന്നുണ്ടു്. പെട്ടന്നു അയാൾക്കു മനം പിരട്ടൽ ഉണ്ടായി കുറെ

ഛർദ്ദിച്ചു. ഇരുന്നേടത്തു നിന്നെഴുന്നേററ് അയാളെ പിടിച്ചിരുത്തുന്നതിന്നു മുമ്പു തന്നെ രമാബായിയുടെ മടിയിലും വസ്ത്രത്തിലും അയാൾ ഛർദ്ദിച്ചു. അതൊന്നും നോക്കാതെ അവൾ അയാളെ പിടിച്ചിരുത്തി തൻെറ മാറോടണച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അയാളുടെ നെററിയിൽ പിടിച്ച്, "ഇനിയും ഇതു അധികരിക്കുമോ? അയ്യോ! ദൈവമേ! അശരണയായ ഞാൻ എന്തു ചെയ്യും?" എന്നോർത്തുകൊണ്ടു അല്പസമയം ഇരുന്നപ്പോൾ അയാൾ കിടക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നതായി അറിഞ്ഞു് മെല്ലെ പിടിച്ചു വസ്ത്രത്തിൽ ഛർദ്ദി തട്ടിയ ഭാഗം നീക്കി തൻെറ മടിയിൽ തന്നെ അവൾ കിടത്തി. ഛർദ്ദിച്ച ശേഷം അയാളുടെ തലവേദനക്കു അല്പം ആശ്വാസം കിട്ടി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ കണ്ണുകൾ മിഴിച്ചു. ഉടനെ രമാബായി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന വെള്ളം എടുത്തു വായ ശുചിയാക്കേണ്ടതിന്നായി അയാളുടെ മുഖത്തിന്നു നേരെ പിടിച്ചുകൊടുക്കുകയും അയാൾ അവളുടെ മടിയിൽ തന്നെ കിടന്നുറങ്ങുകയും ചെയ്തു. അയാൾ ഉറങ്ങുകയാണെന്നറിഞ്ഞ രമാബായി തൻെറ വസ്ത്രം മാററുന്നതിന്നായി അനങ്ങാതെ അയാളുടെ ശിരസ്സ് തലയണയിന്മേൽ വെച്ചു അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പോയി.

അപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ തൻെറ ഉദ്ദേശത്തിന്നു പററിയ സമയം ഇതു തന്നെയാണെന്നു നിശ്ചയിച്ചു മെല്ലെ അകത്തേക്കു കടന്നു. അവിടെ അടുത്തടുത്തായി മൂന്നു മുറികൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏതകത്തേക്കാണ് പോകേണ്ടതെന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. എങ്ങും കൂരിരുട്. രമാബായി വസ്ത്രം മാററുന്നതിന്നു ഏതു മുറിയിലേക്കാണ് പോയതെന്നു അയാൾക്കു നിശ്ചയമില്ല. ഏതായാലും നേരെയുള്ള മുറിയിൽ പരിശോധിക്കാമെന്നു വെച്ചു അതിന്നകത്തേക്കു കടന്നു ചെന്നു. അതു കിടപ്പു മുറിയുടെ അടുത്തുള്ള മുറിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു വസ്ത്രം മാററുന്ന

തിന്നു അതിനകത്തു പോയിരിക്കുമെന്നു അയാരം നിശ്ചയിച്ചു. സാവധാനത്തിൽ ചുമരും തടവിക്കൊണ്ടു നടന്നു. ആ മുറി സാമാനങ്ങരം സൂക്ഷിക്കുന്ന മുറിയായിരുന്നു. ചില പാത്രങ്ങരം അയാളുടെ കാലിന്നു മുട്ടി. അതു നിമിത്തം നിലം കാൽ കൊണ്ടു തടവിത്തടവിയാണ് അയാരം നടന്നിരുന്നതു്. അവരം അതിന കത്തുണ്ടോഎന്നു സൂക്ഷിച്ചു ശ്രദ്ധിച്ചു എന്നാൽ ഒന്നും തീച്ചപ്പെടുത്താൻ അയാരംക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അതിന്നിടയിൽ കമിഴ്ത്തി വെച്ചിരുന്ന ഒരു മൺ പാത്രത്തിന്നു കാൽ തട്ടി ഉരുളുകയാൽ അതു മറെറാരു പാത്രത്തിന്നു ചെന്നു മുട്ടി അല്പം ഒച്ചയുണ്ടാക്കി. അതിൽ പരിഭ്രമിച്ചു പുറത്തു പോകാമെന്നു വെച്ചു ഭീമസിംഹൻ കാലെടുത്തു വെച്ചതു് അവിടെ ഉറങ്ങുകയായിരുന്ന വൃദ്ധയുടെ തലക്കു തട്ടി. തൽക്ഷണം "രമേ! രമേ!" എന്നു വിളിച്ചു കൊണ്ടു ഭീമസിംഹൻ പുറത്തു്, കോലായിലേക്കു ചാടിയതും, ആ വൃദ്ധ ഞെട്ടി എഴുന്നേററു് "അയ്യോ! കള്ളൻ!, അയ്യോ! കള്ളൻ!" ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞതും ഒന്നായി കഴിഞ്ഞു. രമാബായി തന്നെ ആരോ വിളിക്കുന്നുണ്ടെന്നു ഒന്നാമത്തെ വിളികൊണ്ടും, ജ്യേഷ്ഠനാണ് തന്നെ വിളിച്ചതെന്നു രണ്ടാമത്തെ വിളികേട്ടും മനസ്സിലാക്കി, "ജ്യേഷ്ഠാ! ജ്യേഷ്ഠൻ തന്നെ യല്ലേ അതു്?" എന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു വിളക്കുമായി ഓടിയെത്തി. കള്ളൻ അകത്തുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞു് ബഹളം കൂട്ടുന്ന വൃദ്ധയെ കുറെ ശകാരിച്ചുകൊണ്ടു് അവളോടു മിണ്ടാ തിരിപ്പാൻ പറഞ്ഞു "ജ്യേഷ്ഠാ! അകത്തേക്കു വരാം! ജ്യേഷ്ഠാ! ഇതിലേ വരാം!" എന്നു സ്നേഹത്തോടുകൂടി രമാബായി ജ്യേഷ്ഠനെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. ഭീമസിംഹൻ, "അകത്തേക്കു വരേണ്ട വഴി നിശ്ചയമില്ലാഞ്ഞതുകൊണ്ടു സാമാനങ്ങരം സൂക്ഷിച്ച മുറിയിലേക്കാണ് ഞാൻ നേരെ ചെന്നതു്, ആ മുറിയിൽ

ഒരു വിളക്ക വെക്കാമായിരുന്നില്ലേ ?" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ രമാബായി "ജ്യേഷ്ഠാ! വാ. അകത്തേക്ക പോകാം." എന്നു പറഞ്ഞ് ജ്യേഷ്ഠനേയും കൂട്ടി ഭർത്താവു കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്ന മുറിയിൽ ചെന്നു വിവരം ഭർത്താവിനെ അറിയിച്ചു. അതു കേട്ടപ്പോൾ പ്രേമസിംഹൻ കിടന്നേടത്തുനിന്നു പിടഞ്ഞെഴുനേററു, "ജ്യേഷ്ഠാ! വരാം. ഇവിടെ ഇരിക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞു തീരുമ്പോഴേക്ക രമാബായി മറെറാരു മുറിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസേല കൊണ്ടുവന്നു മേശയുടെ അരികെ വെച്ച് "ജ്യേഷ്ഠാ! ഇവിടെ ഇരിക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞു അപ്പോഴേക്ക പ്രേമസിംഹൻെറ തലവേദനയും ഒരു മാതിരി ഭേദപ്പെട്ടിരുന്നു ഭീമസിംഹൻ ഇരുന്നശേഷം അവിടെ ഒരു പാത്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വെള്ളവും എടുത്തു പുറത്തു പോയി. നല്ലവണ്ണം മുഖം കഴുകി വന്നു ഭീമസിംഹൻ ഇരുന്നതിന്നടുത്തായി ഉണ്ടായിരുന്ന കസേലയിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഉടനെ ഇരുവരും ക്ഷേമ വിവരങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ട സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു. ആ രണ്ട പേരുടെയും മുഖങ്ങൾ അപ്പോൾ സന്തോഷമററവയായിരുന്നു വെങ്കിലും രണ്ട പേരും അത്യധികം സന്തോഷം കാണിച്ചു അവർ രണ്ടാളും സംഭാഷണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ രമാബായി വെപ്പുമുറിയിൽ ചെന്നു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വേലക്കാരികളേ ഓരോന്നിന്നു ഏല്പിച്ചു അവർ സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന മുറിയിലേക്ക വന്നു അല്പ സമയം നിന്നു, ഭീമസിംഹൻെറ ഭാൎയ്യയുടെയും കുട്ടികളുടെയും യോഗക്ഷേമങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചും, വീണ്ടും വെപ്പുമുറിയിൽ ചെന്നു അവിടെ വേണ്ട കാൎയ്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധിച്ചും, താമസിയാതെ തിരിച്ചു വന്നു അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടും തിരക്കായി കഴിച്ചുകൂട്ടി. ജ്യേഷ്ഠനെ ആ അസമയത്തു വേണ്ടവിധത്തിൽ സൽകരിക്കുന്നതിന്നു സൌകൎയ്യമില്ലാതെ പോയതിൽ രമാബായി അത്യ

ധികം കണ്ടിതപ്പെട്ടു. വേഗത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്നതിന്നു കഴിവുള്ള പദാൎത്ഥങ്ങളെ മാത്രം അവരു തയ്യാറാക്കി.

പ്രേമസിംഹൻ—(ഭീമസിംഹനെ നോക്കി) കട്ടികളൊക്കൊക്കെ സുഖം തന്നെയല്ലേ ?

ഭീമസിംഹൻ—സുഖം തന്നെ.

രമാബായി—(വെപ്പു മുറിയിൽ നിന്നു വന്നു്) കമലാബായി പനിനിമിത്തം വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. അതൊക്കെ ഇപ്പോരു സുഖപ്പെട്ടില്ലേ ?

ഭീമസിംഹൻ—ഇപ്പോരു അതൊക്കെ സുഖപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. (പ്രേമസിംഹനെ നോക്കിയും കൊണ്ടു്) നിങ്ങരുക്കു ശരീരസുഖം എങ്ങിനെയുണ്ടു് ? വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ!

പ്രേമസിംഹൻ—ഇന്നു കച്ചേരിയിൽ നിന്നു വന്ന മുതൽ കഠിനമായ തലവേദനതുടങ്ങി. ഇപ്പോരു അധിക ദിവസങ്ങളിലും അങ്ങിനെ ഉണ്ടാകാറുണ്ടു്.

ഭീമസിംഹൻ—ഡോക്ടർമാരെയൊന്നും കാണിച്ചില്ലേ ?

പ്രേമസിംഹൻ—ഇനി അന്വേഷിക്കണം. ഡോക്ടരുടെ വീട്ടിൽ പോകുന്നതിന്നു പോലും എനിക്കു സമയം കിട്ടാറില്ല. എന്തു ചെയ്യാം? അതിരിക്കട്ടെ. ഇപ്പോരു മാറി ചെന്ന സ്ഥലം എങ്ങിനെ ?

ഭീമസിംഹൻ—അമ്പമ്പാ! അവിടെ അക്രമികളുടെ സംഘം വളരെ ഉണ്ടു്. അവരെ ഒതുക്കുന്നതിലേക്കാണു് എന്നെ അവിടെക്കു മാററിട്ടുള്ളതു. അവരെയൊക്കെ പിടികിട്ടുന്നതുവരെ പിടിപ്പതു ജോലിയുണ്ടു്.

പ്രേമസിംഹൻ—അഞ്ചാറുമാസം വേണ്ടിവരുമോ ?

ഭീമസിംഹൻ—അവർ പഠിച്ച കള്ളന്മാരാണു്. എവിടെയും കടന്നുചെന്നു് കൊള്ള ചെയ്യുന്നതിൽ ബഹുസമൎത്ഥന്മാർ

തന്നെ. ഞാൻ എത്രയോ കള്ളന്മാരെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇത്രയും സാമൎത്ഥ്യം തികഞ്ഞവരെ കണ്ടിട്ടില്ല ഇവരെ ഒതുക്കുന്നതു പ്രയാസമായിട്ടാണു് തോന്നുന്നതു്. എന്നാലും രണ്ടു മൂന്നുമാസം കൊണ്ടു എന്റെ കയ്യിൽ പെടുമെന്നു തോന്നുന്നു.

പ്രേമസിംഹൻ—അതിൽ പിന്നെ ജോലി എവിടെ ആയിരിക്കും? ശമ്പളം മുമ്പേത്തേതു തന്നെ ആയിരിക്കുമോ? അങ്ങിനെയായാൽ കഷ്ടപ്പെട്ടതിനുള്ള ബഹുമതി ശമ്പളക്കുറവായിരിക്കും.

ഭീമസിംഹൻ—ഇല്ലില്ല. ഇതേ ശമ്പളത്തിൽ എന്നെ ഡിപ്യൂട്ടി സൂപ്രണ്ടായി നിശ്ചയിച്ച കല്പന നാലു ദിവസം മുമ്പാണു് കിട്ടിയതു്. അതുകൊണ്ടു് ഇനി ശമ്പളം കുറയുന്നതല്ല.

പ്രേമസിംഹൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ തരക്കേടില്ല.

രമാബായി—ഞങ്ങൾക്കു അങ്ങോട്ടുവന്നു എല്ലാവരെയും ഒന്നു കാണേണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു അതിന്നു സാധിക്കുന്നതേ ഇല്ല. ഇവൎക്കു കല്പന കിട്ടുന്നതേ ഇല്ല. ദേഹത്തിന്നും സുഖമില്ല. (കണ്ണുനീർ വാൎത്തുകൊണ്ടു്.) അതിന്നു വേണ്ടതു ചെയ്യാൻ എനിക്കും നിശ്ചയമില്ല. ഇനിയും താമസിക്കാതെ വല്ല ഡോക്ടരെയും കാണിച്ചു വേണ്ടതു ചെയ്യണം. കച്ചേരിക്കു പോയാൽ ആഹാരം കഴിക്കുന്നതിന്നു പോലും ഒഴിവുകിട്ടാത്ത ഒരു ജോലി. ഈ ഉദ്യോഗത്തിൽ തന്നെ ആണെങ്കിൽ കിടന്ന കിടക്കയിൽ തന്നെ കഴിയേണ്ടി വരും.

ഭീമസിംഹൻ—തപ്പാലാപ്പീസ്സുജോലി അങ്ങിനെ തന്നെ. വേറെ വല്ല ജോലിക്കും ശ്രമിക്കണം.

രമാബായി—അതെ. അങ്ങിനെ ചെയ്യുകയാണു് നല്ലതു്

പ്രേമസിംഹൻ—ഇപ്പോൾ കൎണ്ണാടക ജില്ലയിൽ നിന്നു നേരെ ഇങ്ങോട്ടു വന്നതാണോ?

ഭീമസിംഹൻ—അതെ. കാലത്തു തന്നെ കമീഷണരുടെ ആപ്പീസ്സിൽ എത്തി അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ആവശ്യം തീരുമ്പോഴേക്ക സന്ധ്യയായി. ഹോട്ടലിലേക്ക പോയി ഊണു കഴിച്ച് നേരെ ഇങ്ങോട്ടു വന്നു.

പ്രേമസിംഹൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കാം. നമുക്ക വേഗത്തിൽ ഊണു കഴിക്കാം.

രമാബായി—(വെപ്പുമുറിയിൽ നിന്നു വന്നു) ജ്യേഷ്ഠാ! ഊണു കഴിക്കാറായി ഇലവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഉടുപ്പുകറം അഴിച്ചു വെക്കുക. കുളിക്കണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നും സൌകൎയ്യമുണ്ട്

തന്റെ സഹോദരിയിൽ നടവടി ദോഷമുണ്ടെന്നുസംശയിച്ച് അതിനെപ്പററി ശരിയായ അന്വേഷണം നടത്തി തക്ക വിധത്തിൽ ശിക്ഷിക്കുന്നതിന്ന്, വധശിക്ഷ നൽകുന്നതിന്നു ഒരുങ്ങിവന്ന അദ്ദേഹം അവളുടെ കൈകൊണ്ട് ആഹാരം വാങ്ങി എങ്ങിനെ കഴിക്കും? അവരം ചോദിച്ച ഓരോ ചോദ്യത്തിന്നും മറുപടി പറഞ്ഞതു തന്നെ അദ്ദേഹം തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന കോപത്തെ എത്രയോ പണിപ്പെട്ടു മറച്ചുവെച്ചു കൊണ്ടായിരുന്നു. "ഞാൻ ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പാണ് ഹോട്ടലിൽ ഊണു കഴിച്ചതു്. എനിക്ക ഒട്ടും വിശപ്പില്ല. നിങ്ങരം പോയി കഴിച്ചു വരിക" എന്നു പ്രേമസിംഹനെ നോക്കി അയാരം പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടപ്പോരം രമാബായിയുടെ മുഖ കമലം വാടി. അവരം എത്ര തന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും അയാളുടെ മനസ്സിളകിയില്ല. പ്രേമസിംഹനും എന്തൊക്കയോ പറഞ്ഞു നോക്കി. ഒടുവിൽ പ്രേമസിംഹൻ, "എന്നാൽ ഇന്നു എനിക്കും ആഹാരം വേണമെന്നില്ല. ക്ഷീണം കൊണ്ടു വേഗത്തിൽ ഉറങ്ങേണമെന്നാണ് തോന്നുന്നതു്" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോരം ഭീമസിംഹൻ പ്രേമസിംഹന്റെ അടുത്തു ചെന്നു്, "എഴുന്നേല്ക്കുക. നീ അല്പം ആഹാരം കഴിച്ചു വാ നീ വളരെ ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ട്. എനിക്ക

തിരെ വേണമെന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രം വേണ്ടെന്നു പറയുന്നതാണ്." എന്നു പറഞ്ഞു് പ്രേമസിംഹൻ കണ്ടിതത്തോടുകൂടി അകത്തു ചെന്നു "ഉണ്ടു," എന്നു വരുത്തിക്കൂട്ടി, ഭീമസിംഹനു ഉറങ്ങുന്നതിന്നു ഒരു മുറിയിൽ ഏൎപ്പാടു ചെയ്തു. അപ്പോഴേക്കും നേരം വളരെ വൈകിയിരുന്നതിനാൽ, "എന്നാൽ പോയി കിടക്കാം." എന്നു പ്രേമസിംഹൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം അയാളോടുകൂടി ചെന്നു് ഉടുപ്പുകൾ അഴിച്ചുവെക്കാതെ തന്നെ ഭീമസിംഹൻ കിടന്നു.

രമാബായി കല്ക്കണ്ടം പൊടിച്ചിട്ടു കുറച്ചു കാച്ചിയ പാൽ എടുത്തുകൊണ്ടു് ആ മുറിയിൽ വന്നു്, "ജ്യേഷ്ഠാ! കുറച്ചു പാലെങ്കിലും കഴിക്കണം. ഇതാ, ഞാൻ കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഉറങ്ങുന്ന ഭാവത്തിൽ കിടക്കുകയാണു് ഭീമസിംഹൻ, അവൾ അവിടെ നിന്നു വല്ല വിധവും പോയാൽ മതി എന്നു കരുതി, "ശരി. പാൽ അവിടെ വെച്ചു പോയ്ക്കൊള്ളുക ഞാൻ എടുത്തു കഴിച്ചുകൊള്ളാം" എന്നു പറഞ്ഞു. ഉടനെ രമാബായി ജ്യേഷ്ഠൻ ഇതു കഴിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചുവെങ്കിലും പറഞ്ഞ പ്രകാരം പ്രവൎത്തിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് കിടക്കുന്നതിന്നു സമീപമുണ്ടായിരുന്ന മേശമേൽ ആ പാൽ അടച്ചു വെച്ചു് അതിന്നടുത്തായി വിളക്കു കത്തിച്ചു വെച്ചു് തന്റെ കിടപ്പു മുറിയിലേക്കു ചെന്നു കിടന്നു. അപൂൎവ്വമായി വന്നുചേൎന്ന തന്റെ പ്രിയ ജ്യേഷ്ഠൻ ഒന്നും കഴിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള മനക്ലേശത്തോടുകൂടിയ രമാബായി ഒന്നും കഴിക്കാതെയാണു് ചെന്നു കിടന്നിരുന്നതു്. സാധാരണപോലെ ഭക്ഷണം കഴിച്ചിരിക്കുമെന്നു കരുതി പ്രേമസിംഹൻ അതിനെ പററി അന്വേഷിച്ചിരുന്നതും ഇല്ല. അങ്ങിനെ അവർ രണ്ടു പേരും കിടന്നുറങ്ങി.

ഭീമസിംഹൻ കിടക്കയിൽ കിടന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഉറങ്ങാതെ പലതും ചിന്തിച്ചുംകൊണ്ടു കിടക്കുകയായിരുന്നു. "ആവൂ! ഇവളുടെ സാമത്ഥ്യത്തെ പററി എന്തു പറയാനാണ്? ഇങ്ങിനെയൊക്കെ നടിക്കുന്നതിന്നു ഇവൾ എപ്പോൾ എവിടെ നിന്നു പഠിച്ചു? മററുള്ളവൎക്കു സംശയം തോന്നാത്ത വിധത്തിൽ ഒരു പതിവ്രതാ രത്നത്തെ പോലെ ഇവൾ പ്രവൎത്തിക്കുന്നു. ഇവളുടെ കപടതന്ത്രങ്ങൾ കണ്ടാൽ പ്രേമസിംഹൻ എങ്ങിനെ സംശയിക്കും! പാവം! അയാൾ കാലത്തെ കച്ചേരിയിലേക്കു പോയാൽ മടങ്ങി വരുന്നതു വൈകുന്നേരം മാത്രം. ഇവിടെ നടക്കുന്ന ഒന്നും തന്നെ അയാൾ അറിയുന്നില്ല. ഇവളുടെ യൌവനവും പ്രേമസിംഹന്റെ അനാരോഗ്യവും ഇവളെ എന്തു ചെയ്യുന്നതിന്നും പ്രേരിപ്പിച്ചതായിരിക്കാം. ഇവൾ ഇത്രയും ഒരു വഞ്ചകിയാണെന്ന രഹസ്യം പ്രേമസിംഹനോടു പറഞ്ഞ് ഇവളോട് ഒന്നും തന്നെ ചോദിക്കാതെ എന്റെ ഉദ്ദേശ പ്രകാരം പ്രവൎത്തിച്ചാലോ?—ഛീ! അതു പാടില്ല. അയാൾ എന്റെ കുഡുംബത്തെ മുഴുവൻ പുച്ഛിക്കും. ആ അപമാനം ഞാൻ എങ്ങിനെ സഹിക്കും? ഇയ്യാളോടു പറയാതെ തന്നെ കാൎയ്യം കഴിച്ചുകൂട്ടണം." എന്നിങ്ങിനെ കരുതി ഭീമസിംഹൻ കിടന്നേടത്തു നിന്നു എഴുന്നേററു. ക്രോധം അതിന്റെ മൂൎദ്ധന്യദശയിൽ എത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടു് കൂട്ടിൽ ഇട്ടപുലിയെ പോലെ അയാൾ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നു. പ്രേമസിംഹനും രമാബായിയും കിടന്നിരുന്ന മുറിയിൽ ചെന്നു, പ്രേമസിംഹൻ അറിയാതെ അവളെ വിളിച്ചുണൎത്തി ഒരേ ചോദ്യം. അടുത്ത നിമിഷം കഥയും കഴിയണം. "എന്നിങ്ങിനെ കരുതി ഒരു കയ്യിൽ കഠാരിയും മറേറ കയ്യിൽ ഫോട്ടോവും പിടിച്ചുകൊണ്ടു അയാൾ നടന്നു. അവളുടെ നിഷ്കളങ്കമായ മുഖം ഭൂരെ

നിന്നു കണ്ടപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയം തുടിച്ചു കൈകൾ വിറച്ചു. അയാൾ ഇങ്ങിനെ ചിന്തിപ്പാൻ തുടങ്ങി. "ഇതെന്താശ്ചര്യം? ഞാൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്നതു ഒരു കടന്ന കൈ. ഞാൻ ഇവളെ വിളിച്ചുണത്തുമ്പോൾ ഒരു സമയം ഞെട്ടിയുണൎന്നു പ്രേമസിംഹൻ എന്താണിതെന്നു ചോദിച്ചാൽ ഞാൻ എന്തു മറുപടി പറയും?" ഭീമസിംഹൻ "ഇവൾ ഒരു സമയം കുററമററവളാണെങ്കിൽ ഞാൻ ആ ചെയ്യുന്നതു് തെററായിതീരും. ആവട്ടെ. പ്രേമസിംഹൻ കാലത്തെ കച്ചേരിയിലേക്കു പോകും. അപ്പോൾ രമയെ വിളിച്ചു ഒരേ ചോദ്യം. സംശയം അവളുടെ മറുപടിയിൽ തോന്നിയാൽ ചെയ്യേണ്ടതു ചെയ്യാം." എന്നിങ്ങിനെ നിശ്ചയിച്ചു താൻ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കുമടങ്ങി. മേശമേൽ പാൽ ഉണ്ടെന്ന കഥ അപ്പോഴാണു് അയാൾ ഓൎത്തതു്. മേശമേലുള്ള അതു പുറത്തുകളയാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു അയാളുടെ ശ്രദ്ധയെ നേരെ മുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഘടികാരത്തിന്റെ "ടിക്കു് ടിക്കു്" എന്ന ശബ്ദം ആകൎഷിക്കുകയും അതേ നിമിഷത്തിൽ തന്നെ അതിന്നടുത്തു ചുമരിൽ തൂക്കിയിട്ടിരുന്ന പടത്തിൽ കണ്ണുകൾ ചെന്നു പതിയുകയും ചെയ്തു. അയാൾ അതു കയ്യിൽ എടുത്തു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതു പ്രേമസിംഹനും രമാബായിയും ഓരോ കസേലയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ എടുത്ത ഫോട്ടോ ആയിരുന്നു. തന്റെ കയ്യിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന പടവുമായി പല പ്രാവശ്യവും അയാൾ അതു ഒത്തുനോക്കി. ആഹാ! ഞാൻ എന്തു തെററാണു് ചെയ്വാനൊരുങ്ങിയിരുന്നതു! സൎവ്വഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞ സഹോദരിയെപററി എന്തൊക്കെ തെററിദ്ധരിച്ചു. യഥാൎത്ഥം ഇപ്പോഴല്ലെ മനസ്സിലായതു്! ഇതുകൊണ്ടുണ്ടായ പാപം എന്നെ ദഹിപ്പിച്ചാൽ തീൎക്കുമോ! അയ്യോ! "എന്നു പറഞ്ഞു" ഭീമസിംഹൻ കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തി.

ആ പടത്തിൽനിന്നു രഹസ്യം മനസ്സിലായ മിമസിം-ഹന്നു നേരിട്ട വ്യസനം ദൈവത്തിന്നു മാത്രം അറിയാം. അയാറം തന്റെ അവിവേകത്തെ കുറിച്ചു അത്യധികം വ്യസനിക്കുകയും പ്രതിവിധിയായി ഉടനെ സഹോദരിയെ വിളിച്ചുണർത്തി മാപ്പു ചോദിച്ചാലോ എന്നു ആദ്യം അയാറം വിചാരിക്കുകയും ചെയ്തു. അതു അവളെ അധികം വ്യസനിപ്പിക്കുകയായിരിക്കും ഫലം എന്നു ഉടനെ തീർച്ചപ്പെടുത്തുകയും ആ പടത്തിൽനിന്നു ആ പടം എടുത്ത കമ്പിനിക്കാരുടെ മേൽവിലാസം കുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തശേഷം, നേരം പുലന്നാൽ അവിടെ പോയി പടത്തെ സംബന്ധിച്ച യഥാൎത്ഥവിവരം അറിഞ്ഞു വരാമെന്നും, അന്നു അവിടെ പാൎത്തു സഹോദരിയെ സന്തോഷപ്പെടുത്താമെന്നും, ഞാൻ ചെയ്തകുററത്തിന്നു അഞ്ഞൂറുറുപ്പികയെങ്കിലും വിലവരുന്ന ആഭരണങ്ങളും വസ്ത്രങ്ങളും കൊടുക്കേണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു ചെന്നു കിടന്നുറങ്ങി.

അദ്ധ്യായം 15

പാലിനു കാവൽ പൂച്ചക്ക പ്രാണസ്നേഹിതൻ

മദിരാശിയിൽനിന്നു മടങ്ങി എത്തിയ ഭീമസിംഹൻ ദിവസേന കാലത്തെ എഴുന്നേററ ഓരോ ദേശങ്ങളിലേക്ക പോയാൽ ഭക്ഷണത്തിന്നുപോലും സൌകൎയ്യം കിട്ടാതെ കാൎയ്യവശാൽ അലഞ്ഞുതിരഞ്ഞു പിറേറന്നു കാലത്തു മാത്രം വീട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നും ചിലപ്പോഠ രണ്ടും മൂന്നും ദിവസങ്ങഠ കൂട്ടുമ്പോഠ മടങ്ങിയും വെള്ളേൻ മുതലായവരെ പിടിക്കേണ്ടതിലേക്കുള്ള പ്രയത്നത്തിൽതന്നെ ദിവസങ്ങഠ കഴിച്ചു. വിചാരിക്കാത്ത സമയങ്ങളിൽ ധനവാന്മാരുടെ വീട്ടുകളിൽ കൊള്ള നടത്തിയും മുതലുകളെ കവൎന്നും എതൃത്തവരെ കൊന്നൊടുക്കിയും വഴിപോകുന്നവരിൽനിന്നു കിട്ടിയതു പിടിച്ചുപറിച്ചും വന്നവിവരം കേഠക്കുന്നതോടുകൂടി ഭീമസിംഹന്നു സമാധാനം തീരെ ഇല്ലാതായി. അത്തരം അക്രമി സംഘങ്ങളെ ഒതുക്കുന്നതിന്നു അയാളെ പ്രത്യേകം ഇൻസ്പെക്ടരായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. അതിൽ പിന്നെയാണ് സുബ്രഹ്മണ്യൻ ചെട്ടിയുടെ വീട്ടിൽ കൊള്ളനടത്തി അയാളേയും അയാളുടെ ഭാൎയ്യയേയും കൊലപ്പെടുത്തിയതും, നെടുമ്പാറയിടത്തിൽ കൊള്ള നടത്തിയതും, മററും നടന്നിരുന്നതു. ഈ വക സംഗതികളിൽ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ള മുതലായവർ യാതൊരു പരിശ്രമവും ചെയ്യാതിരുന്നതിൽ അയാഠ അത്യധികം വെറുത്തു. അത്തരക്കാരെ ഏതുവിധവും അമൎത്തേണമെന്ന ദൃഢനിശ്ചയത്തോടുകൂടിയാണ് അദ്ദേഹം അലഞ്ഞു കഷ്ടപ്പെട്ടത്.

അങ്ങിനെ അന്വേഷണം നടത്തുന്നതിന്നായി ഭ്രാന്തൻ കാവ് മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക പോയിരുന്ന ഒരു ദിവസമാണ്

പ്രഭാവതിയെ കുലക്കററം ചുമത്തി തടങ്ങലിൽ വെച്ചിരുന്നതു്. പിറേറ ദിവസം ഉച്ചക്ക ശേഷം ഭീമസിംഹൻ വീട്ടിൽ വന്നെത്തി.

എന്തു കാൎയ്യം ഉദ്ദേശിച്ചാണോ അയാറം പുറത്തു പോയിരുന്നതു് ആ കാൎയ്യം വിചാരിച്ച പോലെ വന്നെത്തിയതുകൊണ്ടു് അത്യധികം സന്തോഷിക്കകയും ഇന്നു തന്റെ കുട്ടികളുടെ കൂടെ ഉല്ലാസമായി കഴിച്ചു കൂട്ടേണമെന്നു നിശ്ചയിക്കകയും ചെയ്തു.

വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തി കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോറം പോലീസ്സസൂപ്രഡേണ്ടിന്റെ ഒരു കത്തു അയാറംക്ക കിട്ടി. അതിൽ താഴെ വിവരിക്കുന്ന പ്രകാരം ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഡിപ്യൂട്ടി സൂപ്രഡേണ്ടു് ശ്രീമാൻ ഭീമസിംഹൻ അവർകറംക്കു്.

മാന്യരേ !

ഈ ജില്ലയിലുള്ള അക്രമികളുടെ വാസസ്ഥലം, അവരുടെ സംഖ്യ, ജാതി അവർ ചെയ്യുന്ന അക്രമങ്ങറം. അവരെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിന്നു ഇതുവരെ ചെയ്ത പരിശ്രമങ്ങറം മുതലായ ചില വിവരങ്ങളെപററി ഉടനെ അറിയിക്കേണമെന്നു മദിരാശി ഗവൎമ്മേണ്ടിൽ നിന്നുള്ള ഒരു കല്പന കിട്ടിയിരിക്കുന്നു അതിന്നു ള്ളമറുപടി അയക്കുമ്പോറം നിങ്ങറം അടുത്തുണ്ടാവുന്നതു അത്യാവശ്യമായതുകൊണ്ടു ദയവു ചെയ്തു ഇപ്പോറം തന്നെ എന്റെ ബങ്കളാവിൽ വരണം അടിയന്തരം.

എന്നു നിങ്ങളുടെ
ഹാമിൽട്ടൺ
പോല്ലീസ്സ് സൂപ്രഡേണ്ടു്.

ഈ എഴുത്തു കണ്ട ഉടനെ ഭീമസിംഹൻ സൂപ്രഡേണ്ടിന്റെ ബങ്കളാവിലേക്ക ചെന്നു. ഭീമസിംഹൻ വളരെ നേരം

അദ്ദേഹവുമായി സംസാരിച്ച വീട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോഠം സമയം ആറരമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നന്നെ ക്ഷീണമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഉടുപ്പുകഠം അഴിച്ചു വെക്കുന്നതിനായി അയാഠം മുകളിലേക്കു ചെന്നു് ഉടുപ്പുകഠം അഴിച്ചു വെച്ച ശേഷം ഒരു ചാരു കസേലയിൽ ഇരുന്നു അല്പം വിശ്രമിക്കാമെന്നു വെച്ചു ചെന്നപ്പോഠം മേശമേൽ ഒരു കത്തുവെച്ചതായി കണ്ടു. അതിന്നു തപാൽ മുദ്രയൊ മേൽവിലാസമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു എവിടെനിന്നു വന്നതാണെന്നറിയുന്നതിന്നു ധൃതിപ്പെട്ടെടുത്തു നോക്കി. അതു മലയാളത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീ എഴുതിയതു പോലെ തോന്നി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു പൊളിച്ചു വായിച്ചു. വളരെ ദിവസങ്ങഠംക്കിടയിൽ അന്നുമാത്രം കാണപ്പെട്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്തോഷഭാവം പെട്ടെന്നു മാറി. അതിൽ താഴെ വിവരിക്കുന്നവിധം എഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

കൊള്ളക്കാരുടെ സംഘം സുബ്രഹ്മണ്യൻ ചെട്ടിയെ കൊന്ന ദിവസം രാത്രിയിൽതന്നെ താങ്കളേയും കൊല്ലുന്നതിന്നു നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ദൈവാനുഗ്രഹത്താൽ അന്നു മദിരാശിയിലേക്കു നിങ്ങഠം പോയിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ പരിശ്രമത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു. ആ തസ്കരസംഘം നിങ്ങളെ കൊല്ലാതെ ഉറങ്ങുന്നതല്ലെന്നു ശപഥം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഇന്നുരാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിക്കു് അവർ വേണ്ടത്ര ഒരുക്കത്തോടുകൂടി താങ്കളുടെ വീട്ടിൽ കടന്നു താങ്കളേയും താങ്കളുടെ ഭാര്യാമക്കളേയും നിർദ്ദയം വധിക്കുന്നതിന്നു ഒരുങ്ങിയിട്ടുണ്ടു. താങ്കഠം അതിന്നു വേണ്ടുന്ന കരുതലോടുകൂടി പെരുമാറിക്കൊള്ളുക. "ആരോ എഴുതിയിരിക്കുന്നു. എന്തോ ഉദ്ദേശത്തിന്മേൽ എഴുതിയിരിക്കുന്നു" എന്നു കരുതി അശ്രദ്ധനായി നിന്നാൽ നിങ്ങഠംക്കെല്ലാവർക്കും ആപത്തു നേരിടുമെന്നതു തീർച്ച. അവർ ഏകദേശം മുപ്പത്തഞ്ചാളുകഠം വരുന്നതായിരിക്കും.

ആ കത്തു ഒരു പ്രാവശ്യം അയാൾ വായിച്ചു. അയാൾ അതു രണ്ടാമതും വായിച്ചു. ആദ്യം വ്യസനിച്ചിരുന്ന ഭീമസിംഹൻ പിന്നീടു സന്തോഷിച്ചു. "ഇവരുടെ സങ്കേതം കണ്ടുപിടിച്ചു അവിടെ ചെന്നു അവരെ പിടിക്കുന്നതു അസാദ്ധ്യമായ ഒരു കാര്യമാണ്. അതിന്നു ഞാൻ വളരെ പണിപ്പെട്ടു നോക്കി. അതുകണ്ടു ദൈവം എന്നിൽ കരുണചെയ്തു അവരെ എന്റെ വീട്ടിലേക്കു അയച്ചിട്ടുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇതും ഒരുതരം ഭാഗ്യംതന്നെ. അവർ മുപ്പത്തഞ്ചാളുകൾ വരാനാണ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. അതുകൊണ്ടു, ഓരോരുത്തർക്കു രണ്ടുപേർ വീതം ചുരുങ്ങിയതു എഴുപതു പോലീസ്സുകാരെയെങ്കിലും തോക്കു മുതലായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി ഒളിച്ചിരുത്തി. കള്ളന്മാർ അകത്തു കടന്ന ഉടനെ സാധിക്കുമെങ്കിൽ അവരെ വളഞ്ഞു പിടിക്കേണം. അതിന്നു സാധിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവരെ വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തണം. എന്നെ അവന്റെ കൈകൊണ്ടുതന്നെ കൊല്ലാൻ കഴിയാത്തതിൽ മുമ്പുതന്നെ പരിതപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന വെള്ളേൻ ഇന്നു തീർച്ചയായും ഇവിടെ വരാതിരിക്കില്ല. മററുള്ളവരെ കൊല്ലാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, അവൻ ഒരുവനെ മാത്രം വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തിയാൽ, ആ സംഘംതന്നെ നശിച്ചുപോകും. അതു ഞാൻ തന്നെ ചെയ്യും. നല്ല സമയത്തിന്നു എനിക്കു ഈ കത്തെഴുതിയ ആൾ ആരാണെന്നറിയുന്നില്ല. എഴുതിയതു ഒരു സ്ത്രീയാണെന്നു ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇരിക്കട്ടെ. ഇതെഴുതിയ ആൾ ആ കൂട്ടത്തിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള ആൾതന്നെ ആയിരിക്കണം. അവരെ പിടികിട്ടിയതിൽ പിന്നെ കത്തെഴുതിയതു ആരാണെന്നു പുറത്തു വരും. ഒരു സമയം ഇതിലും ഭയങ്കരമായ ഒരു കാര്യം നടത്തേണ്ടതിലേക്കു ഇങ്ങിനെ എഴുതിയതായിരിക്കുമോ? മുപ്പത്തഞ്ചാളുകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നെഴുതി എഴുപതുപേർ വന്നേക്കുമോ?

ഈ എഴുത്ത് എന്നെ വഞ്ചിപ്പാനുള്ളതാണെങ്കിൽ എഴുത്തുതന്നെ അയക്കാതിരിക്കയല്ലേ അവൎക്ക അനുകൂലം? ഛെ! ഇതു അവർ എഴുതിയതാവാൻ തരമില്ല. എല്ലാംകൊണ്ടും ഞാൻ ഉടനെ പോയി ആവശ്യമുള്ള പോലീസ്സുകാരെ ഏൎപ്പാടു ചെയ്യാം'' എന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തി ഉടുപ്പുകളെ വീണ്ടും ധരിച്ചു സ. ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ളയുടെ വീട്ടിലേക്കു ചെന്നു.

ഭീമസിംഹനെ കണ്ട ഉടനെ സ. ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ളയുടെ വീട്ടിൽ പാറാവു ചെയ്തിരുന്ന രാമൻനായർ അഭിവാദ്യം ചെയ്തു "മിസ്റ്റർ പിള്ള അകത്തുണ്ടോ?'' എന്നു ഭീമസിംഹൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ ആ പാറാവുകാരൻ, "ഇല്ല അദ്ദേഹം ഒരു കൊലക്കേസ്സു സംബന്ധമായി കസബാ സ്റ്റേഷനിലേക്കു ആറേകാൽമണിക്കു പോയതാണ്. ഇനിയും മടങ്ങി വന്നിട്ടില്ല'' എന്നു പറഞ്ഞു. കൊള്ള, കൊല, കളവ് മുതലായ കേസ്സുകളെ പററി കേൾക്കുന്നതു പോലീസ്സുകാൎക്ക ഒരു പാത്രം കള്ളുകിട്ടിയതുപോലെ ആകുന്നു. എന്നാൽ ഭീമസിംഹൻ അയാളോടു പിന്നീടൊന്നും ചോദിക്കാതെ നേരെ പോലീസ്സ് സ്റ്റേഷനിലേക്കു ചെന്നു. ഭീമസിംഹൻ ഡപ്യൂട്ടി സൂപ്രഡെണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോൾ ഹെഡ്കൺസ്റ്റേബൾ ജഗന്നാഥനായഡു പിരണ്ടെഴുന്നേററു അഭിവാദ്യം ചെയ്തുകൊണ്ടു താൻ ഇരുന്നിരുന്ന ഓടക്കസേല അല്പം നീക്കിവെച്ചു ഇരിക്കുന്നതിന്നായി പല്ലിളിച്ചുകൊണ്ടു ക്ഷണിക്കുകയും, താൻ കുറെ മാറി നില്ക്കുകയും ചെയ്തു. ഭീമസിംഹൻ അതിന്മേൽ ഇരുന്നു, "കേശവപിള്ള ഇങ്ങോട്ടു വന്നിരുന്നുവല്ലോ! അയാൾ എങ്ങോട്ടേക്കു പോയി?'' എന്നു ചോദിച്ചു.

ജഗന്നാഥനായഡു—യജമാനാ! ഇന്നലെ ഈ സ്റ്റേഷൻ അതൃത്തിയിൽ ഒരു കൊലക്കേസ്സ് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു! കുററക്കാരിയെ

കളവു മുതലോടുകൂടി പിടിച്ചിട്ടുണ്ടു. അപ്പോഠംതന്നെ സാക്ഷി വിചാരണയും കഴിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിനെപററിഞാൻകൊടുത്തിരുന്ന യാദാസ്തിന്നനുസരിച്ചു സ. ഇൻസ്പെക്ടർ ഇവിടെവന്നു പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ പാടിമല സ്റ്റേഷൻ അതൃത്തിയിൽ ഒരു ദുമ്മരണം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന റിപ്പോർട്ടിന്നനുസരിച്ചു കാലത്തു അങ്ങോട്ടു പോയിരിക്കുന്നു.

ഭീമസിംഹൻ—ഇവിടെ നടന്ന കേസ്സിൽ ആരൊക്കെയാണു് പ്രതികഠം? കൊക്കോട്ടു പാത്തിമലയിലെ അക്രമികളുടെ സംഘത്തിൽ പെട്ടവരായിരിക്കുമോ?

നായഡു—അല്ലെജമനാ! അതിനെ പററി എന്തു പറയാനാണു്? ഒരു വലിയ ജന്മിയുടെ മകളാണു് ഒരു കുട്ടിയെ കൊന്നതു്.

അതുവരെ അശ്രദ്ധനായി കേട്ടു കൊണ്ടിരുന്ന ഭീമസിംഹൻ, ആശ്ചയ്യത്തോടും വ്യസനത്തോടും കൂടി "ഏതു ജന്മിയുടെ മകളാണു്?" എന്നു ചോദിച്ചു. "നെടുമ്പാറ ഇടത്തിൽ" എന്നു് നായഡു പറഞ്ഞപ്പോഠം ഭീമസിംഹൻ ഞെട്ടി.

ഭീമസിംഹൻ—നെടുമ്പാറ ഇടത്തിൽ!

നായഡു—അയാളല്ല. അയാളുടെ മകളാണു് കൊലപാതകം നടത്തിയതു്. അവഠം ഇവിടെ അടുത്തുള്ള ഒരു ജന്മിയായ കിണാലൂർ കോട്ടയിൽ അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനന്റെ മകളുടെ മകളാണു്. അവഠം യജമാനന്റെ ഇവിടെയുള്ള ബങ്കളാവിലാണു് ഇപ്പോഠം താമസിക്കുന്നതു്. അടുത്ത വീട്ടിലുള്ള ഒരാളുടെ കുട്ടി ധരിച്ചിരുന്ന ആഭരണങ്ങളെ അഴിച്ചെടുത്തു് കുട്ടിയെ കിണററിൽ എറിഞ്ഞു കൊന്നു. അതു പലരും നേരിട്ടു കാണുകയും അപ്പോഠം തന്നെ പിടിച്ചു കൊണ്ടു വന്നു ബന്തോവസ്തിൽവെക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്.

ഭീമസിംഹൻ—അത്രയും ധനവാനായ ഒരാളുടെ മകനു് പിന്നെയും ധനത്തിൽ ആഗ്രഹമെന്നോ? ഒരു ചെറിയ കുട്ടിയെ കൊല്ലുന്നതിന്നു അവൎക്ക എങ്ങിനെ കൈ ഉയൎന്നു? ഇങ്ങിനെയുള്ളവരെ തീൎച്ചയായും ശിക്ഷിക്കേണ്ടതു തന്നെ അതിന്നു വേണ്ട സാക്ഷികൾ ഉണ്ടോ? റിക്കാൎഡുകളൊക്കെ ശരിപ്പെടുത്തി കഴിഞ്ഞില്ലേ?

നായഡു—ഈ കേസ്സിൽ നിന്നു അവൾ രക്ഷപ്പെടുന്നതല്ല. റിക്കാൎഡുകളെല്ലാം ശരിയാക്കി കഴിഞ്ഞു. സ. ഇൻസ്പെക്ടർ അതൊക്കെ നോക്കി സന്തോഷിക്കുകയും എനിക്കു ഒരു ഗ്രേഡ്പ്രമോഷൻ വാങ്ങിത്തരാമെന്നു പറയുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്— ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു് ആ റിക്കാൎഡുകെട്ടു് ഭീമസിംഹന്നു കൊടുത്തപ്പോൾ അയാൾ, "അതെ! നിങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയിലുള്ള സാമൎത്ഥ്യത്തെ പററി ഞാനും മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടു്. എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ കടലാസ്സുകെട്ടു വാങ്ങി ആദ്യം മുതൽ അവസാനംവരെ അതു വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി. ആരൊക്കെ എങ്ങിനെയൊക്കെയാണു് സാക്ഷി പറയാൻ പോകുന്നതെന്നും മററും ഭീമസിംഹൻ മനസ്സിലാക്കി. അതു മുഴുവനും വായിക്കുന്നതിന്നു ഇഷ്ടമില്ലാത്ത ഒരാളെ പോലെ നടിച്ചുകൊണ്ടു്," നായഡു അവൎകളേ! ഞാൻ നോക്കിയേടത്തോളം നിങ്ങൾ നന്നായി പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മനസ്സിലായി. മുഴുവൻ നോക്കുന്നതിന്നു ഇപ്പോൾ സമയമില്ല സ. ഇൻസ്പെക്ടരെ അടിയന്തരമായി കാണേണ്ടതുണ്ടു്. ഈ കേസ്സുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു പ്രശസ്തിയും കയററവും കിട്ടാനിടയുണ്ടു്. ഞാനും മേലധികാരത്തിലേക്കെഴുതാം. അതിന്നു കുറെ മുമ്പായിരുന്നു വാഴുന്നവർ അവിടെവന്നു മടങ്ങിയിരുന്നതു. ആ വിവരം മുമ്പൊരദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

കസബാ സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു പുറത്തു വന്ന ഭീമസിംഹൻ ഒരു ജഡ്ക്കയിൽ കയറി പാടിമല പോല്ലീസ്സ സ്റ്റേഷനിലേക്കു പോന്നു. വണ്ടിയിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ അയാൾ ഇങ്ങിനെ ആലോചിച്ചു.

"ഇത്രയും യോഗ്യനായ വാഴുന്നവരുടെ മകൾ ആ കുട്ടിയേ കൊന്നിരിക്കുമോ! ഇതിൽ എന്തോ ഒരു ചതിയുള്ളപോലെ തോന്നുന്നുവല്ലോ! വാഴുന്നവരാണെങ്കിൽ ഒരു കോടീശ്വരൻ. ഈ പെൺകുട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏക പുത്രിയും ആണ്. ഈ സ്ത്രീ, നിത്യ ദരിദ്രനായ ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടിയുടെ ആഭരണങ്ങളെ പിടിച്ചു പറിച്ച് ആ ചെറു കുട്ടിയെ കൊന്നു കിണറ്റിൽ എറിഞ്ഞുവെന്നോ! ഓർക്കും തോറും എനിക്കു ചിരി വരുന്നു. ഇതിന്റെ രഹസ്യം ഞാൻ കണ്ടു പിടിക്കും. ഇയ്യാളുടെ റിക്കാർഡുകൾ കൊണ്ടും ചിലതൊക്കെ മനസ്സിലാവുന്നുണ്ട് ഇരിക്കട്ടെ നോക്കാം." എന്നു കരുതി പാടിമല പോലീസ്സ സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. ഒരു പായയിൽ മുമ്പിൽ വെച്ചിരുന്ന മേശപ്പെട്ടിമേൽ വെച്ചു എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്ന ഹെഡ്കൺസ്റ്റേബിൾ കുഞ്ചുനായർ ഭീമസിംഹനെ കണ്ടപ്പോൾ ബദ്ധപ്പെട്ടെഴുനേററു. അയാൾ തന്റെ കാലുകളെ മേശപ്പെട്ടിയുടെ ഉള്ളിൽ വെച്ചു കൊണ്ട് എഴുതുകയായിരുന്നതിനാൽ കാലുകളിന്മേൽ പിടിച്ചെടുത്തു തന്നെ എഴുനേൽക്കേണ്ടതായി വന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്യേണ്ടിവന്നതു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി പെട്ടന്നായതുകൊണ്ട് പെട്ടിമേലുണ്ടായിരുന്ന മഷിക്കുപ്പി ഉരുണ്ടു വീണു അടുത്തായി താഴെ വെച്ചിരുന്ന റിക്കാഡുകളൊക്കെ മഷികൊണ്ട് ഒരു കുളി കഴിച്ചു പെട്ടന്നെന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ കുഞ്ചുനായർ അടുത്തു വല്ല ദിക്കിലും ഒപ്പുകടലാസ്സുണ്ടോ എന്നു നോക്കി കിട്ടാതെ ഒരു ചാട്ടയിൽ

കുറെ മണ്ണുവാരിക്കൊണ്ടുവരുന്നതിനായി ഓടി. അയാളുടെ അസാധാരണ സാമത്ഥ്യം കണ്ടു ഉള്ളുകൊണ്ടു ചിരിച്ചു ഭീമസിംഹൻ, അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു റിക്കാഡു കെട്ടിൽ നിന്നു കിട്ടിയ ഒരു കഷ്ണം ഒപ്പുകടലാസ്സുകൊണ്ടു് ഒപ്പി എല്ലാററിന്റെയും മീതെ ഉണ്ടായിരുന്ന കടലാസ്സിൽ എന്താണെഴുതീട്ടുള്ളതെന്നു നോക്കി. അതു അന്നു നടന്ന ദുമ്മരണത്തെ പററിയുള്ള റിക്കാർഡുകളാണെന്നു കണ്ടു് ക്ഷണത്തിൽ മുഴുവൻ വായിച്ചു തീത്തു. അതു ചെറിയ ഒരു കെട്ടും ആയിരുന്നു അപ്പോഴേക്കു നല്ല മണ്ണു കിട്ടാതിരുന്നതിനാൽ കുറെ ചെമ്മണ്ണും വാരി കുഞ്ചു നായർ ഓടിയെത്തി.

ഭീമസിംഹൻ—കുഞ്ചുനായരേ! മററ കടലാസ്സുകളിൽ തട്ടിയ മഷി ഇനിയും ആറി കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അവയുടെ മേൽ മണ്ണു വിതറിക്കൊള്ളുക. ഇതു ഞാൻ ശരിപ്പെടുത്തികൊള്ളാം.— എന്നു പറഞ്ഞു അതു ഒപ്പിക്കൊണ്ടു തന്നെ മുഴുവൻ വായിച്ചു മനസ്സിലാക്കി, "ഇവിടെ സ ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപ്പിള്ള വന്നിരുന്നുവല്ലോ, അയാറം എവിടെ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

കുഞ്ചുനായർ—സ. ഇൻസ്പെക്ടർ ഒരു കാൽ മണിക്കൂറിന്നു മുമ്പാണ് ഇവിടെ നിന്നു പോയതു്.

ഭീമസിംഹൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ഞാൻ പോകുന്നു. എനിക്കു തിടുക്കമായി അദ്ദേഹത്തെ കാണേണ്ടതുണ്ടു്.—എന്നു പറഞ്ഞു് അയാറം പുറപ്പെട്ടു. ഇനി കാൽ നടയായി കേശവപിള്ളയുടെ വീട്ടിലേക്കു പോകാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു് ഊടുവഴികളിൽ കൂടിയാണ് അയാറം നടന്നതു് അതു അവിടെക്കു എളുപ്പവും ആയിരുന്നു. കസബാ പോല്ലീസ്സ് സ്റ്റേഷനിൽ നിന്നു വായിച്ച റിക്കാഡുകളെ പററി പലതും ചിന്തിച്ചു നടന്ന ഭീമസിംഹന്നു വഴിതെററിയതു അറിഞ്ഞില്ല. ഏതൊക്കെയോ

വഴികളിൽ കൂടെ നടന്നു ചെന്നെത്തിയതു ബ്രാഹ്മണക്ക പ്രത്യേക മായി നീക്കിവെച്ചിരുന്ന ഒരു സ്മശാന സ്ഥലത്തിന്നടുത്തായി രുന്നു. അവിടെ വെച്ച് ആ സമയത്തു ക്കൂരിരുട്ടിൽ ആരോ മൺ വെട്ടികൊണ്ടു നിലം കിളക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ട് ഭീമസിംഹൻ സംഗതിവശാൽ അതു ശ്രദ്ധിപ്പാനിടയായി. അയാാം ഇടക്കി ടെ കിളക്കുകയും നാലുഭാഗവും സൂക്ഷിച്ചു നോക്കുകയും ചെയ്തു കൊണ്ടിരുന്നതിൽ സംശയിച്ച് ഭീമസിംഹൻ അവിടെ തന്നെ നിന്നു. അയാാം പിന്നേടത്തു നിന്നു കുഴികുത്തുന്നേടത്തേക്കു ഇരു പതുവാരയിൽ അധികം ദൂരമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവൻ എ ന്താണ് ചെയ്യുന്നതെന്നു അയാാംക്കു ശരിയായി മനസ്സിലാക്കു വാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതു ഒരു ഉറപ്പുള്ള സ്ഥലമാണെന്നും തോ ന്നിയില്ല. അവൻ ഒരു കുഴിയിൽ നിന്നു മണ്ണു കോരിയെടുക്ക യാണെന്നു ഭീമസിംഹൻ ഉദ്ദേശിച്ചു. കൂടാതെ സംശയിച്ചുകൊ ണ്ടുള്ള അവൻെറ നോട്ടം, തൻെറ വീട്ടിൽ നടക്കാൻപോകുന്ന കൊള്ളയെ തടുക്കേണ്ടതിന്നുള്ള അയാളുടെ ബദ്ധപ്പാട് ഇല്ലാ താക്കിതീർത്തു. അവൻ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നറിവാൻ അയാാം കുറെക്കൂടി അടുത്തുചെന്നു ഒരു കുററിക്കാടിൻെറ മറവിൽ പതുങ്ങി, "പുതുതായ മണ്ണുകൊണ്ടു മൂടപ്പെട്ട ആ കുഴി ഇവൻ വീണ്ടും തുറന്നതിൻെറ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കും?" എന്നറിയു ന്നതിന്നായി അയാാം അവിടെതന്നെ നോക്കിനിന്നു. ഒരു കള്ള നായ അവൻ മണ്ണു മുഴുവൻ നീക്കിയശേഷം അടുത്തുണ്ടായി രുന്ന കുററിക്കാടിന്നടുത്തു ചെന്നു ചുററും വല്ലവരും വരുന്നു ണ്ടോ എന്നു നോക്കിയശേഷം വീണ്ടും കുഴിക്കടുത്തുവന്നു കുഴി യിൽ ഇറങ്ങുകയും അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ കുഴിയിൽനിന്നു കയ റി അതു മൂടുവാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഉടനെ ഭീമസിംഹൻ അതെന്തെന്നറിവാനായി അവൻെറ മുമ്പിൽ ചാടി വീണു,

"ആരെടാ അതു്?" എന്നു അവൻ ഭയപ്പെടത്തക്കവിധത്തിൽ ചോദിച്ചു.

കുഴിവെട്ടിയവൻ—ചോദിച്ചതാരാണു്? ഈ കച്ചേരിയിലെ മസാലച്ചി കേളുവിനെ അറിയാത്തവർ ആരുണ്ടു? ഈ അസമയത്തു ഇവിടെ വന്ന നീ ആരാണു്?

ഭീമസിംഹൻ—ഞാൻ ആരാണെന്നു ഉടനെ നീ അറിയും. നീ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതെന്താണു്? നടക്കു് കച്ചേരിയിലേക്കു്. നിനക്കു ഇപ്പോൾ എന്നെ മനസ്സിലായോ? ഞാൻ ഇവിടുത്തെ പോലീസ്സ് സൂപ്രഡെണ്ടാണു്.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ അവൻ ഭയന്നു നടുങ്ങി. ഭീമസിംഹന്റെ കാലുകൾ പിടിച്ചുകൊണ്ടു, "യജമാനാ! ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ ഒരു ദരിദ്രനാണു്. അഞ്ചു കുട്ടികളെയും ഭാൎയ്യയേയും രക്ഷിക്കേണ്ടവനാണു്. യജമാനൻതന്നെ രക്ഷിക്കണം" എന്നു അവൻ കരഞ്ഞു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ, "എടാ! എഴുന്നേല്ക്കു് നീ ചെയ്യുന്നതെന്താണെന്നു സത്യം പറഞ്ഞാൽ നിന്നെ ഒന്നും ചെയ്യുന്നതല്ല" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ എഴുന്നേററു മുഴുവൻ വിവരങ്ങളും പറഞ്ഞു. ഭീമസിംഹൻ വീണ്ടും അവനെക്കൊണ്ടു ആ കുഴിയിലെ മണ്ണു കോരിച്ചു ആ ശവം കണ്ടു അത്ഭുതപ്പെടുകയും, "ഇതിൽ നിനക്കു ഇപ്പോൾ മാപ്പുതന്നിരിക്കുന്നു." പക്ഷെ ഇന്നു ഞാനുമായി കണ്ട വിവരം ആരോടും പറഞ്ഞുപോകരുതെന്നു താക്കീതു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ഡോക്ടരുടെ വീട്ടിലേക്കു അവനേയും കൂട്ടി അവിടെ എത്തി. അവനെ മടക്കിയയച്ചപ്പോൾ സമയം പത്തുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

സ. ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ള, പ്രഭാവതിയെ ജാമ്യത്തിൽ വിടുന്നതിന്നായി വക്കീൽ നാരായണക്കുറുപ്പു് കൊടുത്തിരുന്ന ഹരജിയിന്മേൽ മജിസ്ത്രേട്ടെഴുതി അയച്ച കുറിപ്പിന്നു മറുപടി കൊടുത്തതിൽ പിന്നെ അതിന്മേൽ മജിസ്ത്രേട്ടിന്റെ തീൎപ്പു്

ഇന്നതാണെന്നറിവാൻ ഒരു പോലീസ്സുകാരനെ അപ്പോഠംതന്നെ അയച്ചിരുന്നു. പ്രഭാവതിയെ ജാമ്യത്തിൽ വിടാൻ തരമില്ലെന്നുള്ള മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെതീർപ്പ് അറിഞ്ഞതിൽ അയാഠം അത്യധികം സന്തോഷിക്കുകയും, ഏതുവിധവും അവഠംക്കു മരണശിക്ഷ കൊടുപ്പിക്കുമെന്നു നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുമ്പോഴാണ് ഭീമസിംഹൻ അവിടെ കയറിച്ചെന്നത്

പിള്ള അവർകഠം ഭീമസിംഹനെ യഥായോഗ്യം സ്വാഗതം ചെയ്തു ഇരിക്കുവാൻ പറഞ്ഞു. അയാഠം സന്തോഷത്തോടു കൂടി, "ഇന്നു നിങ്ങളും സുപ്രഡേണ്ടും കൂടി ഗവമ്മേണ്ടിലേക്കുള്ള റിപ്പോർട്ടു അയച്ചിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ അക്രമിസംഘങ്ങളെ ഒതുക്കുന്നതിന്നു ഞങ്ങഠം പോരെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ് നിങ്ങളെ അതിന്നായി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇപ്പോഴും അവരെ പിടികിട്ടീട്ടില്ലെന്നോ!" എന്നു ഒരു തരം പരിഹാസത്തിൽ പറഞ്ഞു. ഭീമസിംഹന്നു അതു കേട്ടപ്പോഠം അല്പം കണ്ഠിതം ഉണ്ടായി. എങ്കിലും, അതു പുറമെ കാണിക്കാതെ, "ആർതന്നെ വന്നാലും എന്താണ് ചെയ്വാൻ കഴിയുക? നിങ്ങഠംക്കു മററുപല മുമതലകളും ഉള്ളതുകൊണ്ടു ഇവരെ പിടിക്കുന്നതിന്നായി ഒരാളെ പ്രത്യേകം നിശ്ചയിച്ചു എന്നല്ലാതെ ഇതിൽ ഗവമ്മേണ്ടിന്നു നിങ്ങളുടെ നേരെ ദുരഭിപ്രായമുണ്ടെന്നു കരുതുവാൻ യാതൊരു ന്യായവും ഇല്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

പിള്ള—അവർ ഉള്ള സ്ഥലത്തെപ്പററി വല്ല തെളിവും കിട്ടിയോ? അവരെ പിടികിട്ടുമെന്നു വിശ്വസിക്കാമോ?

ഭീമസിംഹൻ—ഇപ്പോഴുള്ള എന്റെ സ്ഥിതി എന്താണെന്നു വെച്ചാൽ, ഞാൻ അവരെ പിടിക്കുന്നതു പോയി അവർ എന്നെ പിടിക്കുമെന്നായിട്ടാണ് തോന്നുന്നതു്. അവർ എന്നെ പിടിച്ചു കൊല്ലുന്നതിനാണ് പരിശ്രമിക്കുന്നതു. അഞ്ചാറു ദിവ

സഞ്ചാരംക്കുമുമ്പ് അവർ എന്റെ വീട്ടിൽ വന്ന എന്നെ കൊല്ലു വാൻ വട്ടം കൂട്ടി. ദൈവഗത്യാ അന്നു ഞാൻ മദിരാശിയിലേക്ക പോയിരുന്നതുകൊണ്ടു് അതിൽ നിന്നു ഞാൻ രക്ഷപ്പെട്ടു.

പിള്ള—അവർ അങ്ങിനെ വന്നിരുന്നു എന്നു ആരാണു് നിങ്ങളോടു പറഞ്ഞതു് ?

ഭീമസിംഹൻ—ഇതാ ഇതു നോക്കുക—എന്നു പറഞ്ഞു് കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന കത്തെടുത്തു് അയാളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അയാൾ അതു വായിച്ചു്, "ആഹാ! അങ്ങിനെയോ! ഇവരുടെ പുറപ്പാടു് ഭയങ്കരം തന്നെ. ഇവർ ഒന്നിനും മടിക്കാത്ത കൊല പാതകികളാണെന്നോ! നല്ല കാലത്തിന്നു ഈ കത്തു നിങ്ങളുടെ പക്കൽ കിട്ടി. ഇന്നു നിങ്ങളുടെ വീട്ടിലേക്ക തന്നെ പോകേണ്ട. ഇവിടെ തന്നെ ഊണു കഴിച്ചു് ഉറങ്ങിക്കൊള്ളുക. കള്ളന്മാർ വന്നു ഇച്ഛാഭംഗപ്പെട്ടുപോയ്ക്കൊള്ളട്ടെ." എന്നു പറഞ്ഞു.

ഭീമസിംഹൻ—നിങ്ങളുടെ ആ ആലോചന നന്നെന്നു എനിക്ക തോന്നുന്നില്ല അവരെ പിടിക്കുന്നതിന്നായി അവരുടെ വാസസ്ഥലം കണ്ടു പിടിക്കുന്നതിന്നു നാം എത്രയോ പാടുപെട്ടു. ഇപ്പോൾ അവർ നമ്മുടെ വീട്ടിലേക്ക തന്നെ വരുന്നു. ഇതിനേക്കാൾ അവരെ പിടിക്കുന്നതിന്നു സൌകൎയ്യമുള്ള സന്ദർഭം ഇനി എപ്പോൾ കിട്ടും? കൂടാതെ എന്റെ ഭാര്യാമക്കളെ ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുത്തേണ്ടതല്ലേ? ഇതൊക്കെ ആലോചിച്ചു് ഞാൻ ഒന്നു ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടു് എന്റെ വീട്ടിന്റെ മേൽ തട്ടിലും മററു സൌകര്യമുള്ളേടങ്ങളിലും തോക്ക മുതലായ ആയുധങ്ങളോടുകൂടി എഴുപതു പോല്ലീസ്സുകാരെ ഒളിപ്പിച്ചു നിൎത്തി തയ്യാറായി നില്ക്കണം. അവർ എത്തി കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ വെള്ളേൻ ആരാണെന്നറിഞ്ഞു് അവനെ പിടിക്കണം. അതിന്നു സൌകൎയ്യപ്പെടാത്ത പക്ഷം അവനെ വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തണം. ആ സംഘത്തിലുള്ള ആരേയും വിട്ടയക്കരുതു്—എന്നു പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ടപ്പോറം സ. ഇൻസ്പെക്ടർ പിള്ള, "ശരി. അതും നല്ല ആലോചന തന്നെ. അവരെ പിടിക്കുന്നതിന്നു ഇതു തന്നെ യാണു തക്കസമയം. പോല്ലീസ്സുകാരോടുകൂടി ഞാനും വരാം. ഇതിന്നു നിങ്ങളെ സഹായിക്കാത്ത പക്ഷം ഗവൎമ്മേണ്ടിൻെറ ചോറുതിന്നുന്നതിൻെറ ഫലം എന്തുണ്ടു്?" എന്നു പറഞ്ഞു. സ. ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ള താനും കൂടെ വരാമെന്നു പറഞ്ഞതിൻെറ ഉദ്ദേശം അന്നു ആ കൊള്ളക്കാരുടെ സംഘത്തെ പിടിക്കുമെന്നുള്ളതു തീൎച്ചയായതുകൊണ്ടു് അവരെ പിടിക്കുന്നതായാൽ തനിക്കു കീൎത്തിയും ഉദ്യോഗത്തിൽ കയററവും കിട്ടുമെന്നുള്ളതു കൊണ്ടു മാത്രമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു മനസ്സിലാക്കിയ ഭീമസിംഹൻ അതിന്നു ആക്ഷേപം പറഞ്ഞതുമില്ല. താൻ അന്നു രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണിക്കു പോലീസ്സുകാരോടുകൂടി താങ്കളുടെ വീട്ടിൽ എത്തിക്കൊള്ളാമെന്നു കേശവപിള്ള പറഞ്ഞപ്പോറം ഭീമസിംഹൻ എഴുനേററു് യാത്രപറഞ്ഞു വീട്ടിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. വീട്ടിൽ ചെന്നെത്തിയ ഉടനെ എല്ലാവരും ഊണു കഴിച്ചു ഭാൎയ്യയേയും കുട്ടികളെയും അവരുടെ അമ്മാമൻ പാൎക്കുന്ന വീട്ടിലേക്കയച്ചു് സാമാനങ്ങളൊക്കെ രണ്ടു കാളവണ്ടികളിൽ കയററി അയക്കുകയും ഭൃത്യന്മാരോടൊക്കെ താന്താങ്ങളുടെ വീടുകളിലേക്കു പോയ്ക്കൊള്ളുന്നതിന്നു പറയുകയും ചെയ്തശേഷം ഭീമസിംഹൻ തൻെറ തോക്കുകളും മററായുധങ്ങളും തയ്യാറാക്കി നിന്നു. അപ്പോഴേക്കും സ. ഇൻസ്പെക്ടർ പിള്ള എഴുപതു പോലീസ്സുകാരോടുകൂടി ആ വീട്ടിലേക്കു കയറിച്ചെന്നു. വീട്ടിൻെറ താഴത്തെ തട്ടിൽ മുപ്പതു പോലീസ്സുകാരെ തയ്യാറാക്കി നിൎത്തി. മാളികയിലാണു് ഭീമസിംഹനും, പിള്ളയും, ബാക്കിയുള്ള പോലീസ്സുകാരും ഒളിച്ചു നിന്നതു. തന്നെ ഭീമസിംഹനാണെന്നറിയാതിരിക്കേണ്ടതിലേക്കായി ഒരു സാധാരണ പോലീസ്സു

കാരന്റെ ഉടുപ്പുകളാണ് അയാൾ ധരിച്ചിരുന്നതു. സംസാരിച്ചതിൽ പിന്നീടു മാത്രമേ കേശവപിള്ളക്കപോലും അദ്ദേഹത്തെ അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളു.

നേരം അദ്ധരാത്രിയായി. കേശവപിള്ള ഭീമസിംഹൻ മുതലായവർ അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒളിച്ചിരുന്നു. വളരെ നേരം അങ്ങിനെ ഇരുന്നതുംകൊണ്ട് പോലീസ്സുകാർ ക്ഷീണിച്ച് ഉറക്കം തൂക്കി തുടങ്ങി. ഘടികാരത്തിൽ പന്ത്രണ്ടു മണി അടിച്ചു സാധാരണയായി കള്ളന്മാർ വരുന്ന സമയം അതിന്നു ശേഷമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് എല്ലാവരും ഉണന്നു. അതിൽ പിന്നീടും നേരം വളരെ കഴിഞ്ഞു. കള്ളന്മാരുടെ യാതൊരനക്കവും ഉണ്ടായില്ല. മണി ഒന്നു കഴിഞ്ഞു. അവർ വരാതിരുന്നേക്കമോ എന്നും, ആ കത്തുകളവായിരിക്കമോ എന്നും ഭീമസിംഹൻ സംശയിച്ചു. അതു കളവായിരിക്കാൻ തരമില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് വളരെ ജാഗ്രതയായി നിന്നു. അവർ നിന്നിരുന്ന മാളികയുടെ വാതിലുകളും മററുള്ള വാതിലുകളും ഉള്ളിൽ നിന്നടച്ചു തഴുതുകൾ ഇട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

മണി രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. കറുത്ത ദേഹത്തിൽ ഓട്ടുകൊണ്ടുള്ള കവചം ധരിച്ചു കുറെ അക്രമികൾ നിമിഷത്തിൽ ഒരാൾ വീതം ആ പ്രദേശത്തു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വന്നെത്തിയവരൊക്കെ ഭീമസിംഹന്റെ വീട്ടിലേക്ക വരാതെ അതിന്നടുത്തുണ്ടായിരുന്ന മുപ്പതു നാല്പതു വീടുകളുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നു എല്ലാ വാതിലുകളും പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടുകളിട്ടുപൂട്ടി. തങ്ങൾ ഭീമസിംഹന്റെ വീടുകൊള്ളയടിക്കുമ്പോൾ അവിടെ നിന്നുള്ള ബഹളം കേട്ടു അടുത്തുള്ള വീട്ടുകാർ സഹായത്തിന്നു വരാതിരിക്കേണ്ടതിലേക്കാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നതു്. കവണയിൽ വെച്ചെറിയുന്ന

തിനുള്ള ഉരുളൻ കല്ലുകളും മററും കയററിയിരുന്ന ഒരു കാളവണ്ടി അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു നിൎത്തി. അതിന്നിടയിൽ മുപ്പതു മുപ്പത്തഞ്ചു കള്ളന്മാർ ഭീമസിംഹൻെറ വീട്ടിന്നു മുമ്പിൽ വന്നുകൂടി. അവരിൽ ഇരുപതുപേരുടെ തലയിൽ ചുമന്നു കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ഏതോ സാമാനങ്ങളെ ആ വീട്ടിൻെറ തിണ്ണയിൽ ഇറക്കിവെച്ചു.

ഭീമസിംഹൻെറ വീട്ടിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു വരുന്നതിന്നു മുൻഭാഗത്തു ഒരു വാതിലും പിൻഭാഗത്തു ഒരു വാതിലും തെക്കുഭാഗത്തുള്ള കുതിരജാഗയിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു ഒരു വാതിലും ആയി മൂന്നു വാതിലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ കള്ളന്മാർ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ വീട്ടിൽനിന്നു കുതിര ജാഗയിലേക്കു പോകാനുണ്ടായിരുന്ന വാതിൽ തുറന്നു ഒരു പോലീസ്സുകാരൻ അതിന്നടുത്ത ഒരു മുറിയിൽ പോയി അവിടെ കിടന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പണിക്കാരിയെ വിളിച്ചുണൎത്തി, ‘‘നീ ഉടനെ പിൻഭാഗത്തുകൂടി നിൻെറ വീട്ടിലേക്കോടിപ്പോയ്ക്കൊള്ളുക മററുള്ളവരെ പറഞ്ഞയച്ച യജമാനൻ നിന്നെ വിളിച്ചുപറയുന്നതിന്നു വിട്ടുപോയി. അതു നിന്നോടു പറയുന്നതിനാണു് എന്നെ അയച്ചിട്ടുള്ളതു്.’’ എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ, ആ പണിക്കാരി ഒന്നും മനസ്സിലാവാതെ കോട്ടാവി വിട്ടുകൊണ്ടു കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി അല്പനേരം ഇരുന്നശേഷം അവിടെ തന്നെ കിടന്നു. പുറത്തേക്കു വന്ന പോലീസ്സുകാരൻ കള്ളന്മാർ വന്നിട്ടുള്ളതായി കണ്ടു് വാതിലിന്നടുക്കലേക്കു ഓടിച്ചെന്നപ്പോൾ നാലഞ്ചാളുകൾ പിൻഭാഗത്തു കൂടി ഓടിവന്നു കുറുവടികൾകൊണ്ടു അവൻെറ തലയിൽ ഓങ്ങിയടിച്ചതും അവർ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണതും ഒന്നായി കഴിഞ്ഞു. അവൻെറ തലയിൽ

തൊപ്പിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ തലപിളൎന്നു പോകുമായിരുന്നു വീണഉടനെ അവൻെറ കൈകാലുകറം പിടിച്ചു കെട്ടുകയും വായയിൽ തുണികുത്തിത്തിരുകുകയും ചെയ്തശേഷം അകലേയുള്ള ഒരു വീട്ടിൻെറ തിണ്ണുമേലുണ്ടായിരുന്ന തൂണോടുകൂടി തലകീഴായി കെട്ടിയിടുകയും ചെയ്തു. അവൻ പുറത്തുവന്നപ്പോറം നിരായുധനായിരുന്നതുകൊണ്ടു അവരോടെതൃക്കുകയാ, അടികൊണ്ടതോടുകൂടി ബോധരഹിതനായി തീൎന്നതുകൊണ്ടു അവിടെ പിന്നീടു നടന്നതെന്തെന്നറിയുകയോ ചെയ്തില്ല.

അപ്പോറം വെള്ളേനും അവിടെ വന്നുചേൎന്നു. ആദ്യംതന്നെ അവിടെ തയ്യാറായി വന്നിരുന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ അവൻെറ അടുത്തു ചെന്നു വണങ്ങി.

വെള്ളേൻ—സച്ചിദാനന്ദാ! ഈ ഭീമസിംഹൻ ആദ്യംതന്നെ പത്തറുപതു പോലിസ്സുകാരെ ഒരുക്കി നിൎത്തീട്ടുണ്ടെന്നു കേട്ടുവല്ലോ? ആ നായ്ക്കളൊക്കെ അകത്തുതന്നെ ഉണ്ടോ? ഞാൻ ഇന്നു വരുന്നുണ്ടെന്നു ഇവൻ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഞാൻ ഇന്നു വൈകുന്നേരം അയച്ച മുള്ളാണ്ടി, മയ്യാണ്ടി എന്നിവർ ഇവനെ പിൻതുടൎന്നിരുന്നു. ഇവൻ ഭാൎയ്യയേയും മററും വേറെ ദൂരെയുള്ള ഒരു വീട്ടിൽ അയക്കുകയും, പത്തെഴുപതു പോലിസ്സുകാരെ ഇവിടെ ഒളിപ്പിച്ചു നിൎത്തുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടു. ഇവിടെ നടക്കുന്ന രഹസ്യങ്ങളെ അറിയുന്നതിന്നു ആദ്യം അയച്ചിരുന്നവരിൽനിന്നു വല്ല സംശയവും തോന്നിയിരുന്നതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരിക്കുക. അതുവീട്ടിൽ എത്തിയശേഷം അന്വേഷിക്കാം.

വെള്ളേൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ആ രണ്ടു കഴുതകളുടെയും മുതുകിലുള്ള തോൽ പൊളിക്കണം. പറഞ്ഞപ്രകാരം സാമാനങ്ങളൊക്കെ ഒരുക്കീട്ടില്ലേ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—എല്ലാം ഒരുക്കീട്ടുണ്ട.

വെള്ളേൻ—എന്നാൽ തുടങ്ങാം.

ഇതു പറഞ്ഞപ്പോഠം സച്ചിദാനന്ദൻ ഒരു ആംഗ്യം കാണിക്കകയും നിരത്തിന്മേൽ നിന്നിരുന്ന നാലുപേർ കവണയിൽ കല്ലുകഠം വെച്ചു "വിർ, വിർ" എന്നു ശബ്ദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ഏറു തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു അപ്പോഠം വല്ലവരും ആ വഴിക്കു വന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ തീച്ചയായും തലഉടഞ്ഞു പോകുമായിരുന്നു.

ഭീമസിംഹൻെറ വീട്ടിന്നുമുമ്പിൽ കൂടിയിരുന്ന ആ കൊള്ളക്കാർ എല്ലാവരും ഭയങ്കരന്മാരും ആയുധപാണികളും ആയിരുന്നു. അവർ ആ വീട്ടിന്നകത്തുനിന്നു പുറത്തേക്കുവരാനുള്ള എല്ലാ വാതിലുകളും പുതുതായ പൂട്ടുകഠംകൊണ്ടു പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടിയ ഉടനെ കൊണ്ടുവന്ന രണ്ടു ഏണികളെ മേൽപുരക്കു ചാരിവെക്കുകയും അതു വഴിയായി കയറി ഓടുകഠം നീക്കി ഓരോന്നായി താഴെനിന്നവരുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുകയും അവർ അതു വാങ്ങി നിലത്തു വെക്കുകയും ചെയ്തു. അപ്പോഴുണ്ടായിരുന്ന ഒച്ചകൊണ്ടു ഉള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നവക്കു കള്ളന്മാർ വന്നു എന്നു മനസ്സിലായി ആ പോലീസ്സു സിംഹങ്ങഠം അവർ മുകളിലേക്കു വന്നാൽ വെടിവെച്ചു വീഴ്ത്തുന്നതിന്നു ഒരുങ്ങിനിന്നു.

ആ തസ്കരസംഘം മുകളിൽ അകത്തു കടക്കാതെ ഓടുകളൊക്കെ താഴ്ത്തിവെച്ചശേഷം തിണ്ണമേൽ വെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന പതിനഞ്ചു കൊട്ട മുളകു പൊടിയിൽ രണ്ടു ടിന്നു മണ്ണെണ്ണയൊഴിച്ചു കലത്തിയപ്പോഴേക്കു മേൽപുരമേൽ ഉണ്ടായിരുന്നവരും താഴത്തേക്കിറങ്ങി. അവർ ആ കൊട്ടകഠം എടുത്തു വീണ്ടും മേൽപുരമേൽ കയറി അതൊക്കെ അതിന്മേൽ നാലുഭാഗങ്ങളിലും കൊട്ടിയശേഷം നാലുപേരൊഴികെ ബാക്കിയുള്ളവരൊക്കെ താഴത്തേക്കിറങ്ങി. പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന വാതിലുക

ൾക്കും അവർ അങ്ങനെ ചെയ്തു. മേൽപുരമേലുണ്ടായിരുന്നവർ അതിൻെറ നാലററങ്ങളിലും ചെന്നു കീഴ്പോട്ടേക്കു നോക്കി. താഴെ നിന്നിരുന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ മണ്ണെണ്ണകൊണ്ടുള്ള അഭിഷേകവും മുളകുപൊടികൊണ്ടുള്ള നിവേദ്യവും പൂർത്തിയായിട്ടുണ്ടോ എന്നു നോക്കി തൃപ്തിപ്പെട്ടശേഷം എന്തോ ഒരു ആംഗ്യം കാണിക്കുകയും മേൽപുരമേൽ ഉണ്ടായിരുന്നവർ തീപ്പെട്ടിയുരച്ചു ദീപം കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. മേൽപുരക്കു തീപ്പിടിച്ചു എന്നു കണ്ടു ഉടനെ അവർ താഴേക്കു കുതിച്ചു ചാടി.

വീട്ടിനുള്ളിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന പോലീസ്സുകാർ, കള്ളന്മാർ ഓടുകൾ നീക്കിയപ്പോൾ അവരെ കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ എന്താണ് ചെയ്വാൻ പോകുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല അവർ മേൽപുരയിൽക്കൂടി താഴെ ഇറങ്ങുമെന്നും അപ്പോൾ പിടിക്കാമെന്നും ആയിരുന്നു കരുതിയിരുന്നതു. മണ്ണെണ്ണ കലർത്തിയിരുന്നതുകൊണ്ടു തീവെച്ചു ഉടനെ മേൽപുരക്കു മുഴുവൻ ഒന്നായി തീപ്പിടിച്ചു രണ്ടാം പ്രമാണത്തിൽ തീജ്വാല ഉയൎന്നു. അപ്പോൾ മാത്രമെ അകത്തുള്ളവൎക്കു കാൎയ്യം മനസ്സിലായിരുന്നുള്ളു. ഉടനെ. "തീ, തീ" എന്നു ബഹളം കൂട്ടി. കോണിപ്പടിയിറങ്ങുന്നതിനു "ഞാൻ മുമ്പിൽ, ഞാൻ മുമ്പിൽ" എന്ന തിരക്കിൽ മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്നവരെ ഞെക്കി ഞെരിച്ചും തള്ളിയിട്ടും ചവിട്ടിയരച്ചും ആയുധങ്ങൾ ഒരാളുടേതു മറെറാരാളുടെ ദേഹത്തിൽ തട്ടിയും തോക്കുകൾ പൊട്ടിയും ഏതാനും പേർ അപ്പോൾതന്നെ മരിച്ചു. ശേഷമുള്ളവർ പുറത്തേക്കുള്ള വാതിലിന്നടുത്തു തിങ്ങിക്കൂടി അതു തുറക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴേക്കു മേൽപുര മുഴുവൻ വെന്തു പട്ടങ്ങളും മറവും മുറിഞ്ഞു വീണു തീജ്വാലയും തീയും അവിടേയും എത്തിയിരുന്നു. വാതിൽ തുറപ്പാൻ സാധിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അകത്തുണ്ടായിരുന്ന ആൎക്കും രക്ഷപ്പെടുവാൻ കഴി

ഞതില്ല. കാൽനാഴികകൊണ്ടു ആ വീടു മുഴുവൻ വെന്തമൎന്നു വെന്തു കണ്ടശേഷം ആ തസ്കരസംഘം അവിടെ നിന്നു ഓടി പോയി.

ബഹളം കേട്ടുണൎന്നു അടുത്തുള്ള വീട്ടുകാൎക്കും പുറത്തേക്കു വരുന്നതിന്നു വാതിൽ പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞില്ല. എന്താണു് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു നിശ്ചയമില്ലാതെ മിക്കവരും പരിഭ്രമിച്ചുനിന്നു. "അയ്യോ! അയ്യോ!" എന്ന നിലവിളിയുടെ ഇരമ്പൽ എങ്ങും കേൾക്കായി. ചിലർ ഏണി വെച്ചു മേൽപുരമേൽ കയറി നോക്കിയതിൽ ഭീമസിംഹന്റെ വീട്ടിന്നു തീപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു മനസ്സിലാക്കി. എന്തൊക്കെയോ വിധത്തിൽ പുറത്തുവന്ന ചിലർ തീ കെടുത്തുന്നതിന്നും മററു വീടുകളിലേക്കു വ്യാപിക്കുന്നതു തടയുന്നതിന്നും ഉള്ള പരിശ്രമം നടത്തി.

അങ്ങിനെ അനേകം ജനങ്ങൾ പരിശ്രമിച്ചിട്ടും വാതിലിന്നടുത്തു ചെല്ലുന്നതിന്നുപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു നാഴിക കൊണ്ടു ആ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സകല വസ്തുക്കളും വെന്തു വെണ്ണീറായിതീൎന്നു. അതിന്നുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന എഴുപത്തിരണ്ടാളുകൾക്കു സഹായമായി ഭീമസിംഹന്റെ ഒരു അറമ്പിക്കുതിരയും യമലോകത്തിലേക്കു പോയി.

അദ്ധ്യായം 16

കുപ്പയിൽ കിടന്നാലും രത്നം രത്നം തന്നെ

തീച്ചപ്പെടുത്തിയ പ്രകാരം പിറേറന്നാൾ കാലത്തെ വാഴുന്നവരും അദ്ദേഹത്തിൻെറ വക്കീലും കൂടി ആനക്കഴി പോലീസ്സ്റ്റേഷനിൽ ചെന്നു പ്രഭാവതിയെ ജാമ്യത്തിൽ വിട്ടുകിട്ടുന്നതിന്നുള്ള ഹരജി ഇക്കിയുടെ മുമ്പാകെ സമപ്പിച്ചു. ഇക്കി അപ്പോൾ തന്നെ അതു സംബന്ധമായ റിക്കാഡുകൾ അയക്കുന്നതിന്നായി പ്രത്യേകം ശിപായിയെ അയച്ചു് മജിസ്ട്രേട്ടു കോടതിയിൽ നിന്നു റിക്കാഡുകൾ വരുത്തി നോക്കി, "ഈ കായ്യത്തിൽ ഇങ്ങിനെ ഒരു ഹരജി വിചാരണ ചെയ്യാൻ അധികാരമില്ലെന്നും ജാമ്യഹരജി സെഷൻസ്സ് ജഡ്ജിക്കു കൊടുക്കേണ്ടതാണെന്നും" പറഞ്ഞു് ആ ഹരജി അന്നു തന്നെ നീക്കി. പിന്നീട് സെഷൻസ്സ് ജഡ്ജിക്കു കൊടുത്ത ഹരജിയും തള്ളുകയാണ് ഉണ്ടായതു്.

പ്രഭാവതി ഒന്നു രണ്ടു മാസങ്ങളായി കഠിന രോഗത്തിൽ കിടപ്പിലായിരുന്നു എന്നും, ഗവമ്മേണ്ട് ഡോക്ടരെക്കൊണ്ടു ചികിത്സിപ്പിക്കുന്നതിന്നു അനുവദിക്കേണമെന്നും, അവൾക്കു വേണ്ടുന്ന ആഹാരം പുറമെ നിന്നു കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുന്നതിന്നു അനുവാദം കിട്ടേണമെന്നും ഉള്ള ഒരു ഹരജി മജിസ്ട്രേട്ടിന്നു കൊടുത്തു. അയാൾ അതിന്നു അനുവാദം കൊടുത്തു. തനിക്കു തൻെറ മകളെ കണ്ടു് അവളെ സമാധാനിപ്പിക്കാനുള്ള സൌകര്യം സിദ്ധിച്ചതിൽ വാഴുന്നവർ സമാധാനിച്ചു സന്തോഷിച്ചു.

പ്രഭാവതിയെ തടങ്ങലിൽ വെച്ചതിന്നു അടുത്ത ദിവസം തന്നെ സബ്ബ്‌മജിസ്ട്രേട്ടിൻെറ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കി സബ്ബ് ജയിലിലേക്കയച്ചു. അവളെ പോലീസ്സുകാർ തടഞ്ഞതു മുതൽ

ഒന്നും അറിയാതെ പരിഭ്രമിക്കുകയും വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്തു. തൻെറ മാതാപിതാക്കന്മാരെയും മററും ഓത്തു അവൾ അത്യധികം വ്യസനിച്ചു. എപ്പോഴും കണ്ണുനീർ വാത്തുകൊണ്ടു ഊണും ഉറക്കവും ഇല്ലാതെ വാടി തളൎന്ന ഒരു മൂലയിൽ കിടന്നു. ഒരു തെററും ചെയ്യാത്ത തൻെറ മേൽ അന്യായമായ കുററം ചുമത്തി തടങ്ങലിൽ വെച്ചിട്ടുള്ളതു എന്തിനായിരിക്കുമെന്നു എത്ര തന്നെ ആലോചിച്ചിട്ടും കാരണം കാണ്മാൻ കഴിയാതെ, "ആ കുട്ടിയെ കൊന്നിട്ടുള്ളതു ഞാൻ തന്നെ ആയിരിക്കുമോ?" എന്നു അവൾ ഇടക്കിടെ സംശയിച്ചു.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ തനിക്കു ആഹാരം കൊണ്ടുവന്ന തൻെറ അച്ഛനെ കണ്ടു പ്രഭാവതി പൊട്ടികരഞ്ഞുപോയി. കണ്ണുനീർ ധാരധാരയായി ഒഴുകി. അതു കണ്ടു വാഴുന്നവരും തന്നെ മറന്നു തേച്ചി തേച്ചി കരഞ്ഞു. ഉടനെ പാറാവുകാരൻ അവിടെ വന്നു, അപ്പുറം സബ്ബ്മജിസ്ത്രേട്ടുണ്ടെന്നും, അങ്ങിനെ ഒച്ചയുണ്ടാക്കരുതെന്നും പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ രണ്ടു പേരും ഭയപ്പെട്ടു കരയുന്നതു നിറുത്തി.

വാഴുന്നവർ—(മകളെ നോക്കി) മകളേ! ഞാൻ ഇനി എപ്പോഴും ഈ ജയിലിന്നടുത്തു പുറത്തു തന്നെ ഉണ്ടു. നീ ഒട്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട. കഷ്ടകാലം നമുക്കു ഒന്നിനു മേൽ ഒന്നായിവന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുമ്പൊരു കാലത്തു തൻെറ രാജ്യത്തേയും ഭത്താവിനെയും പിരിഞ്ഞു, താനും ഒരു ബ്രാഹ്മണന്നു അടിമയായി, തൻെറ പ്രിയ പുത്രനെ പാമ്പിന്നു ബലികൊടുത്തു, കാൽ പണവും ഒരു മുഴം വസ്ത്രവും തോട്ടിക്കു കൊടുപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമില്ലാതെ ചുടലക്കാട്ടിൽ നിന്നു മടങ്ങിയ ചന്ദ്രമതി, കാശി രാജാവിൻെറ മകനെ കൊന്നുവെന്ന കുററം ചുമത്തി കഷ്ടപ്പെടേണ്ടിവന്നിരുന്നില്ലേ? ഈ കഥ വായിച്ചു, ഇങ്ങിനെ ഒരു രാജാവിന്നും അയാളുടെ ഭാര്യാമക്കൾക്കും വന്നു ചേരുമോഎന്നു

ന്നി സംശയിച്ചിരുന്നില്ലേ! അതുപോലെ തന്നെ യാതൊന്നും അറിയാത്ത നിന്നെ ഏഴരശ്ശനി ബാധിച്ചു ഇങ്ങിനെ ചുററിക്കുന്നതാകുന്നു. ആ ശനി ഇനി എന്തൊക്കെയാണ് ചെയ്യാൻ പോകുന്നതെന്നു വന്നു കഴിഞ്ഞാൽ അറിയാം.

പ്രഭാവതി—അച്ഛാ! എനിക്കു ഒരു കുട്ടിയെ കൊല്ലേണ്ടുന്ന ആവശ്യം എന്തുണ്ടു്? ആ കുട്ടിയെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടുകൂടി ഇല്ലല്ലോ! ഞാൻ ഉപകാരം ചെയ്യാൻ പോയതു എനിക്കുതന്നെ ഉപദ്രവമായി എന്നോ?

വാഴുന്നവർ—അന്നു വൈകുന്നേരം എന്തൊക്കെയാണ് നടന്നിരുന്നത്? തോട്ടത്തിൽ നിന്നു എന്തിനായിട്ടാണ് പുറത്തുപോയിരുന്നതു്?— എന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ ആദ്യം മുതൽ അവസാനം വരെ നടന്ന സംഭവങ്ങളൊക്കെ അവൾ വാഴുന്നവരോടു പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ഒരു പാറാവുകാരൻ ഓടിവന്നു. "ഹേ! നിങ്ങളുടെ കഥ പറയൽ ഒന്നു ചുരുക്കുക! ചോറു കൊടുക്കാനോ നിങ്ങൾക്കു അനുമതി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്? അതോ കഥ പറയുന്നതിന്നോ? ഇവിടെ നിന്നു ആ വായ കുറെ ചുരുക്കണം." എന്നു ശാസിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർ രണ്ടുപേരും വ്യസനവും അപമാനവും കൊണ്ടു നടുങ്ങി ഉടനെ സംഭാഷണം നിർത്തി. വാഴുന്നവർ വേഗത്തിൽ ഊണു കഴിക്കുന്നതിന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവൾ അങ്ങിനെ ചെയ്തു അവൾ വല്ലാതെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു സാധാരണപോലെ ഭക്ഷണം കഴിപ്പാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അപ്പോഴേക്കും കാവൽക്കാരൻ, "സമയം ആയി. പുറത്തേക്കു പോകണം" എന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് വാഴുന്നവർ, "പ്രഭേ! നിരപരാധികളെ ഏതു വിധവും ദൈവം രക്ഷിക്കും. നീ ഭയപ്പെടേണ്ട ദിവസേന രണ്ടു നേരവും ഭക്ഷണവും കൊണ്ടു വരും" എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോഴുള്ള അവരുടെ നില കണ്ടാൽ ഏതു കഠിന ഹൃദയവും അലിഞ്ഞുപോകും.

പ്രഭാവതി—അച്ഛാ! എന്നെ ഇവിടെ നിന്നു എപ്പോഠം വിട്ടയക്കും?

വാഴുന്നവർ—ഇവിടെ നിന്നു വിചാരണ നടത്തി കുററം തെളിയുന്ന പക്ഷം, അപ്പോഠം തന്നെ കേസ്സ് സെഷൻസ്സ് ജഡ്ജിയുടെ കോടതിക്കു മാററും. ഒടുവിലെത്തെ വിചാരണ അവിടെ വെച്ചാണ്, അതിനു ശേഷം നിന്നെ വിടുന്നതായിരിക്കും നമുക്കു എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയും? ഇതൊക്കെ നമ്മുടെ ജന്മാന്തര വിധിയായിരിക്കും!—എന്നു പറഞ്ഞ് അവിടെ നിന്നു പുറത്തേക്കു പോയി.

പത്തു ദിവസങ്ങഠം കഴിഞ്ഞു പ്രഭാവതിയുടെ പേരിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കേസ്സ് മജിസ്ത്രേട്ടിൻെറ മുമ്പാകെ വിചാരക്കു വന്നു. അതൊരു പ്രത്യേകതയുള്ള കേസ്സായിരുന്നതു കൊണ്ടു അതിൻെറ ഫലം എന്തെന്നറിയേണ്ടതിലേക്കു അനവധി ജനങ്ങഠം വന്നു കൂടീട്ടുണ്ട്. പ്രാസികൃൂട്ടിങ്ങ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഗണേശനും, ഹേ. കൺസ്റ്റേബിഠം ജഗന്നാഥ നായഡുവും അടുത്തിരുന്നു കേസ്സുനടത്തി. പ്രതിഭാഗം വാദിക്കുന്നതിനു വക്കീൽ നാരായണ കുറുപ്പായിരുന്നു. അന്യായഭാഗം സാക്ഷികളായിരുന്നവരൊക്കെ പ്രഭാവതി ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടിയുടെ ആഭരണങ്ങളൊക്കെ അഴിച്ചെടുത്ത് കുട്ടിയെ കിണററിൽ എറിഞ്ഞുകൊന്നതായി തെളിവുകൊടുത്തു. മജിസ്ത്രേട്ടു അവിടെ വെച്ച് കേസ്സു തള്ളുന്നതല്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ട് വക്കീൽകുറുപ്പ് അന്യായം സാക്ഷികളെ എതൃ വിസ്താരം ചെയ്യുന്നതിനും തൻെറ സാക്ഷികളെ അവിടെ വെച്ചു വിസ്തരിക്കുന്നതിനും ഒരുങ്ങിയില്ല. അയാഠം തനിക്കു പറയാനുള്ളതു മേൽ കോടതിയിൽ ബോധിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു മജിസ്ത്രേട്ടിനെ അറിയിച്ചപ്പോഠം പ്രതിഭാഗം സാക്ഷികളെ വിസ്തരിക്കുന്നതിനു ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്ന നമ്മുടെ മജിസ്ത്രേട്ട് അഞ്ചു മിനിട്ടു കൊണ്ടു തൻെറ വിധി എഴുതി തീർത്തു.

"ഗവൎമ്മെണ്ടു ഭാഗം സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചതിൽനിന്നും ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രോസിക്യൂട്ടിങ്ങ് ഇൻസ്പെക്ടർ ഗണേശൻ അവർകളുടെ വാദം കേട്ടതിൽനിന്നും പ്രഭാവതി എന്നവൾ ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടിയെ കൊന്നു എന്നതു ശരിയായി തെളിഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു ഈ കേസ്സ് സെഷൻസ് കോർട്ടിൽ വിചാരണ ചെയ്തു തീൎപ്പുകല്പിക്കേണ്ടതിലേക്കായി ഞാൻ അവളെ ആ കോടതിയിലേക്കു അയക്കുന്നു"—എന്നു മജിസ്രേട്ടു തന്റെ തീൎപ്പു അവിടെവെച്ചു ഉച്ചത്തിൽ വായിച്ചു

അതുകേട്ടു എല്ലാവരും അത്യധികം വ്യസനിച്ചു. വാഴുന്നവർ തന്റെ വക്കീലോടുകൂടി കോടതിയിൽനിന്നു പുറത്തേക്കു പോയി. താമസിയാതെ പ്രഭാവതിയെ സബ്ബ്ജയിലിലേക്കും കൊണ്ടുപോയി.

ഇങ്ങിനെ പ്രഥമവിചാരണ കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ മൂന്നാം ദിവസം സബ്ബ്ജയിലിൽപെട്ടു തന്റെ തല്ക്കാലസ്ഥിതിയെ ഓൎത്തു പ്രഭാവതി അത്യന്തം വ്യസനിച്ചു. കുററം ചുമത്തപ്പെട്ടവരുടെ പൂൎവ്വകൎമ്മഫലത്തിന്നനുസരിച്ചു ന്യായാധിപതിയുടെ മനസ്സ് ഭേദിക്കുമെന്നല്ലാതെ അവിടെവെച്ചു സത്യം വെളിപ്പെടുന്നതല്ലെന്നും അങ്ങിനെ കുററം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവരും ശിക്ഷ അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്നും ഇപ്പോൾ അവൾക്കു ബോദ്ധ്യമായി. "മേൽ കോടതിയിൽ വിചാരണ നടക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു എന്റെ കൎമ്മഫലം എങ്ങിനെ മാറും? അവിടേയും ഞാൻ കുററക്കാരിയാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽ എന്റെ ഗതി എന്തായി തീരുമെന്നറിയുന്നില്ലല്ലോ! ഞാൻ ഇത്രയും മാന്യനിലയിൽ ജനിച്ചു വളൎന്നു ഇങ്ങിനെ അപമാനഭാരം ചുമക്കുന്നതിനോ! അരക്കാശിന്നുവേണ്ടി കളഞ്ഞ മാനം ആയിരം പവൻ കൊടുത്താലും പിന്നീടു കിട്ടുന്നതല്ലെന്നു സാധാരണ

പറയാറുണ്ടു. ഞാൻ എങ്ങിനെ സുഖം അനുഭവിച്ചാലും ഈ അപമാനം എന്നെ വിട്ടുപോകുമോ? ഇനി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിനേക്കാറം മരിക്കുകയാണ് ഭേദം. എൻെറ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കുകൂടി ഞാൻനിമിത്തം എത്ര അപമാനവും വ്യസനവും നേരിട്ടു! കൊലക്കററം ചെയ്തവൎക്കു മരണശിക്ഷയാണെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ടു. ഇപ്പോഴത്തെ നില നോക്കിയാൽ എനിക്കു മരണശിക്ഷതന്നെ വിധിക്കും. ഇനി ഞാൻ ഇതിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടു ജീവിക്കുന്നതിനേക്കാറം അതാണ് ഉത്തമം. മാനഹാനി നേരിട്ടുവെങ്കിൽ മരിക്കുകയല്ലേ നല്ലത്? ദൈവം എന്തു കണ്ടിരിക്കും? എൻെറ മാതാപിതാക്കന്മാർ എത്രകണ്ടു വ്യസനിക്കുന്നുണ്ടാവും" എന്നിങ്ങിനെ അവറം പലതും ചിന്തിച്ചു വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ സബ്ബ് ജയിലിൻെറ വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. ലളിതാമ്മയും ഗോപാലൻനമ്പ്യാരും ആ മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന പാറാവുകാരൻ ഉടനെ വാതിൽ അടച്ചു. തൻെറ ചിററമ്മയെ കണ്ട പ്രഭാവതി വ്യസനവും ലജ്ജയും നിമിത്തം മുഖം കുനിച്ചുവെങ്കിലും ലളിതാമ്മയോടുകൂടി വന്നിട്ടുള്ളതു ആരാണെന്നറിയാതെ അന്യന്മാർ വല്ലവരും ആയിരിക്കുമെന്നു കരുതി അല്പം ദൂരെ ചെന്നുനിന്നു.

ഉടനെ ലളിതാമ്മ പ്രഭാവതിയുടെ അടുത്തുചെന്നു, പ്രഭാവതീ! ആരോ അന്യനായ ഒരാറം ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നു നീ സംശയിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നുവല്ലോ? ഈ വന്നിട്ടുള്ളത് എൻെറ ഗോപാലൻ തന്നെയാകുന്നു. അവൻ നിനക്കു ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവൻതന്നെ. ആയതുകൊണ്ടു ഒട്ടും സംശയിക്കാതെ സംസാരിക്കാം. നിനക്കുപെട്ട കഷ്ടതയെ കേട്ടതിൽ ഉണ്ടായ വ്യസനംനിമിത്തം നിന്നെ ഒന്നു കണ്ടുപോകാമെന്നുവെച്ചു ഞങ്ങറം വന്നതാണ്. അതിനിടയിൽ നീ ഇങ്ങിനെ ലജ്ജിക്കുന്നതെന്തിനാണ്?

പ്രഭാവതി—(വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു) ചിററമ്മേ! ഇങ്ങിനെ ഒരാളെ മുമ്പു ഞാൻ കണ്ടിരുന്നില്ല. നിങ്ങൾ ഈ പാപിയായ എന്നെ കാണേണ്ടതിലേക്കു ഇത്രയും ദൂരം വന്നതെന്തിനാണ്. എന്നെ കാണുന്നവരെക്കൂടി എന്നെ ബാധിച്ച ശനി ഉപദ്രവിച്ചു എന്നു വന്നേക്കാം!

ലളിതാമ്മ—ഓഹോ! അങ്ങിനെയോ! നിന്നെ കാണ്മാൻ വരുന്നതും പാടില്ലെന്നോ? നിന്റെ സ്വന്തം ജ്യേഷ്ഠൻ വന്നാൽ നീ ഇങ്ങിനെ പറയുമോ?

ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ—ദിവാകരൻ ആയിരുന്നു വന്നിരുന്നതെങ്കിൽ ഇവളുടെ മുഖത്തു ഇങ്ങിനെ വ്യസനം ഉണ്ടായിരിക്കുമോ?

പ്രഭാവതി—അയ്യോ! ചിററമ്മേ! ഞാൻ ഏതോ ഒന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അതു നിങ്ങൾ മറെറാരു വിധത്തിൽ കരുതിയല്ലോ! നിങ്ങളേയും എന്റെ അമ്മയെപോലെ കരുതുന്നുണ്ടെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും അല്ല. നിങ്ങൾക്കു എന്നോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ടല്ലേ ഇത്രയും ദൂരം വന്നതു? അതൊന്നു മാത്രം പോരെ എന്നോടു ഇത്രയും സ്നേഹമുണ്ടെന്നു കാണിപ്പാൻ!

ലളിതാമ്മ--നീ ഞങ്ങളെ പരിഹസിപ്പാൻ തുടങ്ങിയോ! സംസാരിക്കുന്നതിന്നു അമ്മയേക്കാൾ സാമത്ഥ്യം കൂടുമെന്നോ! ഇനി നിന്റെ കക്ഷിക്കു വേറെ വക്കീൽ വേണമെന്നില്ല.

പ്രഭാവതി—ചെറിയമ്മേ! എന്റെ നേരെ ഇത്ര കോപം എന്താണ്? ഞാൻ യഥാത്ഥമല്ലാതെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ! നിങ്ങൾ അതു മറവവിധത്തിൽ കരുതേണ്ട ആവശ്യം എന്തുണ്ടു?

ലളിതാമ്മ—അതിരിക്കട്ടെ. പ്രഥമവിചാരണയിൽ നീ കുററക്കാരിയാണെന്നു വിധിച്ചുവല്ലോ! അതെത്ര വലിയ അന്യായം!

പ്രഭാവതി—അതെ! അതിന്നെന്തു ചെയ്യാനാണ്! ഒക്കെ എന്റെ തലയിലെഴുത്തു! മുൻകാലങ്ങളിൽ എത്രയോ ഉന്നത നിലയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന സീതാ, ദ്രൌപദി, ചന്ദ്രമതി, ദമയന്തി മുതലായവൎക്ക എന്തെല്ലാം കഷ്ടതകൾ അനുഭവിക്കേണ്ടി വന്നു! ഒരു സാധാരണസ്ത്രീയായ എനിക്ക ഇങ്ങിനെയുള്ള കഷ്ടതകൾ നേരിടുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാൻ എന്താണുള്ളതു?

ലളിതാമ്മ—ഇപ്പോഴുള്ള നിന്റെ നില എന്താണെന്നറിയാതെ ഇങ്ങിനെ വേദാന്തവും പറഞ്ഞിരിക്കുകയോ!

ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ—അടുത്ത ദിവസം ജഡ്ജി മരണശിക്ഷ വിധിച്ചാൽ ഈ വേദാന്തം വന്നു സഹായിക്കുമോ?

പ്രഭാവതി—വേദാന്തം പറയുകയല്ലാതെ ഇതിൽ വ്യസനിച്ചതുകൊണ്ടുള്ള കാൎയ്യം എന്തുണ്ട്?

ലളിതാമ്മ—അതെന്താ നീ അങ്ങിനെ പറയുന്നത്! നിനക്ക ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതു ഒന്നും ഇല്ലേ? നിന്റെ അച്ഛൻ സാക്ഷികളെ ഹാജരാക്കാതിരിക്കുകയല്ലേ ചെയ്തത്?

പ്രഭാവതി—ഇതിൽ നമ്മൾ ചെയ്യത്തക്കതു ഒന്നും ഇല്ല. അച്ഛൻ എന്തു ചെയ്യും? ഭയങ്കരമായ തരത്തിൽ ചുമത്തപ്പെട്ട ഈ കുററത്തിൽ ദൈവസഹായം ഒന്നല്ലാതെ രക്ഷപ്പെടാൻ മറെറന്തു മാൎഗ്ഗമുണ്ടു! കരുണാനിധിയായ ദൈവം മാത്രമെ ന്യായാന്യായങ്ങളെ അറിയുന്നുള്ളു. അവൻ അനാഥരെ രക്ഷിക്കാതിരിക്കുമോ?

ലളിതാമ്മ—പ്രഭേ! നീ ഭ്രാന്തുള്ളവരെപോലെ സംസാരിക്കുന്നു! ഈ കലികാലത്തു ദൈവം നേരിട്ടുവന്നു ആരേയും ഒന്നും ചെയ്യുന്നില്ല ഇപ്പോൾ ദൈവംതന്നെ ഇല്ല. ഉണ്ടെങ്കിൽ ആരെങ്കിലും കാണാതിരിക്കുമോ? ഇന്നു വിഷ്ണു, ശിവൻ, കൃഷ്ണൻ മുത

ലായവരൊക്കെ കല്ലായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴുള്ള ദൈവം മനുഷ്യർ തന്നെ. അവക്കു ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തതു ഒന്നും ഇല്ല. അവർ നിശ്ചയിക്കുന്നതുതന്നെ നിയമം. അവരെക്കൊണ്ടുതന്നെ നാം വിജയം നേടേണം.

പ്രഭാവതി—എല്ലാം മനുഷ്യശക്തിയാണെന്നു നാം വിചാരിച്ചാലും ഇതിൽ ആർ, എങ്ങിനെ, എന്തു ചെയ്യാനാണ്? എന്നിൽ ചുമത്തപ്പെട്ടതു സാധാരണ ഒരു കുററമായിരുന്നുവെങ്കിൽ അന്യായക്കാരനുമായി വല്ലവിധവും രാജിയായി തീരാമായിരുന്നു. ഇതു ഗവമ്മേണ്ടുതന്നെ നടത്തുന്ന ഒരു കൊലക്കേസ്സ്. സാക്ഷികളൊക്കെ എനിക്കു വിരോധമായി പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി ന്യായാധിപതിക്കുകൂടി മറച്ചുവെക്കാൻ കഴിയുമോ?

ലളിതാമ്മ—നീ അങ്ങിനെയാണോ വിചാരിക്കുന്നതു്? ഈ കാര്യത്തിൽ നിന്നെ വിട്ടുവിക്കുന്നതിന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചാൽ സാധിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതുമാണ്.

പ്രഭാവതി—അങ്ങിനെ ആണെങ്കിൽ വളരെ സന്തോഷം. നിങ്ങറം എങ്ങിനെ ചെയ്യാനാണ് ഭാവം എന്നു പറയുമോ?

ലളിതാമ്മ—ഞാൻ എങ്ങിനെ ചെയ്യുമെന്നോ? നീ രക്ഷപ്പെടുകയാണ് പ്രധാന കാര്യം. ഇനി സാക്ഷികളോ ന്യായാധിപതിയോ വിചാരിച്ചാൽ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴികയില്ലെന്നു നിനക്കു നിശ്ചയമുണ്ട്. ഞാൻ നിൻെറ ജീവനെ രക്ഷിക്കും. നീ ഞാൻ പറയുന്നപോലെ ചെയ്യുമോ?

പ്രഭാവതി—ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളതു്?

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—എന്തു കരുതലാണ്! ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്യാമെന്നു വായിൽ നിന്നു വരുന്നില്ല!

ലളിതാമ്മ—അമ്മയേ പോലെ തന്നെ മകളും—നിൻെറ ജ്യേഷ്ഠൻ ദിവാകരനെ ലഹളക്കാർ തട്ടിക്കൊണ്ടുപോയികൊന്നു കളഞ്ഞില്ലേ! അതു നീ അറിയുമോ?

പ്രഭാവതി—അതു നിങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറഞ്ഞു? ആരാണ് പറഞ്ഞതു്?

ലളിതാമ്മ—ഇല്ലില്ല എന്നോട് ആരും പറഞ്ഞില്ല. തീർച്ച വിവരവും എനിക്കില്ല. ജീവനോടുകൂടെ ഉണ്ടെങ്കിൽ വരാതിരിക്കുമോ? ഇത്രയൊക്കെ ദിവസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും മടങ്ങി വരാത്തതുകൊണ്ട് അങ്ങിനെ ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

പ്രഭാവതി—അതിനെപററി, എന്നെ രക്ഷിക്കേണ്ട കാര്യവുമായി ബന്ധമില്ലാതിരിക്കെ, ഇപ്പോൾ പറയാനുള്ള സംഗതി എന്ത്?

ലളിതാമ്മ—രണ്ടും തമ്മിൽ ബന്ധമുള്ളതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ചോദിക്കാനിടയായതു. നീ ഈ കേസ്സിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ, മുൻനിശ്ചയപ്രകാരം ദിവാകരനെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന്നു സൌകര്യമില്ലെന്നു വന്നാൽ നീ എന്തു ചെയ്യും?

പ്രഭാവതി—ചെറിയമ്മേ! ഞാൻ ഇതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുന്നതു തന്നെ സംശയം. വല്ല വിധവും രക്ഷപ്പെടാൻ ഭാവിയിൽ ഇന്നവിധത്തിൽ നടക്കുമെന്നു ഇപ്പോൾ ഞാൻ എങ്ങിനെ പറയും?

ലളിതാമ്മ—നിന്നെ ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുത്തും. എന്നാൽ ഞാൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം നീ പ്രവൃത്തിക്കുമോ?

പ്രഭാവതി—ഞാൻ എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതു്?

ലളിതാമ്മ—നീ ഈ ഗോപാലനെ വിവാഹം ചെയ്യണം.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—കരിമ്പു തിന്നുന്നതിന്നു കൂലിയോ? വിവാഹം എന്നു പറഞ്ഞാൽ ഇത്രകയപ്പോ?

പ്രഭാവതി—(ലജ്ജിച്ച തലതാഴ്ത്തി) ചെറിയമ്മേ! സ്ത്രീകളുടെ വിവാഹം നിശ്ചയിക്കുന്നതും ഭർത്താവിനെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ ചുമതലയല്ലേ? എന്റെ സമ്മതം കൊണ്ടു എന്തു പ്രയോജനമാണ് ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്നതു്?

ലളിതാമ്മ—നീ സമ്മതിച്ചാൽ അവരുടെ സമ്മതം ഞാൻ ഉണ്ടാക്കിക്കൊള്ളാം. അതിനെ പററി നീ സംശയിക്കേണ്ട.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—എനിക്കു പെണ്ണിനെ തരുന്നതിന്നു വാഴുന്നവക്കു എന്തു തടസ്ഥമുണ്ടാവാനാണ്? അയാൾ എനിക്കു പെണ്ണിനെ തന്നു ഒരു സലാം കൂടി തരും.

പ്രഭാവതി—അവരുടെ ഇഷ്ടം എന്തോ അതു ചെയ്യുക എന്നല്ലാതെ അതിന്നു മുമ്പായി ഒരു സമ്മതം കൊടുക്കുന്നതിന്നു എനിക്കെന്തധികാരമാണുള്ളതു?

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—ദിവാകരനല്ലെങ്കിൽ പുളിക്കുമായിരിക്കും!

ലളിതാമ്മ—പുളിക്കുമോ കയക്കുമോ എന്തോ, നീ ഇവനെ കല്യാണം ചെയ്താൽ രക്ഷയുണ്ടു്. ഇല്ലെങ്കിൽ മരണം നിശ്ചയം.

പ്രഭാവതി—എന്റെ ജീവൻ രക്ഷപ്പെടുന്ന കാര്യം തീച്ച്യില്ല. രക്ഷപ്പെട്ടാലും മാതാപിതാക്കന്മാർ ഇഷ്ടപ്പെടാത്ത കാര്യം ഞാൻ ഒരിക്കലും ചെയ്യുന്നതല്ല. എന്റെ ജീവൻ നശിക്കുകയാണെങ്കിൽ നശിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ലളിതാമ്മ—പ്രഭേ! നീ ഒന്നും ആലോചിക്കാതെയാണ് പറയുന്നതു്. മനുഷ്യരെ തൂക്കിക്കൊല്ലുന്നതു കണ്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ നീ ഇങ്ങിനെ പറയുമായിരുന്നില്ല. നീ അതു ഒരു കളിയായി കരുതിയിരിക്കുന്നു. ഈ കേസ്സിലുള്ള സാക്ഷികളൊക്കെ എനി

ക്കവേണ്ടപ്പെട്ടവരാണ്. ഞാൻ മനസ്സുവെച്ചാൽ ഒരു നിമിഷം കൊണ്ടു അവരൊക്കെ കേസ്സ് ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ വിചാരണക്കവന്നാൽ താറുമാറായും അന്യോന്യം വിരുദ്ധമായും തെളിവുകൊടുക്കുന്നതും ന്യായാധിപതി നിന്നെ വിട്ടയക്കുന്നതും ആയിരിക്കും. നിന്റെ ജീവൻ എന്റെ കയ്യിലാണെന്നു നീ ഓർത്തുകൊള്ളുക. സമ്മതമാണെന്നു നീ പറഞ്ഞാൽ മതി. ഞാൻ ഇപ്പോഠം തന്നെ പോയി അതിന്നു വേണ്ടതു ചെയ്തുകൊള്ളാം. ഇനി നാലു ദിവസത്തിന്നുള്ളിൽ കേസ്സു വിചാരണക്കു വരും അന്നു തന്നെ നിന്നെ വിടുവിക്കാം.

പ്രഭാവതി—ചെറിയമ്മേ! നിങ്ങഠംക്കു എന്റെ നേരെ വിരോധം തോന്നരുതു്. അച്ഛനമ്മമാരുടെ അനുമതികൂടാതെ ഈ കാര്യത്തിൽ ഒന്നും ഞാൻ വാഗ്ദത്തം ചെയ്യുന്നതല്ല. ഞാൻ മാതാപിതാക്കന്മാൎക്കു കീഴടങ്ങി ജീവിക്കുന്ന ഒരുവളാണ്.

ലളിതാമ്മ—(മുഴുത്ത കോപത്തോടുകൂടി) നീ എന്റെ വാക്കു പ്രകാരം പ്രവൎത്തിപ്പാൻ ഒരുക്കമില്ല അല്ലേ! നിന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ ആശ്രയിപ്പാൻ ഞാനും ഒരുക്കമില്ല. ഇത്രയും പറഞ്ഞതു എനിക്കു വേണ്ടിയാണോ? നല്ലകാര്യം! ഞാൻ പോകുന്നു. എനിക്കെന്താണ് ഇത്ര വിചാരിപ്പാനുള്ളത്? —ഇത്രയും പറഞ്ഞ് ലളിതാമ്മ എഴുന്നേററു്. കോപത്തോടുകൂടി വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തേക്കു പോയി.

താമസിയാതെ ആ വാതിൽ അടച്ച് പുറത്തു നിന്നു ഓടാമ്പലിട്ട ശബ്ദം പ്രഭാവതി കേട്ടു. വേടന്റെ വലയിൽ പെട്ട മാൻകുട്ടിയെ പോലെ പ്രഭാവതി ഞെട്ടി. ഗോപാലൻനമ്പ്യാർ പോകാതിരുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം മനസ്സിലായിട്ടില്ലാത്ത പ്രഭാവതി കുറെ ദൂരെ ചെന്നുനിന്ന് "നമ്മഠം രണ്ടാളും മാത്രമായി ഇങ്ങിനെ ഒരു മുറിയിൽ ഇരിക്കുന്നതു് ഒരിക്കലും ശരിയല്ല. ദയവുചെയ്തു നിങ്ങഠം പുറത്തേക്കു പോകുക." എന്നു പറഞ്ഞു.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—(അവളുടെ അടുക്കലേക്കു ചെന്നു്) പ്രഭേ! നിന്നെ വിവാഹം ചെയ്യേണമെന്നു വളരെ കാലമായി ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നു നീ അറിയുമോ? നിന്നെ കണ്ടതോടുകൂടി നിന്നെ ഇവിടെ വിട്ടുപോകുന്നതിന്നു ഞാൻ ശക്തനല്ലാതായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു. നിന്നെ കണ്ട കണ്ണുകൾ ഇനി മറെറാരു സ്ത്രീയിൽ പതിയുമോ? നീ എന്നെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞാൽ മതി. നിന്നെ തടങ്ങലിൽനിന്നു വിടുവിക്കുന്നതിന്നുള്ള വഴി ഇന്നു തന്നെ തുടങ്ങുകയായി. ഞാൻ നിൻെറ അളിയനായതുകൊണ്ടും കാവൽക്കാരൊക്കെ എൻെറ കല്പനയെ അനുസരിക്കുന്നവരാകകൊണ്ടും ഇവിടെ വെച്ചു എന്തു തന്നെ സംസാരിക്കുന്നതിന്നും നീ സംശയിക്കേണ്ട.

പ്രഭാവതി—(ക്രോധത്തോടുകൂടി) മതി. കണ്ണുകഠോരമായ ഇത്തരം വാക്കുകൾ ഇനി ശബ്ദിച്ചുപോകരുതു്. നിങ്ങൾക്കു അനേകായിരം നമസ്കാരം. ദയവുചെയ്തു ഇവിടംവിട്ടുപോകണം.

ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ—നിൻെറ മനസ്സു കല്ലുകൊണ്ടുള്ളതോ? ഞാൻ ഇത്രയൊക്കെ കെഞ്ചിയിട്ടും ആ മനസ്സിന്നു ഇളക്കമില്ലേന്നോ?—എന്നു പറഞ്ഞു് അവളുടെ കൈകടന്നു പിടിപ്പാൻ അടുത്തപ്പോൾ പ്രഭാവതി ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചതു കേട്ടു കാവൽകാരൻ വാതിൽ തുറന്നു. അധികം താമസിയാതെ അവൾക്കുള്ള ആഹാരവും കൊണ്ടു് വാഴുന്നവർ അതിന്നകത്തേക്കു കടന്നു.

അദ്ധ്യായം 17

വിചാരങ്ങളെല്ലാം സാധിക്കുമെങ്കിൽ ദൈവവിചാരം ഉണ്ടാകുമോ?

രാത്രി പന്ത്രണ്ടു മണിയായപ്പോഠം ലീലാവതി പെട്ടെന്നു ഏതോ കാൎയ്യത്തെപ്പററി ഓൎമ്മവന്നതുപോലെ ഞെട്ടിയെഴുന്നേററു കട്ടിലിന്മേൽനിന്നു മെല്ലെ താഴത്തിറങ്ങി താൻ കിടന്നിരുന്ന മുറിയുടെ പുറത്തേക്കുള്ള വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തിറങ്ങി ശ്രദ്ധിച്ചു. യാതൊരു അനക്കവും കേഠംക്കാനുണ്ടായിരുന്നില്ല എല്ലാവരും ഗാഢനിദ്രയിൽ മുഴുകിയിരിക്കയാണെന്നു മനസ്സിലായശേഷം തൻെറ മുറിയിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങി ചെന്നു ഏതോ ചില സാധനങ്ങളെ എടുത്തുകൊണ്ടു, മുമ്പൊരു ദിവസം ചെന്നിരുന്ന വെള്ളച്ചാലിന്നടുത്തുള്ള ആൽവൃക്ഷത്തിൻെറ ചുവട്ടിലേക്കു നടന്നു. പറഞ്ഞോടനെ ആ ആൽവൃക്ഷത്തിൻെറ അടുത്തു കണ്ടു ലീലാവതി മെല്ലെ കൈകഠം മുട്ടി അവനെ അറിയിക്കുകയും അവൻ പ്രതിശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചു അവിടെയുള്ള മണൽതിട്ടയിലേക്കു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്തു. രണ്ടുപേരും ഇരുന്നു ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

ലീലാവതി—(വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടു) എടൊ പറഞ്ഞോടാ! സമർത്ഥ[illegible]ക്കെ ഇന്നു എങ്ങോട്ടാണ് പോയത്? ഇപ്പോഠം പോയ[illegible]ള്ളു?

[illegible]ൻ—അവററകഠം പോയിട്ട് രണ്ടു നാഴിക കഴിഞ്ഞിരിക്കു[illegible]ളരെ കരുതലോടുകൂടിയാണ് അവററകഠം പോയിട്ടുള്ളത് എന്തൊക്കെ നടക്കുമോ എന്തോ!

[illegible] എന്താവശ്യം കരുതിയാണ് പോയിട്ടുള്ളതു?

[illegible]ൻ—[illegible]ന്നൊരു ദിവസംപോയി സുബ്രഹ്മണ്യൻ [illegible]ന്നു ആ വൈരക്കല്ലു കൊണ്ടുവന്നു.

അന്ന ആ ഇൻസ്പെക്ടരെ കൊല്ലാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു അയാാ അവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു, അന്നു മുതൽക്കുള്ള ആ പക തീൎക്കുന്നതിനാണ് വേഷംത്രു കരുതലോടുകൂടി പോയിട്ടുള്ളത്. ഇന്നു തീൎച്ചയായും ആ പക വീട്ടും. ഇന്നു രാവിലെ എന്നെ അയച്ചിരുന്നതു അവിടെ ഉണ്ടോ എന്നു അന്വേഷിക്കേണ്ടതി ലായിരുന്നു. അതു നീ തന്ന കത്തു കൊടുപ്പാൻ എനിക്കു സൌക ൎയ്യമായിതീൎന്നു. ഞാനും എന്നോടുകൂടെ വന്നവനും പിച്ചക്കാ രുടെ വേഷത്തിൽ ആ വീട്ടിൽചെന്നു പിച്ചചോദിച്ചു കുറെ നേരം നിന്നു. അപ്പോഠ അയാഠ വരുന്നതു ഞങ്ങഠക്കു കാണ്മാൻ കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ പോയി കത്തു കൊടുക്കാമെന്നു കരുതിയപ്പോ ഴേക്കും അയാഠ പുറത്തേക്കുതന്നെ പോകുന്നതു കണ്ടു. ഞാൻ ആ കത്തു വന്നാൽ കൊടുക്കുന്നതിന്നു ആ വീട്ടിൽ കൊടുത്തു വേഗ ത്തിൽ മടങ്ങി. കത്തു കൊടുത്തതു ഇവർ വല്ലവിധവും അറിഞ്ഞു പോയെങ്കിൽ നമ്മെ കൊന്നുകളയാതിരിക്കില്ല.

ലീലാവതി—നീ രാവിലെ കത്തുവാങ്ങി പോകുമ്പോഠ ഈ വിവരം പറഞ്ഞിരുന്നില്ലെങ്കിലും ഇതൊക്കെ ഞാൻ ഊഹി ച്ചിരുന്നു. അതു അങ്ങിനെതന്നെ വന്നുകൂടി. സംശയമില്ലാതെ ആ കത്തു അവിടെ ചെന്നുചേൎന്നു. അതുതന്നെ വലിയ സന്തോഷം. ഇനി അയാളുടെ വിധിപോലെ വന്നുകൊള്ളട്ടെ. ഇന്നു നട ക്കാൻ പോകുന്ന വിവരം ആദ്യമെ നീ അറിഞ്ഞതും, അന്വേ ഷണത്തിന്നു വെള്ളേൻ നിന്നെ അയച്ചതും ദൈവകാരുണ്യം ഉണ്ടെന്നു നല്ലവണ്ണം തെളിയുന്നുണ്ടു. രാത്രി തങ്ങളോടുകൂടെ വരേണമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നില്ലേ?

പറങ്ങോടൻ—നല്ല കാലത്തിന്നു വിളിച്ചില്ല. വിളിച്ചിരു ന്നുവെങ്കിൽ നമ്മുടെ ആലോചനകളൊക്കെ വെറുതെ ആകുമാ യിരുന്നു. എല്ലാം ദൈവകല്പിതം. നല്ലതു സമയം ആയി.

അയാൾ കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടാവും. വാ. നമുക്ക പോകാം—എന്നു പറഞ്ഞു രണ്ടുപേരും എഴുന്നേററു ദിവാകരനെ അടച്ചിട്ടിരുന്ന കല്ലറയിലേക്ക നടന്നു.

അപ്പോൾ ദിവാകരൻ അവരുടെ വരവും കാത്തു ഉറങ്ങാതെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കയായിരുന്നു. രക്ഷപ്പെട്ടമെന്ന ആഗ്രഹം വിട്ടു വാടിത്തളൎന്ന ആ യുവാവു അപ്പോൾ ആ നിലയിൽ കാണപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പ്രഭാവതി, തന്റെ മാതാവു്, പിതാവു് മുതലായവരെ ഓൎത്തു അയാൾ വ്യസനിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അന്നു പുലരുന്നതിന്നു മുമ്പായി നാട്ടിൽ എത്തിച്ചേരാമെന്ന ആഗ്രഹത്താൽ ഇപ്പോൾ അല്പം സമാധാനവും സന്തോഷവും ഉള്ളതായി കാണുന്നുണ്ട. എന്നാലും ലീലാവതി, പറങ്ങോടൻ മുതലായവരെപററി അവന്റെ മനസ്സിൽ പലതരം സംശയങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ലീലാവതിയെ ആദ്യമായി ദിവാകരൻ കണ്ടപ്പോൾ അവളെ പ്രഭാവതിയാണെന്നു സംശയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, അവൾ അടുത്തുവന്നു സംസാരിച്ചപ്പോൾ പ്രഭാവതിയും അവളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പ്രഭാവതിയുടെ വലത്തെ കവിളിന്മേൽ ജനനാൽതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന കരി പാററ ഇവൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ച്ഛെയിലും സംസാരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിലും അല്പാല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒട്ടാകെയുള്ള ആകൃതി സാമ്യത്തിന്നുള്ള കാരണം എന്താണെന്നു അയാൾക്ക മനസ്സിലായില്ല.

കൂടാതെ, തന്നെ ആദ്യം കണ്ടപ്പോൾ ധൃതിപ്പെട്ടു ഭയന്നുകൊണ്ടു മടങ്ങിപ്പോയ ലീലാവതി പിന്നെയും പറങ്ങോടനോട്ടുകൂടി അവിടെ വരുന്നതിന്നുണ്ടായ കാരണം എന്തായിരിക്കും? സച്ചിദാനന്ദൻ അറിയാതെ ഭക്ഷണവുംമററും തയ്യാറാക്കി അവൾ

രാത്രിയിലെ കൂരിരുട്ടിൽ ആപത്തുകൾക്ക ഭയപ്പെടാതെ തനിക്ക കൊണ്ടുവന്ന തരുന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കും? തന്നിൽ അനുരക്തയായി തീൎന്നിരിക്കുമോ? താൻ മറെറാരു സ്ത്രീയെ സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ടെന്നറിഞ്ഞും ഇവൾ ഇങ്ങിനെ എന്നെ സ്നേഹിക്കുമോ? തന്റെ മകളായി വളൎത്തിയ സച്ചിദാനന്ദൻ ഇവളെ വിവാഹംചെയ്യാൻ പുറപ്പെടുന്നതു എന്തത്ഭുതം? നല്ലകാലത്തിന്നു വെള്ളെൻ ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞാൽ പോകുന്നതിന്നു അനുമതിയും കൊടുത്തിട്ടുണ്ട. ഇല്ലെങ്കിൽ ഇതിന്നു മുമ്പുതന്നെ നിബ്ബന്ധിച്ചു ഇവളെ വിവാഹം ചെയ്യുമായിരുന്നു" എന്നിങ്ങിനെ പലതും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ലീലാവതിയും പറങ്ങോടനും കയ്യിൽ വിളക്കുമായി ആ മുറിയിലേക്ക കടന്നുവന്നു.

അവരെകണ്ട ദിവാകരൻ അത്യധികം സന്തോഷത്തോടുകൂടി "നിങ്ങൾ ഇതുവരെ വരാതിരുന്നതുകൊണ്ട വഴിയിൽ വല്ല ആപത്തും നേരിട്ടുവോ എന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ സമയം എത്രയായിട്ടുണ്ടാവും?" എന്നു ചോദിച്ചു

"ഇവർ രാത്രി എട്ടുമണിക്ക പോകുന്നതായിരുന്നു. വെള്ളെന്റെ ഭാൎയ്യക്ക തലവേദനയായിരുന്നതുകൊണ്ട പത്തു പത്തര മണിക്കാണ് അവരൊക്കെ പോയതു് അവരൊക്കെ പോയി എന്നു തീൎച്ചയായതിൽ പിന്നെ പറങ്ങോടനെയും കൂട്ടി ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടുവന്നു." എന്നിങ്ങിനെ ലീലാവതി വണക്കത്തോടുകൂടി മറുപടി പറഞ്ഞു.

ദിവാകരൻ—താമസിച്ചതിൽ വിരോധമില്ല. നിങ്ങൾ അപകടമൊന്നും നേരിടാതെ വന്നെത്തിയതു തന്നെ മതി. നാം ഇവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു പന്ത്രണ്ട നാഴിക ദൂരം ചെല്ലുന്നതിന്നു മുമ്പ് നേരം പുലൎന്നു പോകുമോ?"

പറങ്ങോടൻ—നേരം പുലരുകയില്ല എന്തായാലും വേഗത്തിൽ പുറപ്പെടണം. ഈകൊലപാതികകരം കണ്ടു പോയെങ്കിൽ കൊന്നുകളയും. ഇനിയും നാം താമസിച്ചാൽ പുറത്തു പോകാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. വേഗത്തിൽ കുറച്ച് ആഹാരം കഴിച്ചു കൊള്ളുക.

ഉടനെ ദിവാകരൻ ലീലാവതി കൊണ്ടുവന്ന ആഹാരം അല്പം വാങ്ങി കഴിച്ച് ആ മുറിയിൽ നിന്നു പുറത്തേക്കു വന്നു. വളരെ ചെറിയ ആ കല്ലറയിൽ വളരെ ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചു കൂട്ടിയ ദിവാകരന്നു പുറത്തുള്ള കാററു തട്ടിയതിൽ അളവററ സുഖം തോന്നി. അയാൾ അത്യാനന്ദഭരിതനായി തീൻു. അന്നു തനിക്കു ബങ്കളാവിൽ എത്തിയാൽ പ്രഭാവതിയെയും മററും പുലരുന്നതിന്നു മുമ്പു കാണാമെന്നു അയാൾ ആഗ്രഹിച്ചു സന്തോഷിച്ചു.

പറങ്ങോടൻ മുമ്പിൽ വഴികാണിച്ചുകൊണ്ടുനടന്നപ്പോൾ ലീലവതി മദ്ധ്യത്തിലും ദിവാകരൻ ഒടുവിലും ആയി അവർ വേഗത്തിൽ നടന്നു.

ദിവാകരൻ—നമ്മൾ ഇങ്ങിനെ സ്നേഹത്തിലാണെന്നു ഇവർ അറിയുകയില്ലല്ലോ?

പറങ്ങോടൻ—അതെങ്ങിനെ അറിയും! ഞങ്ങൾ അദ്ധരാത്രിയിലാണല്ലോ വരാറ്!

ദിവാകരൻ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നമുക്കു ഭയപ്പെടാതെ പോകാം. അതിരിക്കട്ടെ. ഈ കല്ലിലും മുള്ളിലും നടക്കുന്നതു നമുക്കു തന്നെ കഷ്ടമായി തോന്നുന്നു. ലീലാവതി എങ്ങിനെ നടന്നു വരും?

പറങ്ങോടൻ—നിങ്ങളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിന്നു വേണ്ട ഏപ്പാടുകൾ ഞാൻ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നാണോ നിങ്ങളുടെ

വിചാരം? ഇനി കുറച്ചുകൂടി സൂക്ഷിച്ച സാവധാനത്തിൽ വന്നു കൊള്ളുക. അതിൽ പിന്നെ നിങ്ങളെ അടിവാരം വരെ മഞ്ചലിൽ എടുത്തു കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നുള്ള ഏൎപ്പാട ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ദിവാകരൻ—മഞ്ചൽ എടുത്തു കൊണ്ടുവരുന്നവർ ആരായിരിക്കും?

പറങ്ങോടൻ—അവർ ഞങ്ങളുടെ ഈ സംഘത്തിൽപെട്ടവരാണെങ്കിലും നിങ്ങളിൽ പ്രത്യേകം ദയയുള്ളവരാണ്.

ദിവാകരൻ—അവർ ഒരു സമയം വെള്ളേനോട പറഞ്ഞു നമ്മെ ചതിച്ചുവെങ്കിൽ എന്തു ചെയ്യും?

പറങ്ങോടൻ—അവർ അങ്ങിനെ ചെയ്യുകയില്ല. പ്രത്യേകിച്ച ലീലാവതിയോട വളരെ സ്നേഹമുള്ളവരും വിശ്വസിക്കാവുന്നവരും ആകുന്നു ഒരിക്കലും അവർ ചതിക്കുന്നതല്ല.

ദിവാകരൻ—ഞാൻ നാട്ടിലെത്തിയാൽ അവരോട് അങ്ങോട്ടു വരാൻ പറയണം. ഞാൻ അവൎക്ക തക്കതായ സമ്മാനംകൊടുക്കാം. ഇവിടെ നിന്നു വിട്ടു വേറെ ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്തുചെന്നു സുഖമായി കഴിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

പറങ്ങോടൻ—അടിവാരത്തിലുള്ള നിരത്തിന്മേൽ നിങ്ങളുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ വണ്ടി തയ്യാറാക്കുമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവിടെ വണ്ടി തയ്യാറുണ്ടെങ്കിൽ നമ്മൾ രക്ഷപ്പെട്ടു് ഇല്ലെങ്കിൽ തിരിച്ചൽ നേരിടും.

ദിവാകരൻ എന്റെ കത്തു കണ്ടപ്പോൾ അവർ എന്തു പറഞ്ഞു?

പറങ്ങോടൻ—അതു വായിച്ച ഉടനെ അത്യധികംസന്തോഷിച്ചു് അകത്തേക്ക ഓടുകയും അപ്പോൾ തന്നെ മടങ്ങിവന്നു വണ്ടി എത്തിച്ചു കൊള്ളാമെന്നും ഒരുറുപ്പിക തന്നു വല്ലതും വാങ്ങി തിന്നുകൊള്ളുക എന്നും പറഞ്ഞു.

ദിവാകരൻ—അവിടെ മററാരും വന്നിരുന്നില്ലേ?

പറങ്ങോടൻ—ആരും വന്നിരുന്നില്ല

ദിവകരൻ—മറുപടി തരാതിരുന്നതു എന്തുകൊണ്ടു്?

പറങ്ങോടൻ—എഴുന്നേൽക്കാൻ നോക്കി. അപ്പോൾ ആരോ അടിയന്തരമായി വിളിച്ചുകൊണ്ട് എന്നോട് അവിടെ നില്പാൻ പറഞ്ഞു പോവുകയും മടങ്ങിവരാൻ താമസമുണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോൾ വല്ലവരും കണ്ടുപിടിച്ചേക്കുമെന്നു ഭയന്നു ഞാൻ അവിടെ നിന്നു ഓടിപ്പോരികയും ചെയ്തു.

ദിവാകരൻ—അങ്ങിനെയാണോ! തീർച്ചയായും അവർ വണ്ടി കൊണ്ടുവന്നിരിക്കും. അതിനെ പററി നമുക്കു സംശയിക്കേണ്ടതില്ല—അങ്ങിനെ സംസാരിച്ചുകൊണ്ട് അരനാഴികയോളം അവർ നടന്നു അവിടെ രണ്ടു മഞ്ചലുകളോടുകൂടി പത്തു പന്ത്രണ്ടാളുകൾ ഒരുങ്ങി നില്ക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ലീലാവതിയും ദിവാകരൻ നമ്പ്യാരും മഞ്ചലുകളിൽ കയറിയശേഷം ഏതാനും പേർ ആ മഞ്ചലുകൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടും കുറെ പേർ പിന്നാലെ ഓടികൊണ്ടും യാത്രചെയ്തു രഹസ്യമായ ഒരു വാതിലിൽ കൂടെ കടന്നു താഴലേക്കിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. ഇരുൾ എങ്ങും മൂടിയിരുന്നു. വലിയ വലിയ പാറക്കൂട്ടങ്ങളും വനങ്ങളും എങ്ങും നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് മഞ്ചൽകാർ വളരെ വേഗത്തിൽ ഇറങ്ങി. താഴെ ഇറങ്ങിയ ദിവാകരനും ലീലാവതിയും അത്യന്തം സന്തോഷിച്ചു.

അവർ താഴെ എത്തിയപ്പോൾ ഏകദേശം നാലുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അല്പം ദൂരം അവർ നടന്നപ്പോൾ എന്തോ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു അങ്ങിനെ തന്നെ ഭയന്നു നിന്നു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ മഞ്ചൽകാർ അതു താഴെ വെച്ചു കുററിക്കാട്ടിൽ ഓടി ഒളിച്ചു. പറങ്ങോടൻ വിറച്ചുകൊണ്ടു ഒരു ഭാഗത്തായി നിന്നിട്ടുണ്ട്. വെള്ളേൻ സച്ചിദാനന്ദൻ മുതലായവർ ദിവാകരനേയും ലീലാവതിയേയും പറങ്ങോടനേയും കണ്ട് അത്ഭുതപ്പെടുകയും ആ മൂന്നു പേരെയും വളയുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 18

ദുരാഗ്രഹത്തിന്റെ സാമാന്യഗതി

കാര്യം സാധിക്കാതെ മടങ്ങിവന്ന ലളിതാമ്മ പലതും പുലമ്പിയും ഉറക്കംവരാതെ കിടന്നുരുണ്ടും ഒരു വിധത്തിൽ നേരം പുലർത്തി. തന്റെ ഇച്ഛാഭംഗവും ക്രോധവും ഭൃത്യന്മാരുടേയും ദാസികളുടേയും നേരെ ചിലവഴിച്ചശേഷം ദാസി കാളിയെ വിളിച്ചു, "കാളി! നീ ഉടനെ പോയി ത്രൂപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരെ വിളിച്ചു വാ." എന്നു പറഞ്ഞു. അഞ്ചു മിനുട്ടിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹം അവിടെ വന്നു. നരസിംഹാവതാരം പൂണ്ട തന്റെ സ്വാമിനിയെ കണ്ടു ഭയന്നൊതുങ്ങി നില്ക്കുന്ന അയ്യരെ കണ്ടപ്പോൾ തന്റെ ക്രോധത്തെ അല്പം ഒതുക്കി ലളിതാമ്മ, "അയ്യരേ! ആ കസേലയിൽ ഇരിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു.

ത്രൂപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—സ്വാമിനീ! വിശേഷിച്ചെന്തുണ്ടു? നല്ല സുഖമില്ലാത്തതുപോലെ തോന്നുന്നുണ്ടല്ലോ! വല്ലവരുമായി ശണ്ഠ കൂടിയിരുന്നുവോ? അതൊ ഭൃത്യജനങ്ങൾ വല്ലവരും പറഞ്ഞ പ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാതിരുന്നുവോ? അങ്ങിനെ വല്ലവരും ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇപ്പോൾതന്നെ അവരെ പിരിച്ചയക്കാം.

ലളിതാമ്മ—അങ്ങിനെ ഒന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ആ പ്രഭാവതി നിമിത്തമാണ് എനിക്കു ഇത്രയും മനോവേദന.

ത്രൂപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—അവളുടെ കഴുത്തിന്നു നേരെ കത്തി ശരിയായി നിർത്തീട്ടുണ്ടു. അതിൽനിന്നു അവൾ രക്ഷപ്പെട്ടാലല്ലേ! ഞാനും ഹേ. കൺസ്റ്റേബിൾ ജഗന്നാഥനായഡുവും കൂടി സാക്ഷികളെ വേണ്ടത്ര പഠിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഏതു ബാരിസ്റ്റർ വന്നു മിരട്ടിയാലും അവർക്കു ഈ സാക്ഷികളെ മിരട്ടുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. മജിസ്ട്രേട്ടു കച്ചേരിയിൽനിന്നു ആദ്യവിചാരണയിൽ നടന്നതു് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നതല്ലേ!

ലളിതാമ്മ—അതൊക്കെ ഞാൻ കേട്ടുതന്നെ. നിങ്ങൾ ചെയ്തതൊക്കെ നന്നായിട്ടുണ്ടു. ഞാനും ഗോപാലനുംകൂടി ആലോചിച്ചു സബ്ബ്ജെയിലിൽ പോയി അവളുമായി സംസാരിക്കുന്നതിന്നു അനുവാദം വാങ്ങി അവളോടു കുറെ പറഞ്ഞു നോക്കി. അവളുടെ അഹംഭാവവുംസമ്പ്രദായവും അല്പംപോലും കുറഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്തു ധൈൎയ്യം!

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—നിങ്ങൾ എന്താവശ്യം കരുതിയാണു് പോയിരുന്നതു?

ലളിതാമ്മ—ആദ്യവിചാരണയിൽ കേസ്സു് അവൾക്കു ദോഷമായി തീൎന്നുകൊണ്ടു മേൽ കോടതിയിലും ഗുണം കിട്ടുന്നതല്ലെന്നും, അവളുടെ ജീവഹാനികൂടി നേരിട്ടേക്കുമെന്നും, ഇനിയെങ്കിലും ഗോപാലനെ വിവാഹംചെയ്താൽ ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുത്താമെന്നും പറഞ്ഞുനോക്കി.

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—അവൾ എന്തു മറുപടി പറഞ്ഞു?

ലളിതാമ്മ—ജീവൻപോയാലും അവൾ അതിന്നു സമ്മതിക്കില്ലത്രെ! അവൾക്കു എന്തു ധൈര്യം! ഞാൻ എത്ര പറഞ്ഞിട്ടും ലേശംപോലും അതിന്നു ചെവി കൊടുത്തില്ല. അവളുടെ ആ അഹംഭാവം!

ശുപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ—ആഹാ! അങ്ങിനെയാണോ പറഞ്ഞതു? അവളുടെ അച്ഛൻ ഈ കേസ്സിൽ വാദിക്കുന്നതിന്നു എവിടെയൊ ഉള്ള ഒരു ബാരിസ്റ്ററെ ഏൎപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ടത്രെ. അവൾക്കു യാതൊരു ദോഷവും ഉണ്ടാകുന്നതല്ലെന്നു അയാൾ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഇത്ര അഹംഭാവം.

ലളിതാമ്മ—അയ്യരേ! അവൾ എത്ര സൌന്ദൎയ്യമുള്ളവളാണെന്നറിയുമോ! അവളെ കൊല്ലുന്നതിനേക്കാൾ വല്ല വിധവും ഗോപാലനെക്കൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കേണമെന്നാണു്

ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്. വിവാഹം നടന്നു കഴിഞ്ഞാൽ സ്വത്തു മുഴുവൻ നമുക്കു കിട്ടുന്നതും അവളുടെഗർവ്വ് ശമിപ്പിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നതും ആയിരുന്നു. അതു എങ്ങിനെ നടത്താം?

ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—വാഴുന്നവർ ദിവസംതോറും സബ്ബ് ജയിലിൽ ചെന്നു ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടാണ് അവരം ഇത്രയും മക്കടമുഷ്ടി പിടിക്കുന്നതു. അവക്ക് അങ്ങിനെ സംസാരിക്കുന്നതിന്നുള്ള സന്ദർഭം ഇല്ലാതാക്കി തീർത്താൽ അവളുടെ ആ ധൈര്യം ഇല്ലാതായിത്തീരും. അപ്പോരം നിങ്ങരം ഒന്നുകൂടി പോയി ശ്രമിച്ചാൽ കാര്യം സാധിപ്പാനിടയുണ്ടു.

ലളിതാമ്മ—ദിവസേന അവരംക്കു ചോറുകൊണ്ടുകൊടുക്കുന്നതിന്നുള്ള അനുവാദം വാങ്ങിട്ടുണ്ടല്ലോ? അതു എങ്ങിനെ മുടക്കുവാൻ കഴിയും?

ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ–(അല്പം ആലോചിച്ചു) അതെ! നിങ്ങരം പറഞ്ഞതു വാസ്തവംതന്നെ അതു മുടക്കുന്നതിന്നു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടു.

ലളിതാമ്മ—നമുക്കു ഒരു കാര്യം ചെയ്യരുതെ?

ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—അതെന്താണ്?

ലളിതാമ്മ—അച്ഛൻ ഉള്ളതുകൊണ്ടാണ് അവരംക്കു ഇത്ര അഹംഭാവം. അയാളെ നശിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവരം ഒരു പട്ടിയെപോലെ വാലാട്ടിക്കൊള്ളും. അപ്പോരം മറ്റുഗതി ഇല്ലെന്നായാൽ നാം പറഞ്ഞപ്രകാരം ചെയ്തുകൊള്ളും.

ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—അതെ. അതും നല്ല ആലോചനതന്നെ. സെഷൻസ് ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ കേസ്സ് മററന്നാരം വിചാരണക്കു വരും. മദ്ധ്യത്തിൽ നാളെ ഒരു ദിവസം മാത്രം ഉണ്ടു. അവളുമായി സംസാരിക്കേണമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്നു നാളെ ഒരു ദിവസം മാത്രമെ ഇടയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു വാഴുന്നവരെ

കൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു തീക്കാമെന്നു വെക്കുന്നപക്ഷം അതു ഇന്നു കഴിക്കണം.

ലളിതാമ്മ—ഇന്നെന്താണതിന്നു കഴിവ്?

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—അതിന്നു നിങ്ങൾ പരിഭ്രമിക്കേണ്ട. ഇന്നു സന്ധ്യക്കു അതു ഞാൻതന്നെ ചെയ്തുകൊള്ളാം.

ലളിതാമ്മ—എങ്ങിനെ ചെയ്യാമെന്നാണ് നിങ്ങളുടെ ആലോചന?

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—വാഴുന്നവർ ദിവസേന സന്ധ്യക്കു ശേഷം ഏഴരമണിക്കാണ് അവരക്കുള്ള ആഹാരവും കൊണ്ടെത്തുക. ഇപ്പോൾ ഏഴുമണിക്കു തന്നെ നല്ല ഇരുട്ടാവും. സബ്ബ് ജയിലിലേക്കു പോകുന്ന വഴിയിൽ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും ധാരാളംവൃക്ഷങ്ങൾ വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയുടെ മറവിൽ ഒളിച്ചിരുന്ന് അയാൾ വരുമ്പോൾ പെട്ടന്നു ചാടിചെന്ന് കത്തികൊണ്ടു ഒരേ കുത്തിന്നു കൊന്നുവീഴ്ത്തുന്നതും, ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടുകൊള്ളുന്നതും ആകുന്നു. എന്നാൽ നാളെ കാലത്തു വന്നു നിങ്ങക്കു അവളുമായി സംസാരിക്കാം.

ലളിതാമ്മ—ശരി. അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളുക. ഒരേ കുത്തിൽ മരിക്കണം. പിന്നീടു രക്ഷപ്പെട്ടേക്കരുത്.

ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ—ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്തുകൊള്ളാം. ഇതിനെപററി ഇനി നിങ്ങൾ പരിതപിക്കയും, പരിഭ്രമിക്കയും വേണ്ട. ഇതാ ഞാൻ ഇപ്പോൾ തന്നെ പുറപ്പെടുകയായി.

അയ്യർ ഇത്രയും പറഞ്ഞു ചിലവിന്നുള്ള പണവും വാങ്ങി തന്റെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. വഴിയിലുണ്ടായിരുന്ന ലളിതാമ്മയുടെ തെങ്ങിൻ തോട്ടത്തിൽ പാത്തു തെങ്ങു ചെത്തിവരുന്ന ഒരുവനോട് രഹസ്യമായി ഒരു വെട്ടുകത്തി വാങ്ങി അന്നു വൈകുന്നേരം ഒരു ജടുക്കയിൽ കയറി ഉദ്ദിഷ്ട സ്ഥലത്തുചെന്നു

ച്ചേൻ. സന്ധ്യമയങ്ങി നല്ല ഇരുട്ട് എങ്ങും പരന്ന ശേഷം അയാൾ മജിസ്റ്റ്രേട്ടു കോടതിയോടു തൊട്ടു കിടന്നിരുന്ന തെങ്ങിൻതോട്ടത്തിൽ കടന്നുചെന്നു വാഴുന്നവരുടെ വരവും കാത്തു ഒളിച്ചിരുന്നു.

ആ തോട്ടത്തിൽ ധാരാളം വൃക്ഷങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടു മററു ദിക്കുകളിലുണ്ടായിരുന്നതിലും അധികം ഇരുട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അയ്യർ ഒളിച്ചുനിന്ന മരത്തിന്റെ അടുത്തുള്ള റോഡിൽ കൂടിയാണ് വാഴുന്നവർ വരിക എന്നു മാത്രമല്ല അതിന്നടുത്ത സബ്ജയിലിലുള്ള കാവൽകാരൊക്കെ തനിക്കു പരിചയക്കാരും ആയിരുന്നു. അതിൽ ഒരുവനെ കണ്ടു വാഴുന്നവർ വരാറുള്ള സമയവും വഴിയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഏഴുമണി അടിക്കുന്ന ശബ്ദം അയാൾ കേട്ടു. അയാൾ താൻ ചെയ്യാൻ പോകുന്ന കാര്യത്തെപ്പററിയും അതു നിമിത്തം താൻ ഒരു ധനികനായി തീരുമെന്നതിനെപ്പററിയും ചിന്തിച്ചു അത്യധികം സന്തോഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ അല്പം അകലെ നിന്നു ഒരാൾ ഒരു കയ്യിൽ ഒരു അടുക്കു പാത്രവും മറെറ കയ്യിൽ ഒരു കൂജയും തൂക്കിപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുവരുന്നതു കണ്ടു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ അയ്യർ ഒളിച്ചിരുന്ന വൃക്ഷത്തിന്നു നേരെ എത്തി രണ്ടു കാൽ പാടുകൾകൂടി മുന്നോട്ടു നടന്നപ്പോൾ, അതു തന്നെ തക്കസമയമെന്നു കരുതിയ അയ്യർ പിന്നിൽ കൂടെ ചെന്നു മൂച്ചയേറിയ കത്തി മുമ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ആളുടെ കഴുത്തിന്നു ലക്ഷ്യം വെച്ചു വീശി. കത്തി കഴുത്തിൽ നിന്നു അല്പം ചോടെ ലക്ഷ്യം പിഴച്ചു കൊണ്ടതും ആഹാരം തൂക്കി പിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്ന വലത്തെ കയ്യും ഉടലും രണ്ടു ഭാഗത്തേക്കു വീണതും ഒന്നായി കഴിഞ്ഞു. കത്തി ദേഹത്തിൽ തട്ടിയപ്പോൾ, "അയ്യോ കൊല! അയ്യോ കൊന്നു." എന്നു ഉറക്കെ വികൃതമായ ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ച് ആ രണ്ടു തുണ്ടങ്ങളും രണ്ടു നിമി

ഷങ്ങളോളം അവിടെ കിടന്നു പിടഞ്ഞു്, ആ സ്ഥലം മുഴുവൻ ഒരു രക്തക്കളമാക്കി ആ ജീവൻ പരലോകം പ്രാപിച്ചു.

ആ ഭയങ്കര കൊല നടത്തിയ ശ്രൂപ്പുക്കുട്ടിഅയ്യർ, എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടതെന്നു തോന്നാതെ കത്തിയും കയ്യിൽപിടിച്ചു് നാലു ഭാഗങ്ങളിലേക്കും നോക്കി. നിരത്തിന്മേൽ വന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ചിലർ ആ ഭയങ്കര ശബ്ദം കേട്ടു അവിടെക്കു ഓടിവരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അയ്യർ ഓടി അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തിന്റെ മറവിൽ ഒളിച്ചു നിന്നു. ആ വന്നവർ, ഒരാൾ ചത്തുകിടക്കുന്നതും ആ സ്ഥലം രക്തക്കളമായി കിടക്കുന്നതും കണ്ടപ്പോൾ ഉറക്കെ കൂക്കി വിളിച്ചതു കേട്ടു് സബ്ബ് ജയിലിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കാവൽക്കാർ വിളക്കുകളുമായി അവിടെക്കോടിയെത്തി. അന്നു തന്റെ ജോലികൾ തീൎത്തു വേഗത്തിൽ വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങേണമെന്നു കരുതി പുറപ്പെട്ട മജിസ്ട്രേട്ടും ആളുകൾ കൂടിനില്ക്കുന്നതുകണ്ടു എന്തെന്നന്വേഷിപ്പാൻ അവിടെക്കു വന്നു. അവിടെക്കൂടിയിരുന്ന ഒരാൾ എന്തോ സംശയം തോന്നുകയാൽ വിളക്കുമായി ചെന്നു ശ്രൂപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരെ കത്തിയും കയ്യുമായി പിടികൂടുകയും, മജിസ്ട്രേട്ടിന്റെ മുമ്പാകെ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുവന്നു നിൎത്തുകയും ചെയ്തു.

അപ്പോൾ അയ്യൎക്കുണ്ടായിരുന്ന ഭ്രാന്തി ഇന്ന വിധത്തിലായിരുന്നുവെന്നു ദൈവത്തിന്നു മാത്രം അറിയാം. അയാൾ ശരിയായ ചിത്തഭ്രമമുള്ള ഒരാളെ പോലെ ആയിത്തീൎന്നിരുന്നു. താൻ ചെയ്തതും തന്നെ ചെയ്യുന്നതും എന്താണെന്നുള്ള ബോധം അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന വെളിച്ചത്തിൽ ആ ചത്തു കിടന്നിരുന്ന ആളെ കണ്ടറിഞ്ഞ ശ്രൂപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ, "അയ്യോ! ഗോപാലൻ നമ്പ്യാരെയോ ഞാൻ കൊത്തി കൊന്നതു! ഇയ്യാൾ ഇവിടെ വന്നതും എന്തിന്നായിരിക്കും?"

ന്നു അലറിക്കൊണ്ടു മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു വീണു. അതിൽ പിന്നെ അവിടെ നടന്നതൊന്നും അയാാം അറിഞ്ഞിരുന്നതേ ഇല്ല.

തലേദിവസം ലളിതാമ്മയോടുകൂടി പ്രഭാവതിയുടെ അടുക്കലേക്കു പോയിരുന്ന ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ അവളുടെ അസാധാരണ സൌന്ദര്യം കണ്ടു ഭ്രമിക്കുകയും, അന്നു മുഴുവൻ ആഹാരവും നിദ്രയും ഇല്ലാതെ അവിടെ തന്നെ ചുററിത്തിരിയുകയും, പിറേറന്നു കാലത്തെ ഭ്രാന്തൻ കാവിന്റെ അടുത്തു താമസിക്കുന്ന വെള്ളന്റെ കൂട്ടുകാരിൽ ചിലരെ കണ്ടു് അവരുമായി ആലോചിച്ചു് അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി വേണ്ടതു ചെയ്യുന്നതിനു തീച്ചപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. ആദ്യത്തെ ദിവസം തങ്ങാം സബ്ബു് ജയിലിൽ പോയിരുന്നതു പോലെ അനുമതി കിട്ടുവാൻ തരമില്ലെന്നു കണ്ടു് വൈകുന്നേരത്തെ പ്രഭാവതിക്കുള്ള ആഹാരവും കൊണ്ടു വാഴുന്നവർ വരുമ്പോാം അയാളെ പിടിച്ചു കെട്ടി അയാളുടെ പക്കലുള്ള അനുമതി പത്രം (Pass Port) അപഹരിക്കാമെന്നും പ്രഭാവതിക്കുള്ള ആഹാരവും കൊണ്ടു ജയിലിനുള്ളിൽ കടന്നെത്തിയാൽ കാവൽകാരുടെ സഹായത്തോടുകൂടി തന്റെ ആഗ്രഹം സാധിപ്പിക്കാമെന്നും ആയിരുന്നു ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ തീച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നതു. അതു പ്രകാരം വെള്ളേന്റെ ആാംക്കാരെക്കൊണ്ടു വാഴുന്നവരെ പിടിച്ചുകെട്ടിച്ചു ഒരു മൂലയിൽ ഇട്ടശേഷം ആ സഹായികളെ മടക്കിയയച്ചു പ്രഭാവതിക്കുള്ള ആഹാരവുമായി നമ്പ്യാർ വരുമ്പോഴാണു് അയാളെ കൊന്നു വീഴ്ത്തിയിരുന്നതു.

സൽഗുണസമ്പന്നനായ വാഴുന്നവരെ കൊത്തികൊല്ലേണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ശ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരുടെ ആഗ്രഹവും, പ്രഭാവതിയുടെ മാനഭംഗം വരുത്തേണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന നമ്പ്യാരുടെ ആഗ്രഹവും ഇങ്ങിനെ രണ്ടാളുടെയും നാശകാരികളായി അവസാനിച്ചു.

അദ്ധ്യായം 19

കൊടുംകൊല നടത്തിയ യുവതി

നഗരത്തിൽനിന്നു ഒരു നാഴിക വടക്കണ്ടായിരുന്ന വിശാലവും മനോഹരവും ആയിരുന്ന ഒരു തോട്ടത്തിലായിരുന്നു സെഷൻസ് ജഡ്ജിയുടെ കച്ചേരി. ആ കെട്ടിടത്തിന്റെ മേലെ തട്ടിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഉയൎന്നമണ്ഡപത്തിൽ ജഡ്ജിക്കു ഇരിക്കുന്നതിന്നു വെൽവെററ് തുണികൊണ്ടുള്ള മെത്ത തുന്നിപ്പിച്ച ഒരു മാന്യാസനം ഇട്ടിട്ടുണ്ടു. അതിന്നു മുമ്പിലായി കരിങ്ങാലികൊണ്ടു കടഞ്ഞുണ്ടാക്കിയ ഒരു മേശയും അതിന്നു പുറമെ വക്കീലന്മാൎക്കും മററും ഇരിക്കുന്നതിന്നായി അമ്പതോ അറുപതോ സാധാരണ കസേലകളും ഇട്ടിരിക്കുന്നു. ന്യായാധിപതിയുടെ വലത്തുഭാഗത്തായി സാക്ഷികളെ വിചാരണ ചെയ്യുമ്പോൾ നിൎത്തുന്നതിന്നുള്ള കൂടും, ജൂറിമാൎക്കിരിക്കുന്നതിന്നുള്ള പത്തു കസേലകളും, അതിന്റെ എതൃഭാഗത്തു കുററക്കാരെ നിൎത്തുന്നതിന്നുള്ള മറെറാരു നീണ്ട കൂടും ഉണ്ടായിരുന്നു. മററു ദിക്കുകളിൽ ജനങ്ങൾക്കിരിക്കുന്നതിന്നായി ധാരാളം ബെഞ്ചുകൾ ഇട്ടിട്ടുണ്ടു.

പ്രഭാവതിയെ സംബന്ധിച്ച കേസ്സിന്റെ വിചാരണ ദിവസം അവിടെ അടുത്ത ദിക്കുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ജനങ്ങൾ ഉത്സവങ്ങളിൽ വന്നുകൂടുന്നതുപോലെ എത്തി ചേൎന്നിട്ടുണ്ടു. പത്തു മണിക്കു മുമ്പായി വന്നെത്തിയവരൊക്കെ പ്രഭാവതിയുടെ ഗതി എന്തായിതീരുമെന്നറിയുന്നതിന്നും അവളെ ഒന്നു കാണുന്നതിന്നും ആയിരുന്നു വന്നിരുന്നതു. അവൾ ഒരു കോടീശ്വരന്റെ മകളാണെന്നും, നല്ല വിദ്യാഭ്യാസവും മററു ഗുണങ്ങളും തികഞ്ഞവളാണെന്നും മിക്കവരും അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു അവൾ ഒരു കുററക്കാരിയാവാൻ തരമില്ലെന്നും, ഇതൊ

ൎക്ക വിരോധികളുടെ കുസൃതികളാണെന്നും അറിഞ്ഞു മിക്ക വരും പശ്ചാത്താപപ്പെട്ടുകൊണ്ടു വ്യസനിച്ചു. പുനരമ്പോക്ക കാണുന്നതിന്നായി വന്നെത്തിയവർ ഇരിക്കുന്നതിന്നു സ്ഥലം കിട്ടാതെ വഴിനീളെ നിന്നിട്ടുണ്ടു. സമയം പതിനൊന്നു മണി അടിച്ചു. അപ്പോൾ ജൂറികളായ സുബ്രഹ്മണ്യൻ നമ്പൂതിരി, സുന്ദരംഅയ്യർ, സുലൈമാൻ സാഹേബ് മുതലായവർ വലിയ തലക്കെട്ടും കോട്ടും മററും ധരിച്ചു അവരവരുടെ സ്ഥാനങ്ങ ളിൽ വന്നിരുന്നു. പ്രോസികൃൂട്ടിങ്ങ് ഇൻസ്പെക്ടർ ശ്രീമാൻ മാനുവേൽ അവർകളും തന്റെ നാലു കയ്യുള്ള കുപ്പായം ധരിച്ചു ഇടക്കിടെ കറുത്തു നീണ്ട മീശ മുറുക്കിയുംകൊണ്ടു ഒരാൾക്ക എടുക്കാവുന്ന നിയമപുസ്തകങ്ങളുമായി വന്നു, പുസ്തകങ്ങളെ തന്റെ മുമ്പിലുള്ള മേശമേൽ അടുക്കിവെച്ചു തനിക്കുള്ള കസേ ലമേൽ ഇരുന്നു.

തലേന്നു രാത്രി ഗോപാലൻ നമ്പ്യാരുടെ ആളുകളാൽ കെട്ടിയിടപ്പെട്ടിരുന്ന വാഴുന്നവർ അങ്ങിനെ കുറെനേരം കഴി ച്ചുശേഷം അതുവഴി പോയിരുന്ന ചിലർ കണ്ടു അഴിച്ചുവിട്ട ശേഷം അവിടെ നടന്ന സംഭവങ്ങളെ അറിഞ്ഞു വ്യസനിക്ക കയും വീട്ടിലേക്കുതന്നെ മടങ്ങി രണ്ടാമതും പ്രഭാവതിക്കുള്ള ആ ഹാരവും എടുത്തു സബ്ബ്ജയിലിൽ ചെന്നു അതു അവൾക്ക കൊടുക്കുകയും, അവളെ പറഞ്ഞു സമാധാനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തശേഷം വക്കീൽ നാരായണകുറുപ്പിന്റെ വീട്ടിൽചെന്നു പിറെറ ദിവസത്തെ കേസ്സിന്നു വേണ്ടുന്ന ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു അന്നു അവിടെതന്നെ ഉറങ്ങുകയും പിറേറന്നു പതിനൊന്നടി ക്കുന്നതിന്നു മുമ്പായി തന്റെ വക്കീലോടുകൂടി കച്ചേരിയിൽ വന്നു വക്കീലിന്റെ അടുത്തുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കസേല മേൽ ഇരിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കേസ്സ് വിചാരണ ചെയ്യുന്നതു

മനസ്സിലാക്കേണ്ടതിലേക്കായി ആ കോടതിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന മററ വക്കീലന്മാരും ബാറിൽ തങ്ങടെക്കുള്ള സ്ഥാനങ്ങളിൽ വന്നിരുന്നിട്ടുണ്ടു.

മണി പന്ത്രണ്ടടിച്ചപ്പോഠം ന്യായാധിപതി വന്ന തന്റെ സ്ഥാനത്തിരുന്നു. ഉടനെ വിചാരണ ഗ്രമസ്ഥൻ വിശ്വനാഥയ്യർ അന്നേക്ക വിചാരണക്ക വെച്ചിട്ടുള്ള കേസ്സിലെ റിക്കാർഡു കെട്ടുമായി വന്ന കോടതിയിലുള്ളവരെ കുനിഞ്ഞു വണങ്ങിയ ശേഷം അന്നേക്ക പ്രഭാവതിയുടെ കേസ്സ് വിചാരണക്ക വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം ന്യായാധിപതിയെ അറിയിച്ചു. ന്യായാധിപൻ കുററക്കാരിയെ ഹാജരാക്കുന്നതിന്ന കല്പിച്ചപ്പോഠം രണ്ടു പോലിസ്സുകാർ പ്രഭാവതിയെ കോടതിയിൽ ഹാജരാക്കി. പ്രഭാവതി അപമാനഭാരംകൊണ്ടും ലജ്ജകൊണ്ടും കുനിച്ച മുഖം നിവൎത്തിയിരുന്നതേ ഇല്ല. അവളുടെ ദേഹം വ്യാധിയാലും ആധിയാലും കണക്കിലധികം ക്ഷീണിച്ചിട്ടുണ്ടു. എന്നാലും അവളുടെ സൌന്ദൎയ്യം ജനങ്ങളെ ആകൎഷിച്ചു. തന്റെ മകളെ കുററക്കാരെ നിൎത്തുന്ന കൂട്ടിൽ കണ്ടപ്പോഠം വാഴുന്നവരുടെ കണ്ണുകളിൽനിന്ന വെള്ളം ഇററിവീണു. പരിതാപകരമായ ആ കാഴ്ച അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരുടെ ഉള്ളിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത വ്യസനം വൎദ്ധിപ്പിച്ചു. വക്കീൽ നാരായണകുറുപ്പ്, "ഇനിയും നോട്ടൻ എത്തിയില്ലല്ലോ! ന്യായാധിപൻ കേസ്സ് വിചാരണ കെട്ടക്കാതിരിക്കില്ല. എന്താണ് ചെയ്യേണ്ടത്?" എന്നോൎത്തു പരിഭ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ന്യായാധിപതി, "വിചാരണ തുടങ്ങുകയല്ലേ?" എന്ന മാനുവേൽ അവർകളെ നോക്കി പറഞ്ഞപ്പോഠം, "അങ്ങിനെ ചെയ്യാം" എന്ന പറഞ്ഞു.

അപ്പോഠം വക്കീൽ നാരായണകുറുപ്പെഴുന്നേററ്, "ഈ കേസ്സിൽ പ്രതിയുടെ ഭാഗം വാദിക്കുന്നതിന്ന മിസ്റ്റർ നോട്ടൻ

അവർകളെ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു് ഏതുവിധവും അയാാം വന്നു ചേരാതിരിക്കില്ല. കോടതി ദയവുചെയ്തു അല്പസമയം കേസ്സു നിർത്തിവെക്കണമെന്നപേക്ഷിക്കുന്നു" എന്നു പറഞ്ഞു. മൂന്നരമണിവരെ വണ്ടിവരാനില്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഇനി അയാാം വരുന്നതല്ലെന്നു പറഞ്ഞു ന്യായാധിപൻ കേസ്സ് വിചാരണ ചെയ്യേണ്ടതു് ഒന്നാം സാക്ഷിയെ വിളിക്കുന്നതിന്നു കല്പിച്ചു.

ശിപായി, "ഒന്നാം സാക്ഷി ഹോട്ടൽ കാരി സുബ്ബമ്മാാം ഹാജരുണ്ടോ! ഹോട്ടൽകാരി സുബ്ബമ്മാാം ഹാജരുണ്ടോ! ഹോട്ടൽകാരി സുബ്ബമ്മാാം ഹാജരുണ്ടോ!" എന്നു മൂന്നു തവണ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ സുബ്ബമ്മാാം നാണിച്ചു കൊണിഞ്ഞുംകൊണ്ടു് വാതിലിന്നു നേരെ വന്നു നിന്നു് ഉള്ളിലേക്കെത്തിനോക്കി. "എങ്കൊടാ അടേ! ഉള്ളേ പുരുഷർ റൊമ്പപ്പേർ ഇരുക്കാളോ? ഇത്തനൈക്കൂട്ടത്തുലേ തൊരയോടേ പേചനിക്ക വെക്കം പുടിങ്കി തിങ്കറതേ!" എന്നു ദേഹം കുണുങ്ങിയുംകൊണ്ടു് ഉറക്കെ ചോദിച്ചപ്പോാം ശിപായി, "ശരി പാപ്പാത്തിയമ്മേ! വേഗത്തിൽ അകത്തേക്കു പോ." എന്നു പറഞ്ഞു. അപ്പോാം സുബ്ബമ്മാാം, "എണ്ടാ കട്ടേലേ പോവേ! എന്ന മെരട്ടറേ! ഇതോ തൊരെക്കിട്ട ചൊൽറേൻ—അയ്യാ തൊരെകളേ! നീങ്ക പാത്തുക്കിണ്ടേയിരുക്കിക. നാൻ വന്തുക്കിണ്ടേയിരുക്കേൻ. ഇവൻ അവതാരം പോട്ടുടവേനുന്നു അതട്ടറാൻ." എന്നു ധൈര്യത്തോടുകൂടി കൈകളെ നീട്ടി നീട്ടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു ന്യായാധിപൻെറ അടുത്തു ചെന്നു നിന്നു. അവരുടെ കണ്ണുകടോരമായ വാക്കും പ്രകൃതവും കണ്ടു ജഡ്ജി ഇവാംക്കു ഭ്രാന്തുണ്ടോ എന്നു സംശയിച്ചു ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അവളെ കൂട്ടിൽ കയറുന്നതിന്നു കല്പിച്ചു. അതു പ്രകാരം സുബ്ബമ്മാളെ ഒരു ശിപായി വിളിച്ചു കൂട്ടിൽ കയററി.

സുബ്ബമ്മാളെ കണ്ട ജനങ്ങരം "ഈ കിഴവിക്കെന്താണ്! ഇവളെയും ഇവളുടെ ചേലയും തീയ്യിലിട്ടാൽ എത്ര വലിയ തീക്ഷണ്ഡമായാലും അതിലെ തീയുടെ ഗതി അധോഗതിതന്നെ. ആ തീ താനേ കെട്ടുകൊള്ളും ഇവരംക്കൊ ആ ചേലക്കോ യാതൊരു ഹാനിയും തട്ടുന്നതല്ല." എന്നും മററും പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. അപ്പോരം വിചാരണ ഗ്രമസ്ഥൻ സുബ്ബമ്മാളെ സത്യ വാചകം പറയിക്കുന്നതിന്നു എഴുന്നേററ്, "ഞാൻ ബോധിപ്പി ക്കുന്നതു്" എന്നു പറഞ്ഞു.

സുബ്ബമ്മാരം അതു തൻെറ പിന്നിലുള്ള വല്ലവരോടും പറ യുകയായിരിക്കുമെന്നു കരുതി ഒന്നും മിണ്ടാതെ അല്പനേരം നിന്നപ്പോരം ഗ്രമസ്ഥൻ "എ അമ്മേ! ചെകിട ശരിക്കു കേരം ക്കുന്നില്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സുബ്ബമ്മാരം—എണ്ടാപ്പാ! നീ പേചറതു മലയാള പാഷൈയോ? എങ്കു ഊരു പാലക്കാട്ടുതാൻ! ആനാൽ നാങ്ക ഇങ്കേവന്തു മുപ്പതു വരുഷമാച്ചു. തമിഴിലേയേ ചൊല്ലേൻ.

അവരുടെ ആ വാഗ്വാദം കേട്ട ജഡ്ജി ദ്വിഭാഷിയെ വരു ത്തിവിവരം അറിഞ്ഞ ശേഷം വിശ്വനാഥയ്യരെ വിളിച്ചു സാക്ഷിയെക്കൊണ്ടു സത്യവാചകം ചൊല്ലിക്കുന്നതിന്നുപറഞ്ഞു.

അപ്പോരം വിശ്വനാഥയ്യർ സുബ്ബമ്മാളെനോക്കി, "അടി ചുപ്പമ്മാ! നീ ഇപ്പോതു ചൊല്ലപ്പോകിറതെല്ലാം നിജമെൻറു പിരമാണമാകച്ചൊൽ" എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ സുബ്ബമ്മാരം സത്യവാചകം ചൊല്ലി. അതു കേട്ടു അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരൊക്കെ ചിരിച്ചു.

ഗ്രമസ്ഥൻ ആ കേസ്സിനെപ്പററി എന്തൊക്കെ അറിയുമെന്നു ചോദിച്ചതിന്നു സുബ്ബമ്മാരം ഇങ്ങിനെ തെളിവു കൊടുത്തു.

"മരിച്ചുപോയ കുട്ടി എൻെറ മകൻെറ മകളാണ്. അന്നു ആ കുട്ടിയെ ആഭരണങ്ങരം അണിയിച്ചിരുന്നതു ഞാനാണ്.

അന്നു വൈകുന്നേരം വെറുതെ അവൾ വീട്ടിന്റെ പിൻഭാഗത്തു പോയിരുന്നു. കുട്ടിയെയും തിരഞ്ഞു പിന്നാലെ തന്നെ ഞാനും പോയി. ഈ പ്രഭാവതി കുട്ടിയെ എടുത്തു കിണററിൽ ഇടാൻ ഭാവിക്കുന്നതു കണ്ട് ഞാൻ ഓടിച്ചെന്നു തടുത്തപ്പോൾ ഇവൾ എന്നെ അടുത്തുണ്ടായിരുന്ന ചാലിൽ തള്ളിയിട്ടു. അതിന്നിടയിൽ അവിടെ വന്നെത്തിയ ചിലർ ഇവളെ പിടിക്കുകയും കിണററിൽനിന്നു ശവം പുറത്തെടുക്കുകയും ചെയ്തു"

വാഴുന്നവരുടെ വക്കീൽ നാരായണക്കുറുപ്പ് സുബ്ബമ്മാളോട് പല ചോദ്യങ്ങളും ചോദിച്ചുവെങ്കിലും അതുകൊണ്ടു യാതൊരു പ്രയോജനവും ഉണ്ടായില്ല.

ഉടനെ ന്യായാധിപൻ രണ്ടാം സാക്ഷിയായ കാപ്പിക്ലബ്ബ് ശങ്കരയ്യരെ കൂട്ടിൽ കയററി. അന്നു താൻ തന്റെ വീട്ടിൽതന്നെ വൈകുന്നേരം ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, തന്റെ അമ്മ വിളിക്കുന്നതു കേട്ട് താൻ കിണററിന്നടുക്കലേക്കു ഓടിച്ചെന്നതായും, അപ്പോൾ അവിടെക്കു പലരും വരുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, പ്രഭാവതി സുബ്ബമ്മാളെ ചാലിലേക്കു പിടിച്ചു തള്ളുന്നതു താനും മററുള്ളവരും കണ്ടിരുന്നുവെന്നും, ആഭരണങ്ങളും മററും കയ്യിൽ തന്നെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന പ്രഭാവതിയെ എല്ലാവരും കൂടി തടഞ്ഞു നിർത്തിയതായും, അതിന്നിടയിൽ ഒരാൾ കിണററിൽ നിന്നു കുട്ടിയുടെ ശവം പുറത്തെടുത്തതായും അയാൾ കയ്യീത്തു കൊടുത്തു.

പിന്നെ വിസ്തരിച്ചിരുന്നതു കൺസ്റ്റേബിൾ രാമൻനായരെ ആയിരുന്നു. അന്നു തനിക്കു സ. ഇൻസ്പെക്ടരുടെ വീട്ടിൽ പാറാവായിരുന്നുവെന്നും, തന്റെ വീട്ടിൽ നിന്നു അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനന്റെ ബങ്കളാവിന്നും മററും പിന്നിൽ കൂടിയുള്ള ഒററയടിപാതയിൽ കൂടെയാണ് പോയിരുന്നതെന്നും, കുറെ ദൂരം പോയപ്പോൾ പ്രഭാവതി ഒരു കുട്ടിയെ കിണററിൽ എറിഞ്ഞതായും അതിന്നു തടസ്ഥം ചെയ്തിരുന്ന സുബ്ബമ്മാളെ ചാലിലേക്കു തള്ളി

യിട്ടതായും, അവിടെ എത്തിയിരുന്ന ഞാനും മററും കൂടി പ്രഭാവതിയെ തടഞ്ഞു നിൎത്തിയപ്പോൾ നാവുതിയൻ കേളു കിണററിലിറങ്ങി കുട്ടിയെ എടുത്തതായും ഉടനെ സ്റ്റേഷനിലേക്ക വിവരം കൊടുത്തു് ഹെ. കൺസ്റ്റേബിളും മററും വന്നശേഷം പ്രഭാവതിയേയും കൂട്ടിപ്പോയതായും തെളിവു കൊടുത്തു.

നാലാം സാക്ഷി നാവുതിയൻ കേളു അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനൻെറ ബങ്കളാവിൻെറ പിന്നിലുള്ള നെൽകൃഷി ഞാനാണ് നടത്തിവരുന്നതു. ആ കൃഷി നോക്കുന്നതിന്നായി പോയിരുന്ന ഞാൻ മടങ്ങിവരുമ്പോൾ പ്രഭാവതി കിണററിൽ കുട്ടിയെ ഇട്ടതായും, തട്ടത്തു ചെന്ന സ്വബ്ബമ്മാളെ കൊല്ലിയിൽ തള്ളിയിട്ടതായും, അപ്പോഴേക്ക അവിടെ ധാരാളം ആളുകൾ വന്നുചേൎന്നതായും, താൻ ആ കിണററിൽ ഇറങ്ങി കുട്ടിയെ എടുത്തതായും, അതിൽ പിന്നെ പ്രഭാവതിയെ പോലീസ്സുകാർ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോയതായും മൊഴികൊടുത്തു.

അതിൽ പിന്നെ ഡോക്ടർ ഗണപതി നായഡു ഹാജരായി, അന്നു രാത്രി കസബാ പോലീസ്സു സ്റ്റേഷൻ അതൃത്തിയിൽ ഒരു കൊലക്കേസ്സ് നടന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള റിപ്പോർട്ടു പ്രകാരം ഞാൻ അവിടെ പോയിരുന്നുവെന്നും, താൻ മരിച്ച കുട്ടിയുടെ ദേഹം പരിശോധിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അതു വെള്ളത്തിൽ വീണു മരിച്ച ഒരു കുട്ടിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളുള്ള ശവമായിരുന്നു വെന്നും, ആ കുട്ടിക്ക രണ്ടരയോ മൂന്നോ വയസ്സ് പ്രായമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണമെന്നും, കുട്ടിയുടെ ദേഹത്തിൽ മുറിവോ ചതവോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തി.

സാക്ഷികളിൽ ആരും പ്രഭാവതി കുററക്കാരിയാണെന്നു പറയുമെന്ന കരുതിയിരുന്നില്ലാത്ത ജനങ്ങൾ വ്യസനിക്കുകയും, അവളുടെ ഗതി എന്തായി തീരുമെന്നോൎത്തു പരിഭ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഓരോ സാക്ഷികളുടെയും വിസ്താരം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ

വക്കീൽ നാരായണക്കുറുപ്പ്, "നീ കുട്ടിയെ കിണററിൽ ഏതു നിലയിലാണ് കണ്ടിരുന്നതു്?" എന്നും "നിനക്കുവയസ്സെത്ര?" എന്നും "നിങ്ങളുടെ സ്വരാജ്യം ഏതു്?" എന്നും മററും അനാവശ്യമായ ചോദ്യങ്ങളും ചോദിച്ചിരുന്നു.

ഗവമ്മേണ്ടു ഭാഗത്തുള്ള സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചു കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ ന്യായാധിപൻ പ്രഭാവതിയെ നോക്കി, "ഹേ കുട്ടീ! സാക്ഷികൾ പറഞ്ഞതു മുഴുവൻ നീ കേട്ടില്ലേ? ഇതിനു നീ എന്തു പറയുന്നു? നീ ഈ കുററം ചെയ്തുവോ? നിനക്കു സാക്ഷികൾ ഉണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചതിനു, തന്റെ തല കുനിച്ചു നിലയിൽ നിന്നു പ്രഭാവതി ഉയത്തി നോക്കുകപോലും ചെയ്തില്ല. ലജ്ജയും വ്യസനവും അവളെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതിലും അധികം വേദനിപ്പിച്ചു. അവൾ ഒന്നും ഉത്തരം പറയാതിരുന്നതുകൊണ്ടു ന്യായാധിപൻ അനുകമ്പാ പൂണ്ണനായി, "അമ്മാ! എന്താണ് ഒന്നും പറയാതിരിക്കുന്നതു്? ഇതു ന്യായസ്ഥലമാണ്, ഒരു ദേവാലയം പോലെ പരിശുദ്ധവും ആണ് ഈ സ്ഥലം. ഇവിടെ വന്നതുകൊണ്ടു് ആക്കും ഒരു മാനഹാനിയും നേരിടുന്നില്ല. നീ കുററം ചെയ്തിട്ടില്ലെങ്കിൽ അതു ഏതു വിധവും വെളിവിൽ വരും. കുററം ചെയ്യാത്തവർ ഒരിക്കലും ശിക്ഷക്കു പാത്രമായി തീരുന്നതും അല്ല. ന്യായസ്ഥലത്തു നിന്നു ചോദിക്കുന്നതിനൊക്കെ ശരിയായി മറുപടി പറയേണം." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭാവതി, "ഞാൻ ഒന്നും അറികയില്ല." എന്നു മാത്രം മറുപടി പറഞ്ഞു.

ഉടനെ ന്യായാധിപതി വക്കീൽ കുറുപ്പിനെ നോക്കി, "നിങ്ങളുടെ ഭാഗത്തു സാക്ഷികൾ വല്ലവരേയും വിസ്തരിക്കേണ്ടതായിട്ടുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചു. കുറുപ്പ്, "ഉണ്ടു്. അവരൊക്കെ ഇവിടെ ഹാജരായിട്ടുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞു് അയാൾ

ഒരു പട്ടിക ഹാജരാക്കി. അതിൽ അഞ്ചാറു പ്രഭുക്കന്മാരുടെ പേരുകൾ എഴുതിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ ഓരോരുത്തരായി വിളിച്ചു വിസ്തരിച്ചതിൽ അവൎക്കു കേസ്സിനെപ്പററി ഒന്നുംവിവരമുണ്ടായിരുന്നില്ലെങ്കിലും, വാഴുന്നവർ വലിയ ഒരു ഇട പ്രഭുവാണെന്നും, അവരും അവരുടെ കുഡുംബവും ഒരു ഉന്നത നിലയിൽ കഴിഞ്ഞു വരുന്നവരാണെന്നും, പ്രഭാവതി മൂന്നു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയോളം കാലത്താൽ വരവുള്ള വാഴുന്നവരുടെ ഒരേ ഒരു പുത്രിയാണെന്നും, രോഗത്തിൽ പെട്ടു തോട്ടത്തിൽ ലാത്തുന്നതിന്നു പോലും ശക്തിയില്ലാതായി തീൎന്ന ഇവൾ ഈ കൊലക്കററം നടത്തി എന്നു വിശ്വസിക്കാവുന്നതല്ലെന്നും, അതിന്നു യാതൊരു കാരണവും ഇല്ലെന്നും മററുമാണു് തെളിഞ്ഞതു്.

ഉടനെ മാനുവേൽ എഴുന്നേററു്, "ഇവൾ ഈ കുട്ടിയെ കൊന്നിട്ടില്ലെന്നോ, കുട്ടിയേ കൊന്നതു മററു വല്ലവരും ആണെന്നോ നിങ്ങളിൽ വല്ലവൎക്കും നിശ്ചയമുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു്, തങ്ങൾക്കു അതിനേപ്പററി യാതൊരു വിവരവും ഇല്ലെന്നു ആ സാക്ഷികളൊക്കെ പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ന്യായാധിപതിയെ നോക്കി ആ കേസ്സിനേപ്പററി ഇങ്ങിനെ വാദം ആരംഭിച്ചു.

"ബഹുമാനപ്പെട്ട ന്യായാധിപതേ! ജൂരിമാരേ! ഇതു ഒരു ഭയങ്കര കൊലയാണെങ്കിലും സംശയിപ്പാനില്ലാത്ത നിലയിൽ കേസ്സു് മുഴുവൻ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് ഈ കുററം ചെയ്തതു ഇവൾ തന്നെയാണെന്നു നിങ്ങൾക്കൊ മനസ്സിലായിരിമെന്നുള്ളതു കൊണ്ടു് ഞാൻ അധികം വിസ്തരിച്ചു പറയേണ്ടുന്ന ആവശ്യമില്ല. അന്യായ ഭാഗം സാക്ഷികളിൽ നിന്നു ഇവൾ കുട്ടിയേ കൊല്ലുന്നതു തന്നെ കണ്ടതായി തെളിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇവൾ ഈ കുററം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നു പ്രതി സാക്ഷികളിൽ നിന്നു തെളി

ഞ്ഞിട്ടും ഇല്ല. അന്യായ ഭാഗം സാക്ഷികൾ കൃത്യനിഷ്ഠയുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, പ്രതിയോട് ഒരു വിധത്തിലും വിരോധമുണ്ടാവാൻ കാരണമില്ലാത്തവരും ആകുന്നു. പ്രത്യേകിച്ച് ഡോക്ടർ ഗണപതി നായരു അവർകൾ കുട്ടി വെള്ളത്തിൽ കിടന്നു മരിച്ചതാണെന്നു സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കുട്ടി ധരിച്ചിരുന്ന വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും ഇവളുടെ കയ്യിൽ തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. പ്രതിഭാഗം സാക്ഷികളുടെ തെളിവുകളൊന്നും ഈ കേസ്സിന്നു ഉപയോഗമുള്ളവയല്ല. കുറച്ചു കാലം യോഗ്യതയിൽ നടന്ന ഒരാൾ എപ്പോഴും യോഗ്യനായിരിക്കുമെന്നതിന്നു എന്തു നിശ്ചയമാണുള്ളത്? എന്തു കുററക്കാരനും ജനിച്ച മുതൽ തന്നെ കുററം ചെയ്യുന്നതായി കാണുന്നില്ല. എപ്പോഴോ ആണ് കുററം ചെയ്യാൻ ആരംഭിക്കുന്നതു. അതുകൊണ്ട് ഇവൾ മുമ്പ് സൽഗുണ സമ്പന്നയായിരിക്കാം. ഇതു എന്തുകൊണ്ട് ഇവൾ ആദ്യമായി തന്നെ ചെയ്ത കുററമായിക്കൂടാ? കൂടാതെ, ഇവൾ വലിയ ഒരു ലക്ഷപ്രഭുവിൻെറ മകളായതുകൊണ്ടു കളവുചെയ്യാനിടയില്ലെന്നു പ്രതി സാക്ഷികൾ പറഞ്ഞതു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ധനികന്മാർ പണത്തിന്നു ആഗ്രഹമില്ലാത്തവരാണെന്നും, യാതൊരു കുററവും ചെയ്യുന്നതല്ലെന്നും, ദരിദ്രന്മാരാണ് പണത്തിന്നാഗ്രഹമുള്ളവരെന്നും, അതുകൊണ്ടു അവർ മാത്രമേ കുററം ചെയ്യുകയുള്ളവെന്നും സമ്മതിക്കേണ്ടതായിവരും അതു ശരിയല്ലെന്നു ഞാൻ പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതില്ല. വലിയ ധനവാന്മാൎക്കാണ് പണത്തോടുള്ള ആഗ്രഹം അധികമുള്ളതായി കാണുന്നതു. ചുരുങ്ങിയ വരവുള്ളവർ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതായിട്ടാണ് മിക്കവാറും കണ്ടുവരുന്നതു്. അവരെയാണ് കുററം ചെയ്യുന്നതിന്നു മടിയുള്ളവരായും കാണുന്നതു്. എത്രയോ ധനവാന്മാരെ ഈ കോടതിയിൽ നിന്നു ശിക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതു നമുക്കു തന്നെ അറിവുള്ളതാണ്.

അന്യായഭാഗം സാക്ഷികഠം പറഞ്ഞവ കളവാണെന്നു തെളിയിച്ചിട്ടും ഇല്ല. അതുകൊണ്ടു് ഇവഠം തന്നെയാണ് കുററം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു വരുന്നു. ഇതിൽ യാതൊരു സംശയവും ഇല്ല. ഇന്ത്യൻ ശിക്ഷാനിയമം 302–ാം വകുപ്പുപ്രകാരം കരുതിക്കൂട്ടി കൊല നടത്തിയവൾക്കു മരണശിക്ഷ വിധിക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടതില്ല. അതുകൊണ്ടു ബഹുമാനപ്പെട്ട ജൂറിമാരും ന്യായാധിപതിയും കുററത്തിന്നു തക്ക ശിക്ഷ കൊടുക്കുന്നതിന്നു ഈ കേസ്സിനേസംബന്ധിച്ചേടത്തോളം സംശയിപ്പാനേ ഇല്ല.''

ഇങ്ങിനെ ഇടക്കിടെ മേശക്കു തട്ടിയും മുമ്പിൽ വെച്ച നിയമ പുസ്തകങ്ങളിന്മേൽ ഇടിച്ചും കൊണ്ടുള്ള ഗംഭീരമായ വാദം അവസാനിപ്പിച്ച മാനുവേൽ അവർകഠം തൻെറ സ്ഥാനത്തിരുന്നശേഷം നാരായണകുറുപ്പെഴുന്നേററ് പ്രതിയായ പ്രഭാവതിക്കുവേണ്ടി ഇങ്ങിനെ വാദം ആരംഭിച്ചു.

''ജൂറിമാരേ! ഇതു ഒരാളുടെ ജീവനെ നശിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കേസ്സായതുകൊണ്ടു് നിങ്ങളെല്ലാക്കെ സാരമില്ലെന്നുവെച്ച് ചെറിയ ഒരു സംഗതിയായാലും പ്രത്യേക ശ്രദ്ധവെക്കാതിരിക്കരുതു. വേണ്ടവിധം ആലോചിക്കേണ്ടതു മുഖ്യമായ നിങ്ങളുടെ കടമയാകുന്നു. ഈ കേസ്സിൻെറ ആരംഭം മുതൽ ഓരോരുത്തരുടെ മൊഴികളും വളരെ ശ്രദ്ധവെച്ചു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. അതിൽ അധികമായി ഞാൻ ഒന്നും പറയാൻ പോകുന്നില്ല. അന്യായഭാഗം സാക്ഷികളെല്ലാക്കെ അച്ചിൽ വാർത്തതുപോലെ ഒരേ തരത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ നിന്നു തന്നെ ഇതു കെട്ടിച്ചമച്ച ഒരു കേസ്സാണെന്നു നിങ്ങഠം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കണം. കുററം ചുമത്തപ്പെട്ടവളുടെ ദൌർഭാഗ്യം കൊണ്ടായിരിക്കണം ഇന്നു മിസ്റ്റർ നോട്ടന്നു ഹാജരാവാൻ സാധിക്കാതെ പോയതു. ഇവ

ളുടെ പരിതാപകരമായ നിലയേപ്പററി നിങ്ങാം തന്നെ വേണ്ട വിധം ആലോചിച്ചു പ്രവൃത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. അന്യായഭാഗം സാക്ഷികളിൽ ഡോക്ടരെ ഒഴിച്ചു ശേഷമുള്ളവരൊക്കെ അത്ര വലിയ യോഗ്യത തികഞ്ഞവരൊന്നും അല്ല. ഇവരുടെ വാക്കിനെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി ഇത്രയും ധനികനും, യോഗ്യനും, ഒരു മേഡാവിയും ആയ ഒരാളുടെ മകളുടെ മേൽ കല്പിച്ചുകൂട്ടി കൊലക്കുററം ചുമത്തുന്നതു അനുചിതമാകുന്നു. ഏതോ ശത്രുക്കളുടെ പ്രേരണയാൽ സാക്ഷികാം ഇങ്ങിനെ തെളിവുകൊടുത്തിട്ടുള്ളതായിരിക്കേണം. കാലത്താൽ മൂന്നു ലക്ഷത്തിലധികം വരവുള്ള ഒരാളുടെ ഒരേ ഒരു ഓമന മകാം കഷ്ടിച്ച് ആയിരം ഉറുപ്പികയോളം വിലവരുന്ന ആഭരണങ്ങാക്ക ആഗ്രഹിച്ച് ഒരു കുട്ടിയെ കൊന്നു എന്നതു അല്പം പോലും വിശ്വസിക്കാവുന്ന ഒരു കാൎയ്യമല്ല. കണ്ണു കാണാത്ത തന്റെ അമ്മ ചാലിൽ വീണതായി പറഞ്ഞ കുട്ടിയുടെ വാക്കിൽ വിശ്വസിച്ചു ഇവാം കിണററിന്നടുത്തു കൂട്ടിച്ചെന്നു കിഴവിയെ ആ ചാലിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചപ്പോാം ഈ ഭീമമായ കുററം ഇവളിൽ ചുമത്തീട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതു വിരോധികളുടെ പ്രവൃത്തിയാണെന്നല്ലാതെ മറെറാന്നും അല്ല. കഴിഞ്ഞ കുറെ ദിവസങ്ങളോളം രോഗത്താൽ കിടപ്പിലായിരുന്ന ക്ഷീണിച്ച ഇവാക്ക രണ്ടര വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ പിടിച്ചുവലിച്ചു കിണററിൽ തള്ളിയിടുന്നതിന്നു എങ്ങിനെ കഴിയും?

മാനുവേൽ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ ചാലിൽ വീണുകിടന്നിരുന്ന കിഴവിയെ അവിടെനിന്നു കയററിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിന്നുള്ള ശക്തി എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി?

ന്യായാധിപതി—സ്വശക്തിയുള്ള ഒരു കുട്ടിയെ പിടിച്ചു വലിച്ചു കിണററിലെടുത്തെറിയുന്നതിന്നും ഒരുവളുടെ കൈ

പിടിച്ചു മുകളിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമില്ലേ?

വക്കീൽ കറുപ്പ്—മഹജ്ജനങ്ങൾക്കറിയാത്തതു ഒന്നും ഇല്ല അന്യായഭാഗം സാക്ഷികൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ കളവായി കരുതിക്കൂട്ടി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഞാൻ ആദ്യം തന്നെ പറഞ്ഞിരുന്നതു നിങ്ങൾ ഓക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ഈ പ്രായംവരെ ഒരാൾക്കും ഒരു കുററവും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത ഇവൾ ഇപ്പോൾ പെട്ടെന്നു ഈ കൊലകുററം ചെയ്യാനുള്ള സംഗതി എന്തായിരിക്കും? അതുവരെ യോഗ്യനായിരുന്ന ഒരാൾ കുററം ചെയ്യുന്നതു ആദ്യം ചെറിയ കളവു മുതലായ കുററങ്ങൾ ചെയ്തു ക്രമേണ കൊല മുതലായ ഭയങ്കരകുററങ്ങളും ചെയ്തുവരുന്നതായി കാണാം. അങ്ങിനെയല്ലാതെ ആദ്യംതന്നെ ഇങ്ങിനെയുള്ള ഭയങ്കരകൃത്യങ്ങൾ ക്കൊരുമ്പെട്ടു എന്നു വരുന്നതല്ല. ആഗ്രഹം പൂത്തിയാക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുമ്പോഴാണ് സാധാരണയായി കളവു മുതലായ നീചകൃത്യങ്ങൾ മനുഷ്യർ ചെയ്തുവരുന്നതും ആവശ്യത്തിന്നു പണമില്ലാതെ വരുമ്പോൾ കളവു നടത്തുന്നതിന്നു ഒരുമ്പെടുന്നു. അതു മറച്ചുവെക്കുന്നതിന്നു കൊല മുതലായവ ചെയ്യേണ്ടതായി വരുന്നു. അഴകില്ലാത്തവളെ വിവാഹം ചെയ്തവൻ സൌന്ദയ്യവതികളെ കണ്ടാൽ മോഹിക്കുന്നു. ആഭരണങ്ങളില്ലാത്തവൾക്കു ആഭരണങ്ങൾ കണ്ടാൽ അതിൽ ആഗ്രഹം ജനിക്കുന്നു. വല്ല കായ്യത്തിന്നും ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിടുന്നവന്നു മാത്രമെ അതു പൂത്തിയാക്കേണ്ടതായി ഉണ്ടാവുകയുള്ളു. അങ്ങിനെയുള്ളവർ അതിന്നു ശ്രമിക്കുമായിരിക്കും. ഇവൾക്കു സാധിപ്പിക്കാൻ കഴിയാത്ത കായ്യം എന്താണുള്ളതു? ആഭരണങ്ങളില്ലേ? പണമില്ലേ? എന്താണില്ലാത്തതു? കുട്ടികൾ ഇവളുടെ വീട്ടിൽതന്നെ ഇല്ല. ഒരു കുട്ടിയുടെ ഉടുപ്പുകൾ എന്തിന്നു അപഹരിക്കണം?

മാനവേൽ—ഉള്ളതിനോടു കുറെക്കൂടി കിട്ടിയാൽ ആർക്കെങ്കിലും അതു കയ്ക്കുമോ?

ന്യായാധിപതി– ഇല്ലില്ല. ലക്ഷക്കണക്കായി കെട്ടിവെച്ചിട്ടുള്ളവർ സാരമില്ലാത്ത ചെറിയ സംഖ്യക്കുവേണ്ടി ഇത്ര ഭയങ്കരമായ കൊലക്കുററം ചെയ്യുമോ എന്നല്ലേ വാദം

കുറപ്പ്—ഈ ഒരു വിഷയം മാത്രം നോക്കിയാൽ പ്രതിയെ വിടേണ്ടതാണെന്നു തെളിയും. ജൂരിമാരും ന്യായാധിപതി അവർകളും കുററം ചുമത്തപ്പെട്ടവളുടെ യോഗ്യതയെയും സാക്ഷികളിൽനിന്നുള്ള തെളിവുകളെയും നല്ലവണ്ണം നോക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതിൽ പ്രത്യേകിച്ച് ഒന്നു സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ടു! അധികദിവസങ്ങളായി രോഗത്തിൽപെട്ടു ഒന്നുംചെയ്യാൻ കഴിയാതെ കിടന്നിരുന്ന ഇവരം വൈകുന്നേരം കുറച്ചു സമയം കാററുകൊള്ളുന്നതിന്നായി തോട്ടത്തിൽ വന്നപ്പോരം വളരെ ദൂരെയുള്ള ശങ്കരയ്യരുടെ വീട്ടിന്നു പിൻഭാഗത്തു പോകുന്നതിന്നും, അതേ സമയത്തുതന്നെ അവിടെവെച്ചു കുട്ടിയെ കൊന്നതായി പറയുന്നതിന്നും വല്ല ന്യായവും ഉണ്ടോ? കുട്ടി കിണററിൻെറ കരയിലേക്കു വരുന്നുണ്ടെന്നു തോട്ടത്തിലുള്ള ഇവരം എങ്ങിനെ അറിയും? അതുകൊണ്ടു ഈ കേസ്സു മുഴുവൻ കളവാണെന്നു തെളിയുന്നുണ്ടു. വളരെ മാന്യമായ നിലയിൽ സകലവിധ സുഖങ്ങളോടുകൂടി കഴിയുന്ന ഒരു കുട്ടിയെ തടങ്ങലിൽ വെക്കുന്നതുകൂടി ന്യായീകരിക്കാവുന്നതല്ല. പ്രത്യേകിച്ചും സുഖമില്ലാതിരിക്കുമ്പോരം ഒരിക്കലും അതു ചെയ്യാൻ പാടുള്ളതല്ല ഇതൊക്കെകൊണ്ടു ഇവളെ ഉടനെ വിട്ടയക്കേണ്ടതാണെന്നു ഞാൻ ഒരിക്കൽകൂടി കരുണയേറിയ ന്യായാധിപതിയേയും ജൂരിമാരേയും ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു''.

ഇങ്ങിനെ തൻെറ വാദം അവസാനിപ്പിച്ചു വക്കീൽകുറപ്പു ഇരുന്നശേഷം ന്യായാധിപതി അല്പം വ്യസനത്തോടുകൂടി

വിചാരണയിൽ തെളിഞ്ഞ വിഷയങ്ങളെ ചുരുക്കമായും തെളിവായും ജൂരിമാൎക്ക വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. അന്യായഭാഗം വിചാരണ ചെയ്യുവാനിൽനിന്നു പ്രഭാവതി കുററക്കാരിയാണെന്നും, വക്കീൽ കുറപ്പവർകളുടെ വാദത്തിൽനിന്നും, പ്രതിഭാഗം സാക്ഷികളുടെ തെളിവുകളിൽനിന്നും പ്രഭാവതി ഈ കുററം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ ന്യായമില്ലെന്നും, കൊലക്കുററം ചെയ്തവരെ നിയമപ്രകാരം മരണശിക്ഷയിൽ പെടുത്തേണ്ടതാണെന്നുംഉള്ള കേസ്സിൻെറ സ്വഭാവത്തെ വിവരിച്ചശേഷം ന്യായാധിപതി ജൂരിമാൎക്കുള്ള അഭിപ്രായം എന്താണെന്നു ചോദിച്ചു ജൂരിമാരുടെ അഭിപ്രായം അന്യോന്യവിരുദ്ധമായിരുന്നതുകൊണ്ടു അന്യോന്യം ആലോചിച്ചു ഒരേ അഭിപ്രായം ആക്കിതീൎക്കുന്നതിന്നു അടുത്ത മുറിയിലേക്കു പോകുന്നതിന്നു ന്യായാധിപതി അവൎക്കനുവാദം കൊടുത്തു.

അവർ പതിനഞ്ചു മിനുട്ടുകൊണ്ടു മടങ്ങിവന്നു താന്താങ്ങളുടെ ആസനങ്ങളിൽ ഇരുന്നപ്പോൾ ന്യായാധിപൻ, "ബഹുമാനപ്പെട്ട ജൂരിമാരെ! നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്?" എന്നു ചോദിച്ചു. "പ്രഭാവതി കുററക്കാരിയാണെന്നാണ് ഞങ്ങളുടെ ഐകകണ്ഠ്യേനയുള്ള അഭിപ്രായം" എന്നു അവർ പറഞ്ഞതു കേട്ടപ്പോൾ ന്യായാധിപൻെറ മുഖം വാടി. വാഴുന്നവരും മററും ഇടിയൊച്ചകേട്ട പാമ്പുകളെപോലെ നടുങ്ങി. ഉടനെ ന്യായാധിപതി വിധിയെഴുതി പ്രഭാവതിയുടെ മുഖത്തു നോക്കി, "അമ്മേ! ഈ കേസ്സിൽ വിധി പറയാനുള്ള എൻെറ ബാദ്ധ്യതകൂടാതെകഴിപ്പാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. നീ ഇതിൽ കുററക്കാരിയല്ലെന്നു നിൻെറ മുഖം വിളിച്ചു പറയുന്നുണ്ടു. കൂടാതെ നിൻെറ ഉന്നതനിലയും ഓൎക്കുമ്പോൾ നീ ഈ കുററം ചെയ്തിരിക്കയില്ലെന്നു എനിക്കഭിപ്രായമുണ്ടു. എന്നാലും അന്യാ

യഭാഗത്തുള്ള സാക്ഷികഠം നീ ഈ കുററം നടത്തുന്നതു നേരിട്ടു കണ്ടു എന്നുതന്നെ പറയുന്നു. അവർ പറയുന്നതു കളവാണെന്നു നിൻെറ സാക്ഷികഠം പറഞ്ഞിട്ടുമില്ല. വിചാരണയിൽ തെളിഞ്ഞ കാൎയ്യങ്ങളിൽ ശരിയായ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട ഭാരം ജൂരിമാരുടെതാകുന്നു. അതുതന്നെയാണ് വിധി അതിന്നു വിപരീതമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നതിന്നു എനിക്കധികാരവും ഇല്ല. ഈ കേസ്സിൽ നീ കുററക്കാരിയാണെന്നു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. ഞാൻ നിയമപ്രകാരമുള്ള ശിക്ഷവിധിക്കുകയല്ലാതെ മറെറാന്നും ചെയ്യുന്നതു ശരിയല്ല. അതുകൊണ്ടു നിനക്കു നിയമപ്രകാരമുള്ള മരണശിക്ഷ വിധിക്കുന്നു'' എന്നു പറഞ്ഞു കണ്ണുനീർ ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടു തൻെറ മുറിയിലേക്കു പോയി.

മരണശിക്ഷ വിധിച്ചതായി കേട്ട ഉടനെ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളൊക്കെ വ്യസനിച്ചു കണ്ണുനീർ വാൎത്തു. വാഴുന്നവരും പുറത്തുനിന്നു കേസ്സിനെപററി ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നാരായണിഅമ്മയും മൂൎച്ഛിച്ചു വീണു. ഉടനെ ഓടിചെന്നു ചിലർ അവരെ എടുത്തു വണ്ടിയിൽ കയററി യജമാനൻെറ ബങ്കളാവിലേക്കെത്തിച്ചു. മുമ്പുതന്നെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്ന പ്രഭാവതി പ്രജ്ഞയററു നിലംപതിച്ചതായി കണ്ട ശിപായിമാർ തണുത്ത ജലംകൊണ്ടുവന്നു മുഖത്തും മററും തളിച്ചു മോഹാലസ്യം വിട്ടതിൽ പിന്നെ സാവധാനത്തിൽ അവിടെനിന്നു നടത്തി ഒരു വണ്ടിയിൽ കയററി സബ്ബ്ജയിലിലേക്കു കൊണ്ടുപോയി.

ഇങ്ങിനെ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന എല്ലവരും വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, അപ്പോളുണ്ടായ മറെറാരു സംഭവം കണ്ടു എന്താണതെന്നറിയാതെ അതിൽ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി.

കൊക്കോട്ടു പാത്തിമലയുടെ സമീപത്തിൽനിന്നു ഇരുന്നൂറോളം വരുന്ന പോലിസ്സുകാരുടെ ഒരു സംഘം അവിടെ വന്നെത്തി. അവർ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അവരുടെ ഇടയിൽ അറുപതെഴുപതു കള്ളന്മാരെ കൈവിലങ്ങുവെച്ചു നടത്തിക്കൊണ്ടുവരികയാണെന്നു ജനങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായി. ആ സംഘത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിലുണ്ടായിരുന്ന വെള്ളേന്നു കാലുകൾക്കും കൈകൾക്കും വിലങ്ങു വെച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മദംപൊട്ടിയ ആനയെപോലെ അതൊന്നും കൂസാതെ നടന്നു വരുന്നുണ്ടു. ആ സംഘത്തിൻെറ പിന്നാലെ ഒരു വലിയ കുതിരപ്പുറത്തു കയറി ഭീമസിംഹനും വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവരെയൊക്കെ കണ്ടപ്പോൾ ജനങ്ങൾ "വെള്ളേൻ ബന്ധനത്തിൽ! വെള്ളേൻ ബന്ധനത്തിൽ!" എന്നും "അതാ ഭീമസിഹൻ! അതാ ഭീമസിംഹൻ" എന്നും ഏററവും ഉച്ചത്തിൽ ആത്തുവിളിച്ചു. ഈ വിവരം അറിഞ്ഞ ആബാലവൃദ്ധം ജനങ്ങളും വെള്ളേനെ ഒന്നു കാണേണമെന്നു കരുതി അവിടെ വന്നുകൂടി.

അദ്ധ്യായം 20

ഏഴിമലയപ്പൻ

കുറെ കൊല്ലങ്ങളോളമായി ഈ ജില്ലയിലും അടുത്ത ജില്ലകളിലും കൊള്ളനടത്തിയും ഭയങ്കരകൊലകൾ നടത്തിയും വന്ന ഒരു സംഘം കള്ളന്മാരുടെ തലവനായ വെള്ളനും കൂട്ടുകാരും ഏറ്റുകാലത്തൊതുങ്ങുമെന്നും ആർ ഒതുക്കുമെന്നും ജനങ്ങൾ ഭയന്നു കൊണ്ടിരുന്ന ആ സംഘം ആക്കും പിടിപ്പാൻ കഴിയാത്ത അത്രയും രഹസ്യമായിട്ടാണ് ചുററി വന്നിരുന്നത്. ചെറുകുട്ടികൾ കരയുമ്പോൾ, "വെള്ളേൻ അതാ വരുന്നു!" എന്നു പറഞ്ഞാൽ കരയുന്നതു നിൽത്തും. അവൻ അത്രയും ഭയങ്കരനായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അവനെ പ്ലേഗു മുതലായ ഭയങ്കരരോഗങ്ങളേക്കാൾ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. അവനെ ഭയന്നു, ശരിയായി ഉറങ്ങുന്നവർ കുറയും. ഇങ്ങനെ ഭയങ്കരനായ അവനേയും അവനെ ബന്ധനത്തിലാക്കിയ ഭീമസിംഹനേയും കാണുന്നതിന്നു നാനാദിക്കുകളിൽ നിന്നും ജനങ്ങൾ അവിടെവന്നു തടിച്ചു. ഭീമസിംഹനെ പലവിധത്തിലും പ്രശംസിച്ചു. വെള്ളേൻ മുതലായവർകൂടി ഭീമസിംഹനെ ചുട്ടുനശിപ്പിച്ചു എന്നു കരുതിയിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അയാൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നറിഞ്ഞതിൽ ആനന്ദഭരിതരായി തീൻു. അദ്ദേഹം തീയ്യിൽനിന്നു എങ്ങിനെ രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നും, വെള്ളേൻ മുതലായവരെ എങ്ങിനെ പിടികിട്ടി എന്നും അറിയുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾ അത്യുത്സുകരായിതീൻു.

വെള്ളേൻ മുതലായവരെ വളരെ ദിവസം സബ്ബ്ജയിലിൽ നിൎത്തരുതെന്നും, അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ അവർ വല്ലവിധവും രക്ഷപ്പെട്ടേക്കുമെന്നും, കേസ്സ് ഉടനെ വിചാരണ ചെയ്യേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള പോലീസ്സ് സൂപ്രഡേണ്ടിൻെറ അപേക്ഷ

പ്രകാരം സബ്ബ്ജഡ്ജി അന്നുതന്നെ ആ കേസ്സ് വിചാരണയാരം ഭിക്കുകയും വെള്ളന്റെയും അവന്റെ കൂട്ടുകാരുടേയും പേരിൽ തൊണ്ണൂററാറ കൊലക്കേസ്സുകൾ ചുമത്തപ്പെടുകയും ചെയ്തു ആ കുററങ്ങൾ തെളിയിക്കേണ്ടതിലേക്കു ഭീമസിംഹനും ഒരു സാക്ഷിയായിരുന്നു. താൻ അവിടെക്കു മാറിവന്നതിൽ പിന്നീടുണ്ടായ തന്റെ മുഴുവൻ പരിശ്രമങ്ങളേയും താൻ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്ന കഷ്ടങ്ങളേയും മററും അയാൾ ആ അവസരത്തിൽ കോടതിയിൽ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഭീമസിംഹന്റെ വീട്ടിന്നു വെള്ളൻ തീവെച്ച ദിവസം അദ്ദേഹം ഒരു സാധാരണ പോലീസ്സുകാരന്റെ ഉടുപ്പുകളാണ് ധരിച്ചിരുന്നതെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു. വീട്ടിൽനിന്നു പുറത്തു പോകേണമെന്നു വെപ്പുകാരിയോടു പറയുന്നതിന്നു അദ്ദേഹം വിട്ടുപോയിരുന്നു. കള്ളന്മാർ അവിടെ എത്തുന്നതിന്നു അല്പം മുമ്പു മാത്രമെ അതു ഓൎമ്മവന്നിരുന്നുള്ളു. അവളെ വിളിച്ചുണൎത്തി പുറത്തേക്കു പോകുന്നതിന്നു പറഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ പെട്ടെന്നു കള്ളന്മാർ എത്തി പിന്നിൽനിന്നു അടിച്ചു വീഴ്ത്തിയതും മററൊരു വീട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി തലകീഴാക്കി കെട്ടിയിട്ടതും മുമ്പൊരദ്ധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു. ആ ഒരു കിഴവിയേയും രക്ഷപ്പെടുത്തേണമെന്നുണ്ടായിരുന്ന ഭീമസിംഹന്റെ സദ്വിചാരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവനെ രക്ഷപ്പെടുത്തി.

തൂണിൽ കെട്ടപ്പെട്ടിരുന്ന ഭീമസിംഹൻ അരനാഴികയോളം അങ്ങിനെ മോഹാലസ്യത്തിൽ പെട്ടുകിടന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്ന പോലീസ്സുകാരുടേയും സ. ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ളയുടേയും ആൎത്തനാദവും പുറത്തുവരാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വന്നതുകൊണ്ടു അടുത്ത വീട്ടുകാർ ഉണ്ടാക്കിയ ബഹളവും അയാളിൽ അല്പം ബോധം ഉണ്ടാക്കി. എന്നാലും വായയിൽ

ത്തുണികൊണ്ടു തിരുകി കെട്ടിയിരുന്നതുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്നു ഒന്നും ചെയ്വാൻ കഴിഞ്ഞില്ല അങ്ങിനെ അരനാഴികകൂടി ചെന്നപ്പോൾ ഭീമസിംഹന്നു ശരിയായ ബോധം ഉണ്ടായി. കള്ളന്മാർ തന്റെ വീടു പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടി അതിന്നു തീ കൊടുത്തിരിക്കയാണെന്നും അതിന്നുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന പോലീസ്സുകാർ അത്യാപത്തിൽ പെട്ടിരിക്കയാണെന്നും ഓർത്തപ്പോൾ അയാളുടെ ഹൃദയം പൊട്ടി അത്രയും ജനങ്ങൾ താൻനിമിത്തം മരിപ്പാനിടവരുമെന്നതിൽ അയാൾ പരിതപിച്ചുവെങ്കിലും ഒന്നും അറിയാത്തനിലയിൽതന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തിയതിന്നു ദൈവത്തോടു പലവുരു നന്ദിപറയുകയും ആ കെട്ടിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ ശ്രമിച്ചു നോക്കുകയുംചെയ്തു.

അങ്ങിനെയിരിക്കെ കള്ളന്മാർ ഓടി പോയതും അടുത്ത വീട്ടുകാർ എണീവെച്ചു പുറത്തേക്കു വന്നതും കണ്ട ഭീമസിംഹൻ ആ കെട്ടിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടുവാൻ പിന്നെയും നോക്കി. അല്പസമയം കൊണ്ടു അവിടെ അനവധി ജനങ്ങൾ വന്നു കൂടിയതിൽ ഒരാൾ ഭീമസിംഹനെ കണ്ടു് ഏതോ ഒരു പോലീസ്സുകാരനെ കള്ളന്മാർ തലകീഴാക്കി കെട്ടിയിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു് കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ അഴിച്ചു വിടുകയും കുടിക്കുന്നതിന്നു കുറെ വെള്ളം കൊണ്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അല്പസമയം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്ഷീണം തീൎന്നു. അപ്പോൾ ജനങ്ങൾ തീകെടുത്തുന്നതിന്നും അകത്തുള്ള സാമാനങ്ങളെ പുറത്തെടുക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നതിനാൽ താൻ രക്ഷപ്പെട്ട വിവരം ആരും അറിയരുതെന്നു കരുതി ജനക്കൂട്ടത്തിന്നിടയിൽ കൂടി നടന്നു കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ തന്റെ ഭാൎയ്യയേയും കുട്ടികളേയും പാൎപ്പിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ എത്തി. വിവരം അവരെ അറിയിച്ച ശേഷം താൻ രക്ഷപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു ആരോടും

പറയരുതെന്നും അടുത്ത ഏതാനും ദിവസങ്ങളിൽ താൻ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നും പറഞ്ഞ് മുമ്പു തന്നെ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ഏതാനും ഉടുപ്പുകളും ആവശ്യമുള്ള പണവും എടുത്ത് അപ്പോൾ തന്നെ പുറത്തുപോയി.

ഇതിന്നു മുമ്പു, ഭീമസിംഹൻ സച്ചിദാനന്ദൻ, പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ എന്നിവരെ പിൻതുടൎന്നു കൊടെക്കാട്ടു പാത്തിമലയിൽ പോയിരുന്നപ്പോഴും മടക്കത്തിൽ ലളിതാമ്മയുടെ ബങ്കളാവിൽ പോയിരുന്നപ്പോഴും ആ തസ്കരസംഘം ഏഴിമലയപ്പന്നു ഉത്സവം നടത്താൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവിടെയുള്ള കമ്മി കള്ളന്മാരുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ആളാണെന്നും ഊഹിച്ചിരുന്നു അന്നുമുതൽ ആ കമ്മിയുടെപേരും മററുവിവരങ്ങളും അറിയുന്നതിന്നായിരുന്നു സമയം ചിലവു ചെയ്തിരുന്നതു ആ കമ്മിയെ സ്വാധീനത്തിൽ വെച്ച് വല്ല വിധവും ആ തസ്കരസംഘത്തെ പിടിക്കാമെന്നായിരുന്നു ഭീമസിംഹന്റെ ഉദ്ദേശം. ആ കമ്മി അറുപതു വയസ്സു പ്രായം ചെന്ന ഒരു വൃദ്ധനായിരുന്നു. അയാൾക്ക ഭാൎയ്യാമക്കളോ മററു കുഡുംബങ്ങളോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ വളരെ മുൻകരുതലുള്ള ഒരാളാണെന്നും, വളരെ കൊല്ലങ്ങളായി ആ തസ്കരസംഘവുമായി ഇടപെട്ടു വരുന്നുണ്ടെന്നും ആ ദിക്കിൽ പല വേഷങ്ങളിലും ചുററിനടന്നു ഭീമസിംഹൻ മനസ്സിലാക്കി. ഭീമസിംഹന്റെ നിരന്തര പരിശ്രമത്തിൻ ഫലമായി ആ കമ്മിക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മകൻ പത്തു വയസ്സു പ്രായമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ ആരുടെയോ കൂടെ കൊളമ്പിലേക്കു പോയിട്ടുണ്ടെന്നും അതിൽ പിന്നെ ഇരുപതു കൊല്ലങ്ങളോളമായി അവന്റെ യാതൊരു വിവരവും ഇല്ലെന്നും ആ വൃദ്ധന്നു അവനെപററി ഇപ്പോഴും അതിയായ വ്യസനമുണ്ടെന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട് കോയമ്പത്തൂരിൽ ചെന്നു ഇങ്ങിനെ ഒരു കത്തെഴുതിയുണ്ടാക്കി.

കത്തു്.

ബഹുമാനപ്പെട്ട അച്ഛൻ വായിച്ചറിയേണ്ടതിലേക്ക മകൻ ഗോപാലൻ എഴുതുന്നതു എന്തെന്നാൽ.

ഇരുപതു കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ഒരു കങ്കാണി എന്നെ ഇവിടെക്കുട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു ഒരു സായ്പിന്റെ കൂടെ ആക്കി. ആ സായ്പിന്റെ കൂടെ പാൎത്ത ഞാൻ പതിനഞ്ചു കൊല്ലങ്ങളിലധികം കരിമ്പിൻ തോട്ടത്തിൽ പ്രവൃത്തിയെടുത്തു സായ്പ് എന്റെ നേരെ സന്തോഷിച്ച് ഒരു തോട്ടം എനിക്ക സൌജന്യമായിതന്നു. ഞാൻ വളരെ അദ്ധ്വാനിച്ച് ഇപ്പോൾ ആ തോട്ടത്തിൽനിന്നു രണ്ടായിരത്തിലധികം ഉറപ്പിക എനിക്ക കാലത്താൽ കിട്ടിവരുന്നുണ്ടു് ഇനി അതിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഞാൻ തന്നെ ആകുന്നു. ഇപ്പോൾ എന്റെ കീഴിൽ ഏതാനും പ്രവൃത്തിക്കാരും ഉണ്ടു്. ഞാൻ നാട്ടിൽനിന്നു വന്നു വളരെ കാലമായതുകൊണ്ടു് അച്ഛനെ ഒന്നു കാണേണമെന്നുണ്ടു്. രണ്ടു നാലു ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ഞാൻ അവിടെ വന്നു ചേരും. വരുമ്പോൾ കുറച്ചു പണവും കൊണ്ടുവരാം.

ഭീമസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ ഒരു കത്തെഴുതിയുണ്ടാക്കി ഒരു ലക്കോട്ടിൽ മടക്കിയിട്ട ശേഷം അതു ശരിയായി ഒട്ടിച്ച് അതിന്മേൽ ഉപയോഗിച്ച ഒരു മുദ്രയും പതിച്ചു. തലയിൽ ചുവന്ന ഒരു വലിയ തലക്കെട്ടും കാക്കികുപ്പായവും തോളിൽ കൂടെ ചുമലിൽ ഒരു തോൽ സഞ്ചിയും കയ്യിൽ കുറെ കത്തുകളും ധരിച്ച് പോകുന്ന ഭീമസിംഹനെ കണ്ട നാട്ടുകാർ "എനിക്ക കത്തുണ്ടോ? മണിയോൎഡറുണ്ടോ?" എന്നു ചോദിക്കുന്നതിന്നു യുക്ത്യാനുസരണം മറുപടി പറഞ്ഞും കൊണ്ടു പാലപ്പുട്ടിയിൽ എത്തി പൂജാരി പാൎക്കുന്ന വീട്ടിൽ ചെന്നു്, "പൂജാരി! പൂജാരി! ഒരു കത്തുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞു.

അതുവരെ കത്തു വാങ്ങി പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ആ വൃദ്ധൻ പൂശാരി ആശ്ചര്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്, "ഇതു എവിടെ നിന്നു വന്നതാണ്?" എന്നു ചോദിച്ചു. ഇതു "കൊളമ്പിൽ നിന്നു ഗോപാലൻ അയച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഇതിൻെറ മുകളിൽ എഴുതി കാണുന്നുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞു് അയാളുടെ മുമ്പിൽ അലക്ഷ്യമായി എറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. കിഴവൻ അതു സന്തോഷത്തോടു കൂടെ എടുത്തു്, "ഇതു എൻെറ മകൻ അയച്ചതായിരിക്കണം. നിങ്ങൾ ഇതൊന്നു വായിക്കണം. എനിക്കു ശരിയായ കാഴ്ചയില്ല." എന്നു പറഞ്ഞു അയാളുടെനേരെ നീട്ടി ഉടനെ ശിപായി, "എനിക്കു സമയമില്ല. വളരെ ദിക്കിൽ പോകേണ്ടതുണ്ടു് നിങ്ങൾക്കു നിങ്ങളുടെ മകൻ പണം അയച്ചിട്ടുണ്ടാകും. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കു തിരക്ക്. എനിക്കെന്തുണ്ടു?

"ഞാൻ നല്ല മോരു കൊണ്ടു വരാം. ഒരു സേറ് തുവരയും തരാം മോരു കുടിച്ചു പോകാം. അതൊന്നു വായിച്ചു തന്നാൽ മതി." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ ആ കത്തു വാങ്ങി പൊളിച്ചു മുഴുവൻ വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു.

വളരെ കാലമായി കാണാതെ പോയിരുന്ന തൻെറ മകൻ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നും, കൂടുന്ന വേഗത്തിൽ പണത്തോടുകൂടി വരുമെന്നും കേട്ടു ആ കിഴവൻ ആനന്ദ പരവശനായി ആ തപാൽ ശിപായിക്കു ദീർഘായുസ്സിന്നായി അനുഗ്രഹിച്ചു ശേഷം കുടിക്കുന്നതിനായി നല്ല മോരും കൊണ്ടുപോകുന്നതിന്നു തുവരയും കൊടുത്തയച്ചു. അതിൽ പിന്നെ ആ വൃദ്ധനായ പൂജാരി തൻെറ മകൻെറ വരവും കാത്തു നിന്നു.

ഇങ്ങിനെ ആ കത്തു പൂജാരിക്കു കൊടുത്തു മടങ്ങിയെത്തിയ അന്നു തന്നെയായിരുന്നു കൊള്ളക്കാർ വീട്ടിന്നു തീക്കൊളുത്തിയതും മററും. പൂജാരിയുടെ സഹായത്തോടുകൂടി ആ കൊള്ളക്കാരെ പിടിക്കാമെന്നു കരുതിയിരുന്ന ഭീമസിം

ഹൻ അവർ വീട്ടിലേക്ക വരുന്നുണ്ടെന്നു കണ്ട ഉടനെ അവിടെ വെച്ചു അവരെ പിടിക്കാമെന്നു കരുതി. എന്നാൽ അതിന്നു സാധിച്ചില്ലെന്നു മാത്രമല്ല താൻ അതിൽ നിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടതു ദൈവാധീനമെന്നു അയാാം സമാധാനിക്കേണ്ടതായും വന്നു. അതിൽ പിന്നെ ഭീമസിംഹൻ രണ്ടു ദിവസം കോയമ്പത്തൂരിൽ ചെന്നു താമസിച്ചു് മൂന്നാം ദിവസം തന്റെ മീശവടിച്ചു നെററിയിൽ ചന്ദനവും ഭസ്മവും കുറിയിട്ടു് കയ്യിൽ നൂറുരുപ്പികയും ഏതാനും ചില്ലറ ഉറുപ്പികയും എടുത്തു പാലപ്പട്ടിയിൽ പൂജാരി പാൎക്കുന്ന വീട്ടിൽ ചെന്നുചേൎന്നു. ആ വൃദ്ധൻ ഭീമസിംഹനെ നോക്കി ആരാണെന്നു സംശയിച്ചു നില്ക്കുന്നതായി കണ്ട ഉടനെ "അച്ഛാ! ഞാൻ നിങ്ങളുടെ മകൻ ഗോപാലനല്ലേ? എന്നെ തിരിച്ചറിയുന്നില്ലേ? ഞാൻ കുട്ടിയായിരുന്നപ്പോാം തന്നെ നാടുവിട്ടു. ഇപ്പോാം ശരിയായി വളൎന്നിരിക്കുന്നു. കൊളമ്പു വളരെ ശൈത്യമുള്ള ഒരു രാജ്യമായതുകൊണ്ടു് എന്റെ ദേഹം തന്നെ വെളുത്തിരിക്കുന്നു. അച്ഛനെ എനിക്ക നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാവുന്നുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞു് താൻ കൊണ്ടുവന്ന നൂറുറുപ്പികയുടെ ആ സഞ്ചിയും, കുറെ പഴങ്ങളും മധുര പലഹാരങ്ങളും മററും സ്നേഹബഹുമാനങ്ങളോടുകൂടി ആ വൃദ്ധന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. ആ വൃദ്ധൻ അത്യാനന്ദത്തോടു കൂടി അവയൊക്കെ വാങ്ങി, "മകനേ ഗോപാലാ! വാപ്പാ. നീ പോയിട്ടു വളരെ കാലമായി. നിന്നെ കണ്ടാൽ മനസ്സിലാവുന്നതേ ഇല്ല. നീ ആ കാലത്തു നന്നെ കറുത്തിട്ടായിരുന്നു. ഇപ്പോാം നല്ലവണ്ണം വെളുത്തിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോഴെങ്കിലും വരാൻ തോന്നിയല്ലോ!" എന്നു പറഞ്ഞു് ഭീമസിംഹനെ പിടിച്ചു മാറോടണക്കുകയും കൂട്ടി അകത്തേക്ക കൊണ്ടുപോവുകയുംചെയ്തു. അവിടെ വന്നുചേൎന്നവരോടൊക്കെ വൃദ്ധൻ സന്തോഷാശ്രുക്കളോടുകൂടി മകൻ വന്നവിവരം പറഞ്ഞു.

അതുവരെ അത്രയും ഉറുപ്പിക ഒന്നായി കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത ആ പൂശാരി സന്തോഷത്തോടുകൂടി അതു രണ്ടു നാലു പ്രാവശ്യം എണ്ണിനോക്കിയശേഷം ഒരു ചെമ്പുപാത്രത്തിൽ ഇട്ടു അടുപ്പിന്നടുത്തായി ഒരു കുഴിയുണ്ടാക്കി അതിൽ വെച്ചുമൂടി സൂക്ഷിച്ചു. അതിൽപിന്നെ അവർ സുഖവിവരങ്ങളെപറ്റി അന്യോന്യം സംസാരിച്ചു കുറെ ഇരുന്നു രണ്ടുപേരും ഭക്ഷണം കഴിച്ചു. ഇങ്ങിനെഏതാനുംദിവസങ്ങൾകഴിഞ്ഞശേഷം കിഴവൻതന്റെ രഹസ്യങ്ങളൊക്കെ പറയാൻ തുടങ്ങി. വെള്ളൻ ഏഴിമലയപ്പനു ഒരു വഴിപാടു് കഴിപ്പാൻ നേൎന്നിട്ടുണ്ടെന്നും, അതു ശനിയാഴ്ച്ചയാണെന്നും, അന്നു തനിക്കനല്ല സമ്പാദ്യംഉണ്ടാകുമെന്നും, അവൻ സാധാരണയായി അവിടെ ഇടക്കിടെ ഭാൎയ്യയോടുകൂടി വരാറുണ്ടെന്നും, അപ്പോൾ നിന്നേയും അവിടേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോകാമെന്നും, താൻ അവിടത്തെ പൂജാകൎമ്മങ്ങൾ നടത്തുന്ന ആളായതുകൊണ്ടു ദിവസേന അവിടെ പോകാറുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞപ്രകാരം രണ്ടു മൂന്നു ദിവസം ഭീമസിംഹനും അവിടെ ചെന്നു കള്ളന്മാർ പൂജ നടത്തുന്ന സ്ഥലവും അതിനു ചുററുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും നോക്കി മനസ്സിലാക്കി. ഒരു ദിവസം ഭീമസിംഹൻ കൊളമ്പിൽനിന്നു ഒരാൾ അടുത്ത ദിവസം കോയമ്പത്തൂരിൽ വന്നിട്ടുണ്ടായിരിക്കുമെന്നും അയാൾ എത്തീട്ടുണ്ടെങ്കിൽ കുറച്ചു പണം വരുമ്പോൾ കൊണ്ടുവരുന്നതിനു ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അതുകൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ വാങ്ങിവരാമെന്നും പറഞ്ഞുപോയി. ഭീമസിംഹൻ കോയമ്പത്തൂരിൽ ചെന്നു വേണ്ടത്ര പോലിസ്സുകാരേയും മററും സുപ്രഡേണ്ടിനെകണ്ടു ഏൎപ്പെടുത്തി. അവൎക്കവേണ്ട ഉപദേശങ്ങൾ കൊടുത്തു സന്ധ്യക്കു തക്കവണ്ണം പാലപ്പടിയിൽ മടങ്ങിയെത്തി വൃദ്ധന്റെ പക്കൽ നൂറുറുപ്പികകൂടി കൊടുത്തു. മഹാ ദരിദ്രനായിരുന്ന ആ പൂശാരി

റുവരപ്പികളുടി കിട്ടിയപ്പോഠം ഒതുക്കാൻ കഴിയാത്ത സന്തോഷിച്ചു.

അടുത്ത ദിവസം വൃദ്ധനും, ഭീമസിംഹനും നെററിയിൽ ഭസ്മവും ചന്ദനവും നല്ലവണ്ണം പൂശി ശംഖ്, ചേങ്ങലം മുതലായവയും എടുത്തു ഏഴിമലയപ്പന്റെ സന്നിധിയിലേക്ക പോയിരുന്നു. അതിന്ന മുമ്പുതന്നെ പത്തൊമ്പതു കള്ളന്മാർ വേണ്ടുന്ന സാമാനങ്ങളോട്ടു കൂടി എത്തിയിരുന്നു. ഒരു ഭാഗത്തു ചോറുവെച്ചു കൂട്ടീട്ടുണ്ട്. പഴം, ചന്ദനത്തിരി, കൊട്ടത്തേങ്ങ, പലതരം പുഷ്പങ്ങഠം മുതലായവ മറെറാരു ദിക്കിൽ ശേഖരിച്ചു വെച്ചിട്ടുണ്ടു് കുറേപേർ ഊണിന്നു വേണ്ട പല പദാത്ഥങ്ങളും തയ്യാറാക്കുന്നതിൽ ഏപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചിലർ കോടി, ആടു് മുതലായവയെ അറുത്തു പാകം ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. ഒരു ദിക്കിൽ കുറെ പാത്രങ്ങളിൽ കൊണ്ടുവന്നു വെച്ചിരുന്ന "ദേവാമൃതം" ഇടക്കിടെ ചിലർ കുടിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അനവധി പാത്രങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന കള്ളു് അവർ കുടിച്ചു വററിച്ചു. സച്ചിദാനന്ദനു ഭീസിംഹനെ കണ്ടപ്പോഠം എന്തോ സംശയം തോന്നി, ഇവൻ ഏതാണെന്നു പൂശാരിയോട്ടു ചോദിച്ചതിന്നു ആ വൃദ്ധൻ, അതു തന്റെ മകനാണെന്നും കൊളമ്പിൽ നിന്നു കുറെ ദിവസങ്ങഠംക്കു് മുമ്പാണു് നാട്ടിൽ വന്നതെന്നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടും, മീശയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും സച്ചിദാനന്ദന്റെ ആ സംശയം നീങ്ങി. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോഠം വെള്ളേനും അവന്റെ ഭായ്യയും മഞ്ചലിൽ അവിടെ വന്നിറങ്ങി. ഭീമസിംഹൻ മുതലായവരെ കൂട്ടത്തോടെ തങ്ങഠം തീയിലിട്ടു ദഹിപ്പിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു ആരേയും ഭയപ്പെടേണ്ടതായിട്ടില്ലെന്നു കണ്ട ആ തസ്കരസംഘം യഥേഷ്ടം കുടിച്ചു മത്തരായി. വെള്ളേൻ മഞ്ചലിൽനിന്നിറങ്ങിയപ്പോഠം തന്നെ അന്യസഹായം കൂടാതെ നടന്നാൽ വീഴ

മെന്ന നിലയിൽ മത്തനായി തീൎന്നിരുന്നു. ഉടനെ പൂജാരി പൂജയാരംഭിച്ചു. ശംഖ്, ചേങ്ങലം മുതലായവ മുഴങ്ങി ഇങ്ങി നെ അരനാഴികയോളം പൂജ നടത്തിയശേഷം പൂജാരി കർപ്പൂ രാരാധന തുടങ്ങി. അപ്പോഠം ഭാൎയ്യയുടെ നിൎബ്ബന്ധപ്രകാരം വെള്ളേൻ സാഷ്ടാംഗ നമസ്കാരം ചെയ്തു. അതു കണ്ടു ഉടനെ മദോന്മത്തരായ മററുള്ളവരും ഏഴിമലയപ്പന്റെ മുമ്പിൽ സാഷ്ടാംഗനമസ്കാരം ചെയ്തു. എവരും കുടിച്ചു മതിമയങ്ങിയ വരായിരുന്നതുകൊണ്ടു് പെട്ടന്നെഴുനേല്ക്കുകയില്ലെന്നു മനസ്സിലാ ക്കിയ ഭീമസിംഹൻ തന്റെ ശംഖുവിളിയുടെ പ്രകൃതം ഒന്നു മാററി. ഉടനെ നാലു ഭാഗങ്ങളിലും ഒളിച്ചിരുന്നപോലിസ്സുകാർ അവരെ എവരേയും വളഞ്ഞു.

ഓരോരുത്തരെയും ഈരണ്ടു പോലീസ്സുകാർ വീതം നമ സ്കരിച്ചു ദിക്കിൽ നിന്നു എഴുനേല്ക്കാത്ത വിധം അമൎത്തിപിടിച്ചു കൈകാലുകഠംക്കു വിലങ്ങിട്ടു. അതെ സമയത്തു തന്നെ പൂശാ രിയുടെ മകൻ ചാടിച്ചെന്നു കാൽമുട്ടുകൊണ്ടു വെള്ളേനെ അമൎത്തി കൈകളെ പിടിച്ചു പിൻഭാഗത്തേക്കു കൊണ്ടുവന്നു ആമം വെക്കുകയും കാലുകളെ ചങ്ങലകൊണ്ടു ബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു.

ആ വൃദ്ധൻ, തന്റെ മകൻ നിമിഷാൎദ്ധംകൊണ്ടു ഇത്രയും ചെയ്തതു കണ്ടു് സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. കുടിച്ചു മത്തരായി രുന്ന വെള്ളേൻ, സച്ചിദാനന്ദൻ മുതലായവർ തങ്ങഠം സ്വപ്നം കാണുകയാണോ എന്നു സംശയിച്ചു് അവിടെ തന്നെ കുറച്ചു നേരം കിടന്നു.

ഇങ്ങിനെ ബന്ധനത്തിലാക്കി കഴിഞ്ഞ ആ സംഘത്തെ വേണ്ടത്ര ബന്തവസ്തോടുകൂടി മലയിൽ നിന്നിറക്കി. പന്തി യിൽ പെട്ട ഗജേന്ദ്രനെ പോലെ മിരണ്ടും മുരണ്ടും കൊണ്ടിരുന്ന

വെള്ളന്റെ അരയിൽ ചങ്ങല ഇട്ടുപിടിച്ചുകൊണ്ടു ഭീമസിംഹനും ആ പോലീസ്സു സംഘവും മലയിൽ നിന്നിറങ്ങി മററുള്ളവർ ഏതു വഴിക്കെങ്കിലും പോയ്ക്കോള്ളട്ടെ എന്നു കരുതി ആട്ടിടയൻ ആടുകളെ ആട്ടിത്തെളിച്ചു പോകുന്നതുപോലെ ബന്ധനത്തിലാക്കപ്പെട്ട ആ കള്ളന്മാരോടുകൂടി അപ്പോഠം തന്നെ നടന്നു

ഭീമസിംഹൻ ആ തസ്കരസംഘത്തോടുകൂടി സിവിൽ ജഡ്ജിയുടെ കോടതിയിൽ എത്തിയതിന്നു അല്പം മുമ്പായിരുന്നു പ്രഭാവതിയെ മരണശിക്ഷക്കു വിധിച്ചു ജയിലിലേക്കു കൊണ്ടു പോയിരുന്നതു.

ആ സംഘം തന്റെ വീട്ടിൽ നടത്തിയ കൊള്ളയും അന്നു സ. ഇൻസ്പെക്ടർ കേശവപിള്ള മുതലായവർ വെന്തു നശിച്ചതും മററും ഭീമസിംഹൻ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു. അതൊക്കെ കേട്ടു ജഡ്ജി മിസ്റ്റർ ഹാഡിഞ്ച് മുതലായവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു നിന്നു പോയി.

ആ കള്ളന്മാർ നടത്തിയ കൊല, കളവു മുതലായവയെ തെളിയിക്കുന്നതിന്നു അനവധി സാക്ഷികളെ വിസ്തരിക്കപ്പെട്ടു. സച്ചിദാനന്ദൻ എല്ലാ വിവരങ്ങളും താൻ തെളിയിക്കാമെന്നും തന്നെ ഒരു മാപ്പു സാക്ഷിയായി എടുക്കണമെന്നും അപേക്ഷിച്ചതിൻ വണ്ണം ഭീമസിംഹൻ ഒരു മാപ്പു സാക്ഷിയായി അവനേയും വിസ്തരിച്ചു. ഒടുവിൽ ആ സംഘത്തിൽ പെട്ട എല്ലവക്കും മരണശിക്ഷ വിധിച്ച് സെൻടൽ ജയിലിലേക്കു കൊണ്ടു പോവുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 21

സച്ചിദാനന്ദൻ ബാലകൃഷ്ണനായി

വെള്ളൻ മുതലായവരുടെ ആ കേസ്സുവിധിപറഞ്ഞതിന്നു പിറേറ ദിവസം അതികാലത്തു തന്നെ ഭീമസിംഹൻ തൻെറ വണ്ടി തയ്യാറാക്കി കൊക്കോട്ടു പാത്തിമലയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു ഭീമസിംഹൻ അവിടെ എത്തുന്നതിന്നു മുമ്പുതന്നെ ആയുധധാരികളായ കുറെ പോലീസ്സുകാരും രണ്ടു സബ്ബ് ഇൻസ്പെക്ടർമാരും, കൈവിലങ്ങുകഠം ധരിച്ച സച്ചിദാനന്ദനും, ഒരു മഞ്ചൽ വഹിച്ചുകൊണ്ടു് എട്ടുപത്തു പറയരും അവിടെ എത്തി കാത്തിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഭീമസിംഹനെ കണ്ടു ഉടനെ എല്ലവരും വണങ്ങി. അവരുടെ അടുത്തെത്തിയ ഭീമസിംഹൻ, "എന്താ സച്ചിദാനന്ദാ! നമുക്കു പോവുകയല്ലേ?" എന്നു ചോദിച്ചതിന്നു, "താങ്കളുടെ ഇഷ്ടം പോലെ ചെയ്യാം." എന്നു സച്ചിദാനന്ദൻ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോഠം ഭീമസിംഹൻ, "ശരി. എന്നാൽ നീ വഴികാണിച്ചുകൊണ്ടു മുമ്പിൽ നടക്കുക" എന്നു പറഞ്ഞ് അവരൊക്കെ നടന്ന ശേഷം ഭീമസിംഹനും മഞ്ചലിൽ കയറി യാത്രയാരംഭിച്ചു. എല്ലാവരും എതാനും സമയം കൊണ്ടു് മലമുകളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന സമഭൂമിയിൽ എത്തി. അപ്പോഠം സച്ചിദാനന്ദനെ വിളിച്ച് ഭീമസിംഹൻ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ആരംഭിച്ചു.

ഭീമസിംഹൻ—സച്ചിദനാന്ദാ! നീ എല്ലാ സത്യവും പറഞ്ഞാൽ നിന്നെ മരണശിക്ഷയിൽ നിന്നു ഒഴിവാക്കാമെന്നു ഞാൻ ഏററിട്ടുണ്ടു്. നീയും അതു സമ്മതിച്ചു നിൻെറ കൂട്ടാളികഠംക്കു വിരോധമായി സാക്ഷി പറയുകയും ചെയ്തു. അങ്ങിനെ ചെയ്തിട്ടും നിൻെറ കയ്യിൽനിന്നു ആമം ഒഴിഞ്ഞു പോകാത്തതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നു നീ മനസ്സിലാക്കിട്ടുണ്ടോ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഉണ്ട വെള്ളേൻ കൊള്ള നടത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള മുതലുകളൊക്കെ നിങ്ങൾക്ക കണ്ടുകിട്ടുന്നതുവരെ എന്റെ ഈ വിലങ്ങ ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഭീമസിംഹൻ—അത്രമാത്രമല്ല. നിങ്ങൾ പുറമെനിന്ന പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ഒളിപ്പിച്ചുവെച്ചിട്ടുള്ളവരേയും എന്നെ ഏല്പിക്കണം.

സച്ചിദാനന്ദൻ—അങ്ങിനെ ആരും അവിടെ ഇല്ലല്ലോ! മനുഷ്യരെ ഞങ്ങൾ തട്ടിക്കൊണ്ട വന്നിരുന്നില്ല.

ഭീമസിംഹൻ—ഇല്ല. നീ അതു മറന്ന പോയിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ആ വാഴുന്നവരുടെ ബങ്കളാവിൽവെച്ച ഒരാളെ പിടിച്ചുകൊണ്ട വന്നിട്ടുണ്ട ദിവാകരൻ എന്ന അയാൾ ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ? നിങ്ങൾ അയാളെ കൊന്നുകളഞ്ഞുവോ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—അതെ, അതെ. ഞാൻ അതു മറന്നുപോയിരുന്നു. ഇപ്പോഴാണ് ഓർമ്മവന്നത്. വെള്ളേൻ അവനെ ഒരു കല്ലറയിൽ ഇട്ട പൂട്ടിയിരുന്നു. ഞങ്ങളെയൊക്കെ പിടിക്കപ്പെട്ടതിന്നുശേഷം അവന്ന ആഹാരം കൊടുപ്പാൻ ഇവിടെ ആരും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട ഇപ്പോഴുള്ള അവന്റെ സ്ഥിതി എന്താണെന്ന പറയുവാൻ കഴികയില്ല അവൻ ആഹാരമില്ലാതെ മരിച്ചിരിക്കണം.

ഭീമസിംഹൻ—(വ്യസനത്തോടുകൂടി) അവിടെ മററാരും ഇല്ലേ? വെള്ളേന്റെ ഭാര്യ എങ്ങോട്ട പോയിരിക്കും?

സച്ചിദാനന്ദൻ—അവൾ ദിവാകരനെ കല്ലറയിൽ ഇട്ട പൂട്ടിയതുതന്നെ അറിയുകയില്ല. ഏഴിമലയിലേക്ക ഞങ്ങൾ വരുമ്പോൾ അവരും ഉണ്ടായിരുന്നു. നിങ്ങൾ ഞങ്ങളെ പിടിച്ചതിന്നുശേഷം അവരുടെ സ്ഥിതി എന്തായി എന്നും ഊഹിപ്പാൻ കഴികയില്ല.

ഭീമസിംഹൻ—ദിവാകരൻ ഇത്രയും ദിവസം ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ അതോ മരിച്ചുപോയോ എന്നോ! നിങ്ങടെ അവനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നതു എന്തിനായിരുന്നു?

സച്ചിദാനന്ദൻ—നാരായണൻ വാഴുന്നവരുടെ അനുജന്റെ മകൻ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരുടെ ആവശ്യപ്രകാരമാണ് വെള്ളേൻ ഇതു ചെയ്തിരുന്നതു. വാഴുന്നവരുടെ മകളെ ജ്യേഷ്ഠൻ ഗോപാലൻ നമ്പ്യാക്കു വിവാഹംചെയ്തു കൊടുക്കുകയില്ലെന്നും അവളെ ദിവാകരനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുപ്പാനാണ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നും പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു ദിവാകരനെ മറച്ചു വെക്കേണമെന്നതായിരുന്നു ഇവരുടെ ഉദ്ദേശം.

ഭീമസിംഹൻ—ഓഹോ! അങ്ങിനെയാണോ! അതിരിക്കട്ടെ. നിന്റെ സ്വന്തദേശം ഏതു? നീ ഈ തൊഴിലിന്നിറങ്ങിയതിന്റെ കാരണം എന്ത്?

സച്ചിദാനന്ദൻ—എന്റെ സ്വദേശം ഇവിടെനിന്നു കുറച്ചു വടക്കാണ്. ബാലകൃഷ്ണൻ എന്നായിരുന്നു എന്റെ പേര്. എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ വലിയ ധനവാന്മാരും ആയിരുന്നു. ഞാൻ അവരുടെ ഒരേഒരു മകനായിരുന്നു. കുട്ടിക്കാലത്തു ദുഷ്ടന്മാരുടെ സഹവാസംനിമിത്തം ഞാൻ ദുർമ്മാർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഇറങ്ങിയതുകണ്ടു എന്നെ നല്ലവഴിയിലേക്കു കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു പല മാർഗ്ഗങ്ങളും എന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ നോക്കി അതൊക്കെ നിഷ്ഫലമായിതീൎന്നു. അല്പകാലം ഞാൻ പാഠശാലയിലേക്കു പോയെങ്കിലും എഴുതാനും വായിപ്പാനും മാത്രമെ എനിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളു. ഞാൻ പഠിക്കുന്നതു നിർത്തി ക്രമേണ കുടിയും തുടങ്ങി. അതിന്നാവശ്യമായ പണം ഞാൻ മാതാപിതാക്കന്മാരിൽനിന്നുതന്നെ കട്ടെടുത്തുവന്നു. അധികം കഴിയുന്നതിന്നു മുമ്പു അവർ അകാലമരണത്തിന്നിരയായി. അതിൽപിന്നെ

എല്ലാ സ്വത്തുക്കളുടേയും പൂൎണ്ണാധികാരം എനിക്കായി. ഞാൻ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാരോടുകൂടി കുടിച്ചു തിരിഞ്ഞു നടന്നു അമ്പതിനായിരത്തിൽ അധികം ഉറപ്പിക വിലക്കുള്ള സ്വത്തുക്കൾ മുഴുവൻ എട്ടുപത്തു കൊല്ലംകൊണ്ടു നശിപ്പിച്ചു. അങ്ങിനെ കയ്യിൽ ഒരു കാശുപോലും ഇല്ലാതായപ്പോൾ എന്റെ സ്നേഹിതന്മാൎക്കു വിലയില്ലാതായുംതീൎന്നു. കുറച്ചുകാലം ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിച്ചു. അതിൽപിന്നെ അല്പാല്പമായി കളവു മുതലായവക്കിറങ്ങി. ഞാൻ ഒരു കുട്ടിയുടെ കഴുത്തിൽനിന്നു ഒരു കാശുമാല അറുത്തെടുത്തു ഓടിയതു ആളുകൾ കണ്ടു എന്നെ പിടിച്ചു പോലീസ്സിൽ ഏല്പിക്കുകയും കളവു മുതലോടുകൂടി പിടിച്ച എന്നെ ആറുമാസത്തെ കഠിനതടവിൽ ആക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കാലം കഴിഞ്ഞശേഷം ഞാൻ ഇനിമേലാൽ ശരിയായി നടക്കുമെന്നും യജമാനന്റെ കീഴിൽ വല്ല പ്രവൃത്തിയും എടുത്തു കഴിച്ചു കൂട്ടിക്കൊള്ളാമെന്നും കിണാങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയിൽചെന്നു പറഞ്ഞതിന്നുതന്നെ അസഭ്യം ചീത്തപറഞ്ഞു മടക്കി അയച്ചു അങ്ങിനെ അപമാനഭാരം പൊറുക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞ ഞാൻ പുറത്തിരിഞ്ഞ ഈ വെള്ളന്റെ അടുത്തെത്തി അവന്റെ പ്രധാന കാൎയ്യസ്ഥനായി തീൎന്നു തടവിൽനിന്നു വിട്ടു വന്ന ഉടനെ യജമാനൻ വല്ല ജോലിയും തന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ ഇങ്ങിനെ ആകുമായിരുന്നില്ല. അതുനിമിത്തം എന്നെക്കൊണ്ടു കഴിയുന്ന പല ഉപദ്രവങ്ങളും ചെയ്യുന്നതിന്നു ഞാൻ നിൎബ്ബന്ധിതനായി.

ഭീമസിംഹൻ—ആ വിരോധം വെച്ചുകൊണ്ടാണോ നീ ദിവാകരനെ അപഹരിച്ചു കൊണ്ടുവന്നതു?

സച്ചിദാനന്ദൻ—അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതിന്നു പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടി എന്റെ വിരോധവും അങ്ങിനെ ഞാൻ അതു സന്തോഷത്തോടുകൂടെ ചെയ്യാനിടയായി.

ഇങ്ങിനെ അവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നതിൽ ഒന്നിന്മേൽ മറെറാന്നായി നില്ക്കുന്ന ആ നാലഞ്ചു മലകൾ കയറി അതിൻെറ ഉച്ചത്തിൽ എത്തിച്ചേൎന്നു താൻ മുമ്പൊരു ദിവസം നമ്പ്യാരേയും സച്ചിദാനന്ദനെയും പിൻതുടൎന്നു വന്നു ഉറങ്ങിയ സ്ഥലത്തെത്തി എന്നു ഭീമസിംഹന്നു മനസ്സിലായി. അവർ അവിടെ നിന്നു എങ്ങിനെയാണ് മറഞ്ഞിരുന്നതെന്നറിവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഭീമസിംഹൻ നല്ലവണ്ണം സൂക്ഷിച്ചു ആ പാറയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു കല്ലിന്മേൽ സച്ചിദാനന്ദൻ അമൎത്തിയപ്പോൾ അവിടെ രണ്ടു വാര അകലത്തിലുള്ള ഒരു വഴിയുണ്ടായതു കണ്ടു. ആ സ്ഥലം മൂടിക്കൊണ്ടിരുന്ന പാറ ഒട്ടും വിള്ളലില്ലാതെ മററു പാറയോടു ചേൎന്നു നിന്നിരുന്നതു കൊണ്ടു് അവിടെ അങ്ങിനെ ഒരു വഴിയുണ്ടെന്നു ഭീമസിംഹൻ മുമ്പു അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അവിടെ നിന്നു താഴലേക്കുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പടിയിൽ കൂടി ഇറങ്ങി എല്ലാവരും ഉള്ളിൽ എത്തി. അരക്കാൽ നാഴിക ദൂരം നടന്നപ്പോൾ വെള്ളേൻ താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിന്നു മുമ്പിൽ അവർ ചെന്നുനിന്നു. ചുററുമുള്ള വൃക്ഷങ്ങളും തോട്ടങ്ങളും ഭീമസിംഹനെ അത്യധികം സന്തോഷിപ്പിച്ചു.

ഭീമസിംഹൻ ആ മുററത്തു നിന്നു കയറി ഓരോ മുറിയും പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പരിശോധിപ്പാൻ തുടങ്ങി. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ സാധനങ്ങളും പോലീസ്സുകാർ കണ്ടെടുത്തു പോയ്ക്കഴിഞ്ഞാൽ, തനിക്കു വെള്ളേനിൽ നിന്നു കിട്ടിയ സ്വത്തുക്കളെക്കൊണ്ടു തനിക്കും ലീലാവതിക്കും കൂടി അവിടെ തന്നെ പാൎക്കാമെന്നു കരുതിയിരുന്ന സച്ചിദാനന്ദൻ, അവളെ അവൎക്കു കാട്ടികൊടുക്കാതെ കഴിപ്പാൻ തീൎച്ചപ്പെടുത്തി ആദ്യം തന്നെ അവരെ വെള്ളേൻെറ ഖജാന മുറിയിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി

ഇരുത്തി തങ്ങൾ കൊള്ള ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്ന അനേകലക്ഷം ഉറപ്പിക വിലപ്പെട്ടന്ന പണ്ടങ്ങളും രത്നങ്ങളും മറവു കാണിച്ചുകൊടുത്തു. അതു കണ്ടു എല്ലാവരും ഭ്രമിച്ചു നിന്നു പോയി. ഉടനെ ഭീമസിംഹൻ അവയൊക്കെ എടുത്തു കെട്ടിവെക്കുന്നതിന്നു കല്പന കൊടുത്ത പ്രകാരം അവയെ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം കെട്ടുകളാക്കി കെട്ടിവെക്കുന്നതിന്നു പോലീസ്സുകാർ തുടങ്ങി. ഭീമസിംഹൻ അവയെ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിക്കൊണ്ടു അടുത്തു തന്നെ നിന്നു. ആ അവസരത്തിൽ സച്ചിദാനന്ദൻ തന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു, "ലീലേ! പോലീസ്സുകാർ ഇവിടെ എത്തി കഴിഞ്ഞു. ഇനി ഒരു നിമിഷം പോലും നീ ഇവിടെ നില്ക്കരുതു്. തോട്ടത്തിൽ പോയി ഒളിച്ചു കൊള്ളുക. പോലീസ്സുകാർ കള്ളന്മാൎക്കു സഹായമായിട്ടുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരേയും പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞു. നിന്നെയും പിടിച്ചു ജയിലിൽ ഇടേണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടിയാണു് അവർ ഇവിടെ വന്നിട്ടുള്ളതു്. അവർ സ്വത്തുകൾ മുഴുവൻ എടുത്തു കെട്ടുന്നുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു നീ ഓടിപോ. ഇവർ ഇന്നു ഇവിടം മുഴുവൻ പരിശോധിച്ചു വൈകുന്നേരം മടങ്ങിപോകും. അതിൽ പിന്നെ നിനക്കു ഇവിടെ തന്നെ വരാം." എന്നു പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ലീലാവതിയുടെ ദേഹം വിറച്ചു. അവൾ ആദ്യം അതു കളവോ എന്നു സംശയിച്ചുവെങ്കിലും ക്ഷണത്തിൽ അവിടെ നിന്നു ഒട്ടും ഒച്ചയുണ്ടാക്കാതെ തോട്ടത്തിൽ ഓടി മറഞ്ഞു. ഒരു നാഴിക കൊണ്ടു് അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന സാധനങ്ങളൊക്കെ എടുത്തു കെട്ടി അരക്കു മുദ്രവെച്ചു. അപ്പോൾ സച്ചിദാനന്ദനും അവിടെ വന്നെത്തി. ഭീമസിംഹൻ അവയെ കാത്തു നില്ക്കുന്നതിന്നു ചിലരെ കാവൽ നിൎത്തിയ ശേഷം അടുത്ത മുറിയിലേക്കു ചെന്നു. ആ മുറിയുടെ വാതിൽ അകത്തു നിന്നു അടച്ചിരിക്കുന്നതു കണ്ടു് ആ വാതിലിന്നു തട്ടിവിളിച്ചിട്ടും മറുപടി ഇല്ലാ

തിരുന്നപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ, "സച്ചിദാനന്ദാ! ഇതു ആർ ഉപയോഗിക്കുന്ന മുറിയാണ്?" എന്നു ചോദിച്ചു. "ഇതു വെള്ളേൻ ഉറങ്ങാറുള്ള മുറിയാണ്." എന്നു സച്ചിദാനന്ദൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ അതു പൊളിക്കുവാൻ പറഞ്ഞ പ്രകാരം വാതിൽ പൊളിക്കുകയും പോലീസ്സുകാരും മററും അതിനുള്ളിൽ കടക്കുകയും ചെയ്തു അവർ വെള്ളേൻ കിടക്കുന്ന കട്ടിലിന്മേൽ ആരോ കിടക്കുന്നതായി കണ്ടു അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അടുത്തുചെന്നു നോക്കിയതിൽ അവക്കു യഥാത്ഥം മനസ്സിലായി. സച്ചിദാനന്ദൻ പരിഭ്രമിച്ചു നിന്നുപോയി. അതു വെള്ളേൻെറ ഭാൎയ്യയായ സുന്ദരി ആയിരുന്നു. അവൾക്കു ജീവനുണ്ടോ എന്നു സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അവൾ കുറച്ചു ദിവസം മുമ്പു തന്നെ മരിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നു അവക്കു തോന്നി വല്ലാത്ത ദുൎഗ്ഗന്ധം പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അമ്പലവും പള്ളിയും ഇല്ലാത്ത വെള്ളേൻ ഏഴിമലയപ്പന്നു വഴിപാടു നേൎന്നതും അവിടെ വെച്ചു ഞങ്ങളെ പിടികിട്ടാനിടയായതും ഈ സ്ത്രീ നിമിത്തമാണ്. അന്നു ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഇവർ വെള്ളേനെയും മററും തടങ്ങലിൽ പിടിച്ചപ്പോൾ തന്നെയും പിടികൂടുമെന്നോൎത്ത് ഓടി രക്ഷപ്പെട്ടതായിരിക്കേണമെന്നും ഭൎത്താവിനെ പല കൊലപാതകങ്ങളും നടത്തിയതിന്നു മരണശിക്ഷ വിധിക്കുമെന്നും തന്നെയും കോടതിയിൽ നിന്നു വിസ്തരിച്ചു ശിക്ഷിക്കുമെന്നും ഭയന്നു ഏതു വിധത്തിലോ ഇവിടെ എത്തി, ഭയന്നും ജീവിതത്തിൽ വെറുത്തും ഇങ്ങിനെ വാതിലടച്ചു കിടന്നു ആത്മഹത്യ ചെയ്തതായിരിക്കുമെന്നും സച്ചിദാനന്ദൻ പറഞ്ഞതിൽ എല്ലവരും വിശ്വസിച്ചു

ഭീമസിംഹൻ—ഇവരാ ഏതു ദിക്കകാരിയാണ്?

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഇവർ ഒരു ഹിന്തു സ്ത്രീയാണെന്നല്ലാതെ മററൊന്നും ഞങ്ങൾക്ക നിശ്ചയമില്ല. ഇവരുടെ മുമ്പിൽ എത്തിയാൽ വെള്ളേൻ ഒരു പട്ടി നായയേ പോലെയാണ്. ഇവക്ക കുട്ടികൾ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ഒരു കുട്ടിയുണ്ടാവേണ്ടതിന്നാണ് വഴിപാട നടത്തിയതും.

ശവം എടുത്തു മറവു ചെയ്യുന്നതിന്ന കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന പറയരെ ഏല്പിച്ച ശേഷം ഭീമസിംഹൻ, എതായാലും ചത്തു. ഇനി എന്തെങ്കിലും ആയിക്കൊള്ളട്ടെ. നമുക്ക ദിവാകരനെ ഇട്ടടച്ചിട്ടുള്ള കല്ലറയിലേക്ക പോകാം.” എന്ന പറഞ്ഞപ്പോൾ സച്ചിദാനന്ദൻ അവിടേക്ക നടന്നു. ഭീമസിംഹനും, രണ്ട മൂന്ന പോലീസ്സുകാരും സച്ചിദാനന്ദനും അതിന്നകത്തു കടന്ന കൽപടവുകൾ ഇറങ്ങി ദിവാകരൻ ഉണ്ടായിരുന്ന മുറിയിലേക്ക ചെന്നു. ദിവാകരൻ ജീവനോട കൂടെ ഉണ്ടോ അതോ മരിച്ച പോയിരിക്കുമോ എന്ന ഭീമസിംഹൻ വളരെ സംശയിച്ചുകൊണ്ട നടന്നപ്പോൾ അയാൾക്ക ഒരു തരം നെഞ്ചിടിപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ അവർ ആ കല്ലറയിൽ കടന്നപ്പോൾ അവിടെ ദിവാകരനും, ലീലാവതിയും ഇരുന്നു രഹസ്യമായി എന്തോ സംസാരിക്കുന്നതു കണ്ട എല്ലാവരും അത്ഭുതപ്പെട്ടു നിന്നുപോയി. സച്ചിദാനന്ദൻ ലജ്ജയും ആശ്ചൎയ്യവും നിമിത്തം അവിടെനിന്ന അല്പം പിൻമാറിനിന്നു. വളരെ ക്ഷീണിച്ചിരുന്ന ദിവാകരനെ ഉല്ലാസ വദനനായിട്ടാണ് അപ്പോൾ കാണപ്പെട്ടിരുന്നതു.

ഉടനെ ഭീമസിംഹൻ ദിവാകരനെ നോക്കി, “നമ്പ്യാരേ! ഞാൻ നിങ്ങളെ ഇവിടെ നിന്ന നാട്ടിലേക്ക കൂട്ടിക്കൊണ്ട പോകുന്നതിന്ന വന്നിട്ടുള്ളതാണ്. നിങ്ങളെ ജീവനോടുകൂടി

കണ്ടതിൽ ഞാൻ അത്യന്തം സന്തോഷിക്കുന്നു.'' എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ ദിവാകരൻ, "മാന്യരേ! നിങ്ങൾ ഈ ചെയ്യുന്ന ഉപകാരത്തിന്നു ഞാൻ എന്തു ചെയ്താലാണ് എനിക്കു തൃപ്തിയാകുക! നിങ്ങൾ എന്റെ ജീവനെ രക്ഷിച്ചു ഒരാളായതുകൊണ്ടു ആ ജീവൻ എന്നും നിങ്ങൾക്കു കടപ്പെട്ടു തന്നെ നില്ക്കും. നിങ്ങളെ ദൈവത്തെ പോലെ ആരാധിക്കയെല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ചെയ്യാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ല. നിങ്ങൾ ഒരു പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥനാണെന്നല്ലാതെ മറ്റൊന്നും ഈ സ്ത്രീയിൽനിന്നറിവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. നിങ്ങളുടെ എല്ലാ വിവരങ്ങളും അറിവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.'' എന്നു ഇംഗ്ലീഷിൽ തന്നെ പറഞ്ഞു. താൻ പോലീസ്സ് ഡിപ്യൂട്ടി സൂപ്രണ്ടാണെന്നും, തന്റെ പേർ ഭീമസിംഹനെന്നാണെന്നും, താൻ ആ തസ്കര സംഘത്തെ പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു എന്നും പറഞ്ഞ ശേഷം ഭീമസിംഹൻ, താങ്കളുടെ കൂടെ ഉള്ള സ്ത്രീ ഏതാണെന്നു ചോദിച്ചു.

അവൾ കുട്ടിക്കാലത്തു തന്നെ സച്ചിദാനന്ദനാൽ കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടതും, അതുവരെ അച്ഛനും മകളും എന്ന നിലയിൽ വളർത്തിവന്നതും, പിന്നെ അവൻ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യുന്നതിന്നു നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതും, അവൾ അതിന്നു ഇഷ്ടപ്പെടാത്തതും അവളും പറങ്ങോടനും കൂടി തനിക്കു ആഹാരം കൊണ്ടുവന്നു തരാറുള്ളതും, വീട്ടിന്നു തീ വെപ്പാൻ വരുന്നുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം എഴുതി അറിയിച്ചതു ഈ ലീലാവതിയാണെന്നുള്ളതും, അതിൽ പിന്നെ തങ്ങൾ മൂവ്വരും കൂടി ഇവിടം വിട്ടുപോവാനുറച്ച് അടിവാരം വരെ എത്തിയതും, അപ്പോൾ സച്ചിദാനന്ദൻ മുതലായവർ തങ്ങളെ കണ്ടെത്തി മടക്കികൊണ്ടുവന്നു പറങ്ങോടനെ അടുത്ത കല്ലറയിൽ ഇട്ടു പല വിധത്തിൽ ഉപദ്ര

വിക്കുന്നതും, അതിന്നു ശേഷവും ലീലാവതിയുടെ സാമൎത്ഥ്യത്താൽ തങ്ങൾ ജീവിച്ചുവരുന്നതും ദിവാകരൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ വിവരമായി പറഞ്ഞു ഭീമസിംഹനെ ധരിപ്പിച്ചു.

ആ വിവരങ്ങളൊക്കെ കേട്ട ഭീമസിംഹൻ, "ഹാ! ഞാൻ ആരെന്നറിയാതെ തന്നെ എന്നെ രക്ഷപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ച ഈ സ്ത്രീ രത്നത്തെ രക്ഷപ്പെടുത്തി, ഇവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരെ കണ്ടു പിടിച്ചു് അവരെ ഏല്പിക്കുന്നുണ്ടു്." എന്നു പറഞ്ഞു എല്ലാവരോടും കൂടി വെള്ളേന്റെ മാളികയിലേക്കു ചെന്നു. അവിടെ വെച്ചു ലീലാവതി തയ്യാറാക്കിയ ഭക്ഷണപദാൎത്ഥങ്ങളെ എല്ലാവരും കൂടെ കഴിച്ചു കുറച്ചുസമയം അവിടെ ഇരുന്നു വിശ്രമിച്ചു. അപ്പോഴേക്കു പറങ്ങോടനേയും വിട്ടുവിച്ചു കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു.

ഭീമസിംഹൻ സച്ചിദാനന്ദനെ പ്രത്യേകം ഒരു ദിക്കിൽ വിളിച്ചു്, "എടോ സച്ചിദാനന്ദാ! ഈ സ്ത്രീ ഏതാണു്?" എന്നു ചോദിച്ചു.

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഇവൾ എന്റെ കാരണവരുടെ മകളാണു്. ഇവളുടെ അച്ഛനും അമ്മയും മരിച്ചു പോയിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഞാനാണു് ഇവളെ വളൎത്തിവരുന്നതു്.

ഭീമസിംഹൻ—അമ്മയച്ഛന്മാർ മരിച്ചു പോയതുകൊണ്ടു വളൎത്തിവരുന്നതാണോ? അതോ വിവാഹം ചെയ്യേണമെന്ന ഉദ്ദേശം കൊണ്ടോ? എടോ! സച്ചിദാനന്ദാ! ഞാൻ വാസ്തവം മുഴുവൻ അറിയും. നീ എന്നെ കബളിപ്പിച്ചാൽ നിനക്കു രക്ഷയില്ലെന്നോൎത്തുകൊള്ളുക. ഇതുവരെ നീ എല്ലാം സത്യം പറഞ്ഞു. ഈ കാൎയ്യത്തിൽ നീ കളവു പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഫലമില്ല. നീ എവിടെ നിന്നാണു് ഇവളെ തട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നതു്?

സച്ചിദാനന്ദൻ—യജമാനാ! ഞാൻ വാസ്തവം പറയാം. ഞാൻ ഇവളുടെ ജ്യേഷ്ഠനല്ല. ഇവൾ എന്റെ കാരണവരുടെ മകളും അല്ല. ഞാൻ കട്ടുകൊണ്ടുവന്നതും അല്ല. കുറെ കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പു ഈ വഴിക്കു വന്നിരുന്ന കാബൂൾക്കാരുടെ ഒരു സംഘം ഈ അടിവാരത്തിൽ തമ്പടിച്ചു പാർത്തിരുന്നു. അവർ ഇവിടം വിട്ടുപോകുമ്പോൾ എന്തോ ബഹളം കൂട്ടുന്നതായി കേട്ടു ഞാൻ അടുത്തു ചെന്നു. അവിടെ ഒരു പെൺകുട്ടി കിടന്നു കരയുന്നുണ്ടായിരുന്നു അവർ എവിടെ നിന്നോ കട്ടുകൊണ്ടു വന്ന ആ കുട്ടിയുടെ ആഭരണങ്ങളും മററും അഴിച്ചെടുത്തു് കൊന്നു കളവാൻ ശ്രമിക്കയാണെന്നു ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. അതിനെ കൊന്നു കളയരുതെന്നും ചിലർ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവക്കു ഒരുറുപ്പിക കൊടുത്തു് ആ കുട്ടിയെ ഞാൻ വാങ്ങി വളർത്തി. ആ കുട്ടിയാണു് ഈ സ്ത്രീ. ഞാൻ വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു ഇവളെ വളർത്തിയതാകകൊണ്ടു് യജമാനൻ എനിക്കു തന്നെ വിട്ടു തരേണം. മററൊന്നും എനിക്കാവശ്യമില്ല. മററെന്തുവേണമെങ്കിലും ചെയ്തുകൊള്ളുകയും ചെയ്യാം.

ഭീമസിംഹൻ—അതെങ്ങിനെ കഴിയും? ഇവളെ വിട്ടുതരുവാൻ എനിക്കധികാരമില്ല. എല്ലാം ഞാൻ ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കേണ്ടതുണ്ടു്. അതിന്നു ശേഷം നിന്റെ കൂടെ വരുന്നതിന്നു ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന പക്ഷം ഇവളെ കൊണ്ടു പോകുന്നതിൽ എനിക്കു യാതൊരാക്ഷേപവും ഇല്ല.

സച്ചിദാനന്ദൻ—ഇവളെ എനിക്കു കിട്ടത്തക്ക വിധം യജമാനൻ തന്നെ പ്രവർത്തിക്കണം. ഇതിന്നുള്ള നന്ദി എനിക്കു എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കും.

ഭീമസിംഹൻ—(ആലോചിച്ചു്) ശരി. ഞാൻ അങ്ങിനെ ചെയ്യേണമെങ്കിൽ എന്റെ നിശ്ചയ പ്രകാരം നീ പ്രവൃത്തിക്കണം അതിന്നൊരുക്കമുണ്ടോ?

സച്ചിദാനന്ദൻ—നിങ്ങൾ പറയുന്ന പ്രകാരം ഞാൻ ചെയ്യാം.

ഭീമസിംഹൻ—ഇവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആര്? ഇവളുടെ ദേശം ഏത്? സത്യം പറയണം. ഇതൊക്കെ നിനക്കു ശരിയായി അറിയും. നീ സത്യം പറഞ്ഞാൽ ഇവളെ നിനക്കു തന്നെ വിട്ടു തരുന്നതിനു ഞാൻ കോടതിയിൽ ശിപാർശി ചെയ്യാം. നീ കാബൂൾക്കാരോടു വാങ്ങി എന്നും മററും പറഞ്ഞതു വെറും കളവാണ്—എന്നു പറഞ്ഞു. അതു കേട്ടു സച്ചിദാനന്ദൻ അല്പനേരം ആലോചിച്ചു നിന്ന ശേഷം ഭീമസിംഹനോടു രഹസ്യമായി എന്തൊക്കയോ പറഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി.

അല്പ സമയം കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ അവിടെ കെട്ടി വെച്ചിരുന്ന കെട്ടുകളൊക്കെ പല പോലീസ്സുകാരുമായി എടുത്തു ഒരു മഞ്ചലിൽ ദിവാകരനേയും ലീലാവതിയേയും കയററി, ഭീമസിംഹൻ, പറങ്ങോടൻ, പോലീസ്സുകാർ മുതലായവർ എല്ലാം നടന്നും ആ മലയിൽ നിന്നു ഒരു വിധത്തിൽ ഇറങ്ങി അടിവാരത്തിൽ എത്തി. അവിടെ തയ്യാറാക്കി നിർത്തിയിരുന്ന വണ്ടിയിൽ എല്ലാവരും കയറി യാത്രയായി.

അങ്ങിനെ വരും വഴിയിൽ ഭീമസിംഹൻ ദിവാകരനോടു വാഴുന്നവർക്കു നേരിട്ട പല ആപത്തുകളെ പററിയും പ്രഭാവതിയുടെ പേരിലുള്ള കേസ്സിനേ പററിയും മററും ഇംഗ്ലീഷിൽ പറഞ്ഞു. അതൊക്കെ കേട്ടു ദിവാകരൻ അത്ഭുതപരവശനായി സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. താൻ ആ കല്ലറയിൽ തന്നെ ആയിരുന്നുവെങ്കിൽ ദുഃഖകരമായ ഈ വക വിവരങ്ങളൊന്നും അറിയുമായിരുന്നില്ലെന്നോർത്തു ദിവാകരൻ അത്യധികം വ്യസനിച്ചു.

സൽഗ്ഗുണ സമ്പന്നയായ പ്രഭാവതിയുടെ മേൽ ആരോപിച്ചിട്ടുള്ള കുററത്തെപററി ഒന്നും മനസ്സിലായിട്ടില്ലാത്ത അയാൾ, ലീലാവതിയെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ബങ്കളാവിൽ പാൎക്കുന്നതിന്നുള്ള ഏൎപ്പാടുകൾ ചെയ്തു് അപ്പോൾ തന്നെ ഭീമസിംഹൻ മുതലായവരോടുകൂടി ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാകേണ്ടതിലേക്കു പോവുകയും വാഴുന്നവരുടെ ബങ്കളാവിലുണ്ടായിരുന്നവരൊക്കെ പ്രഭാവതിക്കും ലീലാവതിക്കും തമ്മിലുള്ള ആകൃതിസാമ്യം കണ്ടു ലീലാവതിയെ അത്യധികം ആദരിച്ചു സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം 22

പാലക്കാടൻ പട്ടർ പറഞ്ഞത്

യാതൊരു കുററവും ചെയ്യിട്ടില്ലാത്ത തന്റെ മകളെ സിവിൽജഡ്ജി വിട്ടയക്കുമെന്നാഗ്രഹിച്ചിരുന്ന നാരായണൻ വാഴുന്നവർ, നാരായണിയമ്മ മുതലായവർ അവരെക്ക മരണശിക്ഷ വിധിച്ചതായി കേട്ടു ഊണും ഉറക്കവും ഇല്ലാതെ കണ്ണീരും കയ്യുമായി കിടന്ന ദിക്കിൽതന്നെ കഴിച്ചുവന്നു. ജഡ്ജിയുടെ വിധിയിന്മേൽ ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീൽ സ്വീകരിച്ചു അവിടെനിന്നു ഗുണംസിദ്ധിക്കാത്തപക്ഷം ഇനി താൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു വാഴുന്നവർ, വക്കീൽ നാരായണക്കുറുപ്പിനെക്കൊണ്ടു ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീലും കൊടുപ്പിച്ചു. ഹൈക്കോടതിയിൽനിന്നുള്ള തീപ്പ് എന്തായിരിക്കുമെന്നു മാത്രമായിരുന്നു ഓരോ നിമിഷവും ഉള്ള അവരുടെ പ്രതീക്ഷ.

ഇങ്ങിനെ ഏവരും വ്യസനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ഒരു ഭൃത്യൻ ഓടിവന്നു വാഴുന്നവരുടെ കയ്യിൽ ഒരു കത്തു കൊടുത്തു വാഴുന്നവർ കിടന്നേടത്തുനിന്നു പിടഞ്ഞെഴുന്നേററു. അതു ആർ അയച്ചതാണെന്നും എവിടെനിന്നയച്ചതാണെന്നും നോക്കി. അതുകണ്ടപ്പോഠതന്നെ തന്റെ വക്കീൽ അയച്ചതല്ലെന്നു മനസ്സിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഉടനെ അതു പൊളിച്ചു വായിച്ചു. സംശയം തീരാതെ അയാഠ അതു വീണ്ടും വായിച്ചു. അതിൽ അതെഴുതിയ ആളുടെ പേർ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അയാഠ അത്യധികം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു ആ കത്തു താഴെ വിവരിക്കുംപ്രകാരം ആയിരുന്നു.

പ്രിയ സ്നേഹിതൻ നാരായണൻ വാഴുന്നവർ അവർകഠക്ക്,

താങ്കളുടെ മകളുടെ പേരിൽഉണ്ടായിരുന്ന ആ കള്ളകേസ്സ് ഇത്രയും വേഗത്തിൽ വിധി പറയുമെന്നു ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ

കൂടി വിചാരിച്ചിരുന്നതല്ല. ആ കാൎയ്യത്തിൽ താങ്കൾക്കുവേണ്ട സഹായം ചെയ്യേണമെന്നു കരുതിയിരുന്നവനാണ് ഞാൻ. അതിന്നിടയിൽ സംഗതിവശാൽ എനിക്കു പെട്ടെന്നു ഇവിടെ നിന്നു മറെറാരു ദിക്കിൽ പോകേണ്ടതായി വരികയും അങ്ങിനെ താങ്കൾക്കു സഹായം ചെയ്വാൻ കഴിയാതെ വരികയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ കുട്ടിക്കും പല കഷ്ടങ്ങളും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇനി നിങ്ങൾ ഒട്ടുംതന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ട. മുമ്പുനടന്ന വിചാരണയിൽ വേണ്ടത്ര അന്വേഷണം നടത്തീട്ടില്ലെന്നും, ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടി മരിച്ചിട്ടില്ലെന്നും, ഇനിയും ചില സാക്ഷികളെ വിസ്തരിച്ചു മാത്രം വിധി കല്പിക്കാൻ അനുവാദം കിട്ടേണമെന്നും ഞാൻ ഹൈക്കോടതിയിൽ ഹരജി കൊടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അതു പ്രകാരം ഹൈക്കോടതി അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടു. ബാരിസ്റ്റർ മിസ്റ്റർ നോട്ടൻ അപ്പോൾ നമ്മുടെ ഭാഗത്തു ഹാജരായി വാദിക്കുന്നതും ആകുന്നു. സാക്ഷികൾക്കൊക്കെ അടിയന്തര കല്പന അയച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഹരജി വിചാരണ നാളെയാണ്. ഇനി താങ്കൾ ഭയപ്പെടേണ്ടതില്ല. ദൈവം നിങ്ങളെ സഹായിക്കും.

ഇങ്ങിനെ ആ കത്തു വായിച്ച വാഴുന്നവർ അതു ആർ എഴുതിയ കത്തായിരിക്കുമെന്നു എത്രതന്നെ ആലോചിച്ചിട്ടും മനസ്സിലായില്ല. തന്റെ വിരോധികൾ, ഹൈക്കോടതിയിൽ അപ്പീൽ കൊടുക്കാതിരിപ്പാൻവേണ്ടി ഇങ്ങിനെ ഒരു വിദ്യ ചെയ്തതായിരിക്കുമോ എന്നു അയാൾ സംശയിച്ചു. ഇത്രയും പ്രസിദ്ധനായ ഒരു വക്കീലിനെ ഏല്പിട്ടുത്തി കേസ്സു നടത്തുന്നതിന്നു ഒരുങ്ങിയതു ആരായിരിക്കും! ഇതു ദൈവത്തിന്റെ മറിമായമെന്നല്ലാതെ മറെറന്തു പറയാനാണ്? ദൈവം വിചാരിച്ചാൽ നടക്കാത്ത കാൎയ്യം എന്തുണ്ടു? എന്നൊക്കെ ഓൎത്തു വാഴുന്നവർ ഉടനെ

തന്റെ വണ്ടി കെട്ടിച്ച് കോടതിയിൽ ചെന്നന്വേഷിക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. കോടതിയിൽ ചെന്നന്വേഷിച്ചതിൽ അടുത്ത ദിവസം പ്രഭാവതിയുടെ മേലുള്ള കേസ്സ് വീണ്ടും വിചാരണക്കു വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം അറിഞ്ഞ വാഴുന്നവർ ഇടിനാദം കേട്ട ചാതകത്തെപ്പോലെ സന്തോഷിച്ചു മററുള്ളവരുടെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു പിറേറദിവസം കാലത്തുതന്നെ സബ്ബ്ജഡ്ജിയുടെ കോടതിയിൽ ചെന്നുനിന്നു.

പിറേറന്നാൾ സബ്ബ്ജഡ്ജിയുടെ കച്ചേരിയിൽ അനവധി ജനങ്ങൾ വന്നുചേൎന്നു. ബാരിസ്റ്റർ നോട്ടൻ വളരെ നേരത്തെതന്നെ വന്നിരിക്കുന്നു. പ്രോസിക്യൂട്ടിങ്ങ് ഇൻസ്പെക്ടർ മാനുവേൽ ജൂരിമാർ എന്നിവരും മററും കൃത്യസമയത്തിന്നു മുമ്പായിതന്നെ എത്തിച്ചേൎന്നിട്ടുണ്ടു. വാഴുന്നവരും, ദിവാകരനും മററും തങ്ങൾ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ആരാണ് തങ്ങളുടെ ഭാഗം തെളിവു കൊടുക്കുന്നതിന്നു വരുന്നതെന്നു നോക്കിനിന്നു.

അപ്പോൾ ന്യായാധിപതി വന്നു തന്റെ സ്ഥാനത്തിരുന്നു. ഉടനെ ക്ഷീണിച്ചു തളൎന്ന പ്രഭാവതിയെ നാലഞ്ചു പോലീസ്സുകാർകൂടി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നു, പ്രതികളെനിൎത്തുന്ന കൂട്ടിൽകൊണ്ടു വന്നുനിൎത്തി. അവൾക്കു നില്പാൻ ശക്തിയില്ലെന്നു കണ്ടു കൂട്ടിൽ ഇരുന്നുകൊള്ളുന്നതിന്നു ജഡ്ജി കല്പന കൊടുത്തു. അത്രയും ആളുകൾ കൂടിയ ദിക്കിൽ ഇരിക്കുന്നതിന്നു ആദ്യം അവർ ലജ്ജിച്ചു സംശയിച്ചുവെങ്കിലും ഗത്യന്തരമില്ലെന്നുകണ്ടു അങ്ങിനെതന്നെ ചെയ്തു. പ്രതിഭാഗത്തെ ഒന്നാം സാക്ഷിയായ സച്ചിദാനന്ദനെ വിളിപ്പാൻ പറഞ്ഞപ്രകാരം "സച്ചിദാനന്ദൻ ഹാജരുണ്ടോ! സച്ചിദാനന്ദൻ ഹാജരുണ്ടോ!" എന്നിങ്ങിനെ മൂന്നു പ്രാവശ്യം ഉച്ചത്തിൽ വിളിച്ചു. ഉടനെ സച്ചിദാനന്ദൻ ഹാജരായി കൂട്ടിൽ കയറി മിസ്റ്റർ നോട്ടന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരമായി അവൻ ഇങ്ങിനെ തെളിവു കൊടുത്തു.

ഞാൻ വെള്ളേൻെറ സംഘത്തിൽ പെട്ട ഒരുവനാണ് കൊക്കോട്ട പാത്തിമലയിലുള്ള രഹസ്യമായ ഒരു സ്ഥല ത്താണ് ഞങ്ങൾ പാൎത്തു വരുന്നതു. വെള്ളനും വാഴുന്നവരുടെ അനുജനും തമ്മിൽ മുമ്പു തന്നെ പരിചയമുണ്ട്. വാഴുന്നവരുടെ അനുജൻ മരിച്ച ശേഷം അയാളുടെ മകൻ പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാ രും തമ്മിൽ വളരെ സ്നേഹത്തിൽ തന്നെ ആയിരുന്നു. ഏക ദേശം ഒരു മാസത്തിനു മുമ്പ് ഞാൻ അബ്ദുൾ റഹിംസാഹേ ബിൻെറ വീട്ടിൽ വെച്ചു കണ്ടു. പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ, അയാ ളുടെ ജ്യേഷ്ഠൻ ഗോപാലൻ നമ്പ്യാർ, കാപ്പിക്ലബ്ബ് ശങ്കരയ്യർ, ഹേഡ്കൺസ്റ്റബൾ ജഗന്നാഥ നായഡു, ഗുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ മുത ലായവർ ചേൎന്ന് എന്തൊ രഹസ്യമായി കൂടി ആലോചിക്കുക യായിരുന്നു. ഇവരൊക്കെ സാധാരണയായി സല്പപിക്കാറ ള്ളതു അവിടെ വെച്ചായിരുന്നു ഇവരൊക്കെ ഞങ്ങളോടു പറ യാനുള്ളതും അവിടെ വെച്ചാണ് പറഞ്ഞുവരാറ്. ഒടുവിൽ ഞാനും പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരും അവിടെ വെച്ചു കണ്ടു മുട്ടിയ പ്പോൾ, വാഴുന്നവർ പ്രഭാവതിയെ തൻെറ ജ്യേഷ്ഠൻ ഗോപാ ലൻ നമ്പ്യാക്കു വിവാഹം ചെയ്തു കൊടുക്കില്ലെന്നു പറഞ്ഞു വെന്നും, അതുകൊണ്ട് എതു വിധവും സ്വത്തുകൾ കൈവശ പ്പെടുത്തേണ്ടതിലേക്കായി അയാളുടെ മകളെ തൻെറ ജ്യേഷ്ഠ നെകൊണ്ടു വിവാഹം ചെയ്യിക്കേണമെന്നും അവൾക്കായി നിശ്ചയിച്ച ദിവാകരനെ കൊന്നു കളയേണമെന്നും എന്നോടു പറഞ്ഞു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു ദിവാകരൻ വന്നപ്പോൾ അന്നു രാത്രിയിൽ തന്നെ ഞങ്ങൾ വാഴുന്നവരുടെ ബങ്കളാവിൽ കൊള്ള നടത്തി ദിവാകരനെ കൊക്കോട്ട പാത്തിമലയിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയി ഒരു കൽതുറങ്കിൽ ഇട്ടടച്ചു. എന്നാൽ ഭീമസിംഹൻ ഇപ്പോൾ അവിടെ വന്നു അയാളെ വിടുവിച്ചി രിക്കുന്നു.

മാനവേൽ—ഈ സാക്ഷിയുടെ തെളിവിൽ നിന്ന പ്രഭാവതി കുററം ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന തെളിയുന്നുണ്ടോ?

മിസ്റ്റർ നോട്ടൻ—താങ്കൾ ദയവുചെയ്ത കുറച്ചു സമയം മിണ്ടാതിരുന്നാൽ അപ്പോൾ എല്ലാ സംഗതികളും തെളിയും—എന്ന പറഞ്ഞു.

അതിൽ പിന്നെ രണ്ടാം സാക്ഷി മുരുകേശ മുതലിയാരെ വിസ്തരിച്ചതിൽ അയാൾ ഇങ്ങിനെ തെളിവു കൊടുത്തു.

ഞാൻ മദിരാശിയിൽ തങ്കശാലത്തെരുവിൽ പാൎത്തുവരുന്ന ഒരു ഫോട്ടോഗ്രാഫറാണ്. ഏകദേശം ഒരു മാസത്തിന്നുമുമ്പ് നെടുമ്പാറ ഇടത്തിൽ എളമയുടെ കാൎയ്യസ്ഥൻ ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ എന്ന ഒരാൾ എൻെറ അടുത്തുവന്നു. അയാളുടെ പക്കൽ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻെറ ഫോട്ടോ ഉണ്ടായിരുന്നു. എൻെറ പീടികയിൽ പ്രേമസിംഹൻ എന്ന ആളും അയാളുടെ ഭാൎയ്യയും കസേലകളിൽ ഇരുന്ന കൊണ്ടുള്ള ഒരു പടം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു കണ്ട അയ്യർ അമ്പതുറുപ്പിക എൻെറ പക്കൽ തന്ന് ഒരു കാൎയ്യം ചെയ്യുന്നതിന്ന പറഞ്ഞു. ആ രണ്ടാളുകൾ ഇരുന്ന കൊണ്ടുള്ള പടത്തിൽ നിന്ന പ്രേമസിംഹനെ നീക്കി പകരം തൻെറ പക്കലുള്ള യുവാവിൻെറ പടം ചേൎത്തു രണ്ടും ഒന്നായി എടുത്തു തരേണമെന്ന അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആ പടത്തിലുള്ളതു ഒരു കുല സ്ത്രീയാണെന്നും അതു നിമിത്തം അവൾക്ക വല്ല ആപത്തും സംഭവിക്കുമെന്നും ഞാൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ അമ്പതുറുപ്പിക കൂടി തന്ന്, അങ്ങിനെ ഒന്നും സംഭവിക്കാതിരിപ്പാൻ താൻ നോക്കിക്കൊള്ളാമെന്നേററതുകൊണ്ടും പണത്തിലുള്ള ആഗ്രഹം കൊണ്ടും ഞാൻ അതു ചെയ്തു കൊടുത്തു. അതിൽ പിന്നെ അതു എന്തുചെയ്തു എന്നെനിക്ക നിശ്ചയമില്ല. ഭീമസിംഹൻ എന്ന പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥൻ വന്ന ആ പടവും

കാട്ടി ചോദിച്ചപ്പോഠം ഞാൻ ഉണ്ടായ യഥാൎത്ഥമൊക്കെ പറഞ്ഞു.

ഇതു കേട്ട വാഴുന്നവർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ദിവാകരനെ അക്രമികഠം തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയതിൽ പിന്നെ ആ ഫോട്ടോവും കത്തും എങ്ങിനെ ഉണ്ടായി എന്നു അയാഠക്കു മനസ്സിലായില്ല.

അതിൽ പിന്നെ വാഴുന്നവരുടെ ഗൃമസ്ഥൻ ഹാജരായി രണ്ടു കത്തുകളും ഒരു ഫോട്ടോവും റിക്കാൎഡാക്കി

നാലാം സാക്ഷി പാടിമല പോലീസ്സ്റ്റേഷ്യൻ ഹെഡ് കൺസ്റ്റേബിഠം കഞ്ചുനായർ ഹാജരായി ഇങ്ങിനെ തെളിവു കൊടുത്തു.

പ്രഭാവതി കുട്ടിയെ കൊന്നതായി പറയുന്ന ദിവസം പകൽ ഒരു മണിക്കു രാമകൃഷ്ണയ്യരുടെ ജ്യേഷ്ഠൻെറ രണ്ടുരവയസ്സു പ്രായമായ ഒരു കുട്ടി അയാളുടെ കിണററിൽ വീണു മരിച്ചതായ വിവരം കേട്ടു ഞാനും ഡാക്ടരും കൂടി ചെന്നു ശവം പരിശോധന നടത്തിയിരുന്നു. ആ മരണം അപകടത്തിൽ കിണററിൽ വീണു മരിച്ചതാണെന്നതിന്നു സംശയമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു മറവു ചെയ്യുന്നതിന്നു ഞങ്ങഠം അനുവാദം കൊടുത്തു. രാമകൃഷ്ണയ്യർ ലളിതാമ്മയുടെ കാൎയ്യസ്ഥൻ ഗ്രുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരുടെ ഭാൎയ്യയുടെ സഹോദരനാകുന്നു.

അഞ്ചാം സാക്ഷി പാറാവുകരൻ കേളു ഇങ്ങിനെ കൈപ്പീത്തുകൊടുത്തു. ഇവിടെ ശ്മശാനത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്ന ശവങ്ങളുടെ കണക്കെഴുതി വെക്കുകയാണ് എൻെറ ജോലി. കുറെ ദിവസങ്ങഠക്കു മുമ്പ് കൃഷ്ണയ്യർ ഇവിടെ ഒരു ശവം കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. അയാഠം അതു രാത്രി രണ്ടു മൂന്നു നാഴിക ഇരുട്ടിയപ്പോഴാണ് കൊണ്ടുവന്നിരുന്നതു. ചൂട്ടോ മററു വിളക്കുകളോ

ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശവം തുറന്നു കാണിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ ആ കുഴിമണ്ണിട്ടുമൂടി അതിന്മേൽ ഒരു കല്ലും ഉരുട്ടി ഇട്ടിരുന്നു. അവർ അതിന്മേൽ കല്ലിട്ടപ്പോൾ ഒരു മരക്കട്ടമേൽ കല്ലെറിഞ്ഞു പോലെയുള്ള ഒച്ചയായിരുന്നു. ഞാൻ ചോദിക്കാതെ തന്നെ അവർ എനിക്കു ഒരുറപ്പികയും തന്നു. ഇതൊക്കെക്കൊണ്ടു സംശയം തോന്നിയിരുന്ന ഞാൻ അവരൊക്കെ പോയ ശേഷം ആ കുഴി തുറന്നുനോക്കി. അതു ശവമായിരുന്നില്ല. രണ്ടര വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയുടെ വലിപ്പത്തിലുള്ള മരപ്പാവയായിരുന്നു. ഞാൻ അതു കണ്ടു വിറച്ചുപോയി. ഞാൻ അതു ആ കുഴിയിൽ തന്നെ വെച്ചു മണ്ണിട്ടുമൂടുമ്പോൾ പെട്ടന്നു അവിടെ ഒരാൾ വന്നു എന്നെ പിടിച്ചു. ഞാൻ പല ആവലാധികളും പറഞ്ഞ ശേഷം ഉദ്യോഗസ്ഥൻ എന്നേയും കൂട്ടി ഡോക്ടരുടെ ആപ്പീസ്സിൽ പോയി അയാളെ അതു എല്പിച്ചു.

അന്നു വൈകുന്നേരം മററ വല്ല ശവവും മറവു ചെയ്തിരുന്നുവോ എന്നു അദ്ദേഹം ചോദിച്ചതിന്നു ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടിയെ കൊന്ന ശവം മറവു ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ മറുപടി പറഞ്ഞപ്പോൾ ആ കുഴിയും അവർ വന്നു കിളച്ചു തുറന്നു നോക്കി. അതു കണ്ടു ഡോക്ടർ അതു താൻ ഉച്ചക്കു പരിശോധിച്ച കുട്ടിയുടെ ശവം തന്നെ എന്നു പറഞ്ഞു് ആ മരപ്പാവയും എടുത്തു പോയ ശേഷം ആ യഥാൎത്ഥശവവും കുഴിയിൽ വെച്ചു മൂടി. എനിക്കു ഇത്രമാത്രം അറിയാം.

ഇതൊക്കെ കേട്ട ന്യായാധിപതിയും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന മററുള്ളവരും ആശ്ചൎയ്യപ്പെട്ടുനിന്നു.

ആറാമത്തെ സാക്ഷിയായി വിളിക്കപ്പെട്ട അപ്പോത്തിക്കിരി ഒരു മരപ്പാവയോടുകൂടി ഹാജരായി ന്യായാധിപന്റെ

മേശമേൽ വെക്കുകയും പാറാവുകാരൻ കേളുവിന്റെ തെളിവുകൾക്കനുസരിച്ച തെളിവുകൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

മാനുവേൽ—ഇപ്പോൾ ഡോക്ടർ പറഞ്ഞതു വാസ്തവമായിരിക്കാം. ശ്മശാനത്തിലെ ഒരു കാവല്ക്കാരൻ വെറും ആറുറുപ്പിക മാത്രം ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന ഒരാളാണ്. ആ മരപ്പാവ അവൻതന്നെ ഉണ്ടാക്കി ആ കുഴിയിൽവെച്ച ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടിയുടെ ശവം മറുവല്ല ദിക്കിലും മാററിയിരിക്കണം

മിസ്റ്റർ നോർട്ടൻ—യോഗ്യന്മാർ ദരിദ്രന്മാരാണെന്നും അവർക്കു മററുള്ളവരെപ്പോലെ പണത്തിനും ആഗ്രഹമുണ്ടായിരിക്കയില്ലെന്നും കുററം ചെയ്യുന്നതിന്നു മടിക്കുന്നതു അങ്ങിനെയുള്ളവരാണെന്നും മുമ്പത്തെ വിചാരണക്കു താങ്കൾ ഹാജരായിരുന്നപ്പോൾ വാദിച്ചതിന്നു വിരോധമായിട്ടാണ് ഈ പറയുന്നതെന്നു വരുന്നു. ഇവൻ ഇരുട്ടിൽ ആ കുഴി തുറന്നു നോക്കി വീണ്ടും അതു മൂടുമ്പോൾ പോലീസ്സ് ഡിപ്യൂട്ടി സൂപ്രണ്ട് ഭീമസിംഹൻ കണ്ടെത്തിയതായി ഡോക്ടർ പറയുന്നുണ്ടല്ലോ! അതു മാത്രമല്ല ഒടുവിലത്തെ സാക്ഷിയെക്കൂടി വിസ്തരിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ താങ്കളുടെ ഈ ആക്ഷേപത്തിന്നു മറുപടി പറഞ്ഞുകൊള്ളാം—എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ ഏഴാമത്തെ സാക്ഷിയായി പാലക്കാട്ട് വിശ്വനാഥൻ പട്ടരെ വിളിച്ചപ്പോൾ രണ്ടു വയസ്സുപ്രായമുള്ള ഒരു കുട്ടിയോടുകൂടി അയാൾ വന്നു കൂട്ടിൽകയറി ഇങ്ങിനെ തെളിവു കൊടുത്തു—

ഞാൻ പാലക്കാട്ടുകാരനായ ഒരു വൈദികബ്രാഹ്മണനാണ്. എന്റെ മകളെയാണ് കാപ്പിക്ലബ്ബ് ശങ്കരയ്യർ വിവാഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു. ശങ്കരയ്യർക്കു രണ്ടു കുട്ടികൾ ഉണ്ടു. ഒന്നാമത്തെ ആൺകുട്ടിക്കു രണ്ടു വയസ്സു പ്രായമുണ്ടു. രണ്ടാമത്തേത് രണ്ടു

മാസം പ്രായം ചെന്ന പെൺകുട്ടിയാണ്. ഇവിടെ ഹോട്ടലിൽ ക്കറെ അധികം തിരക്കുള്ളതുകൊണ്ടു മൂന്നു കുട്ടികളെ ഞാൻ ഗ്രാമത്തിലേക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി ആറുമാസത്തിലധികം കഴിഞ്ഞു. ആ കുട്ടികളെ ഇതാ ഞാൻ ന്യായാധിപതിയുടെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കീട്ടുണ്ടു. ഈ രണ്ടു കുട്ടികളല്ലാതെ ശങ്കരയ്യക്കു വേറെ കുട്ടികൾ ഇല്ല.

ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ന്യായാധിപതിയും മററുജനങ്ങളും അത്ഭുതപ്പെടുകയും സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. അപമാനംകൊണ്ടു കോപാക്രാന്തനായിതീൎന്ന മാനുവേൽ ചാടിയെഴുനേററു ന്യായാധിപതിയെ നോക്കി, "ഞാൻ ഇതുവരെ ഈ പെൺകുട്ടി കുററക്കാരിയാണെന്നു തന്നെയായിരുന്നു കരുതിയിരുന്നതു. ഈ ഒരു സാക്ഷികൊണ്ടു എല്ലാം തെളിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. പോലീസ്സുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇത്രയും അന്യായമായി കരുതിക്കൂട്ടി പ്രവൃത്തിച്ചിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചിരുന്നതേ ഇല്ല. പോലീസ്സുകാർ ഈ ചെയ്ത ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾക്കു തക്കശിക്ഷ താങ്കളുടെ തീൎപ്പിൽ എഴുതുന്നതോടുകൂടി ഗവൎമ്മേണ്ടു ഭാഗംനിന്നു കള്ളസാക്ഷി പറഞ്ഞവരേയും വേണ്ടവിധം ശിക്ഷിക്കേണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഇനി ഈ സ്ത്രീയുടെ മേൽ യാതൊരു ചാൎജ്ജും ഇല്ലെന്നതുകൊണ്ടു ഇപ്പോൾതന്നെ വിട്ടയക്കണം" എന്നു ന്യായാധിപനെ താഴ്മയായി അറിയിച്ചു.

ഇത്രയും കേട്ടു സന്തുഷ്ടനായിതീൎന്ന ന്യായാധിപതി പുഞ്ചിരിതൂകിയുംകൊണ്ടു പ്രഭാവതിയെ വിട്ടയച്ചിരിക്കുന്നു എന്ന തന്റെ വിധിയെഴുതി വായിച്ചു. അതുവരെ മറവിൽ നില്ക്കുകയായിരുന്ന നാരായണിയമ്മ അതൊരു കോടതിയാണെന്നു കൂടി മറന്നു്, ഓടിച്ചെന്നു തന്റെ മകളെ എടുത്തു് പുറത്തു നിൎത്തിയിരുന്ന ജട്ക്കയിൽ ചെന്നു കയറി. അപ്പോഴേക്കു വാഴുന്നവരും ദിവാകരനും അവിടെ എത്തി. അതേ വഴി തന്നെ അവർ ജനങ്ങളുടെ ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങൾക്കിടയിൽ കൂടി വണ്ടിയോടിച്ചു നേരെ കിണാലൂർ ബങ്കളാവിലേക്കു പോയി.

അദ്ധ്യായം 23

ചതി കടി കെട്ടക്കും

പ്രഭാവതി കുററക്കാരി അല്ലെന്നു വിധിച്ചതു കാട്ടുതീപോലെ ക്ഷണത്തിൽ എങ്ങും പരന്നു. ദിവാകരൻ മുതലായവർ കിണാലൂരിൽ ബങ്കളാവിൽ എത്തിയപ്പോറം ആ നാട്ടുകാർ കാണിച്ച ആനന്ദ കോലാഹലം ഇന്നതാണെന്നു വിവരിക്കാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ നിച്ചിയാട്ട കൊട്ടാരം മാത്രം ഭർത്താവു മരിച്ച സ്ത്രീയുടെ മുഖം പോലെ നിഷ്പ്രഭമായിരുന്നു. അവിടെ ഒരു മുറിയിൽ ലളിതാമ്മയും പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരും വ്യസനാക്രാന്തരായി ഇരുന്നിട്ടുണ്ടു്. മററുള്ളവരെ നശിപ്പിക്കേണമെന്നു കരുതി ചെയ്ത ചതിയാലോചനകളൊക്കെ തങ്ങളുടെ നാശത്തിന്നു തന്നെ കാരണമായി തീൎന്നതിൽ അവർ പരിതപിച്ചിരിക്കകയായിരുന്നു.

ലളിതാമ്മ—(കരഞ്ഞുകൊണ്ടു്.) ഹാ! നമ്മുടെ കഷ്ടകാലം. ഇപ്പോഴോ നമ്മുടെ പേരിൽ വ്യവഹാരപ്പെടേണ്ടിയിരുന്നതു്!

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—വ്യവഹാരം കൊടുത്താൽ എന്തുണ്ടു്! അതു സാധാരണയല്ലേ! ഒരാറം ഒരു വ്യവഹാരം ബോധിപ്പിച്ചാൽ ആദ്യം വിചാരണ നടത്തും. അതിൽ പിന്നെയാണ് വിധിയാവുക. ആ വിധി നടത്തുമ്പോഴേക്ക് കൊല്ലം രണ്ടു കഴിയാറുള്ളതു സാധാരണയാണ്. ഇതാ ഇവർ വ്യവഹാരപ്പെട്ട ഉടനെ ജപ്തിയും ചെയ്തു കഴിഞ്ഞു. ഇതു വലിയ ഒരു അക്രമമല്ലേ!

ലളിതാമ്മ—എന്തിനാണ് അങ്ങിനെ ചെയ്തതു്?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—വ്യവഹാരം കഴിയുന്നതിന്നുള്ളിൽ നമ്മുടെ പക്കലുള്ള സ്വത്തുകറം ഒളിപ്പിച്ചു കളയുമെന്നു കരു

തിയോ, നമ്മുടെ സ്വത്തുക്കൾ കടപ്പെട്ട സംഖ്യക്കു മതിയാവു കയില്ലെന്നു കണ്ടുകൊണ്ടോ അന്യായത്തോടു കൂടി തന്നെ ജപ്തിക്കു അപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. ഇങ്ങിനെ ജപ്തി ചെയ്യുന്നതിന്റെ കാരണം ഒരു തന്നെ.

ലളിതാമ്മ—(കണ്ണുനീർ വാർത്തുകൊണ്ടു്) ചില വെപ്പു പാത്രങ്ങളും നമ്മുടെ വസ്ത്രങ്ങളും രണ്ടു മൂന്നു കിടപ്പു സാമാന ങ്ങളും ഒഴിച്ചു മററുള്ളവയൊക്കെ കൊണ്ടുപോയ്ക്കഴിഞ്ഞുവല്ലോ! ഇനി നാം എന്തു ചെയ്യും?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ജപ്തി നടന്നതിനു ശേഷം നമ്മുടെ പക്കൽ ഒന്നും ഇല്ലെന്നു കണ്ടു് ഭൃത്യന്മാരും മററും പിരിഞ്ഞു പോയ്ക്കഴിഞ്ഞു. ഈ കൊട്ടാരം ജനസഞ്ചാരമില്ലാത്ത ശ്മശാനം പോലെ ആയി ഇപ്പോൾ തനിയെ നടക്കുന്നതിനു പോലും ഭയം!

ലളിതാമ്മ—നമ്മുടെ ദാസി കാളി മാത്രം നമ്മെ വിട്ടു പോയിട്ടില്ല. ഹാ! കാര്യസ്ഥൻ കുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യർ ഉണ്ടായി രുന്നുവെങ്കിൽ അയാൾ നമുക്കു വേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപദേശിക്കു മായിരുന്നു.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—അയാളെയും കത്തിയും കയ്യുമായി പിടിച്ചു തടങ്ങലിൽ വെച്ചു കഴിഞ്ഞുവല്ലോ! ഇനി അയാളുടെ ഗതി എന്തായിരിക്കുമെന്നും അറിയുന്നില്ല. കേസ്സിനു നല്ല ഒരു വക്കീലിനെ ഏൎപ്പെടുത്തി വേണ്ട സഹായം ചെയ്യേണ മെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു. ഇനി നമുക്കു അയാളെ സഹായി പ്പാൻ എങ്ങിനെ കഴിയും?

ലളിതാമ്മ—നമുക്കു വേണ്ടി ആ വാഴുന്നവരെ കൊല്ലാൻ പോയ ആ ബ്രാഹ്മണന്നു ഇങ്ങിനെയല്ല വന്നു സംഭവിച്ചതു്!

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഉയരം കുറഞ്ഞ ജ്യേഷ്ഠനേയും ദീർ

ഘകായനായ വലിയച്ഛനേയും അയാൾക്ക തിരിച്ചറിവാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു വന്നതു അത്ഭുതമല്ലേ!

ലളിതാമ്മ—ഗോപാലനെ എത്രയോ ഞാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടു വളൎത്തി. അയ്യോ! അവൻ പ്രഭാവതിയെ വിവാഹം ചെയ്താൽ അതു വഴിക്ക നിന്റെ വലിയച്ഛന്റെ സ്വത്തുകൾ നമുക്ക കയ്യ ശപ്പെട്ടത്താമെന്നു കരുതിയ നമ്മുടെ വായയിൽ മണ്ണല്ലേ വീണതു്! ഇനി നാം എന്തു ചെയ്യും! പ്രഭാവതി മടങ്ങിവന്ന സ്ഥിതിക്കു് അവൻ ഉണ്ടായിരുന്നു വെങ്കിൽ ഇനിയും നമുക്കു് വല്ലവിധവും ആ കാൎയ്യം നേടാമായിരുന്നു. അയ്യോ! ദൈവമേ! നീ ഇങ്ങിനെയും ജനങ്ങളെയും ചതിക്കാറുണ്ടോ!

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ദിവാകരനും മടങ്ങി വന്നു. ഇനി എങ്ങിനെ വിവാഹം നടത്തും? ആ കള്ളസ്സന്യാസി സച്ചിദാനന്ദൻ ജഡ്ജിയുടെ മുമ്പാകെ എല്ലാം തുറന്നു കാട്ടി മററുള്ളവരെ പെരുവഴിയിലേക്ക തള്ളി വിട്ടു. ആ കിരാതനായിരിക്കുമോ ദിവാകരനെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നതു്! ആരറിഞ്ഞു?

ലളിതാമ്മ—(ആശ്ചൎയ്യത്തോടുകൂടി) ദിവാകരനും രക്ഷപ്പെട്ടുവോ! പ്രഭാവതി രക്ഷപ്പെട്ടതു മാത്രമല്ലേ നീ പറഞ്ഞതു്!

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഇത്രയും വ്യസനങ്ങൾക്കിടയിൽ ഞാൻ അതു വിട്ടുപോയതായിരിക്കണം.

ലളിതാമ്മ—നാം ഫോട്ടോ എടുത്തയച്ചതും, ശങ്കരയ്യരുടെ കട്ടി പാലക്കാട്ടുള്ളതും, ദിവാകരൻ ഇന്ന ദിക്കിൽ ഉണ്ടെന്നുള്ളതും മററും ഇവർ എങ്ങിനെ അറിഞ്ഞു?

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഇവർ മാത്രമായിരുന്നു വെങ്കിൽ ഒരിക്കലും കണ്ടു പിടിക്കുന്നതല്ലായിരുന്നു. ആ ഭീമസിംഹനാണ് ഇതൊക്കെ ചെയ്തതു. അയാൾ അതി സമൎത്ഥൻ തന്നെ.

ലളിതാമ്മ—ഇവരുടെ കാൎയ്യത്തിൽ അയാൾക്ക എന്തൊരു

ശ്രദ്ധയാണ്! നിന്റെ വലിയച്ഛന്റെ ഭാഗ്യ ഒരു സമയം അയാളെ മയക്കിയിരിക്കണം.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—വലിയച്ഛനും അയാളും വളരെ സ്നേഹത്തിലാണ്. വല്ലതും കൈക്കൂലി കൊടുത്തിരിക്കണം. പോലിസ്സുകാർ കൂലിക്കു പണിയെടുക്കുന്ന നായ്ക്കളാണല്ലോ! "പണമെന്നു കേട്ടാൽ പിണവും വാ തുറക്കും." എന്നുണ്ടല്ലോ. അതിരിക്കട്ടെ. ഇനി നമ്മുടെ നിത്യവൃത്തിക്കു വേണ്ടുന്നതിനു എന്താണ് ചെയ്യുക?

ലളിതാമ്മ—നമുക്കു വീട്ടു വാടക വകയായും മററും വരാനുള്ളതു വസൂൽ ചെയ്യുക തന്നെ.

പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാർ—ഈ കേസ്സ് കഴിയുന്നതുവരെ ഒന്നും വസൂൽ ചെയ്യപ്പോകരുതെന്നു നമുക്കും, കൊടുത്തു പോകരുതെന്നു കുടിയാന്മാക്കും നിരോധ കല്പനയുള്ളതുകൊണ്ടു് ആരും ഒരു പൈ പോലും ഇപ്പോൾ തരുന്നതല്ല.

ലളിതാമ്മ—അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നാം എങ്ങിനെ കഴിച്ചുകൂട്ടും? നമ്മൾ ഇങ്ങിനെതന്നെ ചത്തുകൊള്ളേണമെന്നോ?

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—(ആലോചിച്ച്) എന്നെ നിങ്ങൾ വേണ്ടതു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ വല്ല ജോലിയും ചെയ്തു ജീവിക്കാമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ എങ്ങിനെ ഉപജീവനം കഴിക്കും. പണക്കാരുടെ ഗതി ഇങ്ങിനെതന്നെ. പണമുള്ളവക്ക് അപ്പോൾ ഒന്നിനും വിലയില്ല. പണം തീന്നാൽ അവർ ജീവച്ഛവങ്ങൾ തന്നെ. വിദ്യാധനം ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു വല്ലവക്കും ഇങ്ങിനെ അപഹരിപ്പാൻ കഴിയുമായിരുന്നുവോ? ഇത്രയും ദ്രോഹം ചെയ്ത നാം ഇനി വലിയച്ഛന്റെ അടുത്തു പോകുന്നതു എങ്ങിനെ?

ലളിതാമ്മ— ഇങ്ങിനെതന്നെ കിടന്നു ചത്താലും വേണ്ടതില്ല. ആ പട്ടലുബ്ധൻെറ മുമ്പിൽ ചെന്നു കൈകാട്ടി ഇരക്കുന്നതിന്നു ഞാനില്ല.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—(അല്പനേരം ആലോചിച്ച്) അമ്മേ! എനിക്കൊരു വഴി തോന്നുന്നുണ്ടു. മരിച്ച ജ്യേഷ്ഠൻെറ വകയായി ഒരു വീടും കുറച്ചു നിലങ്ങളും ഉണ്ടല്ലോ. അതിൻെറ അവകാശി ഇനി നമ്മൾ തന്നെയല്ലേ?

ലളിതാമ്മ—അതെ. അതെ. അതു നല്ല ആലോചനതന്നെ. അതൊക്കെ വിററുകളയുക അവയിൽനിന്നു രണ്ടായിരമൊ മൂവ്വായിരമോ ഉറുപ്പിക കിട്ടാനിടയുണ്ടു.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—നാം എത്രതന്നെ ചുരുക്കി ചിലവു നടത്തിയാലും ഒരു കൊല്ലത്തേക്കുള്ള ചിലവിന്നു അതു മതിയാകുമോ? അതുകൊണ്ടു ആ പണം വാങ്ങി അതൊരു മുതലാക്കി നിൎത്തി വല്ലതും ഒരു കച്ചവടം നടത്തി നിത്യജീവിതം കഴിച്ചാലോ?

ലളിതാമ്മ—ഇത്രയും വലിയ ജന്മികളായിരുന്ന നാം സൎവ്വസ്വവും നശിപ്പിച്ച് കുറച്ചു പഴത്തടിഞ്ഞ പഴവും, നാലു വെള്ളരിക്കയും, കുറെ കെട്ടടിഞ്ഞ മാങ്ങയുംവെച്ചു എങ്ങിനെ കച്ചവടം നടത്തും? നല്ല ആലോചന! ഇതിനേക്കാൾ ആത്മഹത്യയാണ് ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു. അതിന്നായി കുറച്ചു പാഷാണം ഞാൻ വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഇത്രയും അപമാനം നേരിട്ടു കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ മരിക്കുകയാണ് ഭേദം. അതിൽ പിന്നെ നീ നിൻെറ ഇഷ്ടംപോലെ ചെയ്തുകൊള്ളുക.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—അമ്മേ! ഞാൻ മുഴുവൻ പറയുന്നതിന്നു മുമ്പു ഇങ്ങിനെ പറയരുതു. നാം ഇവിടെവെച്ചു അങ്ങിനെ കച്ചവടം നടത്തുന്നതായാൽ അതിൽ അപമാനമുണ്ടെന്നു എനിക്കറിയുകയില്ലേ? ഞാൻ നിങ്ങളുടെ വയററിൽ കിടന്നു ജനിച്ച

കട്ടിയല്ലേ? കൂടാതെ അങ്ങിനെ മുതലിറക്കി കച്ചവടം നടത്തിയാൽ കോടതി അതും ജപ്തി ചെയ്യാതിരിക്കുമോ?

ലളിതാമ്മ—ശരിതന്നെ. മറ്റെങ്ങിനെ ചെയ്യേണമെന്നാണ് നീ പറയുന്നത്?

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—നാം ആരും അറിയാതെ രാത്രിയിൽ ഇവിടെനിന്നു പുറപ്പെട്ടു റംഗൂൺ, സിങ്കപ്പൂർ മുതലായ ഏതെങ്കിലും ദ്ദൂരദിക്കിൽ ചെന്നു അവിടെവെച്ചു ഉള്ള പണംകൊണ്ടു വ്യാപാരം ചെയ്യാമെന്നാണ് എന്റെ ആലോചന. അവിടങ്ങളിൽ നമ്മെ അറിയുന്നവർ ആരും ഉണ്ടായിരിക്കില്ല. ഇങ്ങിനെയുള്ള അപമാനത്തെയും അവിടെവെച്ചു വിചാരിക്കേണ്ടതില്ല.

ലളിതാമ്മ—ആ ആലോചന തരക്കേടില്ല. നീ ഉടനെ പോയി ആ വീടും, നിലങ്ങളും മററും വില്ക്കുക. നാം ഇനി വേഗത്തിൽ അങ്ങിനെ ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ ജീവിച്ചിരിപ്പാനുള്ള വേറെ വഴി കാണുന്നില്ല.

അവർ ഇങ്ങിനെ സംഭാഷണം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ ദാസി കാളി ഓടികിതച്ചു "അമ്മേ! അമ്മേ!" എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ടു ആ മുറിയിലേക്കു വന്നു. ഇങ്ങിനെ അവൾ പരിഭ്രമിച്ചും ഓടിക്കിതച്ചും വന്നതുകണ്ടു പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരും ലളിതാമ്മയും "എന്താണിത്? വിശേഷിച്ചെന്തുണ്ടു?" എന്നു രണ്ടാളും ഒന്നായി ചോദിച്ചപ്പോൾ, പുറത്തു പത്തുപതിനഞ്ചു പോലീസ്സുകാർ വന്നു യജമാനനെ ഇപ്പോൾതന്നെ കാണേണമെന്നും വാതിൽ തുറക്കേണമെന്നും ആവശ്യപ്പെട്ടു വിവരം അവൾ പറഞ്ഞു.

ലളിതാമ്മ—(കോപത്തോടുകൂടി) എന്ത്? ഇപ്പോൾ സംസാരിപ്പാനും കാണാനും തരമില്ലെന്നു പറഞ്ഞതായി ചെന്നു പറഞ്ഞേക്കു.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—അങ്ങിനെ പറയുന്നതു മര്യാദയല്ല. അവർ വല്ല പ്രത്യേക ആവശ്യത്തിന്നു വന്നതായിരിക്കണം. അവരോട് ഇങ്ങട്ട് വരാൻ പറയുന്നതായിരിക്കും നല്ലത്.

ലളിതാമ്മ—മടിയിൽ ഘനമുണ്ടെങ്കിലല്ലേ വഴിയിൽ പേടി! നമുക്കെന്തുണ്ടു? യാതൊരു സ്വത്തും ഇല്ല.

പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ—വ്യവഹാരസംബന്ധമായ വല്ല കല്പനയും നടത്തേണ്ടതുണ്ടാവും. നാം അവ അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാണ്.

ലളിതാമ്മ—കാളീ! അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നീ അവരെ മുകളിലേക്കു കൂട്ടിവാ—എന്നു പറഞ്ഞു.

ഉടനെ ആ വേലക്കാരി പുറത്തുപോയി. നാലഞ്ചു മിനുട്ടുകാംകൾക്കുള്ളിൽ പതിനഞ്ചോളം പോലീസ്സുകാരും ഒരു ഹേഡ് കൺസ്റ്റേബളും അവർ ഇരുന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്ന മുറിയിലേക്കു കടന്നുവന്നു. ആ വന്നതു പോലീസ്സുകാരാണെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാർ ഒന്നു ഞെട്ടി. അയാളുടെ ദേഹം കിടുകിടെ വിറച്ചു. ലളിതാമ്മ കോപത്തോടുകൂടി, "ഇനിയും വല്ലതും കിട്ടുമോ എന്നു പരിശോധിക്കുവാനാണോ വന്നത്? ഇല്ല ഞങ്ങളുടെ പക്കൽ രണ്ടു പൈപോലും ഇല്ല. മുമ്പു ഓരോരുത്തനും വന്നു പത്തും ഇരുപതും വാങ്ങി കൊണ്ടുപോയി. ഇനി ഈ കൊട്ടാരത്തിന്റെ കല്ലും മരങ്ങളും കൊണ്ടുപോകാനാണോ വന്നത്?" എന്നിങ്ങിനെ ഗർജ്ജിച്ചു. ഇതുകേട്ടപ്പോൾ ഹേഡ് കൺസ്റ്റേബൾ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരോടു, "മാന്യരെ! നിങ്ങളോടു സ്വകാര്യമായി ഒന്നു പറയാനുണ്ടു. അല്പസമയം ഇങ്ങോട്ടു വന്നാൽ വേണ്ടതില്ല" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ലളിതാമ്മ, "മതിമതി. സ്വകാര്യം പറഞ്ഞതു മതി. എപ്പോഴും സ്വകാര്യം!

ഇങ്ങിനെ കൊട്ടുത്തു കൊട്ടുത്തു തറവാട്ട നശിച്ചു" എന്ന പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട ആ ഹേഡ് കൺസ്റ്റേബിൾ അല്പം ക്രോധത്തോടുകൂടി, "വേണ്ട വേണ്ട. നിങ്ങൾ തനിയെ വരേണ്ട. യഥാൎത്ഥം ഒളിച്ചുവെച്ചതുകൊണ്ട കാൎയ്യം എന്തുണ്ട്? ഇതാ നിങ്ങളുടെ പേരിൽ ഒരു വാറണ്ടുണ്ട്. പുറപ്പെടുക. നമുക്ക പോകാം. നിങ്ങളെ ഇപ്പോൾതന്നെ കോടതിയിൽ മജിസ്ത്രേട്ടിന്റെ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കണം.

ഇത്രയും പറയേണ്ട താമസം നാലഞ്ചു പോലീസ്സുകാർ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരെ പിടിച്ചു ആമംവെച്ചു. അതുകണ്ട സഹിപ്പാൻ കഴിയാതിരുന്ന ലളിതാമ്മ ആ പോലീസ്സുകാരുടെ ഇടയിൽ ചാടിച്ചെന്ന പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരുടെ കൈ കടന്നപിടിച്ചു "ആഹാ! ഇതാ സ്വകാൎയ്യം! എന്റെ മകൻ എന്താണ് കളവു നടത്തിയത്? ആ വാഴുന്നവരോട നിങ്ങൾ കൈക്കൂലി വാങ്ങി ഇങ്ങിനെ കളവു പറയുന്നുവോ? വാറണ്ടെവിടെ? കാണട്ടെ" എന്ന പറഞ്ഞു.

ഹെഡ്കൺസ്റ്റേബിൾ, "ഞങ്ങൾ കളവു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. സുബ്രഹ്മണ്യൻ ചെട്ടിയുടെ വീട്ടിൽനിന്ന കളവുപോയ രേഖകൾ നിങ്ങളുടെ വക ജപ്തിചെയ്ത സാധനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന കിട്ടിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട കളവു കുറ്റത്തിന്നോ കളവു സാധനം വാങ്ങി സൂക്ഷിച്ച കുറ്റത്തിന്നോ ഇയ്യാളുടെ മേൽ ചാൎജ്ജുണ്ടായിരിക്കണം. അതാണ് ഈ വാറണ്ട്. നിങ്ങൾ ഇതിന്ന തടസ്ഥം ചെയ്തതുകൊണ്ട പ്രയോജനമില്ല. ഞങ്ങൾക്ക ഇയ്യാളെ വിടാൻ നിവൃത്തിയില്ല" എന്ന പറഞ്ഞു ഒരു മഞ്ഞ കടലാസ്സിൽ എഴുതീട്ടുള്ള വാറണ്ട് ലളിതാമ്മയെ കാണിച്ചു.

ലളിതാമ്മ ആക്ഷേപവാക്കുകളും ആവലാതികളും പുലമ്പിയെങ്കിലും അതൊന്നും വിലവെക്കാതെ പോലീസ്സുകാർ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരെ കൊട്ടാരത്തിൽനിന്നു പുറത്തുകൊണ്ടുവന്നു ഒരു ജട്കയിൽ കയററി മജിസ്ട്രേട്ടിൻെറ മുമ്പാകെ ഹാജരാക്കേണ്ടതിലേക്കായി കൊണ്ടുപോയി. ലളിതാമ്മ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഒരുവിധത്തിൽ തൻെറ മുറിയിൽ ചെന്നു വീണുരുണ്ടു കരഞ്ഞു. "ഹാ! എന്തുജീവിതം! എന്തു കഷ്ടദശ! ഞാൻ ജനിച്ച സമയം ഇങ്ങിനെയുള്ളതായിരിക്കുമെന്നോ! എനിക്കു ഒരു മഹാപാപി ഭർത്താവായിതീൻ ഉണ്ടായിരുന്ന സ്വത്തിൽ മുക്കാൽ ഭാഗവും നശിപ്പിച്ചു. ശേഷമുള്ളതെങ്കിലും ബാക്കിയാവട്ടെ എന്നു കരുതി അയാളുടെ ജീവദശ ഞാൻ തന്നെ മരുന്നുകൊടുത്തവസാനിപ്പിച്ചു. അതിൽപിന്നെയെങ്കിലും സുഖമായി ജീവിക്കാമെന്നാശിച്ച എനിക്കു ഇങ്ങിനെ ഒന്നിന്മേൽ മറെറാന്നായി ആപത്തു വന്നു ചുററണമെന്നോ! ഞാൻ ഇനി എന്തുചെയ്യും? എനിക്കു ഒട്ടവിലത്തെ ആശ്രയമായിരുന്ന മകനും ഇങ്ങിനെ വന്നുവല്ലോ! അവനെ വിടുവിക്കുന്നതിന്നുകൂടി എൻെറ പക്കൽ കാശില്ല. ഗോപാലൻെറ വീടും നിലങ്ങളും വില്ക്കുന്നതിന്നു ഇനി ആരുണ്ടു! പ്രഭാവതിയെ അവന്നു വിവാഹം ചെയ്യണമെന്ന ആലോചന കൊണ്ടുതന്നെ ഇത്രയും സംഭവിച്ചു വിവാഹം ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമായിരുന്നു! ഗോപാലൻെറ കഥയും കഴിഞ്ഞു. കാര്യസ്ഥനും പോയി. മകൻ ശിക്ഷയിൽ പെട്ടുമെന്നുറച്ചു. ഇവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഭൃത്യന്മാരും വിട്ടുപോയി. എനിക്കുണ്ടായിരുന്ന സകല യോഗ്യതകളും നശിച്ചു. ഇതിനൊക്കെ കാരണം ആ പ്രഭാവതിതന്നെ അവൾക്കു മരണശിക്ഷ വിധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതെങ്കിലും എനിക്കു സമാധാനമാകുമായിരുന്നു. അവൾ രക്ഷപ്പെട്ടു ബംഗളാവിൽ എത്തികഴിഞ്ഞു.

വൈകുന്നേരം ബങ്കളാവിൽ ഒരു ജനലിന്നടുത്തു നില്ക്കുന്നതായി കണ്ടു എന്നാണ് കാളി പറഞ്ഞത്. അവൾ മാത്രം വന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരിക്കുമെന്നു മനസ്സിലായില്ല. നല്ലതു. അതും ഭാഗ്യംതന്നെ. ഞാൻ ഒന്നു ചെയ്യും. വിവരം അറിവാനാണെന്ന ഭാവത്തിൽ പോയി, അവളെ കുത്തിക്കൊന്നു, ഞാനും മരിക്കും" എന്നു നിശ്ചയിച്ചു "എടീ കാളീ! വാഴുന്നവരും ഭാര്യയും മററും അവിടെ വന്നിട്ടില്ലെന്നതു തീൎച്ചയാണോ?" എന്നു ചോദിച്ചു.

കാളി, "ജനലിന്നടുത്തു പ്രഭാവതിയെ മാത്രമാണ് ഞാൻ കണ്ടതു്. വാഴുന്നവർ വന്നുവോ എന്നു കാവൽക്കാരനോടു ഞാൻ ചോദിച്ചിരുന്നു. ഇനിയും വന്നിട്ടില്ലെന്നാണ് അവൻ പറഞ്ഞതു്" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ "അതു തന്നെയാണ് വേണ്ടതു്." എന്നു പറഞ്ഞ് ലളിതാമ്മ കിടന്നേടത്തു നിന്നെഴുന്നേററു. അപ്പോൾ തന്നെ ദാസി കാളിയെ അയച്ചു ഒരു ജട്കവരുത്തി അതിൽ കയറി വാഴുന്നവരുടെ ബങ്കളാവിൽ ചെന്നിറങ്ങി. താൻ ഇന്നു മടങ്ങുകയില്ലെന്നും കാലത്തു ഇവിടെ വണ്ടി കൊണ്ടുവരേണമെന്നും വണ്ടിക്കാരനോടു പറഞ്ഞേല്പിച്ചയച്ച ശേഷം ലളിതാമ്മ നേരെ മുകളിലേക്കു ചെന്നു. ഓരോ മുറിയിലും പ്രഭാവതി ഉണ്ടോ എന്നു നോക്കിയും കൊണ്ടാണ് ലളിതാമ്മ നടന്നിരുന്നതു. നോക്കിയേടത്തോളം കാണാതിരുന്നപ്പോൾ കാളി പറഞ്ഞതു തെററായിരിക്കുമോ എന്നു ലളിതാമ്മ സംശയിച്ചു. പിന്നെയും നടന്നപ്പോൾ ആ മുറിയുടെ വാതിൽ ചാരിയതായി കണ്ടു അതു തുറന്നു. അതിന്നുള്ളിൽ ഒരു യുവതി കട്ടിലിന്മേൽ കിടന്നിട്ടുള്ളതായി ലളിതാമ്മ കണ്ടപ്പോൾ, "അതാ പ്രഭാവതി കിടന്നിരിക്കയാണ്. തക്കസമയം ഇതു തന്നെ." എന്നു കരുതി മെല്ലെ ആ മുറിയിൽ കടന്നുചെല്ലുകയും കിടന്നിട്ടുള്ളതു പ്രഭാവതിയാണെന്നു തീൎച്ചപ്പെടുത്തുകയും

ചെയ്തു. കിടന്നിട്ടുള്ളവളുടെ പിൻഭാഗമാണ് ലളിതാമ്മ കണ്ടിരുന്നതു. അതുകൊണ്ടു താൻ വന്നിട്ടുള്ളതു പ്രഭാവതി അറിഞ്ഞിരിക്കയില്ലെന്നും അവർ തിച്ച്പ്പെടുത്തി. ലളിതാമ്മ സാവധാനത്തിൽ കട്ടിലിന്നടുത്തു ചെന്നു താൻ മടിയിൽ തിരുകികൊണ്ടുവന്ന കത്തിയെടുത്തു തന്റെ മുഴുവൻ ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് ആ കിടന്നിട്ടുള്ളവളെ കുത്തി. കുത്തേററവാ ഞെട്ടിയെഴുന്നേററ് ''അയ്യോ! അപ്പാ!'' എന്നു ഉറക്കെ നില വിളിക്കുകയും, അതു കേട്ടുനിന്ന ലളിതാമ്മ തനിക്കു ജന്മസാഫല്യം സിദ്ധിച്ചു എന്നു കരുതി സന്തോഷിക്കുകയും ചെയ്തു. നില വിളികേട്ടു ഭൃത്യജനങ്ങൾ ഓടിവരുന്നതായി കണ്ടപ്പോൾ, താൻ കരുതിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന ഒരുറപ്പിക തൂക്കത്തോളമുണ്ടായിരുന്ന വീര പാഷാണത്തെ ലളിതാമ്മ തന്റെ വായിലിട്ടു വിഴുങ്ങി. ഒരു കടുകിൻ മണിയുടെ തൂക്കം ഉള്ളിൽ ചെന്നാൽ ആ ആളുടെ ജീവൻ നശിപ്പിക്കാൻ ശക്തിയുള്ള അതു ഒരുറപ്പിക തൂക്കം വിഴുങ്ങിയവരുടെ കഥ എന്തായി തീരുമെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ! ദുഷ്ടതയും ദുരാഗ്രഹവും മൂത്തികരിച്ച ആ ദുർഭാഗ്യവതിയുടെ ജീവിതം അങ്ങിനെ ഇരുളടഞ്ഞു.

കൊലക്കേസ്സിൽ നിന്നു വിട്ടു പ്രഭാവതി അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനന്റെ ബങ്കളാവിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നവരിൽ കാണപ്പെട്ട സന്തോഷം വിവരിപ്പാൻ പ്രയാസം. അതിന്നുമുമ്പ് അവർ അനുഭവിച്ചിരുന്ന ദുഃഖത്തെപററിയുള്ള സ്മരണപോലും അവക്കു ശേഷിച്ചില്ല. വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചവരാണല്ലോ സുഖത്തിന്റെ രുചി അറിയുക! നിത്യവും സുഖമായ ഭക്ഷണം കഴിച്ചു മെത്തയിൽ കിടന്നുറങ്ങുന്നവക്കു അതിൽ പ്രത്യേക സുഖം എന്തുണ്ട്! ഒരു പിടി ചോറു കിട്ടാതെ കല്ലിലും മുള്ളിലും കിടന്നു കഴിക്കുന്നവക്കാണ് മേൽപറഞ്ഞവ

സുഖമായി തോന്നുക. ദിവാകരൻ കൊടക്കോട്ട പാത്തിമലയിൽ നിന്നു വന്നെത്തിയ ദിവസം എല്ലാവരും സന്തോഷ പൂരിത ചിത്തരായിരുന്നു വെങ്കിലും വാഴുന്നവരുടെയും നാരായണി അമ്മയുടെയും മനസ്സിൽ അവന്റെ ദുന്നടവടിയെ പററി കത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന വിവരം കഠിനമായ വേദനയുണ്ടാക്കി യിരുന്നു. എന്നാലും അവർ അതു വെളിക്കു കാട്ടിയിരുന്നില്ല. കൂടാതെ, പ്രഭാവതിയുടെ കേസ്സും തീൎന്നിട്ടില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു അന്നു ഇത്ര സന്തോഷമുള്ളതായി കണ്ടിരുന്നില്ല. ഇന്നു പ്രഭാ വതി നിൎദ്ദോഷിയാണെന്നു കണ്ടു കേസ്സിൽ നിന്നു വിട്ടുവന്നതു കൊണ്ടും ദിവാകരനെ പററിയുണ്ടായിരുന്ന അപവാദം കള്ള വാണെന്നു തെളിഞ്ഞതുകൊണ്ടും അവർ അത്യധികം സന്തോ ഷംപ്രദൎശിപ്പിച്ചു. ശരിയായിട്ടുള്ളതല്ലാത്ത ഒരു കത്തിനെ വിശ്വസിച്ചു ഇത്രയും യോഗ്യനായ ദിവാകരനെ തെററി ധരി ച്ചതിൽ അവക്കു അല്പം കുണ്ഠിതവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ഒരു വിധത്തിലും രക്ഷപ്പെടുന്നതല്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ചു ജീവിതാന്ത്യത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചു ദിവസങ്ങളെ എണ്ണിക്കൊണ്ടി രുന്ന താൻ നിരപരാധിനിയാണെന്നു തെളിഞ്ഞതും, തന്റെ ബങ്കളാവിൽ എത്തിച്ചേൎന്നതും, അക്രമികൾ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോയിരുന്ന ജ്യേഷ്ഠൻ തിരിച്ചെത്തിയതും, ജ്യേഷ്ഠൻ ഒരു ദുന്നട വടിക്കാരനല്ലെന്നു തന്റെ കേസ്സിൽ തെളിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതും കരുണാനിധിയായ ദൈവത്തിന്റെ മഹിമയാണെന്നോൎത്തു പ്രഭാവതി വീണ്ടും വീണ്ടും ദൈവത്തെ സ്തുതിച്ചുവന്ദിച്ചു. പെട്ടന്നു നടന്ന ഇത്രയും മാററങ്ങൾ ദൈവം കാണിക്കുന്ന ഒരു തരം ജാലവിദ്യയാണെന്നു അവൾ നിശ്ചയിച്ചു. താൻ രക്ഷ പ്പെട്ടതിനേക്കാൾ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ രക്ഷപ്പെട്ടതിലാണ് അവൾ അത്യധികം സന്തോഷിച്ചിരുന്നതു.

അതുവരെ കിടപ്പിലായിരുന്ന അപ്പുക്കുട്ടൻ യജമാനൻ ക്ഷീണമെന്നതെന്താണെന്നറിഞ്ഞതേയില്ല. പ്രഭാവതിക്കു നേരിട്ട ആപത്തിനെപ്പററി അതുവരെ യജമാനനെ അറിയിച്ചിരുന്നില്ല. അന്നു മാത്രമാണ് അറിയിച്ചിരുന്നതു. ഈ വിവരങ്ങളൊക്കെ കേട്ടശേഷം കുഞ്ഞുണ്ണി വൈദ്യരുടെ മരുന്നും മന്ത്രവാദവും ആവശ്യമില്ലെന്ന നിലയിൽ ആയിക്കഴിഞ്ഞു.

വാഴുന്നവർ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പലതരം വഴിപാടുകളും, സാധുക്കൾക്കു മൃഷ്ടാന്നദാനവും മററും നടത്തി അയ്യായിരം ഉറപ്പികയിലധികം അന്നു ചിലവു ചെയ്തു. എന്നാൽ തനിക്കു ആവശ്യമായ തെളിവുകൾ ശേഖരിച്ച് വേണ്ടപ്പെട്ട സാക്ഷികളെയും വിശ്രുതനായ വക്കീലിനെയും ഏൎപ്പെടുത്തി തന്റെ മകളെ മരണവക്ത്രത്തിൽനിന്നു വിടുവിച്ചു തന്നതു കൂടാതെ ദിവാകരനേയും രക്ഷപ്പെടുത്തിയ മഹാനുഭാവനായ ഭീമസിംഹനും, നോട്ടൻ സായ്‌വും തന്റെ അടുത്തില്ലാതെ പോയതിൽ അദ്ദേഹം പരിതപിച്ചു. ഭീമസിംഹനെയും അന്വേഷിച്ച് അയാളുടെ വീട്ടിലേക്കു അന്നു തന്നെ രണ്ടുതവണ വാഴുന്നവർ പോയി.

അദ്ധ്യായം 24

ഭജിക്കുന്നവരെ ദൈവം രക്ഷിക്കും

ഇങ്ങിനെ അവിടെ എല്ലാവരും പരമാനന്ദമഗ്നരായി രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മൂന്നാം ദിവസം കാലത്തു ഒരു ഭൃത്യൻ ഓടിവന്നു വാഴുന്നവരുടെ കയ്യിൽ ഒരു കത്തു കൊടുത്തു. പരിഭ്രമത്തോടുകൂടി അയാൾ അതു പൊളിച്ചു വായിച്ചു അതിൽ പ്രഭാകരൻനമ്പ്യാരെ പോലീസ്സുകാർ വാറണ്ടിൽ തടഞ്ഞുകൊണ്ടുപോയതും, ലളിതാമ്മ, ദിവാകരൻ അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു പാർപ്പിച്ച സ്ത്രീയെ മുറിയേല്പിച്ചു വിഷം കഴിച്ചു ആത്മഹത്യ ചെയ്തതും, മുറിയേററ സ്ത്രീ മരിക്കാതെ ജീവിച്ചിരിപ്പുള്ളതും വിസ്താരമായി എഴുതീട്ടുണ്ടായിരുന്നു. വാഴുന്നവർ ഇടിതട്ടിയ മരം പോലെ സ്തംഭിച്ചു നിന്നുപോയി. ലളിതാമ്മയും പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരും പലതരത്തിലും വാഴുന്നവരെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ വിവരം കണ്ടപ്പോൾ അയാൾ അത്യന്തം പരിതപിച്ചു. അടക്കുവാൻ കഴിയാത്ത വ്യസനത്താൽ "അയ്യോ!" എന്നു നിലവിളിച്ചതു കേട്ടു നാരായണിഅമ്മയും പ്രഭാവതിയും മററും ഓടിയെത്തി. ദിവാകരൻ ആ കത്തെടുത്തു വായിച്ചു നാരായണിഅമ്മയോടും മററും പറഞ്ഞു. വാഴുന്നവർ, ഹാ! എന്തു ദുർബ്ബുദ്ധി! അക്രമം പ്രവർത്തിക്കുന്നവരെ ഈ ജന്മത്തിൽ തന്നെ ദൈവം ശിക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു എത്ര കണ്ടാലും മനുഷ്യർ അറിയുന്നില്ലല്ലോ! ഇതെന്തു ഭ്രാന്താണ്! ആ കുഡുംബം തന്നെ ഇങ്ങിനെ നശിക്കേണമെന്നോ ദൈവമതം! ദൈവമേ! എല്ലാം നിന്നിൽതന്നെ അർപ്പിക്കുന്നു. ഇവക്കു വളരെ അധികം കടമുണ്ടെന്നു ഇതിനിടെ മാത്രമാണ് ഞാൻ അറിഞ്ഞത്. കേസ്സു കഴിഞ്ഞു ആവക ബുദ്ധിമുട്ടുകളൊക്കെ തീൎന്ന ഉടനെ ഇവരുടെ കടങ്ങളൊക്കെ തീർത്തു നല്ല വഴിക്കു കൊണ്ടുവരേണമെന്നു

ഞാൻ തീച്ച്പ്പെട്ടത്തിയിരുന്നു. ദൈവം നിശ്ചയിച്ചതു ഇങ്ങിനെ ആയിരിക്കും. പ്രഭാകരനും ഇങ്ങിനെ വരേണമായിരുന്നുവോ! ദൈവമേ! കരുണാനിധിയായ നീ അവനെയെങ്കിലും ഇനി രക്ഷപ്പെടുത്തുക!" എന്നിങ്ങിനെ പ്രാത്ഥിച്ച അപ്പോഠംതന്നെ നാരായണിഅമ്മ, ദിവാകരൻ, പ്രഭാവതി മുതലായവരോടുകൂടി നെടുമ്പാറയിലേക്ക പുറപ്പെട്ടു.

നെടുമ്പാറയിൽ ബങ്കളാവിൽ എത്തിയ ഉടനെ ദിവാകരൻ കുഞ്ഞുണ്ണിവൈദ്യരോടുകൂടി ലീലാവതി കത്തിക്കുത്തേററ കിടന്നിരുന്ന മുറിയിലേക്കാണു ചെന്നതു. അവളെ കണ്ട പ്പോഠം ദിവാകരന്നു തന്റെ ഹൃദയത്തിൽ മൂച്ച്യുള്ള ഒരു വാഠം കുത്തിയിറക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. ധാരധാരയായി ഒഴുകുന്ന കണ്ണുനീരിൽ അയാഠം കുളിച്ചു. സ്വണ്ണക്കൊടിപോലെയുള്ള ലീലാവതിയെ കണ്ട എല്ലാവരും വാവിട്ടു കരഞ്ഞുപോയി. നാരായണിയമ്മ മുതലായ സ്ത്രീകഠം അവളെ അത്യധികം സ്നേഹിക്കയും, ബഹുമാനിക്കുകയും, പ്രഭാവതിയുമായുള്ള ആകൃതി സാമ്യം കണ്ട അത്ഭുതപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അവഠം പ്രഭാവതിയാണെന്നു കരുതി കുത്തിയശേഷം ലളിതാമ്മ മരിച്ചതാണെന്നു എല്ലാവക്കും ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. ആ കുത്തേല്ക്കുന്നതിന്നായി മാത്രം പ്രഭാവതിയുടെ പ്രതിനിധിയായി ദൈവം അവളെ അവിടെക്കയച്ചതായിരിക്കുമോ എന്നു സംശയിച്ചു വാഴുന്നവർ വിമ്മിവിമ്മി കരഞ്ഞു.

കുഞ്ഞുണ്ണിവൈദ്യൻ ലീലാവതിയുടെ ദേഹത്തിൽ കുത്തേററ ഭാഗം ശരിയായി പരിശോധിച്ചു. അതിന്നുവേണ്ട ഒരു പച്ചമരുന്നു ഉടനെ അരച്ചു തയ്യാറാക്കി ആ മുറിയിൽ വെച്ചു കെട്ടി കൃതാത്ഥനായി എന്ന ഭാവത്തിൽ, "ഇനി സാരമില്ല"

എന്നു പറഞ്ഞു, തന്റെ പക്കലുണ്ടായിരുന്ന ജീവാമൃതത്തിൽ നിന്നു ഒരു മാത്രയെടുത്തു ഉള്ളിൽ കഴിക്കുന്നതിന്നും കൊടുത്തു. അതിൽപിന്നെ കുഞ്ഞുണ്ണിവൈദ്യൻ അവിടെക്കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളെ നോക്കി, "ഇനി ഇതിൽ പരിഭ്രമിക്കാനില്ല. ലളിതാമ്മയുടെ ആ കുത്തു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു ബലമുള്ള എല്ലിന്മേൽ തട്ടുകയാൽ വിചാരിച്ചിരുന്നപോലെ ഉള്ളിൽ തട്ടുകയുണ്ടായില്ല. ഇപ്പോഠം വെച്ചുകെട്ടിയ ഏകമൂലികാ പ്രയോഗത്താൽ എത്ര ഭയങ്കരമായ മുറിവും രണ്ടാഴ്ചകൊണ്ടു സുഖപ്പെടും. ദേഹത്തിൽനിന്നു രക്തംപോയതുകൊണ്ടുള്ള ക്ഷീണം തീരേണ്ടതിലേക്കു ജീവാമൃതത്തിൽ ഒരു മാത്രയും കൊടുത്തിട്ടുണ്ടു. ഇപ്പോഠം മറെറാന്നും ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ല" എന്നു പറഞ്ഞു.

ലളിതാമ്മ മരിച്ചു കിടക്കുന്നതായി കണ്ടു വാഴുന്നവർ കൈകൊണ്ടു തന്റെ മുഖം മറച്ചു തന്റെ കാര്യസ്ഥനെ വിളിച്ചു രാജകീയമായ ആഡംബരത്തോടുകൂടി അവളുടെ മൃതദേഹം ദഹിപ്പിക്കുന്നതിന്നുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞു. അടുത്ത ദേശങ്ങളിൽനിന്നും മററും വന്നു ചേർന്നിരുന്ന നിരവധി ജനങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ലളിതാമ്മയുടെ ദഹനക്രിയയും അവരുടെ അപരക്രിയകളും വാഴുന്നവർ ബ്രാഹ്മരെക്കൊണ്ടു ചെയ്യിച്ച് ആ ആത്മാവിന്നു സൽഗതി വരുത്തി.

മാസം രണ്ടു കഴിഞ്ഞു. ദിവാകരനും പ്രഭാവതിയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹമുഹൂർത്തം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭീമസിംഹനെ ഒരു നോക്കു കണ്ടു പ്രഭാവതിയുടെ വിവാഹമഹോത്സവത്തിന്നു ക്ഷണിപ്പാനും ഒരു ദിവസം തന്റെ ബങ്കളാവിൽ വെച്ചു സൽകരിപ്പാനും കഴിയാത്തതിലുള്ള കുണ്ഠിതം വാഴുന്നവരെ അത്യധികം വേദനിപ്പിച്ചു.

ആ വിവാഹാഘോഷത്തിൽ പങ്കെടുക്കാത്തവരും സംതൃപ്തിനേടാത്തവരും ചുരുക്കം വല്ലവരും ഉണ്ടായിരിക്കാം: ആ മഹാത്മാവിനെ ഒന്നു കണ്ടു വന്ദിച്ചാൽ താൻ കൃതാൎത്ഥനായി എന്നു കരുതിയിരുന്ന വാഴുന്നവർ ദിവസേന രണ്ടു നേരവും ഭീമസിംഹൻെറ വീട്ടിൽ ചെന്നന്വേഷിച്ചു മടങ്ങുക പതിവായിരുന്നു. വിവാഹമുഹൂൎത്തം നിശ്ചയിച്ച അന്നു തന്നെ ഭീമസിംഹൻെറ വീട്ടിൽ യഥായോഗ്യം ചെന്നു ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ കേസ്സു വിധി പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞതിൽ പിന്നെ അന്നു തന്നെ എവിടെയോ പോയിരുന്ന ഭീമസിംഹനെ പററി യാതൊരു വിവരവും അറിവാൻ വാഴുന്നവൎക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

വിവാഹാഘോഷം വളരെ ഗംഭീരമായ നിലയിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി അന്നു വൈകുന്നേരം ക്ഷണനപ്രകാരം വന്നെത്തിയ പല മാന്യന്മാരുമായി വാഴുന്നവർ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ഒരു ഭൃത്യൻ ഓടിവന്നു പടിക്കൽ ഏതോ ഒരു വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ വന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ള വിവരം ഇവിടെ അറിയിക്കുവാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞു. വാഴുന്നവർ അതു കേട്ടു പെട്ടന്നു ഒന്നു ഞെട്ടി. പലതും സംശയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ ആ ഭൃത്യനെ തുടൎന്നു. തൻെറ ഹൃദയത്തിൽ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭീമസിംഹനെ ദൂരെ നിന്നു പ്രത്യക്ഷനായി കണ്ട വാഴുന്നവർ, "ഭോ! മഹാത്മൻ!" എന്നു പറഞ്ഞ് അയാളുടെ പാദങ്ങളിൽ സംഷ്ടാംഗമായി വീണു നമസ്കരിച്ചു. "ഭീമസിംഹൻ ഇതാ. ഭീമസിംഹൻ ഇതാ. ഞങ്ങൾക്കൊക്കെ ജീവനും മാനവും തന്ന മഹാപ്രഭുവേ! ഇവിടെ ഇരിക്കാം." എന്നു പറഞ്ഞപ്പോഴ് അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരെല്ലാം എത്ര ഉറക്കെ ജയഘോഷം മുഴക്കി. വാഴുന്നവരുടെ ഈ വക കൃത്യ

ങ്ങളാൽ ലജ്ജാഭരിതനായി തീൎന്ന ഭീമസിംഹൻ. ഒരു ഭാഗത്തായി കണ്ട ഒരു കസേലയിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഭീമസിംഹൻ ഏതും പറഞ്ഞിട്ടും അതൊന്നും വകവെക്കാതെ അകത്തേക്കോടി ഒരു വലിയ വെള്ളി തളികയിൽ നാളികേരം, പഴം, താംബൂലം മുതലായ മംഗല്ല്യ പദാൎത്ഥങ്ങളും ദീപം, ധൂപം മുതലായവയും ഓരോരുത്തരേക്കൊണ്ടെടുപ്പിച്ച് ഭീമസിംഹന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ച ശേഷം ഒരു ലക്ഷം ഉറുപ്പികയിൽ അധികം വിലവരുന്ന ഒരു വൈരമാല ഭീമസിംഹന്റെ കഴുത്തിലും ഇട്ടു. കളഭം, കസ്തൂരി മുതലായവ താൻ തന്നെ എടുത്തു ഭീമസിംഹന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. അപ്പോൾ രണ്ടു ഭൃത്യന്മാർ വിശറിയുമായി വന്നു ഭീമസിംഹന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലും വന്നുനിന്നു വീശിത്തുടങ്ങി.

താമസിയാതെ വാഴുന്നവർ "ഇനി നമുക്ക അല്പം ആഹാരം കഴിക്കാം" എന്നു പറഞ്ഞു, ഭീമസിംഹനെ കൂട്ടി അകത്തു കൊണ്ടു പോയി ഒരു മാന്യസ്ഥാനത്തിരുത്തി ചതുൎവ്വിധവിഭവങ്ങളോടുകൂടി യഥേഷ്ടം ആഹാരം കഴിപ്പിച്ച ശേഷം രണ്ടു പേരും പുറത്തു വന്നിരുന്നു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കെ, തന്നെപററിയ അത്രയും രഹസ്യങ്ങളെ കണ്ടു പിടിച്ചതു എങ്ങിനെ എന്നറിവാൻ അത്യാഗ്രഹത്തോടുകൂടി നില്ക്കുന്ന വാഴുന്നവരോട്, പുഞ്ചിരി തൂകീയുംകൊണ്ടു ഭീമസിംഹൻ വിവരമായി പറയുവാൻ തുടങ്ങി. താൻ ആദ്യം ആ സത്രത്തിൽ പോയിരുന്നതും, അവിടെ വെച്ച നടന്ന സംഭവങ്ങളും, അന്നു രാത്രി താൻ ആ ഭയങ്കരമായ മഴയിൽ കിടന്നു തിരിയേണ്ടിവന്നതും, പ്രഭാകരൻ നമ്പ്യാരെയും സച്ചിദാനന്ദനെയും പിൻതുടൎന്നു കൊക്കോട്ടു പാൎത്തിമലയിൽ ചെന്നതും അവിടെ വെച്ചു നേരിട്ട കഷ്ടതകളെപററിയും ദിവാകരന്റെ ഫോട്ടോ കണ്ടതിൽനിന്നു താൻ

തന്റെ സഹോദരിയെപ്പറ്റി പലതും തെററിദ്ധരിച്ചതും, ഒടുവിൽ അവിടെ നിന്നു രഹസ്യങ്ങളെ മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കിയതും, നാട്ടിൽ മടങ്ങിയെത്തിയതിൽ പിന്നെ പാലപ്പെട്ടിയിൽ ചെന്നു പൂശാരിയെ സ്വാധീനത്തിൽവെച്ചു വെള്ളേൻ മുതലായവരെ പിടിച്ചതും, പോലീസ്സ് കച്ചേരികഠം പെട്ടന്നു ചെന്നു പരിശോധിച്ചതും, ശ്മശാനത്തിൽ ദൈവഗത്യാ ചെന്നു പരിശോധിപ്പാനിടവന്നതും ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടി പാലക്കാട്ടു ജീവനോടുകൂടി ഉണ്ടെന്നു കണ്ടറിഞ്ഞതും, രാമകൃഷ്ണയ്യർ അയാളുടെ ജ്യേഷ്ഠന്റെ രണ്ടരവയസ്സു പ്രായമുള്ള കുട്ടിയെ ശുപ്പുക്കുട്ടി അയ്യരുടെ പ്രേരണയാൽ കിണററിൽ തള്ളിയിട്ടു കൊന്ന വിവരം പാലപ്പെട്ടിയിലുള്ള മരണറജിസ്ടരിൽ ചേർത്തു, ഡോക്ടരുടെയും മററും പരിശോധന കഴിച്ചു ശവം മറവു ചെയ്യാതെ ശങ്കരയ്യരുടെ കിണററിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നു ഊഹിച്ചറിഞ്ഞതും അയാഠം വിവരിച്ചു

അതുകേട്ടു അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരൊക്കെ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. വാഴുന്നവർ ഭീമസിംഹനെ നോക്കി "നിങ്ങഠം പറഞ്ഞതൊക്കെ ശരി. രാമകൃഷ്ണയ്യർ അനാഥയായ ജ്യേഷ്ഠന്റെ ആ കുട്ടിയെ അയാളുടെ വീട്ടിലുള്ള കിണററിൽതന്നെ തള്ളിയിട്ടു കൊല്ലുവാനുണ്ടായ കാരണം എന്തായിരിക്കും? ആ കുട്ടിയെ ശങ്കരയ്യരുടെ കിണററിൽ ഇട്ടു കൊല്ലുകയായിരുന്നില്ലേ എളുപ്പം? ആദ്യം പാലപ്പെട്ടിയിൽ മരണറജിസ്റ്റരിൽ ചേർത്തതിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്തായിരുന്നു" എന്നു ചോദിച്ചു.

ഭീമസിംഹൻ, "അവർ വേണ്ടത്ര മുൻകരുതലോടുകൂടിയാണ് ഇതൊക്കെ ചെയ്തിരുന്നത്. രാമകൃഷ്ണയ്യരുടെ വീട്ടിൽ നിന്നു ശങ്കരയ്യരുടെ വീട്ടിലേക്കു രണ്ടു നാഴിക ദൂരമുണ്ടു. രാമകൃഷ്ണയ്യരുടെ വീട്ടിൽ പാക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി ശങ്കരയ്യരുടെ വീട്ടിൽ

ത്തിയെ പോകാനും ആ കുട്ടിയെ പ്രഭാവതി കൊന്നതായി ഒരു കോടതിയേയും ജനങ്ങളേയും വിശ്വസിപ്പിക്കുവാനും കഴിവി ല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇങ്ങിനെ ചെയ്തിരുന്നത്. ആ കുട്ടിയെ ശങ്കരയ്യരുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു കൊന്നു ശങ്കരയ്യരുടെ കുട്ടി യാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ രാമകൃഷ്ണയ്യരുടെ വീട്ടിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കുട്ടിയെപററി എന്തു പറയും? അതുകൊണ്ടു ആദ്യംതന്നെ ആ കുട്ടിയെ മരിച്ചതായി രേഖപ്പെടുത്തി ആ ശവം മറവുചെയ്യാതെ രഹസ്യമായി ശങ്കരയ്യരുടെ വീട്ടിലെ കിണററിൽകൊണ്ടിട്ടു തങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കു ഉപകരണമാക്കിതീർത്തതാണ്'' എന്നു പറഞ്ഞശേഷം ശേഷമുള്ള തൻെറ കഥ തുടൎന്നു പറഞ്ഞു. ആ കൊള്ളക്കാർ തൻെറ വീടു തീവെച്ചു ദഹിപ്പിച്ചതും, അതിൽ പെട്ടു മററുള്ളവർ ദഹിച്ചതും, ദൈവാനുകൂല്യത്താൽ താൻ രക്ഷ പ്പെട്ടതും, പിന്നീടു താൻ വേഷംമാറി ഏഴിമലയിൽ ചെന്നു ആ തസ്കരസംഘത്തെ തടങ്ങലിൽ ആക്കിയതും, അവരെ ശിക്ഷി പ്പിച്ചതും, കരുതിക്കൊണ്ടുതന്നെ സച്ചിദാനന്ദനെ മാപ്പു സാക്ഷി യാക്കി വിസ്തരിച്ചതും, അവൻെറ സഹായത്തോടുകൂടി ദിവാക രനേയും പറങ്ങോടനേയും രക്ഷപ്പെടുത്തിയതും മററും ഭീമസിം ഹൻ വിവരിച്ചു പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ ഒരേ അച്ചിൽ വാൎത്തുണ്ടാക്കിയപോലെയുള്ള രണ്ടു സ്ത്രീകൾ അല്പം ദൂരെ നില്ക്കുന്നതായി കണ്ടു ഭീമസിംഹൻെറ ശ്രദ്ധ അവരിൽ പതിഞ്ഞു. ലീലാവതിയെ മുമ്പു അയാൾ കണ്ടിരുന്നതുകൊണ്ടു അവളെ മനസ്സിലായി. മറെറസ്ത്രീ ഏതാണെന്നു മനസ്സിലാ വാതെ വാഴുന്നവരോടു ചോദിച്ചതിൽ, ''ഒരുവൾ തൻെറ പുത്രി യായ പ്രഭാവതിയാണെന്നും മറേറവൾ ദിവാകരൻെറ കൂടെ കൊക്കോട്ടു പാത്തിമലയിൽനിന്നു വന്നിട്ടുള്ളവളാണെന്നും അവളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ ആരാണെന്നു നിശ്ചയമില്ലെന്നും വാഴുന്നവർ വ്യസനത്തോടുകൂടി പറഞ്ഞു.

ഭീമസിംഹൻ, "ഓഹോ! അങ്ങിനെയാണോ? ശരി. ഇപ്പോൾ ഒക്കെ മനസ്സിലായി. ലീലാവതി താൻ എത്തിച്ചേരേണ്ട ദിക്കിൽതന്നെയാണ് എത്തിച്ചേന്നിട്ടുള്ളത്. നിങ്ങളുടെ സന്തോഷം പൂത്തിയാക്കേണ്ടതിലേക്കാണ് ദൈവം ഇവളെ ഇവിടെ ചേത്തിട്ടുള്ളത്" എന്നു പറഞ്ഞശേഷം ദിവാകരനെ നോക്കി. "ദിവാകരാ! ആ സ്ത്രീ നിൻെറ സഹോദരിയാണ്?" എന്നു പറഞ്ഞു.

അതു കേട്ട എല്ലാവരും അത്ഭുതത്താലും സന്തോഷത്താലും പുളകാങ്കിത ഗാത്രരായി അന്യോന്യം നോക്കി നിന്നു പോയി. സന്തോഷാധിക്യത്താൽ കൈകൾ കൂപ്പി നിന്നിരുന്ന ദിവാകരൻ, "മാന്യരേ! ഇവൾ എൻെറ സഹോദരിയാണെന്നു പറഞ്ഞതിൽ ഒളിച്ചു കിടക്കുന്ന രഹസ്യം ദൈവത്തിനും താങ്കൾക്കും മാത്രമെ നിശ്ചയമുള്ളു. മനുഷ്യപ്പുഴുക്കളായ ഞങ്ങൾ എങ്ങിനെ അറിയും?" എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഭീമസിംഹൻ, സച്ചിദാനന്ദൻെറ ചരിത്രവും, അന്നു കിണാലൂർ യജമാനനോടുണ്ടായിരുന്ന വിരോധവും, അവിടെ നിന്നു ഈ കുട്ടിയെ അപഹരിച്ചതും ഇവളെ കൊടക്കാട്ടുപാത്തിമലയിൽ കൊണ്ടുപോയി വളത്തി വിവാഹം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നതും, അവൻെറ ആ ദുർമ്മോഹത്തെ ദൈവംമണ്ണിട്ടുമൂടിയതും വിവരിച്ചു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവിടെ കൂടിയിരുന്ന ജനങ്ങളിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ട ഹസ്തതാഡനഘോഷം നിമിത്തം ഭീമസിംഹൻ തൻെറ ആ പ്രസംഗം തൽക്കാലം നിത്തിവെക്കേണ്ടതായി വന്നു.

ചില പുത്തൻ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ

പത്മാവതി—വി. ടി. ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ.		3	0
ഇണക്കവും പിണക്കവും— കെ സുകുമാരൻ, ബി. എ:		3	8
ജാതയുടെ ജയം	ടി	2	0
ഭീഷണി	ടി	2	0
ആ വല്ലാത്ത നോട്ടം	ടി	0	8
ഭാസാവിലാസം (ശൃംഗാരകാവ്യം)	ടി	1	0
സൌദാമിനി—എം. ആർ. നാരായണപ്പിള്ള		1	0
വിജ്ഞാനവീചി:— പി. എൻ. മൂസ്സത് ബി. എ; എൽ ടി.		2	0
രക്ഷാബന്ധനം—ഹരികൃഷ്ണപ്രേമി.		1	4
പ്രേമപ്രവാഹം അഥവാ ലീല— യു. കെ ശങ്കരമേനോൻ		2	8
പങ്കജം	ടി	0	12
രജപുത്രരക്തം—സ്വാമിബ്രഹ്മവ്രതൻ		1	4
അനാർക്കലി	ടി	1	2
ബാലഗോപാലൻ (സംഗീതനാടകം) മഹാകവി കുട്ടമത്ത്		1	2
കാളിയമർദ്ദനം (യമകകാവ്യം)	ടി	1	0
മായാമോഹിനി—ഡിഡക്ടീവ് നോവൽ— എം. ആർ. നാരായണപ്പിള്ള		2	12

പി. കെ. ബ്രദേർസ്,

കോഴിക്കോട്